

မင်္ဂလာဒုတေသန

မြန်းတုံး

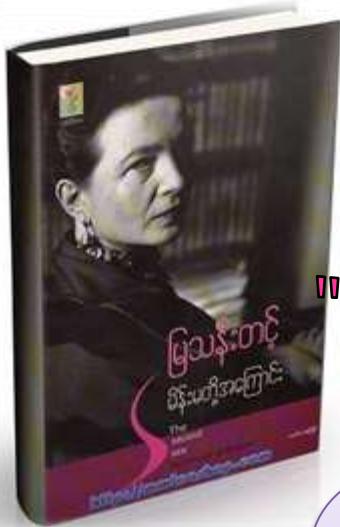
ပိုးမတိအကြောင်း

The
second
sex

by Simone de Beauvoir

မင်္ဂလာဒုတေသန

မြေသန်းတင့်

မြေသန်းတင့်

"ပိန်းမတို့အကြောင်း"

Type - Noel

PROFF & PDF - ရောင်း

Typing - Noel

မြေသန်းတင့်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

တမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၀၇၀၄၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၂၇၀၅၁၀

စီစဉ်သူ - ကိုယ့်အောင်၊ ကိုကျော်စိုးမိုး

ပုံနှိပ်ခြင်း - တတိယအကြိမ် (၂၀၁၁၊ ဧန်လ)

မျက်နှာဖုံး - ချမ်းမှုပိုင်းအောင်

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်ယဉ် (၀၇၈၄၃)၊ အမျှော်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၂၈၄)၊ ၃၉ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးတင်ထွန်း(၀၄၂၀၅) စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅) ခြောက်လွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊ စမ်းဆောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၃၅၀၀ ကျပ်

မြန်မာ့ပြန်သုတေသနအမှာ

ကျောင်းသားတုန်းက ဆီမွန်ဒီဇိုးဗျား၏ ဝတ္ထုပိုကလေးများကို နည်းနည်းပါးပါး ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဝတ္ထုတိ ဆိုသော်လည်း သိပ်တော့ မတိလှ၊ ဝတ္ထုလတ်ဟု ခေါ်ရမည် ထင်သည်။ တစ်ပုဒ်က “အရှေ့က်ဆီးခံရသည့် မိန်းမ” ဆိုသည့် ဝတ္ထု။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းပုံစံဖြင့် ရေးသားထားသဖြင့် အတွေးအခေါ်ကလည်း ထူးခြားသည်။

ဒီဇိုးဗျားသည် မိန်းမတို့၏ အတွင်းစိတ်ကို ရေးရာတွင် တော်တော် အသေး စိတ်သည်။ ဖတ်တုန်းက အမှတ်မဲ့ ဖတ်လိုက် မိသော်လည်း ဖတ်ရင်း သူ့ဝတ္ထုကို စွဲသွားသည်။ ထိုအထဲမှာပင် ဝတ္ထုလတ် သုံးပုံ ပါသဖြင့် ဆက်တိုက် ဖတ်ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တစ်ပုဒ်မှာ “ရင့်မှုညွှန်ချင်” ဆိုသည့် ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ပုဒ်မှာ “တစ်ကိုယ်တော် စကားပြောခန်း” ဆိုသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

မျက်ဆီး ခံရသောမိန်းမမှာ ချစ်သူ ခင်သူတို့က လုစ်လျှော့ပြု ခံထားရသော မိန်းမ တစ်ယောက် အကြောင်းဖြစ်ပြီး ရင့်မှုညွှန်ချင်မှာ ရောဘက်သို့ ချဉ်းလာသော မိန်းမ တစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ကို ရေ့ဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်တော် စကားပြောခန်းမှာလည်း အထိုးကျန်နိုင်လှသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဘဝကို ရေးခြယ်ပြေထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုသုံးပုံ စလုံးမှာ မိန်းမတို့၏ စရိတ်ဖွဲ့ထားသည်။

ကျွန်းတော်သည် ဒီဇိုးဗျား၏ ဝတ္ထုလတ်သုံးပုံးပုံးကို စွဲလမ်းသွားပြီးနောက် သူ စာအုပ် များကို စွဲစွဲဖြော ဖတ်ဖြစ်သွားသည်။ “အတူနေရန်သူမလာသည်” ဆိုသည့် ဝတ္ထုတဲ့က သူ ချစ်သူကို လုယူသွားသော ရော်ယေးကို လက်တားချေသည့် ဖရန်ဆွာ၏ အချစ်ဆိုပ်သည် အနုံအသက် ရှုရှုလိုက်ရုံဖြင့် မူးမေ့ သွားလောက်အောင် ပြင်းထန်သည်။

မြို့သန်းတင့်

ဖရန်ဆွာသည် သူချစ်သူကို လုပ္ပါသွားသော ဇော်ယော်ကို ကလွှဲစား ချေသွားခဲ့သည်။ ထိုဝါဘာမှာ သူနှင့် အသာနဆရာ ယန်းပေါ်ဆော်တို့ နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးကို ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့သည့် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ကလွှဲစား ချေသည့် အနေဖြင့် ရေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်ရေး ဆရာတို့က ဆိုကြသည်။

မန်အရင်းမှာ စစ်ပြီးစေတ် ပါရီရှိ တပေ၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ပညာတတ် အသိင်းအစိုင်းကို နောက်ခံပြု ရေးထားသည်။ ဝါဘာရှုံးတွင် ဤဝါဘာတွင် အတ်ကောင်များသည် မည်သူကိုမှ ရည်ရွယ်ရေးသားခြင်း မဟုတ်ပါ ဆိုခြင်းသည် တူညီချက် တစ်စုံတစ်ရာကို ရည်ရွယ်မှန်း သိသာနေသည်။ အတ်ဆောင်နှစ်ဦးမှာ ထိုစဉ်က သက်ရှိ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးကို ရည်ရွယ် ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပါရီတာပေ အသိင်းအစိုင်းက ဆိုကြသည်။

သူ၏ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထပါတ္ထိ ကျမ်းများကား ဖတ်၍ အကောင်းဆုံးပင်၊ ယင်းတို့မှာ “တာဝန်ကျေသော သမီးတစ်ယောက်၏ မှတ်တမ်း” “ဘဝ စန်းပွင့်ချိန်” နှင့် “ပတ်ဝန်းကျင်၏ တွန်းအား” ဆိုသည့်စာအပ်များ ဖြစ်သည်။

ဒီပူဗွားသည် ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် ပါရီ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ (သူမွေးသည့် နေရာမှာ ပါရီမြို့၊ အနုပညာ ရပ်ကွက်ရှိ အနုပညာရှင်တို့ စုဝေးရာ ရိုးတွန်းကဖော် အပေါ်ထပ် အဆန်းတစ်ခန်းတွင် ဖြစ်သည်။) သူအဖောက အယူသည်းသည့် ဝရင်ရှိ ဘာသာဝင် ရှုံးနေတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် နာမည်ကျော် ဆော်သွန်းတဲ့သို့လို့ တက်ရောက်ပြီး ထူးဆန်းသည့် ဘာသာတဲ့ နှစ်ခုကို ယူခဲ့သည်။ ယင်းမှာ အနုပညာ တပေနှင့် သရံ့ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၂၉ ခုနှစ် ဘွဲ့ရသည့်အခါတွင် ဒသနိုင်ကောဒဗြိုင်း ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အသာနဆရာ ယန်းပေါ်ဆော်တဲ့ ပထမရပြီး သူက ခုတိယရခဲ့သည်။

မြေသန်းတင့်

သူတို့နစ်ယောက်သည် နောင်တွင် နိုင်မြေသည့် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် ပြီးသည့်အခါတွင် သူတို့နစ်ဦးသည် ဒသန လုပ်ရားမှ တစ်ခုဖြစ်သော ဖြစ်တည်မှု ပစာနါဒါနကို ဦးဆောင်ခဲ့သူများ အဖြစ် ထင်ရှားလာခဲ့ကြသည်။

ယခု ဒီပူးဗျားရေးသည့် ဒုတိယ အမျိုးအစား ဆိုသော စာအုပ်ကိုကား တော်တော် နောက်ကျမှ ဖတ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မိန်းမတွေ အကြောင်းကို ရေးထားသဖြင့် သာမန် မိန်းမ စိတ်ကျမ်း တစ်စောင် ဖြစ်မှာပဲဟု ထင်လိုက်သည်။ ကြိုးစား၍ ဖတ်ကြည့် လိုက်သည့်အခါ ဒီပူးဗျား၏ အရေးအသားက ကျနော့ကို ဆွဲခြော သွားသည်။

မိန်းမများ၏ အတွင်းစိတ်ကို ရေးရာတွင် ထိုမျှ အတွင်းကျသော စာအုပ်မျိုး ကျန်တော်တစ်ခါမျှ မဖတ်ဖူးသေး။ သူတော်အုပ်သည် မိန်းမတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက် မှန်သမျှကို ဖွင့်ပြ သွားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ အမိတွင် အစိုက်များ၊ မောင်များ၏ အနိုင်ခံရသော မိန်းကလေး၊ စိတ်ကူး တိမ်တိုက်တွေကို စီးကာ အိမ်မက်တိုင်းပြည်သို့ သွားနေသော အပျို့ဖော် ဝင်စ၊ လောက အကြောင်းကို အနည်းဆင့်အများ နားလည်စ ပြုလာသော အပျို့စင်၊ အချစ်ဖြင့် ချွန်းလဲ နေသော ချစ်သူ၊ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် နေချင်နေသော မိန်းမ၊ ယောက်ရားလျာ၊ ပြည့်တန်ဆာမ၊ အိမ်ထောင်ရှင်၊ ပြေားတို့၏အဘွား စသည်ဖြင့် မွေးလာ သည်မှ သေသည် အထိ၊ နန်ယ် ပုံမြစ်ရှယ်မှ ဆံဖြူ။ သွားကျိုး အရွယ်အထိ မိန်းမတို့၏ အတွင်းစိတ်ကို စွဲစပ်စွာ ရေးပြသွားသည်။

ယခု ဆောင်းပါးများမှာ မြှားနတ်မောင် မဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ် ဖော်ပြခဲ့သော ဆောင်းပါးများ ဖြစ်သည်။ ဆောင်းပါးများကို လစဉ် ဖော်ပြပေးခဲ့သည့် မြှားနတ်မောင် မဂ္ဂဇင်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

မြေသန်းတင့်

- ၁။ မိန်းမနဲ့ အချစ်
- ၂။ နွှမ်းလျတွေးတော့ ငေးမောနနေသော လုံမလေး
- ၃။ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်
- ၄။ အပျိုပေါက်နှင့် နာစစ်ဆပ်ဝါဒ
- ၅။ အိပ်မက်ထဲက ချစ်သူ
- ၆။ မိန်းမက္ခာဇွန်
- ၇။ အပျံသင်စ
- ၈။ မိန်းကလေးနှင့် ပန်းပွဲ့မိုးတိမ်
- ၉။ မိန်းကလေးနှင့် သူ့သူ့ငယ်ချင်း
- ၁၀။ မောင်တစ်ကျိုပ်ပင် ရှိလင့်ကတား
- ၁၁။ မိဘတို့ ဝတ္ထားရှိသည်နှင့်အညီ
- ၁၂။ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ချင်ပေမယ့်
- ၁၃။ ကြုံစုံး
- ၁၄။ လက်ထပ်ခြင်း . . . အချစ်အတွက်လား၊ လုံခြုံမှုအတွက်လား
- ၁၅။ မိန်းမနဲ့ အိမ်
- ၁၆။ ချက်ပြုတ်ခြင်းသည် ကဗျာ
- ၁၇။ ညာ စားပွဲထိပ်က သဘာပတိ
- ၁၈။ လျှောနှင့်သွား

မြှေသန်းတင့်

- ၁၉။ ယောက်ဗျားကိုကြီးကိုင်တဲ့ မိန်းမ
- ၂၀။ စံပြုအိမ်ထောင်ရေး
- ၂၁။ မိန်းမတို့ဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်ခြင်း
- ၂၂။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမ အနှစ်နှစ်ဆယ်
- ၂၃။ မိန်းမဟာ . . . ကောရီလား၊ ကျေးကျွန်းလား
- ၂၄။ အနှစ်းဆင်းမှုလား . . . မိခင်လောင်းလား
- ၂၅။ မိခင်လောင်းရဲ့ စိတ္တေပြဇာ
- ၂၆။ မယ့်ရင်ဆင်သင့် ပြန်နှင့်ပြီ
- ၂၇။ မိခင်ပျို့ရဲ့ စိတ္တေပြဇာ
- ၂၈။ ထမင်းဆီဆင်း ရွှေလင်ပန်းနဲ့ပေးပါ
- ၂၉။ မိခင်တစ်ယောက်၏ ဝိရောမိများ
- ၃၀။ အမေရဲ့ စိတ္တေပြဇာ
- ၃၁။ ကလေးသည် ပန်းပွင့်
- ၃၂။ သူ့ကိုယ်သူ မေ့နိုင်တဲ့အိမ်ရှင်မ
- ၃၃။ မိန်းမနှင့် အဝတ်အစား
- ၃၄။ မိန်းမနှင့် အလု
- ၃၅။ အလှကြိုက်မတို့၏ ကျဆုံးခန်း
- ၃၆။ မိန်းမနဲ့ အတင်းအဖျင့်း
- ၃၇။ သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်

မြှေသန်းတင့်

- ၁၈။ ဘာကြာ့င့်ဖောက်ပြားရသလဲ
- ၁၉။ ပျောက်, မထားခြင်း
- ၂၀။ စိတ်ဖြောင်းချိန်
- ၂၁။ အရောင်လွှင့်ပျယ်ခြင်း
- ၂၂။ ယောက္ခမ နဲ့ ခွဲးမ
- ၂၃။ မိန်းမနဲ့ ရရာ
- ၂၄။ မိန်းမဟူဘိ ထိုက္ကထိုကား
- ၂၅။ မိန်းမနဲ့ ယောက်ဗား
- ၂၆။ မိန်းမနဲ့ ဒီဆန်မူ
- ၂၇။ မိန်းမနဲ့ လွှတ်ပြောက်ရေး
- ၂၈။ ယောက်ဗားလျာ
- ၂၉။ ထိုယောက်ဗားလျာ နဲ့ မယောက်ဗားလျာ

မိန်းမနဲ့ အချို့

အချို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို နားလည်ကြရမှာ မိန်းမနဲ့ ယောက်ဗျား မတူကြဘူး။ ဒါဟာ မိန်းမနဲ့ ယောက်ဗျား ကြားမှာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး နားမလည်မှုကို ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းရင်း တစ်ခုပါ။ ကဗျာဆရာ ဘိုင်ရွန်က . . .

“ယောက်ဗျား အချို့ ဖွဲ့လှစ်ပြုဆို၊ အပိုမရ၊ သူ့ဘဝ၏ တစ်စတစ်ပိုင်း၊ ဆစ် အပိုင်းတည့်၍ မိန်းမအချို့၊ သူ့အဖြစ်ကား၊ ဘဝလုံးစုံ၊ အားလုံးခြုံ၍”

လို့ ဆိုဖူးပါတယ်။ သဘောကတော့ ယောက်ဗျားရဲ့ အချို့ဟာ သူ့ဘဝရဲ့ အစိတ် အပိုင်းမှ သာတဲ့။ မိန်းမရဲ့ အချို့ကတော့ သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးပဲတဲ့။

ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဂျာမန် အသုနဆရာ နှစ်ရှေးကလည်း အလားတူ သဘောမျိုး ပြောရဲ့ ဖူးပါသည်။ “အချို့ဆိုသော စကားလုံး တစ်လုံးသည် မိန်းမနဲ့ ယောက်ဗျားတို့ အဖို့ အနက် အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုးစီ ဆောင်လျက် ရှိ၏။ မိန်းမက နားလည်သော အချို့၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ရှင်း၏။ မိန်းမအဖို့ အချို့ဆိုသော အရာသည် ဦးထိပ်ထားခြင်း ဖြစ်ရှုမှုမက ကိုယ်ခန္ဓာ ကိုယ်ရော ဝိဉာဏ်ကိုပါ ဘာမှ ဂရမထား၊ ခြင်းချက်မရှိ၊ ယုံမှတ် ပုံအပ် ထားခြင်း ဖြစ်၏။

“သူ့ဖြင့် မိန်းမ၏ ခြင်းချက် မထားသော အချို့သည် မိန်းမ၏ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှု ဖြစ်လာခဲ့၏။ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု ဆို၍ မိန်းမတွင် ထိုတစ်ခုသာ ရှိ၏။ ယောက်ဗျား တစ်ယောက် အဖို့မှ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ချစ်ပြီ ဆိုသည်နှင့် သူလိုချင်သော အရာမှာ မိန်းမ၏ အချို့ဖြစ်၏။

မြှေသန်းတင့်

“ယောက်ရားတို့ အဖို့မူ မိန်းမထံမှ အချစ်ကို တောင်းဆိုသော်လည်း ထိုအချစ် ပျိုးကိုမူ မိန်းမအား မပေး လိုပေါ့ ပိန်းမချစ်သော အချစ်စိတ်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသော ယောက်ရားများ ရှိခဲ့သည်ဆိုလျှင် ထိုသူသည် ယောက်ရား မဟုတ်တော့ ဟုပင် ဆိုရ ချေတော့မည်။”

ယောက်ရားတွေရဲ့ ဘဝ တရီန်ရီန်မှာ အရှုံးအမှုး ချစ်ခဲ့တာတွေ ရှိကောင်း ရှိနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တဲ့ အချစ်ကြီး သူရယ်လိုတော့ ယောက်ရားတွေ ထဲမှာ တော်တော်ရှားမယ် ထင်ပါတယ်။ အလွန် အရှုံးအမှုး ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာတောင် သူတို့ဟာ လုံးလုံးလျားလျား အလျော့ပေး ချစ်တာမျိုး မရှိပါဘူး။

သူတို့ဟာ ချစ်သူ တစ်ယောက်ရော့မှာ ဒုးထောက်ချင် ထောက်မယ်။ ကိုယ့် ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တွေ ပြင်းထန်ကောင်း ပြင်းဝန်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့စိတ်တဲ့ မှာတော့ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဘုရင်တွေလို့ ထင်နေကြဆဲပါ။

သူတို့ ချစ်လှချည်ရဲ့ ဆိုတဲ့ အချစ်ဟာ အခြားသော တန်ဖိုး အရာတွေထဲက တစ်ခုသာ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူတို့ဟာ ချစ်သူတွေကို သူတို့ ဘဝထဲကို ပေါင်းစည်းပေးမယ့် မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက်၊ ချစ်သူတစ်ယောက် အတွက် ဘဝကိုတော့ အပျက်မခံ ကြပါဘူး။ မိန်းမသားကတော့ ဒီလို့မဟုတ်ဘူးလေ။

မိန်းမချစ်လာပြီဆိုရင် အရှင်သခင်အတွက် အရာရာ စွန့်လွှတ်ပစ်တော့ တာပဲ။ ချစ်မိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ သူရဲ့ အတ္ထာကို စွန့်လွှတ် ပစ်လိုက်ရမယ်။ ဒါဟာ သဘာဝ နိယာမ တရားတဲ့။ မိန်းမဟာ သခင် မရှိရင် မတည်ရှိနိုင် ဘူးတဲ့။ သခင် မရှိနိုင်သူဟာ ပုံကျော်နေတဲ့ ပန်းတစ်ကံးနဲ့ တူတယ်တဲ့။

မြိုသန်းတင့်

အမှန်ကတော့ ဒါဟာ သဘာဝတရားနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ မိန်းမနဲ့ ယောက်ား အမြင်တစ်မျိုးစီ ကွဲပြားခြားနား နေကြတာဟာ မိန်းမနဲ့ ယောက်ား အခြေအနေခြင်း မတဲ့ ကွဲပြားခြားနား နေကြလိုပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ယောက်ား ဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ အစဉ်အလာအရ အမ့်အစိုး ကင်းတယ်။ လွတ်လပ်တယ်။

ဒီအထဲမှာ ယောက်ားတံခွန်ကို လွင့်ထုနိုင်ပြီး လူရည်ချွန်က မိုးစွန်တစ်မွတ်ကြယ်ကိုဆွတ်လည်း မလွတ်စတမ်း ရမြတ်မဲ့ ဆိုတဲ့ တဆိတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ယောက်ားဟာ ကမ္မာလောကြီးကို လွမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ယောက်ားဟာ မျှော်မှန်းချက် ကြိုးစားတယ်။ အဲဒဲ့ မျှော်မှန်းချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

မိန်းမသားကျတော့ အားနည်းသူ ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့ ဒီမျှော်မှန်းချက်ကို အကောင် အထည်ပေါ်အောင် ကြိုးစားခြင်း မပြနိုင် ပေဘူးပေါ့။ မိန်းမသားဟာ ငယ်စဉ် ကတည်းက မိဘ မောင်ဗွားတွေနဲ့ ပိတ်လောင် နေခဲ့တယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ယောက်ားထက် တစ်ပန်းရုံး ခဲ့တယ်။ ယောက်ားဆိုတာ မြတ်တဲ့သတ္တဝါဆိုတဲ့ အစဉ်အလာ အောက်မှ ကြိုးပြင်းလူလား မြောက်ခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူဟာလည်း ယောက်ားတွေလိုပဲ မိန်းမတံခွန်ကို ထူးချင်တယ်။ သူတို့လိုပဲ စွမ်းစွမ်းတမဲ့ လုပ်ပြချင်တယ်။ ဒီတော့ သူ ဘာလုပ်သလဲ။ သူ အထင်ကြိုးတဲ့ သူအရှင် သခင်လို့ ယူဆတဲ့ ယောက်ားသားဆီမှာ သူခွဲစွာကိုယ်၊ သူ့စိည္ာည်း သူဘာဝကို ပုံးအပ် လိုက်တာပါပဲ။ သူမှာ ဒီနည်း တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တာကိုး။

မိန်းမဟာ ဘဝပေးကြောင့် အမြတ်မဲ့ မိုးခိုးနေရသူ၊ အားနည်းသူ ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့ မိဘတို့၊ အုပ်ထိန်းသူတို့ စတဲ့ ပဒေသရာဇ် မင်းတွေရဲ့ အမိန်ကို နာခံ ရတာထက် နတ်တစ်ပါး ချစ်သူ တစ်ယောက်ကိုပဲ အလုပ်ကျွေး ပြုချင်တယ်။ ဒီလို အလုပ်အကျွေး ပြုဖို့ ရွေးခဲ့တယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒီလိုကျွန်းခံစွဲ ရွှေးချယ်ခွင့် ရှိတာကိုပဲ မိန်းမသားရဲ့ လွှတ်လပ်ခွင့်လို့ ထင်နေရာတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် မိန်းမသားဟာ အရေးမကြီးတဲ့ သတ္တဝါအဖြစ်က သူကိုယ်သူရန်းထွက်စွဲ ကြီးဘားပြတယ်။

သူဟာ သူခန္ဓာကိုယ်၊ သူ ခံစားချက်၊ သူ အပြုအမှုကို လျှော့ခိုး ယောကျိုးကို သူရဲ့ တန်ခိုးရင်၊ သူရဲ့ အထွတ်အမြတ် အဖြစ် ရာဇ်လပ် ပေါ်မှာတင်ကိုကွယ် တော့တာပဲ။ ဒီနည်းအားဖြင့် အချစ်ဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်အဖွဲ့ ကိုကွယ်ရာဖြစ်လာ ခဲ့တယ်။ ဘာသာတရား တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

မိန်းမဟာ အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူကိုယ်သူ ယောကျိုးကလေး တွေနဲ့ တန်းတူ ဖြစ်ချင်တယ်။ သူတို့ကို အားကျေတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြိုင်လို့ မရတဲ့ အခါကျတော့ ယောကျိုးလေးတွေရဲ့ ယောကျိုး ပိဿာမှုကို ရရှိတဲ့ အတွက် ယောကျိုးလေး တစ်ယောက် အချစ်ကို လက်ခံ လိုက်တာပါပဲ။ ဒီလို့ လက်ခံတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်သူကိုမှုဘယ်ရှုံးကိုမှု သဘောကျလို့ရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ယောကျိုးလေးကို ဖြစ်ဖြစ် သူက ချစ်လိုက် တော့တာပါပဲ။ သူရဲ့ နံန္တိတ်ကို ဖြေဖောက်ပစ်စွဲ၊ သူကို တြေားယောကျိုးတွေနဲ့ ယဉ်ပြုင် နိုင်စေစွဲအတွက် လက်ခံ လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

တရေးဆရာမ အိုင်းရင်းရုပါလီယော့တိက . . . “အသင် ပုဂ္ဂိုသ ယောကျိုးတို့ အသင် ပုဂ္ဂိုသတို့ကို ကျွန်းမ ချစ်ပါအဲ။” အသင်တို့ကို တောင့်မျှော်လျှောက်သာ ရှိပါ၏။ မကြာမိ သင်တိုနှင့် ကျွမ်းရတော့မည်ကို တွေးမိတိုင်း ကျွန်းမ ဖျော်ရွင် ကြည်နှုံးခြင်း ဖြစ်ရပါ၏ “လို့ရေးခဲ့ ဖူးပါတယ်။”

အမှန်ကတော့ မိန်းမနဲ့ ယောကျိုးဆိုတာ သူလို့ ကိုယ်လို့ လူသားချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ယောကျိုးဟာ မိန်းမရဲ့ အထင်ကြီးမှုကို ခံယူချင်ရင်တော့ သူဟာ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်ရ ပါတိမ့်မယ်။ ဆိုလိုတာက မိန်းမရဲ့ စိတ်မှာ လူစာရင်းအသွင်း ခံရသူ

မြှေသန်းတင့်

ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်။ ကိုလိုနဲ့ အရာရှိကြီး တစ်ယောက်ရဲ့၊ သမီးတစ်ယောက် အန့် အာဖရိက တိုင်းရင်းသား တစ်ယောက်ဟာ လူသား တစ်ယောက်လို့ မယူဆဘူး။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ထက် နှမ့်ကျတဲ့ သူ တစ်ယောက်ခံဗုံးမှာ သူ ကိုယ်သူ ပုံအပ်လိုက်တယ် ဆိုရင် သူဟာ အချစ်နဲ့ တိုက်တန်ခြင်း မရှိတော့ဘူးလို့ သူ ကိုယ်သူ ယူဆတဲ့အတွက် သူ ကိုယ်သူ နှမ့်ချပစ်လိုက် ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ထုံးခံအားဖြင့်တော့ မိန်းကလေးဟာ မဟာဖို့ ကြီးစိုးခြင်း ရှိတဲ့သူ၊ ယောကျား ပီသတဲ့သူ၊ ကိုယ်နဲ့မတူ ခြားနားတဲ့ ဗလဝါးတန် ပြည့်စုံတဲ့ သူတို့ကိုသာ ရှာဖွေလေ့ ရှိကြပါတယ်။ တရာ့က ကာယပလ ကောင်းတဲ့သူ၊ တရာ့က ဂုဏ်အဆင့်အတန်း ရှိတဲ့သူ၊ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေတဲ့သူ၊ တရာ့က ဉာဏ်ရှိတဲ့သူ၊ တရာ့က ထက်မြေက်တဲ့သူ စသည်ဖြင့် ကိုယ့်ထက် သာတော်ကိုပဲ ရွေးလေ့ ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေ ဘယ်လိုပဲ ပြည့်စုံ သည်ဖြစ်စေ သူချစ်သူဟာ ယောကျားပီသရမယ် ဆိုတာကိုတော့ အမြှေစဉ်းစား ကြတယ်။

မိန်းမတွေရဲ့ ရင်းနီးစွာ နေထိုင်ခြင်းဟာ ယောကျားတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပျက်စီး စေနိုင်တယ်။ နေ့စဉ်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရာမှာ ဖြစ်စေ၊ ပထမဆုံး နမ်းပြီးတဲ့နောက်မှာ ဖြစ်စေ၊ မင်္ဂလာဦးညာ လွန်မြောက်သွားတဲ့ အခါမှာ ဖြစ်စေ၊ ယောကျားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ ပြုလဲကျသွား တော့တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အဝေးကနေ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဖိုးကလည်း ရှိခဲသားကလား။ ဒါမျိုး ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ် သက်သက်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ့။ အချစ်ဟာ တက္ကာပေမ အချစ် ဖြစ်လာတယ် ဆိုတာ ဖို့-မ ဆက်ဆံမှသာ ဖြစ်လာတာပါ။ ပြောင်းပြန် ပြောရရင် တက္ကာပေမ အချစ်ဓာတ် ဆိုတာ ဖို့-မ ဆက်ဆံပြီးမဲ ပေါ်လာတာပါ။

မြှေသန်းတင့်

တစ်ခါတစ်လေလည်း ရိုတတ်သေးတယ်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ သူသိတဲ့
ယောက်ဗျားတွေထဲမှာ ဘယ်သူကိုမျှ အထင်ကြီးလို့မရ၊ လေးစား ကြည်ညိုလို့ မရတာ
ပူးတွေ။ အမှန်ကတော့ မိန်းမရဲ့ ဘဝမှာ အချင်ဟာ ထင်နေကြသလောက် အရေးမကြီးတဲ့
အခန်း ကဏ္ဍမှာ ပါရို့ နေတတ်ပါတယ်။

မိန်းမတွေဟာ လင်ကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စ၊ ပျော်ချောင်မှုကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စ၊ ကြီးဗျားရေး
ကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ် များနဲ့ တတ်ပါတယ်။ မိန်းမ အများစုံဟာ အသည်းနင့်အောင် ချစ်ချင်
သူတွေ ဖြစ်လိုကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ အများစုံဟာ ဒီလို့ မဖြစ်ခဲ့ကြရပါဘူး။ ငယ်ငယ်
တုန်းက အသည်းနင့်အောင် ချစ်ခဲ့ဖူးသလိုလို ထင်ခဲ့ ကြပေမယ့် ဒါတွေဟာ အမှန်ကတော့
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း၊ မပြည့်မစုံ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးနဲ့ ပေါ်ခဲ့ကြတာပါပဲ။

တကယ်မှာတော့ သူတို့ဘဝမှာ ဒီလို့ အသည်းနင့်အောင် ချစ်ခဲ့ ရတာမျိုးတွေ
သိပ်ရှားပါတယ်။ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမများဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ချစ်သူတို့
ဘာတို့ မထားခဲ့ဖူး၊ မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။

သူတို့ဟာ ပထားမှာ မိန်းမတို့ရဲ့ ဝတ္ထားရေးတွေ ဖြစ်တဲ့ သားကိစ္စ၊ လင်ကိစ္စ၊
အိမ်ထောင်မှု ကိစ္စတွေကို ဉီးစားပေးသူများ ဖြစ်လေ့ ရှိပါတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း
အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ထိုးတည်း နေခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း
အနည်းနဲ့အများ ဆိုသလို အောင်မြင်မှု မရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေ ကြရတဲ့ မိန်းမတွေ
ဖြစ်နေ တတ်ပါတယ်။

အဲဒေါ်မှာ သူတို့ရဲ့ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝကို ပြန်တည်ဆောက်ဖို့ အတွက်၊
နှစ်သိမ့်မှ ရှာဖွေဖို့ အတွက် အားကိုး ရထရာ လုပ်ယောက်ကို တွေတာနဲ့ သူတို့ဟာ အဲဒေါ်
လူအပေါ်မှာ ပုံပြီးချစ်တတ်ကြပါတယ်။ မဒမအာစီအဒမရို့နေးနဲ့ မဒမအာဂီးတို့ဟာ အချစ်ကို

မြှေသန်းတင့်

စတွေရှိတော့ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ရောက်နေကြပါပြီ။ သူတို့အဖို့ အချစ်သာလျှင် မွန်းကျပ်နေတဲ့ ဘဝက လွတ်ကြောင်း ထွက်ပေါက်ဖြစ်နေပါတယ်။

လွတ်လပ်ပြီး အဖို့အဖို့ ကင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတွေမှာတောင် အချစ်ဟာ သူတို့အဖို့ ထွက်ပေါက် ဖြစ်နေပါတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး တာဝန်တွေ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို လုပ်သွားရတယ် ဆိုတာ တော်တော် စိတ်ဆင်းခြစ်ရာ ကောင်းနေပါတယ်။

မိန်းမကို မဆိုထားနဲ့ ယောက်ဗျားကလေးတွေတောင်မှပဲ လူပျိုးပေါက် အရွယ်မှာ ဆိုရင် ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမတွေကို သဘောကျပြီး သူတို့ရဲ့ အကြံ့ဗာက်၊ သူတို့ရဲ့ လမ်းညွှန်မှာ၊ သူတို့ရဲ့ ဆုံးမပဲ့ပြင်မှာ၊ သူတို့ရဲ့ အမေလို ပြုစုယုယူမှုကို လိုချင် ကြတယ်မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ယောက်ဗျားဆိုတဲ့ သမားရှိုးကျ ထားခဲ့တဲ့မာန်။ သူရဲ့ ပညာအရည်အချင်း၊ သူရဲ့ ကိုယ်ပိုင်မာနတို့ကြောင့်သာလျှင် ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့မိန်းမရဲ့ လမ်းညွှန်မှုကို အဆုံး ထိအောင် မခံယူတော့ဘဲ လမ်းခွဲ သွားတာပါ။ သူ အဖို့တော့ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမနဲ့ ချစ်ခဲ့တာဟာ အဆင့်တစ်ခုလိုပဲ အောက်မေ့ပြီး မေ့ပျောက် ထားလိုက် နိုင်ပါတယ်။

ယောက်ဗျားတွေဟာ ကလေး ဘဝမှာရော၊ လူလားမြောက်တဲ့ ဘဝမှာရော ခက်ခဲ ပင်ပန်းတဲ့ လမ်းတွေကို လျှောက်ခွင့်ရတာဟာ သူတို့အဖို့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ် ထင်ပါတယ်။ မိန်းမတွေမှာတော့ သူတို့ ပါတ်ဝန်းကျင်မှာ မြှေ့ဆွဲယ် ဖြားယောင်းနေတဲ့ အရာတွေနဲ့ ဝန်းရံခြင်း ခံနေရပါတယ်။ ဒါဟာ မိန်းမတွေအဖို့ ကံဆိုးတာပဲ။

မြှေသန်းတင့်

သူတေားမှာရှိတဲ့ လွယ်ကူသက်သာတဲ့ လမ်းတွေကို ဆင်းလာဖို့ သူကို အရာရာက ပိတ်ခေါ် မြှေဆွယ် နေကြတယ်။ ကိုယ်သွားရမယ့် လမ်းကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းဖို့မလိုဘဲ ရှိပြီးသား နှင်းဆီခင်းတဲ့ လမ်းတွေမှာ အသာအယာလျောက်လာဖို့ အြားယောင်းကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူလျောက်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် သူလျောက်လာခဲ့တဲ့ လမ်းဟာ လွယ်ကူ သက်သာတဲ့လမ်း၊ နှင်းဆီ ခင်းတဲ့လမ်း၊ တံလျှပ်တွေ ထနေတဲ့ လမ်းကြီးပါကလား၊ တံလျှပ်ကို ရေထင်ခဲ့ပါ ပကောလားလို့ သတိရလိုက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ သူအဖို့ အချိန် နောင်းသွားပါပြီ။ ဒီလမ်းကို လျောက်ခဲ့ ရတာနဲ့ပဲ သူမှာ ခွန်အားတွေက ကုန်ခန်း သွားခဲ့ပါပြီ။

မိတ်သရပ်ခွဲ ပညာရှင်တွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိသေးတယ်။ မိန်းမဟာ သူချစ်သူထံ အဖော့၊ ကိုယ်ပွားကို ရှာတတ် သတဲ့လေ။ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ အဖေတော်လို့ ဒီလို ဖြစ်ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ကျားတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ။

သူ ကလေးမလေး ဘဝတုန်းက အဖေဟာ သူတို့ မျက်စိတဲ့မှာ အရောင်တွေ တောက်ပြီး အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်နေခဲ့တယ်လေ။ ဒီပွဲလက် တန်ခိုးဟာ ယောက်ကျားတိုင်း ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပွဲလက် တန်ခိုး မဟုတ်လား။

အမှန်ကတော့ မိန်းမဟာ လူတစ်ယောက်ကို အခြားလူ တစ်ယောက်ထံမှာ လူဝင်စား ဖြစ်တာကို အလိုမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ တွေ့ဖုံးတဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုကို ပြန်လည် တည်ဆောက်တတ်လေ့ ရှိပါတယ်။

သူ ကလေးမ ကလေးတုန်းက တွေ့ကြိုး ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ကြီးပြင်း လာတဲ့အခါမှာ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ယူတဲ့ သဘောပါ။ မိန်းကလေးဟာ အိမ်နဲ့

မြှေသန်းတင့်

မကွဲမကွာ ရှိနေ ခဲ့ရတယ်။ မိသားစု တစ်လျောက်လုံး အတူ နေခဲ့ရတယ်။ ဆိတ်ပြို
အေးချမ်းတဲ့ အရသာကို သူကောင်းကောင်း နားလည်တယ်။

အချစ်ဝင်လာတဲ့ ခါကျတော့ သူမှာ အဖေအစား ပြန်ရ လာတယ်။ ဆုံးရုံး
လွန်ပြောက် သွားတဲ့ ကလေးဘဝ အစားပြန်ရ လာတယ်။ သူဟာ သူခေါင်းပေါ်မှာ အဓိုး
ကလေး ပြန်လို ချင်တယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်တည်း လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ဖို့ နံရုံကလေး ပြန်လို
ချင်တယ်။ သူရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကာကွယ် စောင့်ရောက်ပေးမယ့် အခွင့် အာကာပိုင်သူကို
သူ လိုချင်တယ်လေ။

မိန်းမ တော်တော်များများမှာ ကလေးဘဝကစိတ်ကူးတွေ အမြဲလိုလို ပြောက်လှန်
နေတတ်ကြတယ်။ သူတို့ကို ကလေးရယ်၊ ကလေးမရယ်လို့ ခေါ်ရင် သဘော ကျတတ်
ကြတယ်။ ဒီစကားလုံးတွေဟာ မိန်းမတွေရဲ့ နှလုံးသားကို ကိုင်လှပ်တဲ့ စကားလုံးပါပဲ။
မိန်းမတွေဟာ အသက်ကြီးလာတာကို တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲကြတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ကလေးဘဝကို သက်တမ်း ရှည်စေလိုတဲ့ သဘောနဲ့ သူတို့ အဝတ်
အစားမှာ၊ အပြုအမူမှာ ကလေး ဆန်နေ ကြခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီအထဲမှာ ကိုယ်ချစ်သူရဲ့
ရင်ခွင့်ထဲမှာ ကလေးဆန်လိုက်ရပြီ ဆိုရင်တော့ သူတို့မှာ ပျော်လို့ မဆုံးနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

နွှတ်လျှောက်ချိန်များ အောင်ဆုံးသော လုပ်မှုများ

ကလေးဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ မိန်းကလေးဟာ အနိုင်ကျင့် ခံရတယ်။ ဟိုဟာ မလုပ်နဲ့ မိမာ မလုပ်နဲ့ ဆိုပြီး ချပ်ချယ်ခံရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာလည်း ကိုယ်ပိုင် လွှတ်လပ်မှု ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လို့ သူ့ထိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်လေ။

မိဘာ့စုံ ဆက်ဆံရာမှာ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ စာသင်ခန်း ထဲမှာ၊ ကစားပွဲမှာ သူကိုယ်သူ အားကိုး ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ သတ္တဝါ တစ်ခုလို့ ထင်နေ တာပါပဲ။ အပျို့သော်ဝင်ရင် တည်တည်ပြိုမြိမ်းမြိမ်း ပိုင်းကောင်းကျောက်ဖို့ နေရမယ် ဆိုတဲ့ အတွေးဟာ သူအဖို့ ဝေးလံတဲ့ အိပ်မက်တွေပဲ ဖြစ်နေသေးတယ်။

အဲ... အပျို့သော်လည်း ဝင်ရော အနာဂတ်ဟာ သူ အနားကို ချဉ်းကပ်လာရုံသာ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို အတင်း ဝင်ရောက်ပြီး တိုက်အိမ် ဆောက်နေ တော့တာပါပဲ။ တကယ့် အမှန်ဘဝကို စတွေ တော့တာပါပဲ။ လူပျို့သော် ဝင်စ ယောကျိုး ကလေးများကတော့ သူတို့ လူပျို့ဘဝကို ရဲ့ကြီး ပြေးတွေတယ်။ အဲဒီဘဝကို သွောက်လက်စွာ လုမ်းဝင် သွားကြတယ်။

ဒါပေမယ့် မိန်းကလေး များမှာတော့ မမြင်နိုင်တဲ့ ဘဝသစ် ကဏ္ဍသစ် ပွုင့်လာမည့် အချိန်ကို ရင်တထိတိတ်နဲ့ စောင့်စား နောက်ရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မိန်းမဘဝ ကတ်လမ်းဟာ အစပြပြီး အချိန်က သူကို အဲဒီ ကတ်စင်ဆီကို သယ်ဆောင် သွားတော့ တယ်။ မိန်းကလေးဟာ ကလေးဆန်တဲ့ အတိတ်က လွှတ်မြောက် သွားပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ပစ္စာန်ဟာ သူအဖို့ အကူးအကြောင်းကာလ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒီကာလ မှာ ခိုင်မာတဲ့ မျှော်မှန်းချက်တွေ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ မရှိသေးဘူး။ ထွေရာစိတ်ကူးတွေပဲ

မြိုသန်းတင့်

ရှိသေးတယ်။ သိသည် ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ၊ နပျိုတဲ့ သူ့ဘဝဟာ တောင့်ဆိုင်းရတဲ့ ကာလထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ သူဟာ ယောက်ဗျားသားကို တောင့်ဆိုင်းနေပြီပေါ့။

လူပျိုပေါက် ကလေးဟာလည်း မိန်းမကို အိပ်မက် မက်တယ်။ မိန်းမအကြောင်းကို တွေးတယ်။ ဒါဟာ ဘာမှာ သံသယ ရှိစရာ မလိုပါဘူး။ လူပျိုပေါက်ဟာ မိန်းမကို တမ်းတပေးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် အပျို့မကလေးက သူ့ဘဝထဲက အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ထက်တော့ ပိုမှာ မဟုတ်ဘူး။

အပျို့မလေးဟာ သူကံကြောကြီး တစ်ခုလုံးကိုလည်း လွှမ်းခြား လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတွေကျတော့ ဒီလို မဟုတ်တော့ဘူး။ လွှတ်လပ်စွာ ကြီးပြင်း လာရသည် ဖြစ်စေ၊ အပ်ထိန်းမှတွေ အောက်မှာ ကြီးပြင်း လာရသည် ဖြစ်စေ၊ မိန်းကလေးတွေ ကျတော့ ယောက်ဗျားလေး တစ်ယောက်ကို ထွေက်ပေါက် အဖြစ်၊ အားကိုး အားထားရာ အဖြစ်၊ နိုလုံးရာ အဖြစ် ယူဆခဲ့ကြတယ်။

သူဟာ ပါဆီးယတ်(စံ)၊ ဒါမှာမဟုတ် စိန်းရော့ရဲ့ တောက်ပ ဝင်းလက်နေတဲ့ မျက်နှာ၊ သူဟာ ကယ်တင်သူ၊ သူဟာ ချမ်းသာပြီး တန့်စီး အာကာရှိတဲ့သူ၊ လက်ထဲမှာ ပျော်ရွှေမှု ဘဏ္ဍာဘတိက်ကိုဖွင့်ဖို့ သော့တွေကို ကိုင်ထားတဲ့သူ။ သူဟာ ရွှေမှုးသားကလေး၊ သူရဲ့ အယုအယ၊ အချေအမြှေ။ အထွေးအပိုက်ကို ခံလိုက် ရတယ်ဆိုရင် ကျော်ပြန်လှတဲ့ ဘဝ ရေစီးကြောင်းကြီးထဲမှာ တံ့ဖို့ဖြမ်း မောပါ သွားလိမ့်မယ်လို့ မိန်းကလေးထင်ခဲ့တယ်။ သူငယ်ငယ်က အမေ့ ရင်ခွင်မှာ ခိုမို ခဲ့ရသလိုပေါ့လော့။

သူချစ်သူရဲ့၊ နဲ့ညံ့ချိုးသာတဲ့ အမိန်းပေးမှာ အာကာပိုင်မှု အောက်မှာ သူစေလိုစေ၊ နိုင်းလိုရာခိုင်း မပြီ့မပြင် လုပ်မယ်လို့ တွေးခဲ့တယ်။ သူငယ်ငယ်က အဖော့ လက်မောင်းကြားမှာ၊ ရင်အပ်ကြားမှာ နေခဲ့ရတုန်းက လုံခြုံ စိတ်ချွာ နေရတယ်လို့ ခံစားရသလိုပေါ့။

မြိုသန်းတင့်

ပဋိလက် ဆန်တဲ့ အကြည့်တွေ၊ ပဋိလက်ဆန်တဲ့ အမွှာအဖက်တွေကြောင့် ရင်တဖိုစိ ဖြစ်ရပြီး သူရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်လာပြန်ရော။ မိန်းကလေးဟာ ဖိုရဲ့ သာလွန်မှု၊ ဖိုရဲ့ မြင်မြတ် မှုကို အမြဲလိုလို အထင်ကြီး နေတတ်တယ်။ ဖိုသတ္တဝါတွေ ထဲမှာ ဒီလို သာလွန်မှုရှိတယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတယ်လို့ မိန်းကလေးစိတ်ထဲမှာ ထင်တာဟာ ပေါ်ဝယ်ရွယ်ရွယ် ရူးရူးနှမ်းနှမ်း စိတ်ကူး တစ်ခုမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုထင်လာ ရတာဟာ စီးပွားရေးနဲ့ လူမှုရေး အကြောင်းတွေ ရှိတယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ ကမ္မာလောကရဲ့ အရှင်သခင် မဟုတ်လား။

ဒီတော့ အဲဒီ အရှင်သခင်ရဲ့ ကျေးကျွန်း ဖြစ်ရတာဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှိသမျှ အရာတိုင်းက မိန်းကလေးကို နှီးဆော်သတိပေးတာပေါ့။ သူ မိဘကလည်း တိုက်တွန်းကြတယ်။ အဖေကလည်း သမီးရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ယူ နေတယ်။ အဖေကလည်း တောက်ပတဲ့ အနာဂတ်ကို မြင်နေတယ်။ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေက အားကျေတယ်။ မနာလို တိုရှည် ဖြစ်ကြတယ်။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဟာ ယောက်ျား အပီသဆုံး ဂရစိုက်မှုကို ခံရတာကိုမြင်တော့ သဘောကျေကြတယ်။ အားကျေကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အဖေရိကန် ကောလိပ် ကျောင်းတွေ မှာ လုံမလေး တစ်ယောက်ရဲ့ လူမှု အဆင့်အတန်းကို ကြည့်ရင် သူတွေခဲ့တဲ့ အတွဲ အရေ အတွက်နဲ့ တိုင်းထွာကြတာပေါ့။

အိမ်ထောင်ပြုတာဟာ ဂုဏ်ယူအပ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ။ ပြီးတော့ တဗြား ကိစ္စ များလောက် ဗဟိုသုတ ကိစ္စများတဲ့ အလုပ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အစွမ်းအထင်း မရှိအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အရာ၊ မိန်းမရဲ့ ချစ်သူအဖြစ်၊ မိခင်အဖြစ် တောင့်တာတဲ့ စိတ်ပိုက် ဖြည့်စွမ်း ပေးနိုင်တာ ဆိုလို့ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒီအချက်ကို မိန်းကလေးရဲ့ အသိင်းအစိုင်းကလည်း သဘောပေါက်လေ့ ရှိကြတယ်။ မိန်းကလေး ကိုယ်ဝိုင်ကလည်း သဘော ပေါက်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လို မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနဲ့ အိမ်ထောင်ပြခြင်းဟာ အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းကြီး တစ်ရပ်လို့ ယူဆ ထားကြတာပဲ မဟုတ်လား။

မိန်းမရဲ့ အမြင်မှာ ယောက်ဗျားဟာ အခြားသူ တစ်ယောက်ကို ပြန်ဝင်စားထားတဲ့ သူ။ သူဟာလည်း ယောက်ဗျားအနဲ့ အခြားသူ တစ်ယောက်က ပြန်ပြီး ဝင်စားထားတဲ့သူ။ အဲဒီ လူဝင်စားတဲ့ အခြားတစ်ယောက်ဟာ သူအနဲ့ အရေးကြီးတယ်လို့ မိန်းမက ထင်တယ်။ သူကတော့ အဲဒီ ဝင်စားသူနဲ့ စာရင် ဘာမျှ အရေးမကြီးဘူးလို့ ယူဆတယ်။

မိဘရဲ့ ရင်အုပ်အောက်က လွတ်ဖြောက်ပြီလေ။ အမေရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်က လွတ်ဖြောက်ပြီလေ။ သူအနာဂတ်ကို သူ ဖွင့်လှစ် ရတော့မယ်။ အပေါ်စီးရတဲ့ အောင်မြင် မှုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အရှင်သခင်ရဲ့ လက်ထဲကို ဝက္ခက် အပ်လိုက်ရတဲ့ အောင်မြင်မှု မျိုးပါ။

မကြာခကာ ဖြောလေ့ ရှိကြတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ ဒီလို အိမ်ထောင်ပြပြီး လင်ရဲ့ ဉာဏ်ခံ ဖြစ်သွားတာနဲ့ မိန်းကလေးဟာ ယောက်ဗျားလေးတွေထက် ရှုပ်ဝါးအရာ မှာရော၊ စိတ်ခါတ်ရေး အရာမှာရော နိမ့်ကျသွားပြီတဲ့။ တစ်ပန်း ရုံးသွားပြီတဲ့။ သူတို့နဲ့ ယဉ်ပြုင်ခြင်း မပြနိုင် တော့ဘူးတဲ့။ ဒီလိုနဲ့သူဟာ ယဉ်ပြုင်ပွဲက ထွက်သွားရတာ၊ ယောက်ဗျား တစ်ယောက် ဆီမှာ အရှုံးပေးလိုက် ရတာဟာ သူပစ်ကိုက သိမ်းထွက်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ သူကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောအနေ၊ ကလေးမလေး ဘဝတုန်းက တွေခဲ့ရတဲ့ အနိုင်ကျင့် ခံရမှုတွေကြောင့်သာလျှင် သူဒီလို သိမ်းထွက် သွားရခြင်းပါ။

မြိုသန်းတင့်

တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ အရွယ် ရောက်လာတာနဲ့ အပျို့ဘော် ဝင်လာတာနဲ့ လုံမလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားမှာ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာတော့ ရှိတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အရင်တုန်းကထက် နှန်ယ်လာတယ်။

အပျိုးသမီးတို့ရဲ့ ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းများဟာလည်း ထို့ကိုလိုလွယ် ဖြစ်လာပြီး သူတို့ လုပ်ငန်းတွေဟာလည်း ပို့ပြီး သိမ်မွေ ရှုပ်ထွေး လာကြတယ်။ ထူးဆန်းပြီး စိတ်ညွစ်စရာ ကောင်းတဲ့ သူ့ရင်အုံကိုက ဝန်ထုပ်ကြီး တစ်ခလို ဖြစ်လာတယ်။ အပြင်းအထန် ကိုယ်လက် လုပ်ရှားတဲ့ အခါများ ဆိုရင် ရင်သားက တုန်ယ်ပြီးနာတဲ့ အတွက် သူရှိကြောင်း မိန်းကလေးကို သတိပေး နေသလိုတောင် ထင်ရတယ်။

မိန်းမ ဟောမှန်းခါတ်တွေ မညီမျှမှုကြောင့် အာရုံကြော အားနည်းပြီး တုန်တုန် ယင်ယင်တွေ ဖြစ်တာတို့ စိတ်ကယောက်ကယက ဖြစ်တာတို့ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ရာသီ ပန်းပွဲင့် ရတာဟာလည်း တော်တော်ပင်ပန်း ဆင်းရဲတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။ ခေါင်းကိုက်တယ်။ အလွန်အမင်း ပင်ပန်းအားကုန်တယ်။ ပိုက်နာတယ်။

နေ့စဉ် လုပ်ရှိုးလုပ်စဉ် ကိစ္စတွေ လုပ်ရတာကို သိပ်ပင်ပန်း နေတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း မလုပ်ခဲ့ မကိုင်ခဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အခက်အခဲတွေ ပေါ်လာတယ်။ အာရုံကြော အားနည်းတာများရင်၊ စိတ်တို့တာတွေ များရင် မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ တစ်ပိုင်း ရူးသွပ်တဲ့ ရောဂါတောင် ယာယိဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

အာရုံကြော ဖွဲ့စည်းမှ စနစ်ဟာ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖြစ်စေ၊ စိတ်ခါတ်ဆိုင်ရာကို ဖြစ်စေ၊ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း နည်းလာတယ်။ သွေးလှည့်ပါတ် သွားလာမှုမှုလည်း အခက်အခဲတွေ ရှိလာတယ်။ မှုးဝေတတ်ပြီး သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးဟာ မိန်းမဘဝနဲ့ ကမွှေလောက်ကြီးကို ပိုင်းခြား ကာရုံထားတဲ့ ပိုတကားကြီးလို ဖြစ်နေတယ်။

မြှေသန်းတင့်

သူဟာ မွန်းကျပ်ပြီး ကမ္ဘာ လောကကြီးနဲ့ အဆက်ဖြတ် သွားတော့တယ်။ ပိန်းကလေးဟာ ကြောက်လန်ပြီး စကြေဝြာကြီး တစ်ခုလုံးဟာ လေးလံတဲ့ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီး၊ သူ မထမ်း နိုင်လောက်အောင် လေးလံတဲ့ အရာကြီးလို့ ထင်လာတယ်။ သူဟာ ဝန်ထုပ်ကြီး အောက်မှာ ပိုနေတယ်၊ ပြားနေတယ်။

လုံမလေးဟာ ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံးနဲ့ သူစိမ်း တစ်ရုံခံ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူကိုယ်တိုင်လည်း သူဘာသာသူ လူစိမ်း တစ်ယောက်လို့ ခံစားနေရတယ်။ သူဘဝရဲ့ ပေါင်းစပ်မှုတွေဟာ ပြုကဲ ပျက်စီးသွား ကြတယ်။ လူတွေကို မှတ်မိပေမယ့် သတိ ကင်းစွာနှင့် မှတ်မိ နေတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။

တကယ်လို့ သူ အတွေးအခေါ် ဥာက်နဲ့ စဉ်းစားနိုင်တဲ့ ဥာက်ဟာ ပျက်ပြား မသွားသေးဘူး ဆိုရင်လည်း ဒီစဉ်းစား ဥာက်တွေဟာ ကိုယ်စွာ ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက် လာတဲ့ ခံစားမှုတွေကို အကျိုးပြနိုင်ပဲ ဖြစ်တော့တယ်။ လုံမလေးရဲ့ အပျို့ဘော ဝင်စ အရွယ်မှာ ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ ဒီအချက်တွေဟာ တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ အချက်တွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီထက် အရေးကြီးတာကတော့ ဒီအချက်တွေကို လုံမလေး ဘယ်လို့ သဘောထား သလဲ။ ဘယ်လို့မြင်သလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ပါ။

ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်ဟာ ယောက်ကျားကလေးတွေ အဖို့ အဓမ္မမှုကို သင်ကြားချင်တဲ့ အရွယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချိန်ဟာ သူတို့ သွေးသားရူဖြိုးစ ပြုတဲ့ ပထမဆုံး အဆင့်ပေကိုး။ ဒီအရွယ်ဟာ သူတို့ရဲ့ သွေးဆူစ အချိန်ကိုး။ အနိုင်ယူချင်စိတ် အားကြီးတဲ့ အချိန် ပြု့စု့ချင်ချင်ချင် နိုင်ချင်တဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ အရွယ်မှာပဲ လုံမလေးဟာလည်း ငယ်ငယ်က ကတားခဲ့ရတဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကတားနည်းတွေကို မကတားတော့ပဲ ရပ်စဲ လိုက်တဲ့ အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

တကယ်ကတားချင်ရင် လုံမလေးအတို့ ကတားနည်းတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သိကြတဲ့အတိုင်း အားကတားဆိုတာ တမင် ဖန်တီး ပြုလုပ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေ အောက်မှာ အထူး လေ့ကျင့်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး။ ဒီစည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာရတဲ့ အလုပ်မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ အားကတားဟာ မလွှတ်လပ်ဘူး။ စည်းကမ်း ကလနားတွေ များတယ်။ ဘဝမှာ အပိုလိုဖြစ်နေတယ်။ အားကတားပဲ တစ်ခုကနေ လောကကြီး အကြောင်းကို ဘာမျှ ပိုမို သိနားလည် နိုင်လာတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အတ္ထာ အကြောင်းကို နားလည်လာတာ မဟုတ်ဘူး။

တစ်ယောက်ချင်း ယုံဥပြုင်တာ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ တောင်အတက်ကို တက်လိုက် ရတာကမှ လောကကြီး အကြောင်းကို နားလည် နိုင်သေးတယ်။ အားကတား အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟာ ပြုင်ဘက်က ဖြေကြီးပေါ် တွေန်းလဲ ပစ်နိုင်တဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်သား ယောက်ဗျားလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ယူ ဝင့်တွေားမှုကို ဘယ်တော့မျှ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပြီးတော့ ခုခေတ် တိုင်းပြည် တော်တော်များများမှာလည်း အမျိုးသမီးတွေ အားကတားမှာ သိပ်ပြီး ဝါသနာ မထုကြတော့ပါဘူး။ နုပန်းတို့ တောင်တက်တို့ စတဲ့ အားကတားတွေကို အမျိုးသမီးများအတွက် တားမြစ်ထားလေတော့ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဆင်းရဲ ပင်ပန်းတယ်၊ ထိခိုက်တယ် ဆိုရင်လည်း သက်သာတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန် မျိုးနဲ့ တွေ့ရ တာတွေ လောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းကလို နေရာတကာမှာ ပါဝင်ခြင်း၊ လူစွာလုပ်ခြင်း မရှိတော့ပဲ အခြေအနေ ပေးသလောက်သာ ပါဝင် လူပို့ရား ကြပါတော့တယ်။ လုံမ လေးတွေဟာ ရုံးစမ်းခြင်း မပြုဖို့ ရှာဖွေခြင်း မပြုဖို့ စွန်းစားခြင်း မပြုဖို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ နယ်နိမိတ်ကို ကျော်လွှန် သွားခြင်း မပြုဖို့ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း ခံလာခဲ့ကြရတယ်။

မြိုသန်းတင့်

အထူးသဖြင့် ယောက်ဗျားကလေးတွေအနဲ့ မရှိမဖြစ်တဲ့ အရေးပါမှနဲ့ ယုံးပြိုင်မှု စိတ်ခါတ်ကို သူတို့ နားမလည် နိုင်ကြဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်။ မိန်းမ အချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နှင့်ယုဉ် ကြည့်ကြတာတွေ ရှုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်က ဒီလို နှင့်ယုဉ် ကြည့်ကြတာဟာ တော့က ပြောခဲ့တဲ့ ယုံးပြိုင်မှု စိန်ခေါ်မှု ဆိတ္တမျိုးတွေနှင့် မတူပါဘူး။

လူနှစ်ယောက် ကမ္မာကြီးကို စိုးမိုးစိုး ယုံးပြိုင် ကြတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်သေးရင် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် လက်လွှာ ကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ယော့ယျ အားဖြင့်ပြောရရင် ကိုယ်က အနိုင်ရချင်၊ ကိုယ်ပိုင်စိုးချင်တဲ့ သဘောကိုပြတဲ့ အရိပ်လက်ကာတွေပါ။ ဒီလိုပြိုင်ပွဲမျိုး၊ ဒီလိုပိုင်လုချင်တဲ့သဘောမျိုးဟာ လုံမလေးရဲ့ စရိတ်မဟုတ်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် အကြမ်းပတမ်း သဘောမျိုး ပါလာရင် ပို့ပြီးတောင် ဝေးပါသေးတယ်။

အရွယ်ရောက်ပြီးသား သူတွေရဲ့ လောကမှာ အကြမ်းပတမ်းမှုကို အမြဲ သုံးနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်လေမှသာ ရှိတတ်တာမျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် အကြမ်းပတမ်းမှုဟာ အရွယ်ရောက်သူတွေရဲ့ လောကကို အမြဲ ပြောက်လှနဲ့ နေတတ်တယ်လေ။

ဖို့ရဲ့ အပြုအမှု အများအပြားဟာ အကြမ်းပတမ်း လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်သဘောထား အခြေအနေကနေ ပေါ်ထွက်လာတာ ဖြစ်တယ်။ လမ်းထောင့်တိုင်းမှာ ရန်ပွဲဟာ အမြဲတစ်း စောင့်နေပြီး ခြိမ်းပြောက် နေတတ်တာကိုး။ စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ အတိုင်းလည်း ရန်ပွဲတွေဟာ မကြာခကာ ဖြစ်တတ်တယ်။

ဒီအခါမှာ ယောက်ဗျားဟာ သူရဲ့ ယောက်ဗျားပီဇာရိ အခိုင်အမာ ပြုဖို့ဆန္ဒကို လက်သီး ဆုပ်ထဲက သူကိုယ်တား ရုပ်ကို သွားတွေတဲ့ အခါမှာ ယောက်ဗျားလေးတွေဟာ သူကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု ရှိသွားပြီး သူရဲ့ ပိုင်စိုးမှုကိုလည်း ယုံကြည်မှု ရှိသွားတတ်ပါတယ်။

ပြုသန်းတင့်

သူ့ကို ဖောက်လာတာနဲ့ သူ့ကို အနိုင်ကျင့်ဖို့ ကြီးစားလာတာနဲ့ ဖို့သတ္တဝါ ထွေဟာ လက်သီးကို အားကိုး လာတော့တယဲ့။ ဒီအခါမှာ သူကိုယ်တိုင်ဟာလည်း လက်သီးတွေရဲ့ အဆွဲရာယ် ကြားထဲမှာ ရောက်သွား ရတော့တယ်။ တြေားလက်သီးတွေက သူ လက်သီးကို မလွှာမိနိုင်အောင် သူကြိုးစားတယ်။ သူတစ်ပါးအနိုင် မခံရအောင် သူ လုပ်တယ်။ သူ နလုံးသားဟာ ယောက်ဗျားစိတ် ပေါက်လာတယ်။

အကြမ်းဖက်မှုဟာ လူတိုင်းအဖို့ သူကိုယ်သူ သစ္စာရှိသလား၊ မရှိဘူးလား ဆိုတာ ကို ပြုသတဲ့ သက်သေ သာဓကတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ မိမိ ခံတားချက်ကို ဖော်ပြတဲ့ သက်သေ အမှတ်အသား ဖြစ်လာတယ်။ ဖို့သတ္တဝါမှာ ဒီလို အကြမ်းဖက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး လုံးဝ မရှိပါဘူးလို့ ပြောခြင်းဟာ တကယ်ရှိနေတဲ့ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ် ပြင်းဆိုတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဖို့သတ္တဝါ တိုင်းရဲ့ ကြွက်သား အစိုင်အခဲတိုင်းမှာ ဒေါသ ကိန်းအောင်းနေတယ်။ မခံချင်စိတ် ကိန်းအောင်းနေတယ်။ ဒီဆန်လိုစိတ် ကိန်းအောင်းနေတယ်။ မရှိဘူးဆိုရင် ဒါဟာ စိတ်ကူးယဉ် သက်သက်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ စိတ်အထင် သက်သက်သာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်ခံတားချက် တစ်ခုခုကို ကမ္မာလောကကြီးရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မှတ်သား ရေးချိန်ခြင်း မရှိရင် ဒါဟာ လူဖြစ်ရှုံးတာနဲ့ အတူတူပဲ။

လူပျို့သော်ဝင်စ ယောက်ဗျားလေးဟာ သူမှာ ခွဲန်အားရှိတယ်။ အကြမ်းပတမ်းကို လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဆိုတာကို ပြုသဖို့ အခွင့်ရှိတယ်။ အပျို့သော် ဝင်စ မိန်းကလေးများ ကျတော့ ဒါပျိုးတွေ ပြုသခွင့် မရှိဘူး။ လူပျို့ဖော်ဝင်စ ယောက်ဗျားလေးဟာ ကမ္မာလောက ကြီးကို ဖေးခွန်းတွေ တစ်မေးတည်း မေးနေတယ်။

သူမကျေနှုန်းပိုင် ဘယ်သူကိုမဆို ဆန္ဒကျင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိနေတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးကိုလည်း သူ အသုံးပြုတယ်။ အတည်ပြုတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေး

မြှေသန်းတင့်

ကတော့ လိုက်လောရတယ်။ အရှုံးပေး ရတယ်။ ကမ္ဘာကြီးမှာ သူ မရှိလိုလည်း ဘာမျှ
မဖြစ်ဘူး။ ကမ္ဘာလောကကြီးက သူ မပါဘဲနဲ့ ဘယ်ပုံ သဏ္ဌာန်ပျိုးကို မဆို သူယုံကြည်ခြင်း
မရှိဘူး။ မိန်းကလေးဟာ မစွန်းလေးရဲဘူး။ မဖို့ဆန်ရဲဘူး။ မတိထွင်ရဲဘူး။

ကြီးပြင်း လူလား မြောက်ကတည်းက ဒြိမ်ဒြိမ်သက်သက်၊ ဝေးဝေးကွာကွာ နေခဲ့
ခြုံး နောင်မှာလည်း လူအဖွဲ့ အစည်းအတွင်းမှာ သူအတွက် သီးသန် လုပ်ပေးထားတဲ့
နေရာလေး တစ်ခုမှာပဲ အချိန်ကုန် သွားရတယ်။ ရှိနေတဲ့ အရာတွေဟာ ဒီလိုပဲ သေတစ်ပန်
သက်တစ်ခုံး ဖြစ်သွားကြမှာလို့ သူထင်နေတယ်။

မိန်းကလေးပေါ်တယ်

မိန်းမတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ သူငယ်ငယ်တုန်းက သူရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အားနည်းချက်ကို သူ ကောင်းကောင်း သိခဲ့သည့်တိုင် ငါမှာ အားနည်းချက် မရှိဘူးလို မျက်စီ စုံဖိတ်ပြီး ပြင်းခဲ့ ဖူးတယ်တဲ့။ ဒီအားနည်းချက်ကို အသိအမှတ် ပြုလိုက်ရင် လုပ်စရာရှိတဲ့ နိုင်ငံရေး လုပ်ငန်းတို့ ပညာရေး လုပ်ငန်းတို့ လုပ်ရတဲ့ သတ္တိ ကုန်ပျောက် သွားမှာ ပိုးလိုတဲ့။

ဒါကြောင့်မို့ ယောက်ဗျားလေး တစ်ယောက်လို နေလာတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူး သေးတယ်။ အားလည်း ကောင်းတယ်။ သူကိုယ်သူ ယောက်ဗျား တစ်ယောက်လို အားသန်တယ်လို သူထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူရှုပ်က ယောက်ဗျားကလေး ရုပ် မဟုတ်ဘူး။ ချောတယ်။ ပြီးတော့လည်း ရာသီပန်း ပွင့်တဲ့အတွက် ဝေဒနာလည်း ခံရ တယ်။

သို့တိုင် သူကိုယ်သူ မိန်းမပါကလား ဆိုတာကို သူသတိ မပြုဘူး။ ပြောစရာ ရှိရင်လည်း ဖိုးဖိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချလိုက်တာပဲ။ လုပ်စရာရှိရင်လည်း ပြန်ခြော်နှင့်ဖိုင်ခိုင်း လုပ်ပစ် လိုက်တာပဲ။ တစ်ခုခုလုပ်တယ် ဆိုရင်လည်း ယောက်ဗျားလေးများ အတိုင်း သူက ရှုံးချုံးကာ နေတာထိုင်တာကလည်း ယောက်ဗျားကလေးလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ။

လမ်းထဲမှာ ကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို မတရား အနိုင်ကျင့် နေတာမြင်ရင် အသက်ရွယ်ကြီးတဲ့ သူတွေ့ကို သရော်မော်ကား လုပ်နေတာမြင်ရင် ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် အစောင်ကား ခံရသူသက်ကနေ လက်သီးနှံ ဝင်ထိုးပစ်တာပဲ။

မြိုသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် အတွေအကြံး တစ်ခုနှစ်ခုလောက်ကြောင့် ခွန်အား၊ တစ်နည်းပြောရရင် လက်ရုံးရည်ဟာ သူ့ဘက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နိုသတ္တဝါတွေ ဘက်မှာသာ ရှိတယ်ဆိုတာ သူသိသွားခဲ့တယ်။ သူက ခန္ဓာကိုယ်စွမ်းအား ဘယ်လောက်နည်းတယ်၊ အားခွဲသူ ဖြစ်တယ် ဆိုတာလည်း သိရော တော့တော့ ရှိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှတ့့၊ သေချာမှတ့့ ဆိုတာတွေလည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့တာပါပဲ။

အဲဒီလောက်ကစြိုး သူဟာ မ၊ လောက ထဲကို ပြန်ရောက် လာခဲ့ပြီး တော်း မိန်းမတွေလို မိန်းမရဲ့ နိုခိုလိုမှု ပြိုမ်းသက်မှုကို လက်ခံ ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ့်ခန္ဓာ ကိုယ့်ကို ယုံကြည် စိတ်ချခြင်း မရှိတော့တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ယုံကြည်မှု လျော့ပါး သွားတော့ တာပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကာယ်လကောင်းတဲ့ လူငယ်တွေ၊ လူတွေရေ့မှာ သူတို့ကြောင်းသား အဖွဲ့အစည်းတွေကို ညှစ်ထဲတိပြုတာဟာ ဘာကြောင့်လဲလို့ စဉ်းစားလိုက်ရင် လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုယ့်စိတ်ရဲ့ ဖော်ပြချက်၊ အခြေအနေရဲ့ ဖော်ပြချက်လို့ ယုဆေကြတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကာယ်လ တောင့်တင်းတဲ့ ယောက်ကျားလေးဟာ သူခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ပြီး ဂုဏ်ယူတယ်။ တစ်နည်း ပြောရရင် သူကိုယ်သူ ကြည့်ပြီး ယောက်ကျား မာနကို အတည်ပြုတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့် လိုက်တဲ့အခါမှာ သူတစ်ပါးထက် သာတယ်။ သူတစ်ပါးထက် ခွန်အား ရှိတယ်လို့ မြင်တယ်။ မိန်းကလေးမှာလည်း ဆန္ဒစိတ်ပေါ်လာတာကို သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ဆန္ဒစိတ်မှာ အရှက်က ဖုံးနေတယ်။ သူခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးဟာ ရှုက်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်။

သူငယ်ငယ် ကလေးသာဝတ္ထ်းက သူရဲ့အတွင်း ပစ္စည်းများနဲ့ ပက်သက်လို့ သူမယုံးမရဲဖြစ်ခဲ့ ရတာ၊ သူရှုက်ခဲ့ရတာတွေဟာ အချေယ်ရောက်လာလို့ ရာသီပန်း ပွင့်တဲ့အခါ

မြှေသန်းတင့်

မှာလည်း ပြန်ပေါ်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့သာလျှင် မိန်းကလေးများဟာ ရာသီပန်း ပွင့်တာကို တစ်ဖက်မှာ ဝါအပျို့သော်ဝင်ပြီလို့ ရှုက်ယူ ဝင့်ကြားကြသော်လည်း တစ်ဖက်မှာ ငယ်ငယ်တုန်းက အခွဲကြောင့် ရှုက်နေကြခြင်းဖြစ်တယ်။

ရာသီပန်း ပွင့်ရတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ခါတ်ကြောင့် မိန်းမဟာ အားငယ်ပြီး ရာသီပန်း ပွင့်တာကို ရှုက်ရွှေ့ စိုးရိမ်နေကြတယ်။ တစ်ခါတစ်လေမှာ ရာသီပန်း ပွင့်တာကို ဘယ်အထိ စိတ်ညွစ် ရာာလဲ ဆိုရင် သွားစရာ လာစရာ ရှိတာကိုလည်း မသွားချင်၊ မလာချင်၊ ပျောစရာ ရှိတာတွေကိုလည်း မပျော်ချင်တော့ဘဲ သူကိုစွဲ အတွက်ကိုပဲ စိုးရိမ် ပူပန်နေတာမျိုး၊ လူတွေထဲမှာ အရှက်ကွဲတော့မှာပဲ ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်မှုတွေ အမြဲဝင်လာ တတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို စိုးရိမ် စိတ်တွေ ပေါ်လာတဲ့ အတွက်ကြောင့် သူခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းမှုထဲမှာ တုပြန်မှု ရိုက်ခတ်မှုတွေ ပေါ်လာပြီး နိုက် ရာသီပန်းပွင့်လို့ စိတ်ဆင်းရဲ့ ဖြစ်နေချိန်မှာ အဲဒီ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း တုပြန်မှု တွေကြောင့် ပိုပြီး စိတ်ညွစ်လာရပြန်ပါတယ်။

တော့တော်တုန်းက မိန်းမစိတ်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ လက္ခဏာတွေကို ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ အာရုံကြာ အလုပ်လုပ်မှု စနစ်နဲ့ အင်္ဂါကရင်းအရည်များ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု နှီးကပ်စွာ ဆက်သွယ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။

သူတို့နှစ်မျိုးဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အပြန်အလုန်သွောပေးနေကြတယ်။ အပြန်အလုန် အထောက်အကူပြု နေကြတယ်ဆိုတာကိုလည်း ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဟစ္စတိုးရီးယားဆန်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်တယ်။

တစ်နည်းပြောရရင် မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ခါတ်ဆိုင်ရာ ဘဝနဲ့ ဦးဝါယာ ဖော်ဆိုင်ရာ ဖြစ်ပျက်မှုတို့ အကြားမှာ ကွဲပြားမှုရယ်လို့ မရှိဘဲ ရောတွေးနေကြတယ်။ အပျို့သော်ဝင်စမှာ စိတ်ကယောက်ကယ်ကို ဖြစ်တာတို့ ဘာတို့ဟာ တော်တုန်းကြောင့်မဟုတ်ဘူး။

မြေသန်းတင့်

ရာသီပန်းပွင့်လာခြင်း စတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ပြောင်းလဲမှုတွေကို တွေ့ရှိ လာတဲ့အခါမှာ သူကိုယ်သူ သံသယ ဖြစ်တယ်။ နောက်တော့ ထိတ်လန်စိုးချုံလာတယ်။ သူကိုယ်သူ နေမကောင်း ဖြစ်တာလို့ ထင်လာတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သိမ့်မွေ့ရှုပ်တွေး လေတော့ အဲဒိုက်လို့ အပြောင်းအလဲတွေကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းမှာလည်းပဲ သရီးသရီ ဖြစ်တာတွေ့ နေထိုင် မကောင်းဖြစ်တာလည်း အမှန်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ဆပ်ပုံလျှင် ကိုးပုံသော လူနာများဟာ နေမကောင်းဘူးလို့ ထင်နေသူများသာ ဖြစ်တယ်လို့ မိုးယပ်နဲ့သားဖွားပါရရှုများက ပြောလေ့ရှုပါတယ်။ စမ်းသပ် ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဘာရောဂါမျှ ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

ဒါမှုမဟုတ်ရင်လည်း တွေ့ရှိတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းဆိုင်ရာ ကိုယ်လက် မအီမသာ ဖြစ်ရတာဟာ စိတ်ခါတ်ကြောင့် ဖြစ်တာဆိတာကို တွေ့ရတယ်။ အမှန်ကတော့ စိတ်ရောဂါ သက်သက်ပဲ ဆိုပါတော့။ မိန်းမရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖျက်ဆီးနေတဲ့ အရာဟာ တော်း မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမဖြစ်ရလေ့ခိုင်းဆိုတဲ့ နှိုင်မှုပါမှုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတော့ မိန်းမရဲ့ ဦးဝါကမ္မာဖော်ဆိုင်ရာ အခြေအနေဟာ အတားအဆီး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေ့နိုင်တယ်။ သူမှာ ရောဂါဝေဒနာ ရယ်လို့ မရှိခဲ့ရင် မိန်းမရဲ့ အာရုံကြောနဲ့ ဗာစက်မောက် မဖြေမှုပါတို့ဟာ ယောက်ရားတွေနဲ့ သိပ်မထူးလုပါဘူး။ အတူတူလောက်ပါပဲ။

ယောက်ရားတွေမှာလည်း စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်တာ၊ စိတ်တို့တာတွေ မကြေခက ရှိနေကြတာပဲ။ တစ်လမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် ကိုယ်လက် မအီမသာ ဖြစ်တာကလေးဟာ ဘာမျှ ပြောပလောက်တဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တရီးမိန်းမတွေ ဆိုရင် ရာသီပန်း ပွင့်တာတွေကို ဘာမှာမဖြစ်တော့ဘဲ သွားလာမပျက်၊ အလုပ်အကိုင်မပျက် နေတတ် ထိုင်တတ်အောင် ရှိနေကြပါပြီ။

မြှေသန်းတင့်

အထူးသဖြင့် ရာသီပန်းပွင့်တဲ့ ကိစ္စက အနောင့်အယုက်ကြီး တစ်ခုဖြစ်နေတဲ့ ပိန်းမများ ဖြစ်တဲ့ အားကတားမယ်များ၊ ခရီးသွားသူများ၊ ကချေသည်များ၊ အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရသူများဆိုရင် ရာသီပန်း ပွင့်တဲ့ကိစ္စကို သာမန်လောက်ပဲ သဘော ထားပြီး အသွားအလာမပျက် နေတတ်ထိုင်တတ်နေကြပါပြီ။

သက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းတွေမှာလည်း မိန်းမတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့ လုပ်ငန်း ရပ်လို မရှိ လူတော့ပါဘူး၊ အားကတားမှာ ဆိုရင် အဆုံးစွန်သော ပန်းတိုင်ဟာ အားကတား ပစ္စည်း စသည်တို့ မပါဘဲ လူလုံးသက်သက် စွမ်းရည်ပြုရှိ မဟုတ်ပါဘူး။

သူပစ္စည်းနှင့်သူ၊ သူအားကတားနယ်ပယ်နှင့်သူ ဘယ်လောက် ကတားနိုင်သလဲ ဘယ်လောက် အရည်အချင်း ရှိသလဲဆိုတာကို ပြနိုင်ဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဖယ်သာ ဝိတ်လက်ရွှေ ချွန်ပိုယံတွေဟာလည်း တဲ့ပါးဝိတ်တန်းက လက်ရွှေချွန်ပိုယံလို ချွန်ပိုယံပါပဲ။ အမျိုးသမီး ရေခဲလျှော်း ချွန်ပိုယံဟာလည်း သူထက်မြန်တဲ့ အမျိုးသား ရေခဲလျှော်း ချွန်ပိုယံထက် မနိမ့်ကျပါဘူး။

သူတို့နှစ်ဦးဟာ တူမှ မတူကြတာ။ ဘယ်မှာသွားပြီး နှိုင်းယူဉ်လို ရမှာလဲ။ အမှန်ကတော့ အမျိုးသမီး အားကတား နည်းတွေကို ကတားတဲ့ အမျိုးသမီး အားကတား မယ်များဟာ အမျိုးသားအားကတား သမားတွေထက်တောင် အတားအဆီး အနောင်အဖွဲ့ နည်းပါ သေးတယ်။ ဒီပေါမယ့် မိန်းမရဲ့ ပင်ကိုခန္ဓာအားနွဲမှုကြောင့် အကြမ်းပတ်း တွေ့ကိုတော့ လုပ်လို မရနိုင်ဘူးပေါ့။

သို့တိုင်အောင် မိန်းမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အလုန်း မျက်နှာအလုတို့ကို တြေား နည်းလမ်း များနဲ့ အသုံးချတ်တယ် ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ခန္ဓာအားနွဲမှုကို မွေ့ပျောက် သွားနိုင်အောင် ကိုယ်ခန္ဓာ အားနည်းချက်ကို အတားထိုးနိုင်မှာပါ။

မြှေသန်းတင့်

တကယ်လို့ တရာ့မိန်းမတွေဟာ ရေကျးခြင်း၊ တောင်တက်ခြင်း၊ လေယာဉ် ဟောင်းခြင်း၊ ရာသီဥတုကြမ်းတွေထဲမှာ အကြမ်းပတ်းခံခြင်း၊ စွန်းတားမူများကို ပြုလုပ်ခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်လာနိုင်ရင်လည်း စောဘောကပြောခဲ့တဲ့ စိုးရွှေးမှုဆိုတာတွေဟာ အလိုလို ပြောပျောက် သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ မိန်းကလေးဆိုပြီး သိမ်းယိုစိတ် ဝင်ရတာဟာ အများအားဖြင့်တော့ အထွေထွေ အခြေအနေတွေနဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတဲ့ သိမ်းယိုစိတ် ကလေးဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရှိခဲ့တာ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာလို့ အထွေထွေ လူမှုအခြေအနေတွေနဲ့ ကြိုတွေလိုက်ရတဲ့ အခါမျာတော့ ငယ်ငယ်က ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ သိမ်းယိုစိတ်တွေကို ပုံပြီးလေးနှင့်အောင် လုပ်ပေးနေသလို ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကလေး ဘဝက ရဲခဲ့တဲ့ သိမ်းယိုစိတ်ဟာ အတန်ကြာ ပျောက်ကွယ်နေပြီး အပျော်ဘော်ဝင်စမှာ ပြန်ပြီး ပေါ်လာတတ်တယ်။

ဒီလို့ ပြန်ပေါ်လာတာနဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အသိဉာဏ်ဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုဟာလည်း နေးကျွေး သွားရတာပါပဲ။ အပျော်ဘော်ဝင်စမှာ မိန်းကလေးများမှာ အသိဉာဏ် ပညာနဲ့ အနုပညာ ဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုတို့ အားနည်း သွားတတ်ကြတယ်လို့ မကြာခကာ ပြောလေ့ ရှိတယ်။

ဒီလို့ဖြစ်သွားရတာကတော့ အကြောင်းတွေ အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ အများအားဖြင့် တွေရတ်တဲ့ အကြောင်းကတော့ အပျော်ဘော်ဝင်စ မိန်းကလေးမှာ သူ့အစ်ကိုတွေ့ သူ့မောင်တွေ ရကြတဲ့ အားပေးမှုပျိုးကို မရခဲ့တဲ့ အချက်ပါပဲ။ မိန်းကလေးဟာ မိန်းမ ပီသရမယ်။ ပိုင်းကောင်း ကျောက်စီဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောတတ်ကြတယ်မဟုတ်လား။

ဒီအထဲမှာ မိန်းကလေးပီပီ အိမ်မှု ကိစ္စတာဝန်တွေကလည်း များတော့ သူမှာ အနုပညာတို့၊ အသိဉာဏ်ပညာတို့ကို လေ့လာလိုက်စားစွဲ အချိန်မရတော့ဘူးပေါ့။

မြသန်းတင့်

ဒါန္တပက်သက်လို့ အမျိုးသမီး သင်တန်းကောင်း၊ အမျိုးသမီး ဒါရိုက်တာတစ်ဦးက ပြောဖူးတာ ရှိတယ်။ မိန်းကလေးဟာ အလုပ်အကိုင်ရြှိး သူ့လာစာနဲ့ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ဖြစ်လာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူရာဝင်စ ပြုလာတယ်။ အေမှု ကိစ္စတွေကို မလုပ်ချင်တော့ပဲ ဖြစ်လာတယ်။

ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဒီအလုပ်တွေက ထွက်ပြီး တိမ်ရောင်လိုလည်း မရပြန်ဘူး။ အလုပ်ကနေပြီး ဉာန်အိမ်ပြန်လာတော့ ဖတ်ဖတ်မောလှပြီ။ ခေါင်းထဲမှာ အလုပ်ကိစ္စတွေကလည်း ပါသင့်သလောက် ပါလာသေးတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သက်သာမယ်ထင်သလား။ ဘယ်မှာ သက်သာလိုလဲ။ အမေကခိုင်းလို့ ဝင်လုပ် ပေးရတာရှိတယ်။

မနက်တုန်းက တန်းလန်း ထားပစ်ခဲ့တဲ့ အိမ်အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်။ သူအဝတ် ပိရိကိ ရှင်းစရာ ရှိသေးတယ်။ ဒီတွင် စိတ်ညွစ်လာပြီ၊ မောလာပြီ။ အိမ်အလုပ် တာဝန်တွေ ဘာမျှ မရှိတဲ့ သူမောင်တွေ၊ အစ်ကိုတွေကတော့ ဖိမ်ပေါ့။ ဒီတွင် မိန်းကလေးဟာ မကျေမန်ပဲ ဖြစ်လာတော့တာပဲလို့ ပြောဖူးပါတယ်။

အမေတ္တာလည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေ၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရေးကိစ္စတွေကို
ပို့ကလေးတွေ အပေါ်မှာ လွှဲလေ့ရှိကြတယ်။ စစ်ကာလအတွင်းတုန်းက ဆိုရင် ကျွန်မ
အတန်းမှာ တက်နေထဲ ကျော်းသုတပည့်မ တော်တော်များများဟာ ကျော်းစာအပြင်
အိမ်အလုပ်တွေလည်း ကျံးလုပ်ရလေတော့ ပင်ပန်းပြီးရောဂါတွေ ရကုန်ကြတယ်။
အမေကလည်း အမေပဲ၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတယ်။

သားငယ်ရဲ့လျပ်ရှားမှု၊ သားငယ်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေကို လေးစား အထင်ကြုံးပြီး ကြည်ဖြူသလောက် သမီးငယ်ရဲ့ လျပ်ရှားမှုတွေကိုတော့ စောင့်ကြည့်တတ်တယ်။ ဒါမိတဲ

မြိုသန်းတင့်

မှာပဲ နေစေတယ်။ သမီးကယ်ကိုယ်တိုင် ပျော်ရွှင်မှု ရှာတာတို့၊ သမီးကယ် ကိုယ်တိုင် အပျော် ဖြေတာတို့ကို ခွင့်မပြုဘူး။

ပညာသင်ကြား စနစ်တွေကြောင့် မိန်ကလေးမှာ လွှတ်လပ်ခွင့် နည်းပါးရတဲ့ အထဲမှာ ရေးထံး အစဉ်အလာတွေကလည်း မိန်းကလေးရဲ့ လွှတ်လပ်မှုကို အတားအဆီး အနောင့်အယုက် ပြုကြတာတွေရှိသေးတယ်။ ဉာဏ် လမ်းမမှာ လျောက်လည်ကြည့်ရင် ပိုင်းကြည့်တာ ခံရတယ်။ နောက်က လိုက်ကြည့်တာ ခံရတယ်။ ခြေလှမ်း ကဲ့ကြီး လုမ်းသွားရင်၊ သီချင်းဆိုရင်၊ စကားပြောရင်၊ ခပ်ကျယ်ကျယ်ရယ်ရင် လမ်းမှာ လူတွေက ပိုင်းအကြည့် ခံရတယ်။ ဘဝမှာအပူအပင်ကင်းများပြီး ဘယ်သူကိုမှ ဂရမထားဘဲ လွှတ်လွှတ် လပ်လပ် ပျော်ရွှင်ခွင့်ရယ်လို့ မရှိသလောက်ပဲ။

ချုပ်တည်းရတာတို့ တောင့်စည်းရတာတို့ များလွန်းတဲ့အတွက် ချုပ်တည်းမှုဟာ သူရဲ့ ခုတိယစရိတ် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့အတူ သူရဲ့ အလိုကျောက် သဘာဝကျကျ နေထိုင် မှုဟာလည်း ပျောက်ကွယ် သွားတော့တယ်။ ၁၅၀လန်းမြို့တွေ့မှုဟာ ပျောက်ကွယ် သွားပြီး စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုနဲ့ စိတ်တွေပြားမှုတွေသာ ပေါ်လာခဲ့တယ်။

မိန်းကလေးတွေ စိတ်တွေပြားပုံဟာ တော်တော် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ မိန်းကလေးများဟာ သူငယ်ချင်း ပေါင်းသင်းရာမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မကြေ ခင်မှာ ငြိုးငွေ သွားလေ့ ရှိတတ်ကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေဟာ အချင်းချင်း ကြာရည် ပေါင်းသင်းလေ့ မရှိကြဘူး။

ယောက်ဗျားကလေး အာဖော်များကို ရှာဖွေလာတာဟာ အဲဒီလို့ မိန်းကလေး အချင်းချင်း ကြာရည် အပေါင်းအသင်း မလုပ်နိုင်လို့ ဖြစ်တယ်။ ဒီလို့ ကိုပဲမှာ ပြည့်စုံခြင်း မရှိဘူး ဆိုတာကို သိလာတာနဲ့ သူမှာ အကြောက်တရားဟာ သူဘဝ တစ်လျောက်လုံး သူလုပ်ငန်းတွေ အားလုံးမှာ ကြိုးစိုး သွားတော့တာပါပဲ။ ကြိုးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ အောင်မြင်မှု

မြှေသန်းတွင့်

ကြီးတွေဟာ သူတို့အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ဗျားကလေးတွေရဲ့ အတွက်လို့သာ ထင်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးထားရမှာကို ကြောက်လာတယ်။ ၁၄ နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတွေဟာ သူတို့နဲ့ ရွယ်တဲ့ ယောက်ဗျားလေးတွေနဲ့ ယဉ်လိုက် တာနဲ့ သူတို့က ယောက်ဗျားကလေးဆိုပြီး ယဉ်ပြုင်ရတဲ့စိတ် ဖျောက်ကွယ် သွားကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကြီးပြင်းလာတဲ့ အခါမှာတော့ အဲဒီ စိတ်ကြောင့် မိန်းကလေးဟာ ပုဂ္ဂိုလ်သွားပြီး အလယ်အလတ်သာမန် အရည်အချင်းရှိတဲ့ အထဲက ဖြစ်သွားတယ်။ ထက်ထက်မြေကိမ်းကို ဖြစ်မလာ တော့ဘူး။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ဗျားကလေး တစ်ယောက်ကို သူရဲ့သော ကြောင်တယ်လို့ ဝေဖန်ပေးမယ့် သူရဲ့သော ကြောင်တယ်လို့ သူကိုသွားပြောရင် ငါကတော့ မိန်းကလေးဆိုပြီး ပြန်ဖြေမှာပဲ။ ဒါဟာ ကလေး ဘဝကတည်းက အခြေအနေများကြောင့် မိန်းကလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ စွဲသွားတဲ့ မိန်းမစိတ် ဖြစ်သွားတော့တယ်။

အပို့ဖောက်နှင့် နာစစ်ဆောင်ရိုက်

အရင်တုန်းက ပြောခဲ့သလို အပို့ဘော်ဝင်စ မိန်းကလေးဟာ အရှုံးပေးဝါဒ ဝင်နေ တတ်တယ်။ ဒီလိုအရှုံးပေးဝါဒ ဝင်ရတဲ့ အဓိက အကြောင်းကတော့ သူအနာဂတ် အတွက် သူကိုယ်သူ တာဝန်ရှိတယ်လို့ မယူဆလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းမရဲ့ ကံအကြောင်းတရား မိန်းမရဲ့ နောင်ရေးဟာ သူကိုယ်တိုင် အားထုတ်ဖော်မှုမှာ မတည်၊ ဖိသတ္တဝါရဲ့ရှေ့ဆောင်မှု၊ ဖိသတ္တဝါရဲ့ လမ်းညွှန်မှု အပေါ်မှာသာ တည်တယ်လို့ ငယ်ယောကတည်းက စွဲခဲ့လေတော့ အပို့ဘော်ဝင်စ မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အရှုံးပေးဝါဒကို ချက်ချင်းမသိဘူး။

ငယ်ယောက်တုန်းက ယောက်ဗျားလေးတွေနဲ့ ကတော့ခဲ့ရာမှာ လုပ်သလို အနိုင်ယူချင် တာမျိုး၊ နိုးငိုးဖောက်ဒေါက် ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် လုပ်ချင်ပြောချင်တာမျိုး ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို အပြု့အမှုတွေဟာ အဲဒီမိန်းကလေးအဖို့ ကျဆုံးဖို့ လမ်းစပိုးတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။

သိပ်ပြီး စိတ်ထားနှုံးညံ့တဲ့ မိန်းကလေးကအစ သိပ်ပြီး စိတ်ထားကြမ်းတမ်းတဲ့ မိန်းကလေး အထိပါပဲ။ ဒီအပို့ဘော်ဝင်စ အချယ်ရောက်လာတာနဲ့ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ကလေးဘဝက အပြု့အမှုတွေကို စွန်ပစ် ခဲ့ရတော့မယ်လေ။ ယောက်ဗျားကလေးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ အရင်တုန်းကလို နိုးတူပေါင်ဖက် ဆက်ဆံခြင်းမပြုဖို့ အတင့်မရှိဖို့ မိန်းကလေးပို့ သိသိသိပ်သိပ် ဆက်ဆံဖို့ အမေတွေကလည်း အဲဒီအရွယ် အရောက်မှာ ဆုံးမ လာခဲ့ကြတယ်။

တကယ်လို့ အဲဒီအရွယ်မှာ ယောက်ဗျားကလေးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလိုပဲ ပေါင်းသင်းတာမျိုး ဖြစ်ဖြစ်၊ ရည်းတားထားတာမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ကစတာမျိုး မဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။ ယောက်ဗျားတွေဟာ တတို့ ကဗျာတို့ တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတို့၊ ဦးနောက်

မြှေသန်းတင့်

ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတို့ကို သိပ်သဘောကျလေ့ မရှိဘူး။ အဲဒီလို မိန်းမရှိုးတွေကို ယောက်ဗျားတွေက လန့်တတ်ကြတယ်။

ရေးအဲလီယော့ပြောသလို ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ကတ်လိုက်ချင်း အရည်အချင်း ပြင်ကြပြီဆိုရင် ယောက်ဗျားဆန်းတဲ့ ယောက်ဗျားကို ဥာက်ရည်ရှိတဲ့ မိန်းမက အမြဲလို ရုံးပြီး သိပ်ပြီး အတွေးအခေါ်မရှိတဲ့ မိန်းမရှိုး၊ သိပ်ပြီး ပညာမတတ်တဲ့ မိန်းမရှိုးက အနိုင် ရသွားလေ့ ရှိကြတယ်။

ရေးအဲလီယော့ရဲ့ “မြစ်ကမ်းဘေးက စက်ရုံလေး” ဆိုတဲ့ဝတ္ထုမှာ ဥာက်ကောင်းပြီး ပညာတတ်တဲ့ မဂ်ဟာ သူ့ဘဝ လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းအောင် တစ်လျောက်လုံး ကြိုးဘား ခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ ကွယ်လွန် သွားခဲ့ရပြီး ဥာက်သိပ်မရှိတဲ့ ရပ်ချောတဲ့ လုစီကသာ စတိဖင်နဲ့ ပေါင်းသင်းသွားရပါတယ်။

“မိဟိုကန်တို့၏ နောက်ဆုံး” ဆိုတဲ့ဝတ္ထုမှာလည်း ရဲရင့်တဲ့ ကလဲရာက ကတ်လိုက်နဲ့ ပေါင်းသင်းမသွားရပဲ မိက်ခဲတဲ့ အဲလစ်က ကတ်လိုက်နဲ့ ပေါင်းသင်းသွားရပါတယ်။ “မိန်းမပယ်များ” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ရုံးဟာ ကတ်လိုက် လော်ရှိရဲ့၊ ကလေးဘဝ ကျောင်းသွားဖော်၊ ကတားဖော်သာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ အေမိန့် သူ့ဆုံးပင်ကောက်ကလေးတွေကိုသာ အရှုံးအဗုံးဖြစ်နေပြီး သူ့ကိုချစ်သွားပါတယ်။

မိန်းမဆန်ဖို့ဆိုရင် အားနွဲတဲ့ပုံးမျိုး ရှိနေရမယ်။ စိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ ပုံးမျိုးလေး ရှိနေရမယ်။ နှုံးနှုံးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွှေမွှေလေး ဖြစ်နေရမယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အလုပ်ယ်သို့တွင် မကဘူး၊ ဆွတ်ရင်ညွတ်တော့မယ့် ပုံးမျိုး ရှိနေရမယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ထက် အသက်ကြိုးသူတွေက သင်ပေးထားတဲ့ အတိုင်း၊ ဒီတိုင်း ညွတ်လွယ်တဲ့ သဘောကလေးကို မိန်းမတို့ရဲ့ ကြော် သိက္ခာနဲ့ ဖုံးကွယ် ထားတတ်ရမယ်။

မြိုသန်းတင့်

ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ဝါမိန်းမပဲ၊ ဘယ်သူပဲဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘဝင်မြင့်တဲ့ ဟိတ်ဟန်မျိုးနဲ့ ဆိုရင် မိန်းမတို့ရဲ့ စွဲမက်စရာလေးတွေဟာ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်တယ်။

လုလင်ဟာလည်း လူဘဝကြီးထဲကို လျောက်လှမ်းပြီး ဝင်ရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ နှစ်ယောက် လျောက်လှမ်း ဝင်ကြရတဲ့ ခရီးကတော့ မတူကြဘူး။ လုလင်ဟာ လောကကြီးထဲကို လျောက်လှမ်းတဲ့ နေရာမှာ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့လည်း လျောက် လှမ်းရတယ်။ ဖိုသတ္တုဝါ တစ်ယောက် အနေနဲ့လည်း လျောက်လှမ်း ရတယ်။

လုံမငယ်ဟာလည်း လူဘဝထဲကို လျောက်လှမ်းတဲ့နေရာမှာ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့လည်း လျောက်လှမ်းရတယ်။ တစ်ပြိုင်နှက်တည်းမှာ မ၊ သတ္တုဝါ တစ်ယောက် အနေနဲ့လည်း လျောက်လှမ်းရတယ်။ ဒါပေမယ့် လုလင်အနိုင် လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လျောက်လှမ်း ရခြင်းနဲ့ ဖိုသတ္တုဝါ တစ်ယောက်အနေနဲ့ လျောက်လှမ်းရခြင်းမှာ ကွာခြားချက် မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် လုံမငယ် အနိုင်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး။

သူအနိုင် လူသတ္တုဝါ တစ်ယောက်အနေနဲ့ လောကကြီးထဲကို လျောက်လှမ်း ဝင်ရခြင်းနဲ့ မသတ္တုဝါ တစ်ယောက်အနေနဲ့ လောကကြီးထဲကို လျောက်လှမ်း ဝင်ရခြင်းကြားမှာ ထပ်တူထပ်မှု ဖြစ်မနေတော့ဘူး။ ကွာဟာချက် ရှိနေတယ်။ ခြားနားချက်ရှိနေတယ်။ ကလေးဘဝတောင်မှာ သိပ်သိသာတဲ့ ခြားနားချက်ဖြစ်တယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှာ၊ လွှတ်လပ်မှုနဲ့ အမိုခိုကင်းမှုတို့ကြောင့် လုလင်ဟာ လူမှုရေးအရ တန်ဖိုးကြီးလာပြီး ဖိုသတ္တုဝါဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ရရှိလာခဲ့တယ်။ ရည်မှန်းချက်ကြီးမားတဲ့ တရေးဆရာ ဘားလ်ဇော်တို့၊ ရက်စတီညာက် စသည်တို့ဟာ စည်းစီမံဉာဏ်၊ ကျော်ကြားမှုနဲ့ ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမတွေကို ရရှိဖို့ မျှော်မှန်းခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ ဘဝမှာ သူတို့ဖြစ်ချင်တာက မိန်းမတွေကလည်း မြတ်နီးရမယ်၊ စည်းစီမံဉာဏ်လည်း ရှိရမယ်၊ တန်ဖိုးအာကာလည်း ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးတွေဖြစ်ပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် လုံမလယ်အဖို့တော့ ဒီလိုပမျှ၏မှန်းနိုင်ရှာပါဘူး။ သူရဲ့လူသတ္တဝါအဖြစ်နဲ့ မသတ္တဝါ အဖြစ်ကြားထဲမှာ ကွားချက် ရှိနေတယ်။ ပဋိပက္ခ ရှိနေတယ်။ လုံမလေးအဖို့ အပျို့ဘော် ဝင်စအရွယ်ဟာ ဘာကြောင့်ခက်ခလဲ့ အရွယ်လဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ အပိုင်း ဖြစ်လာရသလဲဆိုတာ ဒီအချက်ကိုကြည့်လိုက်ရင် သိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ထိ အပျို့ဘော်ဝင်စ အရွယ်အထိ လုံမလေးဟာ ကိုယ်ပိုင် လွှတ်လပ်မှု ရှိတဲ့သူ၊ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဟော...ခု အပျို့ဘော်ဝင်လာပြီလည်း ဆိုရော သူရဲ့ အချပ်အခြားအာကာ၊ သူရဲ့သီးခြား လွှတ်လပ်ခွင့်၊ သူရဲ့ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ခွင့် တို့ကို စွန်းလွှတ် လိုက်ရတော့တယ်။

ပိန်းကလေးဟာ အတိတ်နဲ့ အနာဂတ်တို့ကြားမှာ ရောက်သွားပြီး ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေ ရတော့တယ်။ နာတတ်တဲ့ ဝေအနာဂတ် ခံစားရင်း အတိတ်ကလေး သဝကိုပဲ လွမ်းရမလား၊ ရှေ့မှာ ရောက်တော့မယ့် အနာဂတ်ကို ကြောက်ရမလား ဆိုတဲ့ အသိကြားမှာ စိုးရွှေ့ရုံတင် မကဘူး သူရင်ထဲမှာ ပဋိပက္ခလည်း ပေါ်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီပဋိပက္ခကတော့ သူကိုယ်သူ လူရာဝင်တယ်လို့ ထင်တဲ့အထင်နဲ့ လူကြီးမီဘ တွေက သူကို လူရာမသွေးတော့ပဲ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် အုပ်ထိန်းတာကို မကျေနှင်းမှု၊ အဲဒီ အထင်နဲ့ အဲဒီ မကျေနှင်းမှုကြားက ပဋိပက္ခပါပဲ။

အဲဒီပဋိပက္ခကတော့ သူဟာလည်း လူတစ်ယောက်၊ သူဟာလည်း ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရှုက် ပြနိုင်သူ တစ်ယောက်၊ လွှတ်လပ်တဲ့သူ တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ ငယ်ငယ် တုန်းက ရခဲ့တဲ့ အသိနဲ့ ပိန်းမ သဘာဝ ပေါ်လာတဲ့ သဘာဝစိတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင် လောကက သူကိုပြုမဲ့သက်တဲ့ ဝါစွှေ့ဇွဲးလို့ သဘောထားပြီး သူကိုပါလိုနေထိုင်ဖို့ ဒီအားပေးမှတို့ ကြားက ပဋိပက္ခပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြုသန်းတင့်

သူရဲ့ပင်ကိုသဘောကတော့ သူကိုယ်သူ အရေးကြီးတဲ့ သူတစ်ယောက်အဖြစ် သူကိုယ်သူ သဘောထားဖို့ သူစိတ်ကို ဘယ်လိုပုံမလဲ။ အဲဒါဟာ အပျို့သော်ဝင်စ မိန်းကလေးရဲ့ စိတ္တပေဒဆိုင်ရာ ပြုသနာဖြစ်ပါတယ်။ ငါရဲ့ အတွေ့စိတ်ကို ဘယ်လိုဖော်ပြ ရမလဲ။ ဒါဟာ အပျို့သော် ဝင်စမိန်းမလေးရဲ့ ကြံးတွေ့ရတဲ့ စိတ္တပေဒဆိုင်ရာ ပြုသနာဖြစ်ပါ တယ်။

ဆန္တနဲ့စိတ်ပျက်မှာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အကြောက်၊ ကလေးထော်ရဲ့လွတ်လပ်မှုနဲ့ အပျို့သော်ဝင်စ အရွယ်ရဲ့မလွတ်လပ်မှာ အဲဒီအရာတွေရဲ့ကြားမှာ သူဝေခွဲမရဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို မရောမရာ မပြတ်မသားဖြစ်နေတဲ့ ကြားမှာ လုံမငယ်က အရွယ် ရောက်လာခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ အပျို့သော်ဝင်စ လုံမလေးက စိမ်းနေတဲ့ သစ်သီးတစ်လုံးရဲ့အရသာကိုပဲ ချဉ်စုံစုံးဖြစ်နေတတ်တယ်။

ဒီလို အခြေအနေမျိုးကို တုံးပြန်ရာမှာ ကလေးသဝဟာ သူရဲ့စိတ်နေသဘော ထားကို လိုက်ပြီး အမျိုးမျိုး တုံးပြန်တတ်ကြတယ်။ ထယ်ထယ်တိန်းက မိခင်စိတ်မျိုးရှိတတ်တဲ့ သူနာပြီ ဆရာမ စိတ်မျိုးရှိတတ်တဲ့ လုံမလေးဟာ အဲဒီလို သူရဲ့ဘဝအရွယ် ကူးပြောင်းမှုကို တည်တည်ပြုပြုမြှုပ်နှံရင်ဆိုင်တတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်မှာ မိခင်စိတ်ရှုခဲ့တဲ့ အတွက် အမိန့်သွေ့ ပေးချင်တဲ့ ပို့ ရှုပါတယ်။ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ ဖို့သတ္တဝါရဲ့ ဖိနိပ်မှုကို တွေ့နဲ့ ဖီဆန်တာမျိုးလည်း ရှုပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် သူဟာ အမိန့်ကို နာခံခြင်း မပြုတဲ့သဘော၊ အရာရာ ဆရာ လုပ်ချင်တဲ့ သဘောတွေ လွှမ်းမိုးလာတတ်ပါတယ်။

ပြင်းထန်လာရင် မိန်းမစိတ်တောင် ဖျောက်သွားပြီး ယောက်ဘာလျာစိတ်တောင် ပေါက်လာ တတ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ထယ်ထယ်က ဘာတာဝန်မှု မယူခဲ့ရတဲ့ အစ်မကြီးတွေမှာ ဒီလို စိတ်ထားမျိုး ပေါ်လေ့ရှုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အများအားဖြင့်တော့

မြှေသန်းတင့်

လုံမေယ်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ မ,သဘာဝကို လက်ခံကြတာပဲ များပါတယ်။ ခုခံမှာကတော့ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ရှိတာပေါ့လေ။

အပျို့သော်ဝင်စ လုံမေယ်မှာ နောက်တစ်ချက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ လုံမေယ်ရဲ့ လိုင်စိတ်နီးကြားမှာ သူအလုပ်ပြင်မှုပဲ။ လိုင်စိတ် နီးကြားမှုနဲ့ အတူ ပြင်ဆင် မွမ်းမံသွားမှာ တစ်နည်း ပြောရရင် မိမိကို ယောက်ဗျားကလေးတွေ ဂရိုက်လာအောင် ဖြားယောင်းမှု ဆိုပါတော့။ ဒီနှစ်ခုဟာ ဆက်စပ်နေကြတယ်။

မိန်းကလေးဟာ လိုင်စိတ် နီးကြားခြင်း မရှိသေးရင် သူကိုယ်သူလည်း အလုပ်လေ့ မရှိဘူး။ ဒီအချက်ကို ဆေးပညာနှင့် စမ်းသပ်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ သိုက်ချိုက် အကျိုတ် အားနည်းနေတဲ့ သူကို သိုင်းချိုက် ဟော်မှန်းထိုးပေးတဲ့ အခါမှာ သူတို့ဟာ ပြီးရယ် လာကြတယ်။ အလုပ်လာကြတယ်။ ပျော်ရွင်လာကြတယ်။

ရုပ်ဝဒ အသိဓမ္မာကို လက်ခံတဲ့ စိတ်ပညာ ရှင်တွေကတော့ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ခြင်း၊ အလုပ်ပြင်ဆင်ခြင်းဟာ သိုင်းချိုက်အကျိုတ်တွေက ထုတ်လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ပကတိစိတ် လိုတောင် ဆိုကြပါတယ်။

လုံမလေးတို့အတို့ အချစ်စိတ်၊ သို့မဟုတ် လိုင်စိတ်နီးကြားစိတ်က သူရည်ရွယ်ချက် တွေကို အောင်မြင်ဖို့ အသံးချေတဲ့အရာ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို သူကိုယ်တိုင်တော့ သိတာ မဟုတ်ပါလူး။ လုံမလေးဟာ အပျို့သော်ဝင်စမှာ ဖွံ့ဖြိုးလာတဲ့ သူခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ပြီး တအဲတာ ဖြစ်နေပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

သူခွဲ့ချို့ယော ခါတိုင်းထက်နှစ်ဆ ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုး လာတယ်လို့တောင် သူထင်လိုက် ပါသေးတယ်။ လုံမလေးဟာ အပျို့ဘော် ဝင်လာတာနှင့် သူခွဲ့ချို့ယော သူဟာ တစ်ထပ်တည်း မရှိတော့ဘဲ တစ်ယောက်စီ ဖြစ်လာတယ်လို့ သူကိုယ်သူ ထင်ပါတယ်။ သူဟာ ပြောပက လူတစ်ဦးရယ်လို့ ထင်လာပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ရိုမွှန်းလေးပန်ရဲ့ ဝတ္ထုဖြစ်တဲ့ “ကပ္ပါသို့စိတ်ကြားချက်” ဆိုတဲ့ဝတ္ထုမှာ သူကိုယ်သူ မသိတော့တဲ့ အော်လီပီယာအကြောင်းကို ရေးထားပါတယ်။ အဲဒီအတဲ့မှာ အော်လီပီယာက သူကိုယ်သူ မှန်ထဲကို ပြန်ကြည့် လိုက်တော့ သူမသိဘဲ လူစိမ်း တစ်ယောက်ကို မြင်နေရပါတယ်။ အဲဒီမှန်ထဲက သူမြင်လိုက်ရသူဟာ သူကို ရင်ဆိုင် လိုက်တဲ့ အတ္ထာပါပဲ။

အဲဒီဝတ္ထုထဲက အော်လီပီယာက မှန်ထဲမှာ သူရှုပ်ပုံကို မြင်လိုက်တော့ အုံအားသင့် နေတယ်။ အုံအားသင့်တာက တဗြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူကလေး ဘဝတုန်းက လုချင်ပချင်တဲ့ မိန်းမပျို့တစ်ယောက်ကို မျှော်မှန်း ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒါ အဲဒီ မိန်းမပျို့ဟာ သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလိုပါ။

အော်လီပီယာက ကလေးဘဝက စိတ်ကူး မျှော်မှန်းချက်ကို မှန်ထဲမှာတွေ့လိုက် ရလို့ ကြည့်နှုန်းရုံတင် မကဘူး သူအလှကို ပြန်ကြည့်ပြီးတော့လည်း ကျေနပ်သွားတယ်။ သူရင်ညွှန် ကလေးကို လက်နှင့် ပွတ်မိတယ်။ ပြည့်ဝန်းတဲ့ သူလက်မောင်းတွေကို ငုံကြည့် မိတယ်။ သူရင်အုံ၊ သူခြေထောက်တွေကို ငုံကြည့်မိတယ်။ ဒီမှာတင် သူကိုယ်သူ ကျေနပ် နှစ်သက် သွားတယ်။ သဘောကျသွားတယ်။

အပျို့ဘော် ဝင်စ မိန်းကလေးဟာ သည်လိုနဲ့ နာစစ်ဆပ်ပါဒလို့ ခေါ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွဲလမ်း နှစ်သက်တဲ့ စိတ်နဲ့ အားကြေားတစ်ပါးသော ယောက်ကြားတစ်ယောက်

မြှေသန်းတင့်

ထံမှာ သူခန္ဓာကိုယ်ကို အပ်နှင်းလိုတဲ့ လိုင်နိုးကြားမှုတို့ဟာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆန့်ကျင်ဖို့လာ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ဒီသွန်နှစ်ခုဟာ အပျို့ဘော်ဝင်စ မိန်းကလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ အမြှေလိုလို လွန်ခွဲ နေတတ်ပါတယ်။ လိုင်အာရ ရင့်ကျက်မှု ရှိလာတဲ့ အခါမှုသာကျင် မိန်းကလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ နာစစ်ဆပ်ပါဒါဘာ ပျောက်ကွယ်သွား တတ်ပါတယ်။

ဘရေးဆရာမ ကက်သရင်းမင်းစားကလည်း သူရဲ့ “နိဒါန်း” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတဲ့မှာ အပျို့ဘော်ဝင်စ မိန်းကလေးရဲ့ နာစစ်ဆပ်ပါဒါ အခွဲအလမ်းနဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ဆန္တဟာ အမြှေလိုလို ရောတွေး နေတတ်ကြတယ်ဆိုတာကို ရေးခဲ့ဖူးတယ်။

သူက အဲဒီဝတ္ထုမှာ ဒီလိုရေးခဲ့ပါတယ်။

“မီးဖိုခန်းတွင်းရှိသည့် မီးလင်းဖိုမှ မီးတောက် အရောင်တဲ့တွင် ဘယ်ရယ်သည် ကြီးယူခက် ကလေး တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စစ်တာတီး၍ သီချင်းဆိုနေခြင်းမှာ သူကိုယ်သူ ဖော်ဖြေဖို့ ဖြစ်သည့်။ မီးတောက်မှ မီးရောင်သည် သူဖိနပ်ပေါ် နှီးရောင်သည့် ကြော်ခြင်းပေါ်နှင့် ဖွေးဖြူသည့် သူလက်ရောင်းများပေါ်သို့ ဖြာကျနေ ကြသည်။

“ပြေတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ရပ်ပြီး ငါ့ကိုယ်ပါ ပြန်ရောင်း ကြည့်လိုက်ရင် တော်တော် အံ့သွေရာ ကောင်းမှာပဲ” ဟု သူတွေးနေသည်။ ဘယ်ရယ်သည် စစ်တာကို ပို၍ ခပ်ဖွဲ့ ကလေး တီးနေသည်။ သို့ရာတွင် သီချင်း ဆိုခြင်း မပြုတော့။ သူ စစ်တာသံကို နားထောင် နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ ကြည့်စမ်း . . . ဘယ်ရယ်။ နှင့်ကို ငါ ပထမဆုံး သတိထားမိ တုန်းက နှင့် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နှင့် မသိ ခဲ့ပါကလား။ ခြေတံ လှလှကလေးတွေကို

မြေသန်းတွင်

ကျိုးမှုခက် ပေါ်မှာ လွှဲတင်ထားပြီး စိတ္တ တီးနေလိုက်တာ။ ဒီရှုခင်းကလေးကို ဝါဘယ်တော့မှာ မေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး "ဟုတွေးနေလေ၏။ ထိုနောက် ဘယ်ရယ်သည် ခေါင်းကို ရွှေ့ယမ်းကာ နောက်သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ဆိုနေပြန်လေ၏။ ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှ ကျယ်လောင်သည့် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ အိမ်ဖော်ကလေး၏ နီရဲသော မျက်နှာ ပေါ်လာ၏။ ဘယ်ရယ်သည် အရေးကောင်းတုန်း လာနောင့်ယုက်သဖြင့် စိတ်တိသွားသည်။ ဘယ်ရယ်သည် မည်းမောင်နေသည့် ညျှောန်းထဲသို့ ပြီးထွက်ကာ ခေါက်တွဲ ခေါက်ပြော လမ်းလျောက် နေသည်။ အို... သူ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။ မီးဖိစင်ပေါ်တွင် မှန်တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

သူသည် နာရီခုပေါ်တွင် လက်ထောက်ပြီး ဧရာဝတီသော သူမျက်နှာကို မှန်တွင် ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်းသူ ဘယ်လောက် လှလိုက်ပါသလဲ။ သို့ရာတွင် ထိုအလုကို ကြည့်မည့်သူမရှိ။ မည်သူမျှမရှိ။ သူအပြီးသည် တကယ် နှစ်လိမ့်ယ် အပြီး။ တကယ် ချစ်စရာအပြီး။ ထိုကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ပြီးလိုက်ပြန်သည်။

သူခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုးကွယ်မှုဟာ သူခန္ဓာအလုကို ကျေနပ်လို့ ကိုးကွယ်တာ သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ သူကိုယ်သူ ပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ သူအတ္ထာ တစ်ခုလုံးကို ကိုးကွယ် လိုက်တာပဲ ဖြစ်တယ်။

အိပ်မက်တဲ့တရာချို့သူ

ဒီလိန့် မိန်းကလေးဟာ သူခန္ဓာကိယ်နဲ့ သူအတွက် ဂိုးကွယ်ဆည်းကပ်လာခဲ့တယ်။ အချို့ မိန်းကလေးတွေမှာ သူတို့ ကိယ်ရေးကိယ်တာ၊ သူတို့ စိတ်ကူးတွေကို ရေးမှတ် ထားတဲ့ မှတ်တမ်းကလေးတွေ၊ မှတ်စုကလေးတွေ ထားလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါဟာ တရားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ တော့တော့ ပြောခဲ့တဲ့ သူတို့ရဲ့ စိတ်ကူးတွေ၊ သူတို့ခံစားချက်တွေကို ထုတ်ဖော်ချင်စို့ ဖြစ်တယ်။

မိန်းကလေးထော်များဟာ သူတို့ ထယ်ထယ်တုန်းက ယမင်း ရုပ်ကလေးတွေနဲ့ စကားပြောခဲ့ သလို သူတို့ မှတ်စု စာအုပ်ကလေးတွေနဲ့ စကားပြောကြတယ်လေ။ သူတို့ အနိုင် အဲဒီ မှတ်စု စာအုပ် ကလေးတွေဟာ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလည်း ဟုတ်တယ်။ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဆိုရင်လည်း မှန်တယ်။

အဲဒီ မှတ်စု စာအုပ်ကလေးတွေဟာ လူတစ်ယောက်လို့ သဘောထားပြီး သူ ခံစားချက် တွေကို ထုတ်ဖော်ပြောတယ်။ မေးခွန်းတော့ မေးတယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေကို ထုတ်ဖော် မပြောတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တွေ၊ အတွေးတွေကို အဲဒီ မှတ်စု စာအုပ် စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ထုတ်ရေးခဲ့တယ်။ အသက် ၁၂၅၄၇ အရွယ်ကစ္စပြီး အသက် ၂၀ လောက်အထိ မှတ်စု စာအုပ်ကလေး ထားပြီး ရေးလေ့ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့၊ မှတ်စုစာအုပ်အဖွင့်မှာ ဒီလိုရေးထားခဲ့တာကို တွေ့ရတယ်။

ပြဿနာ

“ ဝါဟာ မင်းရဲ့ မှတ်စုစုအုပ်ကလေးပါကွယ်။

လုပ်သေသပ်ပြီး လျှို့ဝှက်ထားတတ်တဲ့ မှတ်စုစုအုပ်ကလေးပါ။

မင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ပြောပြပါလေ။

ဝါဟာ မင်းရဲ့ မှတ်စုစုအုပ်ကလေးရယ်ပါ ”

တရာ့၏ မိန်းကလေးတွေ ကျတော့လည်း သူတို့ရဲ့ မှတ်စုစုအုပ်ရှေ့မှာ ဒီလို ရေးထားတာကို တွေ့ရတယ်။

“ ကျွန်မ ကွယ်လွန်မှ ဖတ်ပါ ” လို့ ရေးထားတုတ်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း “ကျွန်မ ကွယ်လွန်တဲ့ အခါ မီးရှိပစ်ပါ” လို့ ရေးထားတုတ်တယ်။

ဒါကိုထောက်ရင် မိန်းကလေးဟာ အပို့ဘော် မဝင်ခင်ကတည်းက လျှို့ဝှက် တတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ ဒီလျှို့ဝှက်တတ်တဲ့ သဘောဟာ အပို့ဘော်ဝင်တဲ့ အခါမှာ ပိုလို ကိုးမားလာတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ်။ သူဟာ ငေးမောတွေးတောရင်း တစ်ယောက်တည်း အချိန်ကုန် နေတုတ်တယ်။

ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ သူအတွက် သူ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို ထုတ်ဖော် ပြဿနာလေ့မရှိပဲ ဖုံးကွယ်ထားတုတ်တယ်။ မိန်းကလေးဟာ အဲဒီ သူရဲ့အတွက် အစစ်အမှန်လို့ ထင်နေတယ်။ တကယ်ကတော့ သူအတွက်ဟာ သူစိတ်ကူးထဲမှာ၊ သူ မျှော်မှန်းချက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာသာဖြစ်တယ်။

မိန်းကလေးဟာ သူစိတ်ကူးထဲမှာ သူကိုယ်သူ ကတ်လိုက် မင်းသမီးလေး တစ်ယောက်လို့ ထင်နေတယ်။ အမှန်ကတော့ အများကမြင်တဲ့ သူနဲ့သူစိတ်ကူး ထဲမှာရှိတဲ့

မြှေသန်းတင့်

ကတ်လိုက်မင်းသမီးလေး ရုပ်ပုံဟာ တော်တော်ခြားနားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးဟာ သူစိတ်ကူးထဲက ကတ်လိုက်မင်းသမီး ရုပ်ပုံလွှာကို ကြည့်ပြီး သူကိုယ်သူတော့ ကျေနပ် နေတာပဲ။

မိန်းကလေးဟာ သူကိုယ်သူ သူများတွေထက် သာတယ်လို့ ထင်တယ်။ သူများနဲ့ မတူ တစ်မူ ထူးခြားတယ်လို့ ထင်တယ်။ သူဟာ သာမန်ထဲက မဟုတ်ပဲ ခြိုင်းချက်ထဲမှာ ပါတယ်လို့ ထင်တယ်။ ခုသူမှာ သာမန် ရွက်ကြမ်း ရေကျိုဘဝမှာ ရှိနေပေမယ့် တစ်နေ့မှာ သူဟာ အမျာနဲ့မတူ ထူးခြားတဲ့သူ ဖြစ်လာမယ်လို့ သူကိုယ်သူ မျှော်လင့်ထားတယ်။ ကျဉ်းမြောင်းပြီး ပြီးငွေစရေကောင်းတဲ့ သူရဲ့ ကမ္ဘာလောကလေးထဲက နေပြီး သူဟာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေထဲကို ထွက်ပြေးတယ်။

ဟုတ်တယ်...။ မိန်းကလေးဟာ အမြှေတမ်းလိုလို စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေ ထဲမှာ နေချင်တယ်။ အပိုဘော်ဝင်စပြုလာတဲ့ အခါကျတော့ မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ဟာပိုပြီးတောင် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေထဲမှာ နေချင်လာသေးတယ်။

အချယ် ရောက်လာတာနဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူကိုဇာက်လုန်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ကဗျာဆန်တဲ့ အသွေးရောင်နဲ့ မွမ်းမံ ခြုံလှယ် ကြည့်ကြတော့တာပါပဲ။

ဖိုသတ္တဝါကို ကြည့်မြင်တဲ့ အခါမှာလည်း အဲဒီ ဖိုသတ္တဝါရဲ့ ဘေးပတ်လည်မှာ လရောင်ချွန်းလဲ ဖြာကျနေတယ်လို့ ထင်လာတယ်။

ချစ်သူတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ပန်းနရောင် တိမ်တိုက်တွေ လွင့်မျောနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ သူဟာ ကဗျာပါ ဉာဏ်လို့ ထင်လာတယ်။

မြို့သန်းတင့်

မိန်းကလေးဟာ သူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျောက်ဖြူခန်းဆောင်၊ ကန်ကမာပုံလို ထင်လာတယ်။ သူဟာ လုပတဲ့ နတ်သမီး ပုံပြင်တွေကို သူကိုယ်သူ ပြောပြတယ်။ မိန်းကလေးဟာ ဒီလိုအစိုးယ်မရှိတဲ့ လေလွင့်မှတ်မှာ များပါနေတတ်တယ်။ ဘာဖြစ်လိုလဲ ဆိုတော့ အဲဒီအချိန် အဲဒီအရွယ်မှာ သူအဖို့လောကဗြိုးမှာ တွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေတာကိုး။ နားရိုစရာ၊ မို့တွယ်စရာ မရှိပဲ ဖြစ်နေတာကိုး။

အဲဒီအချိန်မှာ မိန်းကလေးကို လက်တွေ လုပ်ငန်းဘဝတွေ အလုပ်ခိုင်းကြည့်ရင် လည်း ဘာကိုမှာ မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်နေမှာပဲ။ နှင့်မြှုတဲ့မှာ နေရသလို ပိုးတိုးဝါးတားပဲ ဖြစ်နေမှာပါပဲ။

လုလင်ပါ။ တစ်ယောက်ဟာကော အိပ်မက် မမက်ဘူးလား။ စိတ်ကူးမယဉ် တတ်ဘူးလားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ အရွယ်ဝင်စ လုလင်ပါဟာလည်း စိတ်ကူးယဉ်ပါတယ်။ အိပ်မက် မက်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အိပ်မက်က မိန်းကလေးရဲ့အိပ်မက်နဲ့ မတူပါဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာ လုလင်ပါဟာတက်ကြတဲ့ အခန်းက ပါတယ်။ စွန့်စားတဲ့ အခန်းကပါတယ်။

မိန်းကလေးကတော့ စွန့်စားရတာထက် အဲ့သြေရတာကို ပိုနှစ်သက်တယ်။ စွန့်စားရတာထက် အဲ့သြေစရာကို ပိုပြီးသဘောကျတယ်။

မိန်းကလေးဟာ သူပါတ်ဝန်းကျင်မှုရှိတဲ့ လူတွေ အရာဝတ္ထာတွေကို ပစ္စလက် မီးအိမ်နဲ့ မီးရောင်ထဲမှာ ကြည့်သလို မြင်နေတယ်။ အရာအားလုံးကို လုပ်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ မိန်းကလေးဟာ ကိုယ်က လူပုံရားတက်ကြတဲ့ အခန်း ကဏ္ဍက မပါရသည့် တိုင် ကိုယ်မှာ အစွမ်းသတ္တိ ရှုတယ်ဆိုတာကို ပြချင်တယ်။ အစွမ်းသတ္တိ လိုချင် တယ်။ ဒါကြောင့် သူခန္ဓာကိုယ် အလုကိုပြပြီး ယောက်ားတွေကို ထမ်းပိုးတပ်ချင်တယ်။ သူ့သြေ အောက်မှာ ထားချင်တယ်။

မြိုင်နှင့်တွေ့

ဒီမှာတင် မိန္ဒါးကလေးဟာ စိတ်ကူးယဉ်တော့တာပါပဲ။ အိပ်မက်ကဗျာထဲမှာတင် နေထိုင် တော့တာပါပဲ။ လက်တွေ့ ကဗျာကြီးကို သူ မေ့ပစ်ချင်တယ်လေ။ တရေးဆရာမ မားဂရဂံ အီးဟတ် ရေးတဲ့ "အပျို့ဘော် ဝင်စ " ဆိုတဲ့ဘာအုပ်မှာ သူက ဒီလိုရေးခဲ့တယ်။

"အတန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်မသည် စာကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ကျွန်မစိတ် များသည် တဗြားသို့ ရောက်နေကြပါသည်။ အတောင်ပေါက်ပြီး အိပ်မက်တိုင်းပြည်သို့ ပုံသန်း သွားကြပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတိမရတော့ပါ။ အတန်းထဲတွင် ရှိနေသည်ကို သတိရလာသည့် အခါတွင်မှသာ ကျွန်မသည် ကျွန်မအတန်းထဲက ထိုင်ခံတွင် ရှိနေသည်ကို ပြန်၍သိလာပါသည်"

ဒါကတော့ လက်တွောဝကို မေ့နေစဲ့ မိန္ဒါးကလေး တစ်ယောက်အကြောင်းကို မိန္ဒါးကလေး စိတ်ကျမ်းပြု ဆရာက ရေးသွားတာပါ။ အပျို့ဘော်ဝင်စ မိန္ဒါးကလေးဟာ စိတ်လေပြီး သူစိတ်ကူး အိပ်မက်ထဲမှာ နေတတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါ။

တစ်ခါတစ်ရုံမှာတော့ စိတ်ကူးယဉ်တာဟာ သိပ်ကိုလွန်သွားပြီး စကိုဇိုဖီးနီးယားလို ခေါ်တဲ့ စိတ်ကစွဲကလျား ရောဂါတောင် ဖြစ်တတ်သေးတယ်လို စိတ်ကဆရာဝန်များက ဆိုကြပါတယ်။ စိတ်ကဆရာဝန် တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မင်းကိုးစတီးက သူကျမ်းတစ်စောင်မှာ မိန္ဒါးကလေး တစ်ယောက်အကြောင်းကို ဒီလိုရေးခဲ့ပါတယ်။

"မာရီသည် ထက်မြေကြ၍ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော မိန္ဒါးကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဆယ့်လေးနှစ် အချယ်တွင် အပျို့ဘော်ဝင်စပြုသည်။ စိတ်တင်းကျပ် မူများနှင့် ကြံးတွေ့ရပြီး တစ်ခါတစ်ရုံတွင် သူကိုယ်သူ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အထင် ရောက်တတ်သည်။ စိတ်ထသည့် အခါများတွင် သူကိုယ်သူ စပိန်ဘုရင်မကြီးဟု ပြောသည်။ အမိန့်တွေ့ ပေးတတ်သည်။ သီချင်းဆိုသည်။

မြေသန်းတင့်

မာရီသည် ဓမ္မတာလာခါနီးတိုင်း ထိုသို့ ဖြစ်တတ်သည်မှာ နှစ်နှစ်လောက် ကြာသည်။ ထို့နောက် ရှစ်နှစ်လောက် ပျောက်သွားသည်။ ထိုအတောအတွင်း မာရီကို ကြည့်ရသည်မှာ ငေးငေးငိုင်ငိုင် ဖြစ်နေပြီး အမြဲတမ်းလိုလို စိတ်ကူးယဉ်နေကာ တွေ့ဝေ ငေးဟောနေတတ်သည်။ သူ့ဘဝကို သူ မကျေမန် ဖြစ်နေသည်။ နာကြည်းနေသည်။

အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်လောက် အရောက်တွင် မာရီ၏ အခြေအနေမှာ ပိုဆိုးလာ သဖြင့် ဆေးရုတ်ခုတွင် တက်ရောက်ကုသသည်။ ဒိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ တွင်လည်း ဘာမျှကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်း မရှိချေ။ သို့ဖြင့် မာရီသည် သူမြို့သားစုအတွက် ဝန်ထပ်ဝန်ပိုးကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မာရီကို စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရတော့သည်။ မာရီသည် ဘာကိုမျှလည်း စိတ်ဝင်စားဟန် မတူတော့ပြီ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရုံတွင်ကား (ယင်းမှာ ဓမ္မတာလာခါန် ဖြစ်ဟန် တူသည်) အဝတ်အစားတို့တို့ လုပော ဝတ်သည်။ အနီးသို့ ရောက်လာသည့် ဆရာဝန်များကို ပြီးပြသည်။ အများအားဖြင့် မြှော်ချွေလ သွေးဆောင်သည့် အပြီးမျိုးဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင်မှ မာရီသည် ပြန်၍ပြုမိသက် သွားလေတော့သည်။ သူပုံပန်း သဏ္ဌာန်ကိုလည်း ဂရမစိုက်တော့ပြီ။ ဖြစ်သလို ဝတ်စားလျက်။ တစ်ခါတစ်ရုံတွင် အဝတ် အစားများကို ချွေတပ်စ်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံတွင်လည်း ဆန်းဆန်းကျယ်ကျယ် လက်ဝတ်ရတနာ များကို ဝတ်ဆင်သည်။ မုန်သေတ္တာပုံးထဲက သံဖြူပြားကလေးကို လိပ်ချွေပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ မကိုဋ်လုပ် ဝတ်သည်။ အကြိုးတွေကို လက်ဝတ်ရတနာအဖြစ် ဝတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရုံတွင်လည်း သူ့ဘဝအကြောင်းကို ပြန်ပြောကာ သူသည် ယမင်းရပ် ကလေးများနှင့် ကတော်များနှင့် ကလေးများ ကလေးထဲ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ်

မြိုသန်းတင့်

စိတ်ကူးယဉ် ကမ္မားကြီးထဲတွင် နေသော အတ်လိုက်မင်းသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူသည် ဘဝများစွာ နေထိုင်နေသည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ အသွင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲ နေသည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ ဘုရင်မ ဖြစ်လိုက်၊ သူတောင်းစား ဖြစ်လိုက်၊ အတ်လိုက် မင်းသမီး ဖြစ်လိုက်၊ ကလေးမကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်လိုက်ဖြင့် ဘဝ အမျိုးမျိုးတွင် ရောက်နေသည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ သူတွင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံရှိပြီး ထိ အိမ်ကြီးထဲတွင် ဧည့်ခံပွဲများ မကြာခကာ ကျင်းပတတ်ကြောင်း၊ သူသည် ယောက်ဗျားများစွာ ရခဲ့ဖူးကြောင်း၊ သူနှင့်ရသည့် ယောက်ဗျားများမှာ ရေတွက်ခြင်းပင် မပြနိုင်တော့ကြောင်း၊ သူတွင် တစ်ခါက မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိခဲ့ကြောင်း၊ ပန်းတွေ၊ ရေမွေးတွေ၊ သားမွေး အကြံတွေ၊ အဖိုးတန်ရတနာတွေ လက်ဆောင် ပေးကြာကြောင်းဖြင့် ပြောတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရုံတွင်လည်း မာရီက စိတ်ကျဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များသည် သူ၏ ယောက်ဗျားများ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတွင် ကလေးတွေအများကြီး ရှိကြောင်း၊ ကလေး တစ်ယောက်၏ အဖေမှာ ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောတတ် သည်။ ဤသို့ဖြင့် မာရီသည် သူစိတ်ထဲတွင် ရှိသည့် စိတ်ကူးတွေကို တကယ်အဟုတ် လုပ်ပြီး တွေ့ရာတွေကို ပြောနေတတ်သည်။

အထက်ဖော်ပြုပါ အချက်တွေက တကယ့်ဘဝကြီး၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့၊ သူရဲ့ နာစစ်ဆပ်ပါဒ် ဥစ္စာကလေးထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့၊ ပေါက်ကရ အတွေးတွေ စိတ်ကူးတွေဖြစ်ပါတယ်။

မာရီရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဆုံးစွန် ရောက်သွားတဲ့အတွက် စိတ်က ဆေးရုံကို ရောက်သည်အထိ ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။

မိန်းကလေးဟာ သူခန္ဓာကိုယ်ကို သူတစ်ယောက်တည်းကသာ စွဲလမ်းရုံတင် မကဘူး တဗြားသူတွေကလည်း စွဲလမ်းစေချင်တယ်။ ဒီတော့ သူဟာ သူအပေါင်းအသင်း

မြှေသန်းတင့်

သူသူငယ်ချင်းတွေ ဘက်ကို လှည့်လာတော့တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် သူမိဘားစု အပြင် သူချစ်တဲ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်ကိုရှာပြီး အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ ချစ်ခင် ခွဲလမ်းမှုကို ကြည့်ပြီး သူကျော်ဖြင့်တယ်။

အထူးသဖြင့် သူရဲ့ လိုင်နှင့်ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်တွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ မိန်းကလေးဟာ သူအတွက်သာမက သူသူငယ်ချင်းရဲ့ ကိစ္စတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလာခဲ့တယ်။ သူဘဝပြသနာများကို ကိုယ့်ဘဝပြသနာများနဲ့ ချိန်ထိုး ကြည့်တတ် လာခဲ့တယ်။

“ယူနိဖောင်းဝတ်ထားတဲ့ မေဒီလျှုံ” ဆိုတဲ့ ဘော်ဒါ ကျောင်းသူကလေးတွေ ကြောင်းကို ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထု။ ကိုးလက်ရဲ့ “ကလော်ဒီနေး” ဝတ္ထုတို့မှာ ဖတ်ကြည့်ရင် ဒီ သဘောတွေကို ပိုပြီး ထင်ရှားစွာ ပြင်ရပါလိမ့်မယ်။

မိန္ဒားမက္ခဏီ

ယောက်ဗျားကလေးဟာ သူတို့ပြီးပြောကဲ တောက်ပစေတယ အရောင် တောက်စေတယလို့ မိန္ဒားကလေးထင်တယ။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ သူကိုစိုးခဲ့ ထိတ်လန့် စေတယ။ ယောက်ဗျားလေးတွေက ဂရစိုက်တဲ့အတွက် သူသဘောကျတယ ရှာက်ယူတယ။ ဒါပေမယ့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ သူတို့ကိုကြောက်နေတယ။ ဒီခံစားချက်နှစ်ခုဟာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ပဋိပွဲဖြစ်စေတဲ့ ခံစားချက်တွေဖြစ်တယ။

ဒီဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားချက်နှစ်ခုနဲ့ မိန္ဒားကလေးလေးကို တံ့ပြန်တယ။ ယောက်ဗျားကလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သူတို့ ခြောက်လျှော့နဲ့နေတဲ့ ဖို့မာတ်ကို သူ ပံ့ပေးပေး ပံ့ကင်းကင်း နေတယ။ သူ တိတ်တိတ်ပုန်း သဘောကျနေတဲ့ ယောက်ဗျားလေးရဲ့ အရှင်အဝါကိုတော့ သူဆီးကြီး လက်ခံတယ။ ဒီနှစ်ခုကို တစ်ကန်းစီ သူခွဲထားလေ ရှိတယ။

ယောက်ဗျားလေးသူငယ်ချင်း အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ မိန္ဒားကလေးဟာ ရှုက်တတ်တယ။ ပြတ်တောင်းတယ။ ဒါက ယောက်ဗျားကလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဖို့မာတ်ကို ကြောက်လို့ ဒီလို့ဆက်ဆံတာ။ ဒါပေမယ့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ အဲဒီ ဖို့သတ္တဝါ ဆိုတဲ့ ရွှေမင်းသားလေးကို သူအိပ်ယာဘေးမှာ ရှိတ်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ပိုစတာထဲက ကတ်လိုက် မင်းသားလို့ ထင်တယ။ သူ သူရဲကောင်းလို့ ယူဆတယ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ ရွှေမင်းသားလေးဟာ သူနဲ့ အလုမ်းကွာနေတယလို့ ထင်တယ။ သူနဲ့ တစ်စိမ်းတရုံး ဖြစ်နေတယလို့ ထင်တယ။ ဒီလို့ အချစ် စိတ်ကူးယဉ်တာမျိုးက ဘာမျှတော့ ပြသနာ မရှိလုပ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေမှာ ဖြစ်တတ်တာက မိန္ဒားကလေးဟာ ဒီလို့ကိုယ်နဲ့ ရွယ်တူ ရွှေမင်းသားလေးကို စိတ်ကူးယဉ်တာမျိုး မဟုတ်ပဲ

မြှုသန်းတင့်

ရပ်လည်း မချေ၊ ပညာရက် အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ကွာခြားတဲ့ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့ သူ တစ်ယောက်ယောက်ကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ချစ်နေတတ်တယ်။

တကယ်တော့ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီး ယောက်ကူးလေးတွေဟာ အပျို့ဘော်ဝင်စံ မိန်းကလေးရဲ့ ကမ္မာ့လောက မဟုတ်ဘူးလေး။ သူကမ္မာ့ လောကရဲ့ အပြင်ဘက်က လူတွေ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မိန်းကလေးဟာ အဲဒီလိုလူတွေကို သိပ်ကြည်ညိုပြီး အဝေးကနေ တိတ်တိတ်ပုန်း ချစ်နေတတ်တယ်။ သူကို အထင်ကြီးလေးတား ကိုးကွယ်နေတတ်တယ်။

အဲဒီအချစ်မှာ တက္ကာပေမ သဘောမပါတဲ့ အတွက် သိပ်တော့ ရှုက်စရာမရှိ ပါဘူးလေး။ သူရွေးချယ် ကြည်ညိုလေးတားပြီး ချစ်နေတဲ့သူဟာ ရိုးသားတတ်တဲ့သူ၊ နှိမ့်ချု တတ်တဲ့ သူဆိုရင် မိန်းကလေးအဖို့ အန္တရာယ်တောင် ကင်းသေးတယ်။ ဒီလို မဖြစ်နိုင်တဲ့ သူ၊ ကိုယ့်နဲ့ အလုမ်းကွာတဲ့သူကို ရွေးချယ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ အတွက် မိန်းကလေးဟာ အချစ်ကို ဖြပ်မဲ့တဲ့အရာ၊ ဝေးလံတဲ့အရာ၊ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ အတွေအကြံ့ တစ်ရပ်အဖြစ် သဘောထားနိုင်ပြီး သူအဖွဲ့လည်း အန္တရာယ်ကင်းပြီး လုံခြုံစိတ်ချရတယ်။

ဒီလို စိတ်ကူးယဉ်မှုကြောင့် သူမှာ ကျိုတ်ဆွေးရတာ၊ တိတ်တနိုး မျှော်လင့်ရတာ၊ စိတ်နာရတာ၊ စိတ်ကောက် ရတာလေးတွေတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါက သူတကယ် ဖြစ်တာ မဟုတ်ပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကျိုတ်ဖြစ်နေတာမျိုး။ အုံသွစ်ရာ ကောင်းတာကတော့ သူ အတ်လိုက်ဟာ သူနဲ့ အနေဝေးလေလေ မိန်းကလေးအဖို့ ပိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်စရာ၊ စွဲမက်စရာ ကောင်းလေလေ ဖြစ်နေတတ်တဲ့ အချက်ပဲ့၊ ကိုယ့်ကို နှေ့တိုင်း စန္တယားသင်ပေး နေတဲ့ စန္တယားဆရာကို အမှတ်ပြုပြီး စိတ်ကူးနှင့် ပြင်ထားတဲ့ သူ့ကတ်လိုက်၊ သူ သူရဲကောင်းကတော့ သည်ထက် အများကြီး ချောမောခန့်ညား နေတတ်တယ်။ သည်ထက်ပိုပြီး ယောက်ကူးပီသ နေတတ်တယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတာကတော့ သူရဲ့စိတ်ကူးယဉ်မှုထဲမှာ လိုင်သဘော သွေးသားတောင့်တမှ သဘောတွေဟာ အချိန်တော်တော်ကြာ တည်ရှိနေတတ်တယ်။

အပျို့သော်ဝင်စ မိန်းကလေးဟာ သည်နည်းအားဖြင့် တကယ့် အတွေအကြံကို ရှောင်ရှားနေခြင်းဖြစ်တယ်။ တကယ့်အတွေအကြံကို ရင်မဆိုင်ပ စိတ်ကူးထဲမှုချစ်သူရှားပြီး တကယ့်ဘဝက ထွက်ပြေးနေတယ်။ သည်နည်းအားဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တစ်ခါတစ်လေမှာ စိတ်ကူးနဲ့ လက်တွေ ဘဝကိုတောင် ခွဲခြားမသိတော့ပ ရောထွေး သွားတတ်တာတွေလည်း ရှုတယ်။

ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးပြီး ကိုယ်တစ်ခါမျှ စကားပေါ်ပူးတဲ့ ယောကျား တစ်ယောက်ကို ဒီလိုစိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ပြီး သဘောကျနောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို ဟိန်းရစ်ခိုက်ထရစ်ချိုက ရေးဖူးတယ်။

အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ သူနဲ့ အဲဒီ အမျိုးသားတွေကြပုံး၊ စကားပေါ်ကြပုံး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြန်ခေါ်ကြပုံးကို နေ့စဉ် မှတ်တမ်း ရေးထားတယ်။ အဲဒီ ယောကျားလေးရဲ့ ပြန်တာတွေကိုလည်း ကိုယ်တိုင် ပြန်ရေးတယ်။

သူဟာ ဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်နေသလဲ။ တကယ့် အတွေအကြံကို ကြောက်လို့ အဲဒီ အတွေအကြံကို ရောင်ရှားချင်တာနဲ့ ဒီလို လုပ်ခြင်းဖြစ်တယ်။ သူအဖြစ် ကတော့ နည်းနည်း လွန်တာပေါ့လော့။ ဒါကြောင့် သူ အဖြစ်မျိုးကို ရောဂါ တစ်မျိုးလို့တောင် ဆိုရမယ် ထင်တယ်။ ဒါပေါ်မယ့် ဒီအဖြစ်မျိုးကတော့ ဖြစ်ရှိဖြစ်မျိုးစဉ်ပါ။ အနည်းနဲ့အများပဲ ကွာခြားပါတယ်။ ဟိန်းရစ် နိုက်ထရစ်ချိုရေးပြာတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကတော့ လွန်လွန်းသနော် လို့ ပြောရမယ့် အစားထဲမှုပါတာပေါ့။

မြိုသန်းတင့်

နာစစ်ဆပ်ဝါဒလို့၌၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သက် စွဲလမ်းမျှကြောင့် အပိုဘော် ဝင်စမှာ ဒီလို စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေထဲမှာ နေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရှိသလို ပိုပြီး လက်တွေကျော့တဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ မိဘမောင်ဖွားရဲ့ အပ်ထိန်းမှာ စောင့်ရောက်မှု အောက်က ရန်းထွက်လာခဲ့ကြပြီး သူတို့ ဘာသာလွှတ်လပ်မှု ရှာကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ အဲဒ့် လွတ်လပ်ခွင့်ကို လက်လွှတ်စပယ် သုံးမိတ်တ်ကြတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ထင်ပါရဲ့။ အများကြိုက်ဝ္မာတွေ၊ ရပ်ရှင်တွေထဲက ကတ်လမ်းကို ကြည့်လိုက်ရင် ကောင်မလေးက ရည်စားခံပျေားများ၊ ခပ်ဟော့ဟော့၊ ဘယ်သူ စကားကိုမျှ နားမထောင်ဘူး။ သူ လုပ်ချင်ရာလုပ်တယ်။ နောက်တော့ ဥာက် အဖြော်အမြင်ရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး သူကို ဆုံးမကြ။ ဒါကတော့ ကလီရေးလို့၌၌ သမားရိုးကျ ဖော်နည်းကားနဲ့ ရေးတဲ့ ဝ္မာတွေမှာ တွေ့ရတတ်တာမျိုး။

ဥပမာအားဖြင့် မဒမိဒီဆေးဂါးရဲ့ ဝ္မာတစ်ပုဒ်ကိုပဲ ကြည့်ပါ။ အဲဒီဝ္မာတဲ့က ကတ်လိုက်ဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ အဖေက သိပ်အလိုက်လွှန်းတော့ အဖေကို စိတ်ပျက်တယ်။ အဖေနဲ့ နေရတာ မပျော်ဘူး။ ဒါနဲ့ အလွန် စည်းကမ်းကြီးတဲ့ ကြီးတော်ကိုသဘော ကျပြီး ခင်တွယ် ဘွားတယ်။ ဂျူလီယန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ မိတ်ခွေဖြစ်တယ်။ ဂျူလီယန်က အမှန်တရားတွေကိုချည်း ပြောတတ်တယ်။ ဒီတော့ ကောင်မလေးက စိတ်ဆိုတယ်။ မခံချင်ဘူး။

ဒါပေမယ့် ဂျူလီယန်ကတော့ သူ့အပေါ်မှာ သဘောထားမှန်မှန်နဲ့ သူ့ကိုပြုပြင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ နောက်တော့ ကောင်မလေးက အကျင့်ပျက်နေတဲ့ လူချမ်းသာတစ်ယောက်နဲ့ ရသွားတယ်။ ကောင်မလေးဟာ မပျော်ဘူး။ ဂျူလီယန်ကိုပဲ အမှတ်ရနေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဘိုးကြီးသေပြီး မှစိုးမ ဖြစ်တော့မှပဲ သူ့ရဲ့လမ်းပြ သူ့ရဲ့ ဆရာဖြစ်တဲ့ ဂျူလီယန်ရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံပြီး ချစ်သူ့နှစ်ယောက် ပေါင်းကြရတယ်။

မြသန်းတင့်

လာလုပ် အဲလကောရဲ၊ မယားကောင်း ဆိုတဲ့ ဝါဌာရှိသေးတယ်။ အဲဒီဝါဌာက
ဂျီးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဇွတ်တရွတ် ထင်မိထင်ရာ လုပ်တတ်တယ်။ နောင်မှာ သူနဲ့
လက်ထပ်မည့် သူချုပ်သူကို သူချုပ်တယ်။ တစ်ခါတော့ ဂျီးရဲ့ အမှားတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
သူချုပ်သူက သူကိုအပြစ်ဆိုတယ်။

အမှန်က အမေရိကန် အမျိုးသမီးဟာ တော်တော်ခေါင်းမာ လေ့ရှိတယ်။
တော်တော်တန်တန်ကို အရုံးမပေးတတ်ဘူး။ အလျော့မပေးတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်
ဟောလိုပဲ ရပ်ရှင်တွေထဲမှာတော့ ဒီလိုခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မလေးကို သူရည်းစားက
ဖြစ်ဖြစ်၊ သူယောက်ဗျားက ဖြစ်ဖြစ် ဆုံးမပဲပြင်လို့ လမ်းမှန်ရောက်သွားတဲ့ ပုံမျိုး ပြေလေ့
ရှိတယ်။ မိန်းမကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ရိုက်လိုက်တာ၊ ဒါမှုဟုတ် တင်ပါးကို
ပေါ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ရိုက်လိုက်တာဟာ အချို့စန်းဖွင့်တဲ့ သဘောလို့ ဒါရိုက်တာ
ဆရာများ ထင်ကြော်လေသလား မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အမှန်မှာတော့ စံပြုအချို့၊ စိတ်ကူးယဉ်
အချို့ကန်ပြီး တက္ကာပေမ အချို့၊ လိုင်အချို့ကို ကူးပြောင်းရတဲ့ ကိစ္စဟာ သူတို့
ရပ်ရှင်တွေ ထဲမှာ ရိုက်ပြုသလောက် လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။

မိန်းမတော်တော်များများဟာ သူစိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ကြိုက်နေတဲ့လှ၊ ချစ်ခင် နှစ်သက်တဲ့ လူကို သတိထားပြီး ချဉ်းကပ်လေ့ ရှုပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ခပ်ဝေးဝေး နေလေ့ ရှုပါတယ်။ တဗြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ သူအထင်ကြီးနေတဲ့ ယောက်ကျားလေး က သူကို လိမ့်လည် လူညွှေ့ဖြားသွားမှာ စိုးလိုပါ။

အကယ်၍ အတ်လိုက်၊ သူ့ရွှေမင်းသားလေးက သူအချစ်ကို တို့ပြန်ပြီး လက်တွေ
အတွေအကြံ အဖြစ် ပြောင်းလဲ ပစ်တယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒီအပါမှာ မိန်းကလေးဟာ သူကို
လန္တိသွားပြီး သုစ္စတ်ကဗျားတဲ့ အတ်လိုက်ဟာ အတ်လိုက် မဟုတ်တော့ဘဲ သူလိုကိုယ်လို

မြှေသန်းတင့်

သာမန် ယောက်ရားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ အိုင်တွေရင် ခြေဆေး၊ မိန်းကလေးတွေရင် ငမ်းချင်တဲ့ သာမန် ဖို့သတ္တဝါတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။

ဒါနဲ့အတူ သူ့စိတ်ကူး အိပ်မက်ဟာလည်း ပျက်ပြောပြီး မိန်းကလေးဟာလည်း သူကိုစက်ဆုပ် မုန်းတီးသွား တတ်တယ်။ မုန်ပါတယ်။ တချို့ မိန်းကလေးများ ကျတော့ လည်း ပြည်တည်တည် နိုင်လွန်းတယ်။ ကလူ၏သို့ မြှေ၏သို့ မူရာတွေ များလွန်းတယ်။ သူတို့ကတော့ သူတို့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်လို့ ထင်တဲ့ ယောက်ရားလေးတွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးကြတယ်။

သူတို့သဘောကျတဲ့ ယောက်ရားကလေးက အချစ်ကို လက်တွေ ပြတာကို ကြောက်လည်း မကြောက်ဘူး။ မုန်းလည်း မမုန်းဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကလည်း စိတ်ဝင် စားတဲ့ ယောက်ရား ကလေးက သူတို့ကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဟန် ပြညာရင် သူတို့လည်း စိတ်ပျက် သွားတတ်ကြတယ်။

အဲဒီယောက်ရားကလေးကို သူ စိတ်ဝင်စားသွားတာက တြေားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ယောက်ရားကလေးဟာ သူနဲ့ လုမ်းကွာတယ်၊ ဝေးကွာတယ်လို့ ထင်တဲ့အတွက် သူ စိတ်ဝင်စားတာ။ ခုတော့ အဲဒီ ယောက်ရားကလေးက သူကိုပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေတာကို မြင်ရတော့ သူ အထင်ကြီးတဲ့ ယောက်ရားကလေးဟာလည်း တြေားယောက်ရားကလေး လိုပါပဲ ဆိုပြီး အထင်သေးသွား တတ်ကြတယ်။

နောက်ဖြစ်တတ်တာ တစ်ခုရှုံးသေးတယ်။ အမြင့်ကို မျှော်မုန်းတဲ့ မိန်းကလေး၊ မဖြစ်နိုင်တာကို မျှော်မုန်းတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လိုတာမဖြစ်ပြီး မလိုတာကို ရတတ်တယ်။ ဆိုလိုတာက ကိုယ်မျှော်မုန်းထားတဲ့ သူနဲ့မချစ်ဘဲ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ပိုးနေတဲ့၊ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့သူနဲ့ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။

မြို့သန်းတင့်

မိန်းကလေးဟာ မိန်းမစွဲသူ ခွန်ဂျိန်းလို လူတွေကို သဘောကျတတ်တယ်။ အဲဒီလို လူတွေကို ချစ်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလို လူမျိုးကို သူတို့အကြောက္း အုပ်စိုး ထားပြီး တရားမိန်းမတွေ ကြောကြာ မလွှမ်းမိန့်နိုင်တဲ့ သူကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်တဲ့ အတွက် မိန်းမတွေ ကြားထဲမှာ ရှုက်ယူတတ်တယ်။ ကိုယ်မအောင်မြင်ဘူး ဆိုတာ သိပေမယ့် အဲဒီလိုလူ ခြော်မြေသွားအောင်၊ ယဉ်ပါးသွားအောင် လုပ်နိုင်တယ်လို့ သူမျှပို့လင့်ထားတယ်။

မိန်းကလေးရဲ့ နာစစ်ဆပ်ဝါဒ (ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သက် စွဲလမ်းမှူ) နဲ့ သူ့ရဲ့ လိပ်အတွေအကြံတို့ဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆန်းကျင် ဖိလာဖြစ်နေကြတယ်။ နာစစ်ဆပ်ဝါဒ (ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စွဲလမ်း နှစ်သက်မှူ)ကြောင့် မိန်းကလေးဟာ တစ်ဖက်မှာ သူကိုယ်သူ ကြွေရှင်လေးလို အလှထားချင်တယ်။

သူ့အလုကို လူတွေက ပိုင်းဝန်း အမြဲတ်တန်း ထားတာကို သဘောကျနေတယ်။ ယောက်ဗျားတွေက သူကို စိတ်ဝင်စားတာကို သဘောကျနေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကို လိပ်သဘောအရ ဆက်ဆံတာ၊ သူကို ကစားစရာ အရှပ်ကလေးအဖြစ် သဘောထားတာ မျိုးကိုတော့ သူမကြိုက်ဘူး။

မိန်းကလေးဟာ အပျို့သော်ဝင်လာတာနဲ့ အရှက်ကို နားလည်လာပြီ။ အဲဒီအရှက်နဲ့အတူ ယောက်ဗျားမြင်ရင် မူရာမာယာ လုပ်ချင်တာ၊ မာနတိုးချင်တာစတဲ့ ခံစားချက်တွေ ရောထွေး နေတတ်တယ်။ ယောက်ဗျားကလေးတွေက သူကိုစိုက်ကြည့်ရင် ဘဝင်လည်း မြင့်သွားတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ရက်ပြီး ဘယ်လို နေရထိုင်ရုံန်း မသိဖြစ်သွားတယ်။ မိန်းကလေးဟာ သူမြင်စေချင်တာကိုပဲ မြင်စေချင်တယ်။ သူပြတာကိုပဲ လူမြင်စေချင်တယ်။

မျက်လုံးဆိုတာကလည်း အခက်သားကလား။ မြင်တတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူမပြချင်တာ၊ သူမမြင်စေချင်တာကို မြင်တော့သူရှုက်တယ်။ ဥပမာ ပါးမှာရှိတဲ့

ပြဿနာ

အမာရွတ်ကလေးကို သူမမြင်စေချင်ဘူး။ ဒါကိုသူ မွှမ်းမံ ဖုံးအုပ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကြည့်တဲ့သူက မြင်သွားတယ်။ ဒီတော့ မိန်းကလေးမှာ ရှုက်ရပြန်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ အကြည့်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ
ကျေနှပ်ပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာ ရှုက်နေတာကိုတွေ့ရင် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ယောက်ဗျား
ကလေးတွေ နားမလည်းနိုင်အောင် ဖြစ်ကြတယ်။

မိန်းကလေးဟာ အကြိုလက်ပြုတ်ကလေးကို ဝတ်ပြီး ပခုံးသားကို လှစ်ပြတယ်။
ထသီတိတိက ဘေးဝတ်ပြီး ခြေသလုံးသားနဲ့ ခြေထောက်တွေကို ပြတယ်။ သူတို့ပြထား
တာကို တြေားသူတွေက ကြည့်ရင် မျက်နှာကလေး နှိမ်သွားတယ်။ ရှုက်သွားတယ်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ယောက်ဗျားတွေကို ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ အတွက် သူကြည့်နဲ့ သွားတယ်။
ကျေနှပ်တယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ပခုံးသားနဲ့ သူခြေထောက်တွေ၊ ခြေသလုံးတွေကို ပြသလိုက်တဲ့
အတွက် မြင်ရသူ ယောက်ဗျားရဲ့ စိတ်မှာ ရမွှေ့ကို နှီးဆွဲတဲ့ သဘောမျိုး ရောက်သွားတယ်
ဆိုရင်တော့ မိန်းကလေး နောက်ပြန်ဆုတ်တယ်။ ပြန်ငုတ်သွားတယ်။ ကြောက်လည်း
ကြောက် တယ်။ စက်ဆုပ်သွားတယ်။

ယောက်ဗျားတို့ရဲ့ ရမွှေ့ကို မိန်းကလေးအာဖို့ တစ်ခါတလေမှာ လက်ဆောင်ဖြစ်ပြီး
တစ်ခါတစ်လေမှာ ကျူးလွန်မှု တစ်ခုဖြစ်တယ်။ ယောက်ဗျားတစ်ယောက်ကို ဖမ်းစားချင်ရင်
ဖမ်းစားနိုင်တယ်လို့ စဉ်းစားမိတိုင်း မိန်းကလေးဟာ သူအောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူတယ်။
ဒါပေမယ့် အဲဒီယောက်ဗျားတွေ မက်မောတဲ့အရာဟာ သူမျက်နှာ၊ သူခန္ဓာကိုယ်၊ သူအသား
သူရှုပ်ရည်ပါကလားလို့ သတိရသည်အထိ သူအောင်မြင်မှုကို သူကျေနှပ်နေတတ်တယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒီအပိုင်းကစြိုး မိန်းမတို့ရဲ့ကြော်ချို့တာ ဝင်လာပြီ။ ကြော်ချို့တာမျိုးဟာ အရဲတင်းဆုံး ဆိုတဲ့ မိန်းမတွေ၊ ပရောပရည် လုပ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုးတွေကိုတော်လိုက်ပြီးဟန်တား နောင့်ယူက်တတ်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ မသိ နားမလည်လို့ ရဲတင်းလွန်းတတ်တယ် ဆိုပါတော့။ နောက်မှ သူပြုမှုလိုက်ပုံဟာ ရဲတင်းလွန်းလုပါ တကား၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မကောင်းပါကလားဆိုတာကို သိသွားတယ် ဆိုပါစို့။ ဒီလိုသိသွားတာနဲ့ သူဟာထိတ်လန့်သွားပြီ။ ရှက်သွားပြီ။

မျက်လုံး အကြည့်လောက် ထက်မြေက်ပြီး အဓိုာယ်ပါတဲ့အရာ မရှိဘူး။ မျက်လုံး အကြည့်ဟာ အဝေးမှာရှိတယ်။ အဝေးကနေပြီး ကြည့်နေတုန်းမှာတော့ သိကွာရှိတယ်။ ကြော်ရှိတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဝေးမှာရှိတဲ့ မျက်လုံးအကြည့်ဟာ အကြည့်ခံရတဲ့ အရာဝတ္ထာကို တဖြည့်ဖြည့်းဝါးမျိုးလာတယ်။

ဒီမှာတင် အတွေ့အကြံ့ မရှိသေးတဲ့ မိန်းကလေး၊ ရင့်ကျက်ခြင်း မရှိသေးတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အဲဒီမျက်လုံး အကြည့်ရဲ့ ဉာဏ်ကွင်းက ဉာဏ်အောင် ရှုန်းထွက်တယ်။ ရှုန်းထွက်လို့ မရတဲ့ အခါကျတော့ လက်လျော့ပြီး အကြည့်ခံလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း သတိ ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး သူအကြည့် ခံလိုက် ရတဲ့အတွက် သာယာတဲ့စိတ်ကို ပြန်ထိန်းတယ်။

မိန်းကလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပွဲဖက်ချော့မြှုတဲ့ အတွေ့တစ်မျိုးကို ခံစားရသလို ထင်လာမိတယ်။ ဒီအတွေ့ဟာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ သာယာသလိုလိုရှိပြီး တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း ကြောက်စရာကောင်းသလို စိတ်ထဲမှာ ထင်လာတယ်။ သူစိတ်ထဲမှာ ယားကျိုးကျိုးဖြစ်လာတယ်။ ရယ်ချင်လာတယ်။

ယောက်းလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့ အခါမှာလည်း ဒီဖြစ်စဉ်အတိုင်းပါပဲ။ ပထမ အနမ်းခံလိုက်ရတော့ လန့်သွားတယ်။ နောက်တော့ ရယ်ချင်လာတယ်။ သူကို

မြှေသန်းတင့်

အလျော့ပေး လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အလျော့သာ ပေးလိုက်ရတယ် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်
အလျော့ ပေးလိုက်ရတိုင်း အလွယ်တကူတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ငြင်းဆန်
ပြီးမှ အလျော့ပေးလိုက် ရတာဖြစ်တယ်။ အနမ်းခံလိုက်ရတယ်။

အပျို့သင်စ

မိန်းကလေးတွေဟာ အညှာ လွယ်တယ်လို့ ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ အညှာ လွယ်တယ်လို့ ဆိုပေမယ့် အဲဒီ မမှည့်သေးတဲ့ သစ်သီး (အပျို့သော်ဝင်စ မိန်းကလေး) ဟာ ဖို့သတ္တဝါတွေရဲ့ ရန်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်တတိပါတယ်။

အပျို့သော်ဝင်စ မိန်းကလေးကို တရာ့က တစ်ပိုင်းရှိုင်း တစ်ပိုင်းယဉ်နေတဲ့ သတ္တဝါ ကလေးလို့ တင်စား ခေါ်လေ့ရှိကြတယ်။ ဥပမာအနေနဲ့ ကိုးလတ်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ တွေ့နိုင်တယ်။ ကိုးလတ်ရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ ပင်ကာဆိုတဲ့ ကတ်ဂို့က မင်းသမီးကလေး တစ်ယောက်ပါတယ်။

ဝတ္ထုထဲက ပင်ကာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဥပမာအနေနဲ့ ကောရိတစ်ပါးလို့ သူလွှမ်းမိုးနိုင်တယ်။ အပေါင်း အသင်းတွေ အပေါ်မှာ သြောက်ရှိတယ်။ အရည်အချင်းရှိတယ်။ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်လည်း ရှိတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်မှာ ဘယ်လိုပဲ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်တယ် ဆိုပေမယ့် အခြား တစ်ဖက်မှာတော့ ပင်ကာဟာ ဖို့သတ္တဝါကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ယောက်ရှားကလေး တွေ အကြောင်းကို သိချင်တယ်။ ယောက်ရှားကလေးတွေ အကြောင်းကို စပ်စုတယ်။ ဖို့သတ္တဝါနဲ့ ပတ်သက်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ချင်တယ်။ ပင်ကာဟာ ဆူးခံ့ထဲကို လိမ့်ကျဖူးတယ်။ သစ်ပင်ပေါ် တက်ဖူးတယ်။ ပုစ္စန်လိုက်ဖမ်းဖူးတယ်။

ဒါပေမယ့် သူနဲ့ကတားဖက် ဗီးလိုက လက်ကို ပထမဆုံး လာကိုင်တဲ့ အခါမှာတော့ ပင်ကာဟာ ရင်တွေ ခုန်နေတယ်။ ဆူးခံ့ထဲကို လိမ့်ကျခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့ခနာကိုယ်ဟာ

မြိုသန်းတင့်

ဖိုသတ္တဝါရဲ့ အတွေ့အထိ ခံလိုက်ရတဲ့ အခါမှာ ခန္ဓာကိုယ် သက်သက်မဟုတ်တော့ပဲ အသွေးအသားနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ ပစ္စည်း အစုအပေါင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိသွားတယ်။

ဘယ်လိုပဲ အကြမ်းခံနိုင် ခံနိုင် ပိန်းမဟာ ပိန်းမပဲ ဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဒီတွင် သူမှာ လိပ်စိတ် နီးကြားလာပြီး လျချင်ပေါင် လာတယ်။ ပိန်းမ ဆန်ချင်တယ်။ ဆံပင်ကို အလုတုံးဖွဲ့တယ်။ မျက်နှာကို နှဲသာခြေယ်တယ်။ အလုအပတွေကို ဝတ်ဆင်တယ်။

တစ်ခါတလေမှာ ဖိုသတ္တဝါကျအောင် မူနဲ့ဟန်တွေတောင် လုပ်ပြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ ကျတွေ့လည်း သူဟာ သူအတွက် အသက်ရှင် နေတာဖြစ်ပြီး တော်း သူတွေ အတွက် အသက်ရှင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောသလိုလို လူလုပ်ပေါင်ခြင်း မပြေတော့ပြန်ဘူး။ အဲဒါ အချိန်မျိုးမှာ ဗင်ကာဟာ သူနဲ့ မလိုက်တဲ့ ကိုရိုးကားရား အကြိုကြီးတွေကို ဝတ် ညှစ်တီးညှစ်ပတ်နေပြန်ရော့။

ဖိုသတ္တဝါတွေ သဘောကျအောင် နေတာဟာ ရူးပေးတယ်လို့ ထင်မိပြန်ရော့။ ခုလို ထင်လာတော့ သူလက်ချောင်းတွေမှာ မင်တွေ စွန်းပေနေအောင် လုပ်တယ်။ ကပိုကရို ညှစ်တီးညှစ်ပတ် ဝတ်စားပြီး ဖြစ်သလိုနေတယ်။ ဒီလိုဂျစ်ကန်ကန် သဘောထားကို မြင်တော့ သူဘာသာသူ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

ဘာကြောင့်များ ဖိုသတ္တဝါတွေ စိတ်ဝင်စားအောင် သူကိုယ်သူ အလုပြင် ခဲ့တာပါလိမ့် လို့လည်း နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါအဆင့်မှာ အပျို့ဘော်ဝင်စ မိန်းကလေးဟာ ကလေးငယ်ငယ် တစ်ယောက် ပြန်မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကလေးငယ်ငယ်တစ်ယောက် မဖြစ်ချင်လို့ အရွယ်ရောက်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သလားဆိုတော့ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပြန်ဘူး။ အပျို့ဘော်ဝင်စ မိန်းကလေးဟာ ကလေးစိတ် ဝင်လိုက်၊ လူကြီးစိတ် ဝင်လိုက်။

မြှေသန်းတင့်

တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင် ကလေးမလို ဖြစ်လိုက်၏ အပျို့မလေးလိုဖြစ်လိုက်နဲ့ သူစိတ်ဟာ ဖြောင်းလဲနေပါတယ်။ သူဟာ အမြဲလိုလို ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အားမရ မကော်နပ် ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယတို့၊ ဝတ္ထုတဲ့က ဗင်ကာဟာ အဲဒီလို စိတ်အခြေအနေ ရောက်နေ တာကို တွေ့ရတယ်။

ဒီစိတ္တေဇာဟာ အပျို့ဘော်ဝင်စ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အပြုအမူကို သိချင် နားလည် ချင်ရင် အဲဒီအချက်ကို သိနား လည်ရေးဟာ သော့ချက် ဖြစ်ပါတယ်။ အပျို့ဘော်ဝင်စ မိန်းကလေးဟာ သဘာဝတရားကြီးနဲ့ လူအဖွဲ့အစည်းက သူကို ပေးထား လိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာကို လက်မခံဘူး။

ဒါပေမယ့် လက်မခံလို့ လုံးလုံးပစ်ပယ်နိုင်သလားဆိုတော့ ဒီလိုလည်း မပစ်ပယ် နိုင်ကြပြန်ဘူး။ သူမှာ ကလေးစိတ် တစ်လုညွှေ့ အပျို့စိတ် တစ်လုညွှေ့ ဝင်နေတော့ ကမ္မာ လောကကြီးကို ခုခံစိုး စည်းလုံးတဲ့ ခွန်အား မရှိတော့ဘူး။ တစ်ခါတာလေမှာ ကလေးစိတ် ဝင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဖြစ်ချင်တာက အပျို့ကြီးး။ တစ်ခါတာလေမှာ အပျို့ကြီးး စိတ်ဝင် နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အရွယ် မရောက်တရောက် ကလေးသာသာ အရွယ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အပျို့ကြီးစိတ် အပြည့်မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျိုးမမည်၍ ကြက်မရောက် အောက်ကလိအာ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကလေးစိတ်ပဲ ပေါ်ပေါ်၊ အပျို့ကြီးစိတ်ပဲ ပေါ်ပေါ် သူမှာ စိုးရိမ်မှုတော့ ရှိနေတာချဉ်းပဲ။

မိန်းကလေးဟာ သူအတိတ်နဲ့ လမ်းခွဲရမှာကို ကြောက်နေတယ်။ မိန်းကလေးဟာ စိုးသတ္တဝါကို တောင့်တတယ်။ လိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစိုးသတ္တဝါက သူကို သားကောင် ကလေးတစ်ကောင် အဖြစ် သဘောထားတာ အသုံးချတာမျိုးကို မခံနိုင်ဘူး။ ဆန္ဒရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြောက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆန္ဒရှိတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒီလိုနဲ့ မိန်းကလေးဟာ အကြောက်ပို့ပြီး မာယာတွေ များလာတယ်။ မရှိးသား မူတွေ ပေါ်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မိန်းကလေးဟာ ပြင်းဆန် တတ်လာတယ်။ ကြောက်ခြင်းနဲ့ စိုးရိမ်ခြင်း ကြားမှာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေတတ်တယ်။

လောင်ပြောင် ရယ်မောခြင်းဟာ အချုပ်ရောက်စ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ တိုက်ပွဲမှာ သုံးလေ့ရှိတဲ့ လက်နက် တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းသူကလေးတွေနဲ့ အလုပ်သမားကလေး တွေဟာ တစ်ခါတလေမှာ စိတ်ကူးယဉ် ကတ်လမ်းကလေးတွေ၊ အချစ်ကတ်လမ်း ကလေး တွေကို ပြောပြီး တစ်ခါ ရယ်မောနေကြတာကို တွေ့ဖူးကြလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

အနားမှာ ဖို့သတ္တုဝါ တစ်ယောက်ဖြတ်သွားရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်သူ အတွဲတွေကို တွေ့ရင် တစ်ခါစ်ခါနဲ့ ပံ့လောင်လောင် ရယ်မောတာ ကလေးတွေကိုလည်း တွေ့ဖူးကြပါ လိမ့်မယ်။ မိန်းမရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြောင်လောင်တာ၊ ဖို့သတ္တုဝါတွေကို လောင်ပြောင်တာ၊ အချစ်ဝင်နေတဲ့ သူတွေ ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တာ။ အဲဒီ ရယ်သံတွေထဲမှာ ဖို့သတ္တုဝါကို ပေါ်ပေါ်ပြုတဲ့ သဘောတွေ ပါပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်ရွှေ့၊ ဖုံးကွယ်တာလည်း ပါပါတယ်။

အဲဒီအချုပ်မှာ မိန်းကလေးတွေဟာ အပြောအဆို နည်းနည်း ကြမ်းပြီး ရယ်ရင် လည်း ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ရယ်တတ် လာကြတယ်။ တချို့မိန်းကလေးတွေ ဆိုရင် စကားတွေဟာ ကြမ်းတမ်းသလို လူကြီးတရီးမှာ မကြားဝံသလိုတောင် ဖြစ်တတ် ပါသေး တယ်။

သူတို့ကတော့ ဘာမှာ ကောင်းကောင်း နားမလည်ကြသေးတော့ ဒါတွေကို ဒီလောက် အရေးထားကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့ဆိုရင် သူငယ်ချင်းချင်း လိုင်ကိုစွဲ အကြောင်းတွေကို ပြောတတ် ကြပါသေးတယ်။ ဒီလိုပြောတာဟာ သူတို့မှာ ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကို ဖော်ဖောက်ဖို့ ပြောကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် စကားလုံး ကြမ်းတမ်းတာ ရယ်တာတို့၊ လျှောင်ပြောင်တာ တို့ကို
လောကကြီးဟာ ခုခံတဲ့ လက်နက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဟာ အရွယ်ရောက် သူတို့၏
စိန်ခေါ်မှု ဖြစ်ပါတယ်။ အပြစ်ကျူးလွှန်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ဖောက်ပြန်မှု ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အရွယ်ရောက်စ မိန်းကလေးဟာ လူအဖွဲ့အစည်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
စိန်ခေါ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာလည်း ထူးဆန်းတဲ့ စားသောက်မှုတွေ၊ အစားအသောက်
အလေ့အကျင့်တွေနဲ့ ပြတတ်ပါတယ်။ ဥပမာ ခဲတံက ခဲဆံကို စားပစ်တာမျိုးတို့၊ ဝေါ်မှန်
တို့ကို စားပြတာမျိုးတို့၊ ပုစ္စန်းကို အရှင်စားပစ်တာတို့၊ အက်စပရင်တွေ အများကြီး စားတာ
မျိုးတို့ လုပ်ပြတတ်ပါတယ်။

ဒါတွင် မကဘူး။ သကြားခဲတို့ ရှာလကာရည်တို့ကိုလည်း မြည်းကြည့်ပါတယ်။
မကြာခကာဆိုသလို မိန်းကလေးဟာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် သဘောကျတတ်တယ်။ စိတ်ဝင်
စားတယ်။ လူကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေး ချောချောကလေးရယ်။ ဒါပေမယ့်
တခါတလေ စိတ်ရိုင်းဝင်လာရင် ပိုးမွားကလေးတွေကို သတ်ချင်သတ်ပစ် တတ်တယ်။
ပုဂ္ဂက်ဆိုတ်ကလေးကို နင်းပြီးခြေပစ်တတ်ကြတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ စိတ်ရိုင်းကလေးတွေ ဝင်လာရင် ပါးစပ်က ဖရာသဝါစာကို
ထွက်ချင်တာ၊ ရက်စက်ချင်တာ၊ ကြမ်းတမ်းချင်တာ ကလေးတွေဟာ အပျို့သော်ဝင်စမှာ
တွောတတ်တဲ့ လက္ခဏာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အပျို့သော်ဝင်စ မိန်းကလေးဟာ သူရဲ့
ကိုယ်ခွဲ့ ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးလာတာ၊ ဓမ္မတာဆင်းတာ၊ ယောက်ဗျားလေးတွေကို ကြောက်ရှုံး
မှန်းတီးလာတာ၊ လိုင်စိတ်နီးကြားပြီး သဘာဝတွေ ပြောင်းလာတာကို သူမကျေနှင်း
နားမလည် နိုင်ဘူး။ စက်ဆုပ်တယ်။ ဒီမှာတင် ဒီခံစားချက်ကို စောစောပြောခဲ့တဲ့
အမူအရာတွေ၊ ညစ်တီးညစ်ပတ် ပြောတာတွေ၊ ဖရာသဝါစာ ပြောတာတွေ၊ ရက်စက်
ချင်တာတွေ ပေါ်လာပြီး အဲဒီအပြုအမူ တွေ့ကို လိုက်လုပ်တော့တာပါပဲ။

မြှုသန်းတင့်

ဒီနည်းအားဖြင့် မိန်းကလေးဟာ သူ အပျို့သော်ဝင်စ ဘဝကို "မဟုတ်ဘူး။ ငါဟာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘူး။ အလျင်တုန်းကလိုပဲ" ဆိုပြီး အတင်းငြင်းဆန် ကြည့်တဲ့သဘောပါပဲ။ ငါဟာ လစဉ် သွေးဆင်း ရမှာဆိုတော့ ဒီသွေးကို ဘာကြောက်စရာရှိလိုပဲ။ ငါဟာ သွေးကို မကြောက်ဘူး။ ခစ်မိကုတ်မိလို့ သွေးထွက်တဲ့ ဒက်ရာက ထွက်လာတဲ့သွေးကို စုပ်ပြုရတယ်။ လစဉ် သွေးဆင်းတဲ့ ကိစ္စတြီးကို ငါဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ" လို ကိုယ်ဘာသာကိုယ် အားတင်းတဲ့ သဘောနဲ့ ဒီအပြုအမှုကို လုပ်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် အပျို့သော်ဝင်စ အရွယ်မှာ မိန်းမတို့ရဲ့ ကိစ္စကြီးကို ကြောက်ကြတယ်။ အုံသာကြတယ်။ ဒီတော့ ဒီအကြောက်၊ ဒီအုံသူမှာ ဒီထိတ်လန်းမှုကို ဖြေဖောက်တဲ့ သဘောနဲ့ အားတင်းတဲ့ သဘောနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညျဉ်းပန်းနိုင်စက်တဲ့ နည်းတွေကို လုပ်လေ့ ရှိကြပါတယ်။ ကိုယ့်ပေါင်ကို ဘရိတ်ဓါးနဲ့ ခြစ်ပစ်တာ၊ ကိုယ့်အရော်ဗျားကို ဒီကရက်မီးနဲ့ တို့ကြည့်တာတို့ကို လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။

အမှန်တော့ ဒီနည်းတွေကို သုံးရတာကတော့ ဘေးဘေးက ပြောခဲ့သလို လိုင် အတွေအကြံကို တောင့်တနေလို့ ဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်ကတော့လည်း အဲဒီ အတွေအကြံကို သူဆန်ကျင် ကန်ကွက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းကလေးဟာ တစ်ဆယ့်ကြောက်နှစ် အရွယ်ကို ရောက်လာရင်ပဲ သူမှာ ကော်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ စမ်းသပ် စစ်ဆေးမှုကြီးတွေက အများကြီး ရှိနေပါပြီ။ အပျို့သော် ဝင်လာတာ၊ လစဉ် ဓမ္မတာပေါ်တာ၊ လိုင်စိတ် နိုးကြားလာတာ၊ ပထမဆုံး သွေးသား တောင့်တတဲ့ ဆန္ဒ ပေါ်လာတာ၊ ပထမဆုံး အာသာဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာတာ၊ အဲဒီဆန္ဒကို ကြောက်လန့်တာ၊ စက်ဆုပ်တာ၊ နားမလည်နိုင်တာ စတဲ့ အဆင့်တွေကို ဖြတ်သန်း ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီအဆင့်တွေကို ကော်ဖြတ် ခဲ့ရတာကို သူ ဘယ်သူကိုမှ မပြောပါဘူး။ သူ နှလုံးသား ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူဟာ သူရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဂရတစိုက် သိမ်းဆည်းထားတတ် လာခဲ့ပါတယ်။ မိန်းကလေးဟာ ဒီလိုနဲ့ လျှို့ဝှက် တတ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဟန်ဆောင် တတ်လာခဲ့တယ်။ လိမ့်ညာ ပြောတတ်လာခဲ့တယ်။ ဒါတွေဟာ သူကို မိန်းမဘဝက သင်ကြားပေးလိုက်တဲ့ အရာတွေပါပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် သူမမွေတာကိစ္စကို သူ ဖုံးကွယ်ဖို့ ဟန်ဆောင်ဖို့ လိမ့်ညာဖို့ ဖြစ်လာရတာဟာ မိန်းမဘဝက ဖန်တီး ပေးလိုက်လို့သာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မမွေတာလာစဉ်မှာ သုံးတဲ့ ဂျမ်းလိပ်ကို ဝှက်ရတာ၊ သူရဲ့ မိန်းမကိစ္စကို ဖုံးဖို့ ရတာတွေဟာ သူကို လိမ့်ညာတတ်အောင်၊ ဟန်ဆောင်တတ်အောင်၊ ဖုံးကွယ်တတ်အောင် သင်ပေး လိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ တရေး ဆရာမကြီး ကက်သရင်းအန်းပေါ်ထားရဲ့ “ကျင့်ဝတ်ဟောင်း” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုကလေးထဲမှာ ၁၉၉၀ပြည့်နှစ် တစ်ဦးက အဖော်ကန်ပြည့် တောင်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ မိန်းမပို့လေးတွေ အကြောင်းကို ရေးသားပါတယ်။ အဲဒီမှာ မိန်းကလေးတွေ ကဗွဲကို သွားစရာရှိတယ်။ သွားလည်း သွားချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက မမွေတာကလည်း လာနေတယ်။

ဒီတော့ သူတို့ ဘာလုပ်ကြသလဲ။ ကဗွဲ တက်နေရင်း မမွေတာ မလာအောင် ကာကွယ်တဲ့ အနေနဲ့ ရှောက်ရည်နဲ့ ဆားကို ဖျော်သောက် ထားရပုံ၊ သူတို့ မျက်လုံးတွေ၊ မျက်ကွင်းတွေ ညီနေတာကို လုပို့လေးတွေ မြင်သွားပြီး ရိပ်မိမှာကို စိုးရိမ်ပုံ၊ အနဲ့အသက် ရမှာကို စိုးရိမ်ပုံ စတာတွေကို ရေးထားပါတယ်။

အဲဒီကဗွဲတက်တုန်းမှာ မိန်းကလေးဟာ သူကိုယ်သူ ရွှေမင်းသမီးကလေးလို့ ထင်စေချင်တယ်။ ယောက်ဌားတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ခံချင်တယ်။ နတ်သမီးလေးလို့ ထင်စေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တောောက ပြောခဲ့တဲ့ မမွေတာကိစ္စကို တွေ့သွား သိသွားရင် သူတို့ အထင်သေးသွားမှာ၊ စိတ်ပျက်သွားမှာကို သူစိုးရိမ်တယ်။

မြန်းဘဏ်

မိန်းကလေးတွေမှာ လိမ့်ညာတတ်တဲ့ သဘော ဝင်လာရပုံကလည်း ဒီလိပါ။ မိန်းကလေးက သူကိုယ်သူ အများက အာရုံစိုက်တဲ့ ပစ္စည်း၊ အထူးသဖြင့် ခွဲလမ်းစရာ ကောင်းတဲ့ အရာ တစ်ခု အဖြစ် သူကိုယ်သူ အဖြဲ့ ဖန်တီး ထားရမယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် သူကိုယ်သူ စိတ်မချဘူး။ သူမှာ ချို့ယွင်းချက်တွေ ရှိတယ်။ ဝက်ခြေတွေ သိပ်များ နေတယ်၊ နှဲခြောက်တွေ ထင်းနေတယ်။ အသားအရေကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ် စသည်ဖြင့် ပေါ့လေ။ ဒီလိအခါမျိုးမှာ မိန်းကလေးဟာ သူကိုယ်သူ ပြုပြင်ရတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ မိတ်ကပ်တို့၊ ဆံပင်တုတို့၊ ရင်တုတို့၊ တင်တုတို့ အခုအခံတွေ လုပ်ရတယ်။ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ လိမ့်ညာထားတာတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ မျက်နှာ ထားကိုလည်း တမင် ချို့ထားရတယ် မဟုတ်လား။ ရယ်ချင်လည်း တကယ် စိတ်ပါလက်ပါ ရယ်တယ် ထင်ရအောင်၊ ပြီးရင်လည်း တကယ်ပြီးတယ်လို့ ထင်ရအောင် လုပ်တတ်ရမယ် မဟုတ်လား။ မိန်းကလေးဟာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ ပန်းကလေး တစ်ပွဲင့်ပုံမျိုး၊ ဖြစ်နေ ရမယ်။ ဆွဲတိရင် အဆင်သင့် ညွှတ်ပေးမယ့် သစ်သီးမှည့် ကလေးတစ်လုံးလို့ သရဣာန်မျိုး ဖြစ်နေရမယ်။

ယောက်ရှားသား ဆိုတာမျိုးကလည်း အဲဒီလို အမြဲကလေးတွေကို သဘော ကျတတ် ပေသကိုး။ ယောက်ရှားဆိုတဲ့ သတ္တုဝါဟာ အမြဲခံချင်တယ်လေ။ ကလူ၏သို့ မျှ၏သို့ လုပ်တာမျိုးတွေကို သဘောကျ တယ်လေ။ မမူတတ်၊ မနွှေတတ်တဲ့ မိန်းကလေး မျိုးကို ယောက်ရှားကလေးက စိတ်မဝင်စား ကြဘူးလေ။

အမှုအနွဲကလေးတွေ ရှိတဲ့ သူကိုမှ အဲဒီလို ညွှတ်ကွင်းကလေးတွေ ရှိမှ မိန်းကလေးဟာ ဆွဲဆောင်မှ ရှိတယ်လို့ ယောက်ရှားတွေက ထင်တတ်ကြတယ်။ မိန်းကလေးဟာ အဲဒီလို ဗန်းပြနေသော်လည်း သူဟာ သူအတွက် သားကောင် တစ်ကောင် ကို ချောင်းနေတာဖြစ်တယ်။

မြှေသန်းတင့်

မိန်းကလေးဆိုတာ သားကောင်ကို ဖမ်းအုပ်ရတဲ့ အမျိုးအစား မဟုတ်တော့ ကိုယ့်
ထောင်ချောက်ထဲကို ဝင်အောင် အသာပဲတောင့်နေရတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ညွတ်ကွင်းကို အားကိုး
ရတယ်။ ယောက်ဗျားလေးကို ချစ်တာတောင်မှ ချစ်တယ်ဆိုပြီး စတင်ပြောနိုင်တဲ့ အခွင့်
အရေး မရှိဘူး။

ဒီတော့ ကိုယ်က ချစ်လာပြီဆိုရင် တော့တောက ပြောသလို ညွတ်ကွင်းကို
ပြင်ရတယ်။ မြို့းထောင်ရတယ်။ ငါးကို တောင့်ရတယ်။ အဲဒီမှာတင် မိန်းမဆိုတာ
ကောက်ကျွဲ တတ်တယ်၊ သစ္စာမဲ့တယ်၊ မယာများတယ်၊ ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်
ဆိုပြီး ယောက်ဗျားတွေက စွပ်စွဲလာကြတော့တာပါပဲ။

မိန္ဒာလေနှင့် ပန္နားပွဲမိန္ဒာတိမ်

မိန္ဒာကလေးဟာ လျှို့ဝှက်တတိတယ်။ စိတ်လျှပ်ရှား လွှာယ်တယ်။ ပြင်းထန်တဲ့ အတွင်း ပဋိပက္ခတွေရဲ့ သားကောင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အထက် တစ်နေရာမှာ ပြောခဲ့ပြီ။ ခါပေမယ့် အဲဒီ ဆန်းကြယ်ရှုပ်တွေးမှုတွေဟာ မိန္ဒာကလေးကို ကြယ်ဝရင့်သနလာစေတယ်။

ဒါကြောင့် သူရဲ့ အတွင်းသရှာန်ဟာ သူမောင်ငယ်၊ သူအစ်ကိုယ်တွေထက် ပိုပြီး နက်ရှိင်းစွာ ဖံ့ဖြိုး လာခဲ့တယ်။ သူဟာ သူရဲ့စိတ် ခံစားချက်တွေကို ယောက်ဗျား ကလေးတွေထက် ပိုပြီး အာရုံစိုက်တယ်။ ပိုပြီး သတိထားတယ်။

ယောက်ဗျား ကလေးတွေကတော့ အပြင်ပန်း စိတ်ဝင် စားစရာတွေကို စိတ်ဝင်စား နေသလောက် မိန္ဒာကလေးတွေကတော့ အပြင်ပန်း အရာဝတ္ထုတွေကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပဲ သူရဲ့ အတွင်းစိတ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စား နေတတ်တယ်။ လောက်ကြီးကို မကျေနပ်တဲ့ စိတ်တွေ ပိုပြီး များလေ့ရှုတယ်။

မိန္ဒာကလေးဟာ သူရဲ့ အတွင်းသရှာန်၊ သူစိတ်ကို သူပြန်ကြည့် တယ်လို ဆိုပေမယ့် အလွန်အကြော်း လေးလေးနက်နက် တွေးတောတာမျိုးတွေကိုတော့ ရှောင်တယ်။ သူ အပေါင်းအသင်းတွေကို သူကိုယ်မီတာညာတာတွေကို သူအလိုလို သိနေတတ်တယ်။

မိန္ဒာကလေးဟာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်နှစ်ခွဲ ဖြစ်နေတာကို သူဘာသာ သိတယ်။ ယောက်ဗျားကလေးများလို ရဲလွန်း၊ ပျော်လွန်းလို့လည်း မဖြစ်။ တစ်ပြီးင်တည်းမှာ သူကို ချပ်ချယ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အစဉ်အလာကို တော်လှန် ဆန့်ကျင်ချင်တဲ့ စိတ်ကလည်း ရှိနေတော့ သူ အနေအထားဟာ နှစ်ခွဲဖြစ်နေတယ်။

မြိုင်နားတဲ့

မိန်းကလေးဟာ ဒီလိုသူရဲ့ မရေရာတဲ့ နစ်ခွဲ အနေအထားကို သူနေ့တိုင်း ခံစား နေမိတယ်။ ဒီတော့ သူမှာ စိတ်ထဲက ကျိုတိပြီး ကန့်ကွက်ဆန့်ကျင် နေတာပဲ တတ်နိုင် တော့တယ်။

မိန်းကလေးဟာ ဒီလောက် လွှတ်လပ်လွန်းတော့ ဒီလွှတ်လပ်မှုကို မကောင်းတဲ့ ဘက်မှာ အသုံးပြုသွားနိုင်တယ် ဆိုတာကို သတိထားဖို့ လိုတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးရဲ့ တည်ပြုမှု၊ မိန်းကလေးပီပီ ပိုင်းကောင်းကျောက်ဖို့ နေတတ်မှုဟာ အလွန် အနိုင်တိုက်တန်တယ် ဆိုတဲ့ သူရဲ့ ခံယူတတ်တဲ့ အစွမ်းကို ထက်မြှက် လာပေပါတယ်။ ဒီနည်း အားဖြင့် မိန်းကလေးဟာ အနှစ်နာခံတတ်ကြတယ်။

ရိုမွှန်လဲမင်းရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက အမျိုးသမီး ကတ်ဆောင်တွေဟာ ရက်ရောပြီး သဘောထား ကြီးလွန်းတဲ့အတွက် တော်တော် ထင်ရှားကြတယ်။ “ရဲ့၏ ကပွဲသို့ စိတ်ခေါ်ခြင်း” ဆိုတဲ့ သူရဲ့ ဝတ္ထုတဲ့မှာ ကတ်ဆောင်ဖြစ်တဲ့ အော်လီဗာဟာ အပျို့ပေါက် ကလေး။ ကပွဲကို ရောက်သွားတော့ ခြေလုမ်းမလုမ်းတတ် လုမ်းတတ်နှင့် ရှုက်ချုံချုံ ဖြစ်နေတယ်။

ကပွဲခန်းမကြီးထဲကို ရောက်တော့ မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ သူ ဝင်ရမယ့်၊ ဖြတ်သန်းရမယ့် ကမ္ဘာ လောက်ကြီးကို ရင်တရန်ခုန်နဲ့ လုမ်းပြီး အကဲခတ် နေတယ်။ သူနဲ့လာပြီး တွဲကတဲ့ ယောက်ဗျိုတွေက စကားတွေ တတွင်တွေ ပြောနေတာကို သူဂျရစိုက် နားထောင်တယ်။ သူတို့ မေးတာတွေကိုလည်း ဖြေလိုက်ရ သေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အော်လီဗာဟာ သူတို့တစ်တွေ၊ ယောက်ဗျိုတွေရဲ့ ပုံတင်သံ တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ ယောက်ဗျိုတွေ စကားကို သံယောင်လိုက်ပေးတဲ့ အသံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

မြိုသန်းတင့်

ရိုမွှန်လဲမင်းရဲ "ဖုန်ထူသော အဖြေ" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲက ကတ်ဆောင် ဂျီးအစ်ဟာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကလေးဆန်တုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ကလေးလို ပျော်ချင်ပါးချင် ခြင်မြေးချင်တုန်း ရှိသေးတယ်။ ကလေးအကျင့်ကလေး မပျောက်ချင် သေးဘူး။

ဥပမာ - ဉာဆိုရင် သူတို့ မြိုနားနားက မြတ်စီးသွားတဲ့ ရွောင်းကလေးထဲမှာ ကိုယ် တံ့လုံးချုပ်ပြီး ရေချိုးချင်တယ်။ တောတောင်ရေခြမ် သဘာဝ ရူခွင်းတွေကို ချစ်တယ်။ တာအုပ်တွေကို ချစ်တယ်။ အလုအပတို့ကို မြတ်နီးတတ်တယ်။ ဘဝကို ခံမင်တယ်။ အထူ မဆန်ဘူး။ မလိမ့်တတ်ဘူး။ ယောက်ဗျားတွေက တစ်ဆင့် ကိုယ့်အတွေကို ခီးမြှောက်ခြင်းမပြု ဘူး။

ဂျီးအစ်ဟာ ချစ်မိရင်လည်း ရိုးရိုးသားသား စွဲစွဲမြှော ချစ်တတ်တယ်။ သူသော့ ကျတဲ့ သူဆိုရင် ဂျီးအစ်ဟာ ချစ်လိုက်မိတော့ တာပဲ။ ယောက်ဗျားကလေးရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ခုစ်သူအပေါ်မှာ ရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်း အပေါ်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလို သူငယ်ချင်းတို့ ချစ်သူတို့ကို ချစ်ပေမယ့်၊ သူတို့ကို အလိုလိုက်ပေမယ့် ဂျီးအစ်ဟာ သူဘဝ ပန်းတိုင်ကို မျက်ခြေပြတ်မခံဘူး။

မာဂရက်ကင်နှီးရဲ "ပြောင်းလဲခြင်း မရှိသော နတ်မိမယ်" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲက တက်အကတော့ သူတို့နဲ့ ပြောင်းပြန်ပါ။ အစတုန်းကတော့ သူလည်း အင်မတန်ရှိုးပြီး တစ်ဘက်သားကို အင်မတန် ဦးစား ပေးတတ်သူပါ။ ဒါပေမယ့် နောက်ကျတော့ သူဟာ၊ သူပင်ကို စိတ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းသွားတယ်။ ကိုယ်ကအနီးင် လိုချင်တယ်။ ဟန်ဆောင် တတ်လာတယ်။ အပေါ်ယံတွေကို သဘောကျလာတယ်။

မြှေသန်းတင့်

မိန်းကလေးဟာ ယောက်ဗျားကလေးတွေထက် သဘာဝ အလုဂိုလည်း ပိုလို ချစ်တတ် ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို တရေးဆရာမ ကိုးလတ်က သူရဲ့ "ဆီပို"ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုမှာ ဒီလို ရေးခဲ့ပါတယ်။

"ကျွန်းမသည် အရှက်ဦးများကိုလည်း ချစ်တတ်ပါသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်းမသည် ခြင်းတောင်း ကလေးကို ဆွဲကာ သံလမ်း ကလေးအတိုင်း မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ မြစ်ကမ်းနားတွင် စတော်သယ်ရှိသီးများနှင့် ဆီးသီးများ ရှုပါသည်။ မနက်ဗုံနာရီ ဆိုတော့ အရာ အားလုံးသည် ပြောမောင်ရှိဝေလျက်ရှိပြီး စိစ္စတ်မှုန်ဝါးနေကြပါသည်။

ကျွန်းမသည် ပိုန်းပိတ်နေသည့် နှင်းတော်တွင်းထဲသို့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရာ ကျွန်းမ၏ နားရွက်များနှင့် နာသီးဖျားပေါ်တွင် နှင်းတွေသီးနေပါသည်။ ယင်းမှာ ပိတ်တစ်မျိုး၊ ဖြစ်ပါ သည်။ မနက်ခင်း လေညှင်း၊ ပထမဆုံးငှက်၊ တာဇ်မြှုပ်ဖြစ် ထွက်ပေါ်လာသော နေဝါဒ်းကြီး။

ကျွန်းမသည် စတော်သယ်ရှိများနှင့် ဆီးသီးများကို အားရပါးရ စားပြီးနောက် စမ်းချောင်း ကလေးထဲမှ ရေကို အဝ သောက်လိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် တောာ်ခုံတွေကြား ထဲတွင် လျှောက်သွားပြီးမှ အီမီသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်" လို ရေးထားပါသည်။

မေရီဝက်ပိုကလည်း ကျေးလက်ရဲ့ ရူခင်းကိုတွေ့တဲ့ အခါမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ ပိတ်တွေကို ဒီလို ရေးပြ ခဲ့သေး ပါတယ်။

"အီမီကြီး တစ်အီမီလုံး ဆူညံ့ ပွဲက်လော ရိုက်လျက်ရှိပြီး သူ အာရုံကြောများ ပြတ်ထွက် တော့မတတ် တင်းလာသည့်အခါ၌ အင်းဟေးသည် တောင်ကုန်းအထက်က တောာ်ခုံ ကလေးဆီသို့ တိတ်တဆိတ်ထွက်ကာ လာခဲ့သည်။ သူစိတ်ထဲ၌ ဒေါမားသည်

မြှေသန်းတင့်

တရား ဥပဒေဖြင့် အသက်ရှင်လျက် ရှိသလို သစ်တောကြီးသည်လည်း ကော်ဖြင့် အသက်ရှင် နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

အင်းဟားသည် သဘာဝကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သတိထားမိရာက သဘာဝအလု တစ်မျိုးကိုလည်း သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ သူအဖွဲ့ သဘာဝကြီးသည် လုပေသာအရာတို့ မတော်တဆ လာရောက် ပေါင်းစည်းထားသည့် အရာကြီးတစ်ခုမဟုတ်၊ စနစ်တကျ ပေါင်းစည်းထားသော အရာ၊ လေးနက်တည်ငြိမ်သော ကဗျာအလက်ာ တစ်ပုဒ်ဟု ထင်လာခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွေက် ဝင်းပနေသော အရာသည် ကြယ်ပွင့်များ မဟုတ်ပဲ အလင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်လာခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မွေးနေသော အရာသည် ပန်းပွင့်များ မဟုတ်ဘဲ အလုတရားဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။

ထို့ゆို စဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့် သူတစ်ကိုယ်လုံးသည် တရားသွားကာ ကြက်သီး တွေ တဖြန်းဖြန်းထလာခဲ့သည်။ သူစိတ်ထဲတွင် ဘာသာတရားဆိုင်ရာ ထုံးတမ်း တစ်ခုကို လုပ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်” တဲ့။

ဒီတော်တွေကတော့ မိန်းကလေးဟာ သဘာဝကို ဘယ်လောက် ချစ်သလဲ၊ သဘာဝကို ဘယ်လိုခံမင်မက်မော သလဲဆိုတာကို ပြတဲ့ တဗုံးတွေဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့တင် မကဘူး။ စာရေးဆရာမကြီး အယ်မလိုပျော်တိနှင့် အင်နာဒီနဲ့အီလီ တို့ဟာလည်း ငယ်ငယ် ကလေးတည်းက သဘာဝအလုကို ခုံမင်သွားခဲ့ကြတာပါပဲ။

မိန်းကလေးဟာ သဘာဝအလုကို ဘာဖြစ်လို့ ခုံမင်မက်မောရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအလုမှာ ကြည်မွေ ရတာလဲ။ ဒါကတော့ လူသားတွေဟာ ဒီလိုချည်းပါပဲ။ သဘာဝ အလုကို ချစ်တာဟာ ကျားရယ်၊ မရယ် ခွဲဗြားနေလို့ ဘယ်ရမလဲလို့ ပြောစရာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မတူပါဘူး။

မြိုင်နီးတွင့်

မိန်းကလေးဟာ အုပ်ချုပ်မှုတွေ၊ အခွင့်အာကာတွေရဲ့ အောက်မှာ နေရတော့ ကျဉ်းကြပ် လုပါပြီ။ ဒါကြောင့် အဲဒီ အကျဉ်းအကျပ်တွေက ထွက်ပြေးပြီး နိုလုံရာတစ်ခု အနေနှင့် သဘာဝအလုကို ချစ်တာပါ။ အိမ်မှာ အမေရိုတယ်။ ထုံးစံစလေ့တွေ ရှိတယ်။ စည်းကမ်းတွေ ရှိတယ်။ အိမ်အလုပ် တာဝန်တွေ ရှိတယ်။ မိန်းကလေးဟာ အဲဒီတွေ အောက်မှာ ပိနေတယ်။

ဒီတော့ အဲဒီ အတိတ်၊ အဲဒီဘဝက ထွက်ပြေး ချင်တယ်။ သူကိုယ်သူ ကေရီ ဖြစ်ချင်တယ်။ မဟေသီ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာဆိုတော့ လူအဖွဲ့အစည်းနဲ့ နေရတယ်။ လူအဖွဲ့အစည်းရဲ့ စည်းကမ်းကို လိုက်နာရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအရာတွေကို စွန့်ပယ်ပြီး သူ လွတ်မြောက်ရေးကို ရှာတာဖြစ်တယ်။ သူ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ရှာတာဖြစ်တယ်။ တော့အုပ်ထဲ ရောက်တော့ သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပွဲင့်တွေ၊ ငါ်တွေပဲ ရှိတော့တယ်။ လူရယ်လို့ သူပဲရှိတော့တယ်မဟုတ်လား။

သူဟာ မိသားစုက လွတ်မြောက်လာပါပြီ။ နိုသတ္တဝါတွေ ဆီကလည်း လွတ်မြောက် လာခဲ့ပြီ။ ငါ်ကလေးတွေလို ပန်းပွဲင့်ကလေးတွေလို သစ်ပင်ကလေးတွေလို မြက်ပင် ကလေးတွေလို လွတ်လပ်တဲ့ ဖွွေည့်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ မိန်းကလေးဟာ တော့အုပ်ထဲ ရောက်တော့ တိတ်ဆိတ်ပြီးသက်နေတဲ့ ချောင်းကလေးတွေကို တွေ့ရပါတယ်။

ဒီတော့ အထိုးကျန်ဆန် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ သူစိုးညာဦးနဲ့ အတူတူပါ ကလားလို့ ထင်မိတယ်။ ကျယ်ပြန်တဲ့ လွင်ပြင်ရောက်ပြီး မိုးကုပ်စက်စိုင်းကြေးကို မြင်ရတဲ့ အခါကျတော့ လွတ်လပ်ပြီး အတိုင်းအဆမရှိ ကျက်စားနိုင်တဲ့ သူရဲ့စိတ်နဲ့ တူပါကလားလို့ ထင်မိတယ်။

သူကိုယ်တိုင်ဟာ အဲဒီလို အတိုင်းအဆမရှိတဲ့ နယ်ကြီးတစ်နယ်လို့ ထင်လာခဲ့မိတယ်။ သူဟာ အဲဒီလမ်းတွေအတိုင်း ရော်က်ပြီး မသိသေးတဲ့ အနာဂတ်ဆီသို့

မြှေသန်းတင့်

သွားနိုင်တယ်။ တိမ်တွေကို စီးပြီး လိုရာကို လွှင့်နိုင်တယ်။ မိန်းကလေးဟာ ရတနာအပေါင်း တို့ရဲ့ ကောရီဖြစ်တယ်။

အလင်းရောင်အပြက်၊ ရေတံခွန်အဖြာကို ကြည့်ပြီး ဖျော်နိုင်တယ်။ သူတစ်ခါမျှ မထွေ ဖူးသေးတဲ့ မခံစား ဖူးသေးတဲ့ ပိတ်ကို ခံစားနိုင်တယ်။ ကန်ရေပြင်က လိုင်းကယ်က ကလေးတွေ နေခြည်ပြောက်တိ ပြောက်ကျားတွေကို ကြည့်ပြီး နှလုံးသားက ကြည်လင် ခုပ်းမြေ့ ရပါတယ်။

အရောင်အသွေးနှင့် ရန်းတွေဟာ ထူးဆန်းပြီး နားမလည်နိုင်တဲ့ ဘာသာစကား တစ်မျိုးကို ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် စကားတစ်လုံးကတော့ တော်တော်ကလေးကို ကြည်လင် ပိုသတဲ့ အခိုဗာယ်ကို ဆောင်လေ့ရှိပါတယ်။

အဲဒီစကားလုံးကတော့ တည်ရှိခြင်း၊ နေထိုင်ခြင်း၊ ရှင်သနခြင်း၊ ဘဝဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေပဲ။ ဒီစကားတွေက စာအုပ်တွေထဲမှာတင် ရှိတဲ့ဖြပ်မဲ့တဲ့ စကားလုံးတစ်စု မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီစကားလုံးဟာ ကြွယ်ဝတဲ့ အဆီးအတားပါတဲ့၊ အနာဂတ်ကို ပြောတဲ့ စကားလုံး ဖြစ်ပါတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားလာတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်လာရတာဟာ မိန်းကလေး အလိုက် သဘောပေါက်လာပါတယ်။

အစတုန်းကတော့ သူကိုယ်လက် အငါးတွေ ကြီးထွား ဖွံ့ဖြိုးလာတာကို ကြည့်ပြီး အပျို့ပေါက် မိန်းကလေးဟာ ရှုက်ကြောက်နေတယ်။ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုလို တော်ရပ်ဖြိုင်ခြေ သဘာဝ အလုတွေကြားထဲကို ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ သူ ခန္ဓာဟာ ရှုက်စရာတစ်ခု မဟုတ်တော့ဘဲ ဂုဏ်ယူစရာ တစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မိန်းကလေးဟာ အလိုက် သဘောပေါက်လာတယ်။

မြှေသန်းတင့်

မိန်းကလေးဟာ တောရပ်မြှုပ်ဖြေတွေထဲက သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပင်တွေမှာ သစ်ရှက် ကလေးတွေ နေလေဘာ၊ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ဖူးပွင့် လာတာကိုကြည့်ပြီး သူမှာလည်း ဒီလို ပျိုးပွာနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို သတိပြုမိလာတယ်။

သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပင်တွေ၊ သစ်ရှက်တွေဟာ သူလိုပဲ လူလောကြီးကို စည်ပင်အောင် အကျိုးဆောင် နေကြတယ်ဆိုတာကို သူကိုယ်သူ သတိထားမိလာတယ်။ သူဟာ ပန်းပွင့် လာရတော့မယ် ဆိုတာကို သူ သိလိုက်တယ်။ အသွေးအသားဟာ ညစ်ညမ်းတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။

သူဟာ တောအုပ်၊ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်၊ အကိုင်းအခက်တစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။ မောကြီးနဲ့ အကန့် အသတ်မရှိတဲ့ သိမိတ်ထဲမှာ အမြစ်တွေယ်သွားတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။

မိန်းကလေးဟာ သဘာဝကို ကျော်ပြီး ပိုပြီးဝေးလံ၊ ပိုပြီး တောက်ပတဲ့ အစစ်အမှန် တစ်ခုကို ရှာဖွေနေတယ်။ သူဟာ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်တဲ့ ပိတိတွေထဲ ရောက်အောင် သူကိုယ်သူ ဖြေလွှတ်လိုက်ချင်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိန်းကလေးဟာ အပျို့ဘော် ဝင်စမှာ စိတ်တွေ ထွေပြားပြီး လွင့်ချင်ရာ လွင့်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ အပျို့ဘဝ၊ မိန်းမဘဝကို အသာတကြည့်နဲ့ လက်ခံ လိုက်ရတော့တယ်။

သို့တိုင်အောင် မိန်းကလေးဟာ အရွယ်ရောက်လာသည်အထိ အမေရဲ့သွော့၊ အမေရဲ့ တန်ခိုး၊ အရှိန်အဝါ အောက်ကတော့ မလွှတ်နိုင်သေးဘူး။ တကယ်တော့ သူ မကြိုက်ဘူး။ သူကိုယ်တိုင် မကြီးကြပ်ရတာကို မကျေနှင်ဘူး။

မြှေသန်းတင့်

သူကိုယ်တိုင်က အိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခုကို ထိန်းသိမ်းပြီး သားသမီးတွေကို မွေးဖြူ။ ထောင့်ရောက် ချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ မသိစိတ်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်နေတာကိုး။ ဒီတော့ အမေက သူအပေါ် ဆရာလုပ်တာကို မကြိုက်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် နောက်မှာတော့ အမေနှုပြိုင်နေတာ၊ အမောက် ယဉ်ပြိုင်ရတာဟာ မကောင်းဘူးဆိုတာကို သူဘာသာသူ သိလာတယ်။

အထူးသဖြင့် ကိုယ့်အောက်က ဖောင်လေးတွေ၊ ညီမလေးတွေ မွေးလာရင် သူ စိတ်အနောင့်အယုက်ဖြစ်တယ်။ အမော့ရဲ့နော့၊ အမော့ရဲ့အချိန်၊ အမော့ရဲ့ခေတ်ဟာ ကုန်ဆုံး သွားပြီး သူခေတ်၊ သူအချိန်ကို ရောက်ပြီလို သူထင်လာတယ်။

ပြီးတော့ ကလေးငယ်တွေကို အမေက မွေးမယ့်အစား သူကိုယ်တိုင် မွေးချင် လာတယ်။ အပြင်ကိုထွက် အလုပ်လုပ်ရတာကို သဘောကျလာတယ်။ အိမ်ကိုပြန်ရတာကို သူ စိတ်ပျက်လာတယ်။ သူကိုယ့်သူ လွတ်လပ်တဲ့ အမိအခိုကင်းတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အဖြစ် လူပုံအလယ်မှာ ရပ်ပြုချင်တယ်။

ဒီလိုနှင့် မိန်းကလေးဟာ တဖြည့်ဖြည့်းရင့်ကျက် လာခဲ့ရတယ်။ ဒီလို ရင့်ကျက် တဲ့ အခါကျတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေ နည်းသွားပြီး အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားတယ်။ လက်တွေ ဘဝကို ပိုပြီးစဉ်းစားလာတယ်။

အချစ်ထက် အိမ်ထောင်ရေးကို လက်တွေကျကျ စဉ်းစားရေမှာလည်း ငယ်ငယ် တုန်းကလို အရောင်အပေါ်တွေ တောက်နေတဲ့ သူမျိုးမှာ၊ ဘယ်လိုလူမျိုးမှာ၊ ဘယ်လို ချမ်းသာမှာ၊ ဘယ်လောက် ရပ်ချေမှာ၊ ဘယ်လောက် ပညာတတ်မှ ဆိုတဲ့ အရောင် အဝါတွေကို ထည့်မစဉ်းစား တော့ဘူး။ လက်တွေကျကျ စဉ်းစားလာတယ်။

မြေသန်းတင့်

သူလိုချင်တာက လောကအလယ်မှာ တင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်ရေးပဲ။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၊ မိန်းမ တစ်ယောက်၊ အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်အဖြစ် သူ မားမား မတ်မတ် ရပ်တည် နိုင်ရေးပဲ။

ဘရေးဆရာမ ဟရိန္ဒိယာဂုဏ်ရဲ့ “လိုင်းများ” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထာမှာ ကျေးလက်က လူချမ်း သာရဲ့ သမီးမိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အတွေး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျှော်မှန်း ချက်ကို ဒီလိုရေးပြုခဲ့တယ်။

“နေ့လည်ကျရင် မောင် ရောက်လာ တော့မယ်လေ။ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ။ ဟောလိုပော့ ပန်းပွင့်တွေကြားမှာ ပျားပါတုန်းတွေက ပဲလို့။ သူက တောင်တမာပင်ကြီးအောက်မှာ ရပ်လို့။ သူက တစ်ခွန်းပြောရင် ငါကလည်း တစ်ခွန်း ပြောရ မှာပေါ့။ ပြီးတော့မှ ပဲရင်ထဲမှာရှိတဲ့ စကားတွေကို ပြောရမယ်။

“တို့နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျရင် သားသားလေး၊ မီးမီးလေးတွေ ဓမ္မးရမယ်။ အိမ်ဖော်တွေ ထားမယ်။ လယ်အတွက် နောက်ထပ်လူတွေ၊ သူရင်းဌားတွေ ဌားမယ်။ သိုးကလေးတွေ နေထိုင် မကောင်းဖြစ်ရင် မီးကင်ပေးဖို့ မီးဖို့ကလေးဘင်ဖို့လည်း လုပ်ရမယ်။ မီးဖို့ထဲမှာ ဝက်ပေါင်းခြောက်တွေ ကင်ထားရမယ်။ ကြက်သွန် တွေကို အခြောက်လှန်းထားရမယ်။ အမောယ်ငယ်က မီးဖို့ထဲမှာ အလုပ်များနေသလို ငါလည်း မီးဖို့ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်”

မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ကူး၊ မိန်းကလေးရဲ့ အတွေးတွေပါပဲ။

မိန္ဒာကလေးနှင့် သူခုံထယ်ချင်း

အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်လို့ မေရီဝက်ရဲ့ “အဖိုးတန်အရှိုး” ဆိုတဲ့စာအုပ်မှာ ပရာစ်းဟာ ဒီလို တွေးခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်တော့မျှ အိမ်ထောင်မပြုပဲ တစ်သက်လုံး အပျို့ကြီး လုပ်နေ ရတော့မည် ဆိုသည့် အချက်သည် ကြောက်စရာ ကောင်းသလိုလိုတော့ ရှိသည်။ မိန္ဒာကလေးများသည် အိမ်ထောင်ပြုကြ၏။ သူတို့ အိမ်ထောင်ပြုသည့် အခါတွင် အိမ်ကလေး တစ်လုံးရမည်။ သူတို့ အိမ်ဦးနတ်များ ပြန်လာသည့်အခါတွင် ကြံ့ဆိုရန် အတွက် မှန်အိမ်ကလေး တစ်လုံး ရှိရမည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် တင်ထွန်းရန် ဖယောင်းတိုင် ကလေး ဖြစ်ဖြစ် ရှိရမည်။

ထိုအခါတွင် အဝေးမှ ပြန်လာသည့် အိမ်ဦးနတ်သည် ပြတင်းမှ မီးရောင်ကို မြင်သည့် အခါတွင် “ကြည့်စ်း ရို့မိန္ဒာမက ဖယောင်းတိုင်ကလေး ထွန်းပြီး ရုံးကို ကြိုနေ ရာတယ်”ဟု တွေးပေလိမ့်မည်။ အဘွားအို့သိဂိုဒ်သည် သူတို့ကြင်စွဲး ရန်းဟောင်နဲ့အတွက် ကြိုးခုတင်ကလေးတစ်လုံးကို ရက်ပေးလိမ့်မည်။

တစ်နောက် ထိုကြိုးခုတင်ကလေးပေါ်တွင် သားသား၊ မီးမီးလေး ရောက်လာ လိမ့်မည်။ နောက်တစ်နောက် ရှိသေလေးမြတ်စွာဖြင့် ကင်ပွန်းတပ် မဂ်လာဖိတ်စာကို ပေးပေလိမ့်မည်။ ပျားဘုရင်မအနီးတွင် ပျားတွေ့အုံနေသလို အိမ်နီးချင်းများသည် ရောက်လာကြကာ အမေ့အနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေကြလိမ့်မည်။ တစ်ခုခု အဆင်မပြော ဖြစ်သွား ခဲ့လျှင်တော့ “ကဲ... ဘယ့်နယ့်လဲ၊ ပရာစ်း။ ဆတ်ဆော့တဲ့ ကောင်မာ၊ ခုတော့သိပြီ မဟုတ်လား”ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးမိပေလိမ့်မည် လို့ရေးထားပါတယ်။

အလုပ်လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ အလုပ် မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ လွှတ်လွှတ်လပ်စပ် သွားလာနေသည် ဖြစ်စေ၊ မိန္ဒာကလေး တော်တော်များများဟာ

မြိုသန်းတင့်

အရွယ် ရောက်လာတာနဲ့၊ ယောက်ဗျားရှိုး ကိစ္စဟာ အရေးကြီး လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်လာ ပါတယ်။

အဲဒီမှာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း နှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြစ်မြင်လာ တတ်ကြပါတယ်။ ဒီလို စိတ်ထားမျိုးဟာ မိန်းကလေး အချင်းချင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း စိတ်ဓတ်ကို ပျက်ပြားစေပါတယ်။ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဟာ သူနေ့ရာသူ စွန်းလွှတ် ခဲ့ရပြီပေါ့။

မိန်းကလေးဟာ သူငယ်ချင်းကို အပေါင်းအဖော်လို့ မမြင်တော့ဘဲ ပြိုင်ဘက်လို့ မြင်လာခဲ့ပြီပေါ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်။ သူက ကဗျာလေးတွေ၊ စာညွှန် ကလေးတွေ ရေးပြီး သူကိုယ်သူ အထိုးကျိုး မင်းသမီးကလေးလို့ တင်စား သုံးနှုန်းပြီး သူသူငယ်ချင်းကို အရင်တုန်းကလို့ မချစ်တော့ဘူးတဲ့။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက သူချစ်သူကြေားမှာ အတားအဆီး အနောင့်အယုက် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းက ရပ်ရောပြီး ပါးနပ် ထက်မြှက်ရင်လည်း အဲဒီ သူငယ်ချင်းက သူချစ်သူကို လုမှာကို စိုးရို့မဲ ကြောက်လန့် လာတယ်။ လောကမှာ သူချစ်သူအကြောင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေတော့ မိန်းကလေးရဲ့ ပိုးကုပ် စက်ပိုင်းဟာလည်း တဖြည့်ဖြည့်းကျဉ်းမြောင်းလာခဲ့တယ်။

မိန်းကလေးဟာ အတွေ့ဆန်လာပြီး ရိုင်းပျ လာတတ်တယ်။ သူချစ်သူ၊ သူမျှော်လင့် နေသူ၊ ရွှေမင်းသားကလေးက ပေါ်တော်မူ လာခဲ့ရင်လည်း ပြီးရွှေပြီး စောင့်ရတာကြာလို့ နာကြည်း ခါးသီး သွားတတ်တယ်။

မိန်းကလေးရဲ့ အပြုအမှု စိတ်နေစိတ်ထားဟာ အကြော်အနေပေါ်မှာ တည်ပြီး ကြောင်းလဲ သွားတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ခေတ်မှာတော့ မိန်းကလေးဟာ သူ နောင်ရေး

မြှေသန်းတင့်

ကို ယောက်ဗျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ပုံအပ် ထားရတာမျိုး သိပ်မရှိတော့ဘဲ ကိုယ် ကံကြော့ ကိုယ်ဖန်တီးနိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်လာပါပြီ။

မိန်းကလေးဟာ အားကစားတို့၊ စာပေတို့၊ ဂိုတ္တို့၊ လူမှုရေး ကိစ္စတို့ကို စိတ်ဝင် စားလာခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ ယောက်ဗျားတွေကို စိတ်ဝင်စားမှု လျော့နည်း သွားတတ်ပါ တယ်။ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ၊ စိတ်လေတာတွေဟာ နည်းနည်း လျော့သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါတောင်မှပဲ မိန်းကလေးဟာ ယောက်ဗျားလေးတွေလောက် လွှတ်လပ်မှု မရသေးတဲ့ အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည် သဘောပါက် ရာမှာ အခက်အခဲ ရှုပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် လွှတ်လပ်ပါတယ်၊ စော်မိပါတယ်၊ ပညာတတ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေမှာတောင် သူ့ဘဝမှာ ချစ်သူအတွက် အချစ်အတွက် နေရာကလေး တစ်နေရာကိုတော့ ချွဲန်ပေးထား တတ်ပါတယ်။ ပြင်ပလုပ်ငန်းတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စား နေရင် အချစ်အကြောင်းကို လုံးဝခေါင်းထဲက ဖျောက်ထားရင် သူမှာမိန်းမ မပီးသဘူးလို မသိစိတ် ထဲမှာ ထင်နေတတ်ကြပါတယ်။

အဲဒီလို မိန်းမ ပီးသချင်တဲ့စိတ်၊ လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဝင်လာပြန်တော့ ကိုယ် လုပ်ရမယ့် အလုပ်၊ ကိုယ့်ပညာရေး၊ ကြီးဗျားရေးမှာ နည်းနည်း အတားအဆီး ဖြစ်လာ တတ်ပြန်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ တစ်ဖက်မှာ ကိုယ့်အောင်မြင် ကြီးဗျားမှုကို လုပ်နေရသလို၊ အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းမပီးသအောင် မိန်းမတို့ရဲ့ အလုကျသရေ ညီးစွမ်းမသွားအောင် လုပ်ရသေးတယ်။ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်အလုပ်မှာလည်း တော်အောင် ကျောင်းသူ ဆိုရင်လည်း ကျောင်းစာမှာ တော်အောင် လုပ်ရသလို တစ်ဖက်မှာလည်း ကိုယ့် အလု၊ ကိုယ့်အသွောင်အပြင်ကို ရရှိစိုက် ရပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဥပမာ-ကျောင်းသားနဲ့ ကျောင်းသူ ဆိုပါတော့။ ကျောင်းသားတွေကတော့ ထွေးချင်ရာ ထွေးနေတယ်။ တဗြား အရာတွေကို အာရုံဝင်စားချင်ရင် ဝင်စားနေနိုင်တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျောင်းသူမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ။ မိန်းကလေးရဲ့ အတွေးဟာ သူရှုပ်ဆင်း သရဣာန် အကြောင်း တွေးနေတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်... အချို့အကြောင်း၊ ယောက်ားလေးတွေ အကြောင်း တွေးနေ တတ်တယ်။ ကျောင်းစာကို ကျက်တယ် ဆိုရင်လည်း တကယ် လိုအပ်တဲ့စာ၊ တကယ်အရေးကြီးတဲ့ စာမျိုးကိုပဲ ကျက်မှာပဲ။

ဒီလို ပြင်ပလုပ်ငန်းတွေကို ယောက်ားလေးတွေလောက် အာရုံ မထိက်နိုင်တာ၊ ယောက်ားလေးတွေလောက် အချို့အမပေးနိုင်တာဟာ ကိုယ်စွဲဖွေ့စည်းမှုကြောင့် ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စောတောကပြောခဲ့သလို မိန်းမသားမှာ ကိုယ့်ရှုပ်ဆင်း သွင်ပြင် လုပ်တင့်တယ်ရေး ဆိုတဲ့ အဗြား စိတ်ဝင်စားမှု တစ်ခုရှိသေးလိုလည်း ဖြစ်တယ်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကဗြိပြီး နောက်မှာ သူဝါသနာပါတဲ့ ဂိတတို့ တာပေတို့ သက်မွေးမှု လုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင် လိုက်စားနိုင်သေးတယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ တော်တော် စွမ်းရည်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးလို့ ဆိုရပေလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူမှာ အိမ်ထောင် တာဝန်တွေ များပြားလာပြီးကိုး။

ဒါကြောင့်မို့ အမျိုးသားက အမျိုးသမီးအပေါ်ပိုပြီး အခွင့်အရေးတွေ ရှိနေသေး သရွေ့။ အမျိုးသမီးများ တကယ်တမ်း တူညီမှုမှုကို မရသေးသရွေ့ အမျိုးသားဟာ အမျိုးသမီးကို နေ့အနေနဲ့ ဖြစ်စေ အထောက်အထား အနေနဲ့ ဖြစ်စေ လက်ဝါးကြီးအုပ် အမြတ်ထုတ် နေသရွေ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့ဘဝ တိုးတက်ရေးမှာ အတားအဆီး အနေနှင့် အယုက်တွေကို ထွေနေရပြီးမှာပါပဲ။

ဟောင်တစ်ကျိုဝ်ပွင့် ရှိလန့်ကာတာ

လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း ကိစ္စဟာ လူ အဖွဲ့အစည်းကြီးက အမျိုးသမီးတွေကို အစဉ် အလာအားဖြင့် ပေးခဲ့တဲ့ ကဲကြောတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ဆိုတဲ့ စကားလို ဘယ်အာမျိုးသမီးဖြစ်ဖြစ် အရွယ်ရောက်ရင် အိမ်ထောင်ပြကြတယ်။ အိမ်ထောင် ပြဂုံစိတ် ပေါ်ပေါက်လာကြပါတယ်။

အပျိုအအိုဆိုတဲ့ ခွဲဗြား သတ်မှတ်မှုဟာ အိမ်ထောင်ပြခြင်း မပြခြင်းကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်ပေါ် ကြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်က အိမ်ထောင်ပြတာကို စိတ်ကုန်ခန်းသည်ဖြစ်စေ ပြချင်လျက်နှင့် မပြရတာကြောင့် ဖြစ်စေ ဒါမှုမဟုတ် လုံးဝကို အိမ်ထောင် ပြချင်တဲ့ကိစ္စကို ရရ မထားလိုဖြစ်စေ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အပျိုအအိုဆိုတဲ့ ဝါဟာရဟာ အဲဒီ အိမ်ထောင် ပြခြင်းကို အမှုပြုပြီး ခေါ်တဲ့စကားဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ပြခြင်း၊ သို့မဟုတ် လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းအကြောင်းကို နည်းနည်း ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ပိုန်းမဟာ ဖို့သတ္တာဝါရဲ့ ကျွန်းပြခံရတဲ့ သတ္တာဝါ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် စီးပွားရေးမှာ အမျိုးသမီး အခန်းကဏ္ဍဟာ အရေးကြီးတဲ့ အခန်းကို ပါလာတာနဲ့အမျှ။ စီးပွားရာဖွေရာမှာ အမျိုးသမီးဟာ လွတ်လပ်ပြီး ရင်ပေါင် တန်းလာနိုင်သည်နှင့် အမျှ လက်ထပ် ထိမ်းမြားရေး စနစ်များ၊ သဘောထား များဟာလည်း ပြောင်းလဲ သွားတတ်ကြတယ်။

အရင်တုန်းကတော့ အမျိုးသမီး စီးပွားရေးမှာ အရေးမပါတဲ့ ကဏ္ဍ၊ တစ်နည်း ပြောရရင် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး အရေးမပါတဲ့ ကဏ္ဍမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့အတွက် သူဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ ခြေယာလှယ်ခံ၊ သွေးစုပ်ခံ၊ ကျွန်းပြခံရတဲ့ အဆင့်မှာ ရှိခဲ့ပါတယ်။

မြိုသန်းတင့်

လက်ထပ် ထိမ်းမြားရေးမှာလည်း ယောက်ဗျားကသာ အသာစီးရပြီး အမျိုးသမီး ကတော့ သူရွေးချယ်ခံ ရောင်းကုန် ပစ္စည်း ဘဝမျိုးမှာသာ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် စီးပွားရေး ကဏ္ဍမှာ အမျိုးသမီးဟာ ရှုံးတန်းကို ရောက်လာတာနဲ့ အတူ လက်ထပ်ထိမ်းမြား စနစ် ဟာလည်း ဖြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။

အရင်တုန်းကလို ယောက်ဗျားရဲ့ အရွေးချယ်ခံ ပစ္စည်း မဟုတ်တော့ဘဲ လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းဟာ လွှတ်လပ်ပြီး တန်းတူညီမှုတဲ့ လူနှစ်ဦးရဲ့ သဘောတူညီချက် အရ လွှတ်လပ်စွာ တွဲဖက်ထားတဲ့ ပေါင်းစည်းမှုတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ပဋိညာဉ်ပြထားတဲ့ သူနှစ်ဦးရဲ့ တာဝန်နဲ့ အခွင့်အရေးတွေဟာ သူတိန်စ်ဦးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများ ဖြစ်လာပြီး သူတိန်စ်ဦးစလုံး အပြန်အလှန် လေးစားကြရမယ့် ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဖောက်ပြားမှုဟာ နှစ်ဖက်စလုံးအတွက် ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်မှု ဖြစ်တယ်။

ပဋိညာဉ်ကို တစ်ဦးက ဖောက်ဖျက်လာခဲ့ရင် ဖောက်ဖျက်ခံရသူဘက်က ကွာဂျင်း ပြတ်ခဲခွင့် ရလာတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ အမျိုးသမီးဟာ လူမှုအဆင့်အတန်းမှာလည်း အောက်ကျ ကျွန်းရှစ်ပြီး သူရဲ့အလုပ်ဟာ သားမွှေးခြင်းဆိုတဲ့ ပြန်လည်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းသာ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ အမျိုးသမီးရဲ့ လူနေမှုပညာ၊ အဆင့်အတန်း စသည်တို့ဟာ မြင့်မားလာပြီး သူရဲ့အလုပ်ဟာလည်း ပြန်လည် ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း တစ်ခုကိုသာ မကတော့ဘဲ ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းမှာပါ အရေးပါ လာခဲ့တယ်။

နိုင်ငံတော် အစိုးရတို့၊ အလုပ်ရှင်တို့က အမျိုးသမီးတွေကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ် ကာလများမှာ စရိတ်ကစတွေ ထောက်ပံ့ထားတဲ့ အတွက်၊ မီးမွှားမီနဲ့ မီးဖွားပြီးချိန်တို့မှာ လဲစာ အပြည့် ခွင့်ရောက်တွေ ပေးထားတဲ့ အတွက် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးမှာ သူအခန်းဟာလည်း အရေးကြီးတယ် ဆိုတာကို သက်သေပြုပြီးသားဖြစ်နေတယ်။

မြသန်းတင့်

ፈኞድፋዋጠርበትኩል ለገኘነትና ተስፋዎች ነው፡፡ ይህንም መሆኑን የሚከተሉት በቃላይ በመቀመጥ ተደርጓል፡፡ ይህንም መሆኑን የሚከተሉት በቃላይ በመቀመጥ ተደርጓል፡፡

ဒီပေမယ့် မိန်းမတွေရဲ့ အမြင်နဲ့ပြောရရင် ဒီနေ့စတ်ဟာ မဟာဖိုဝင် လုံးဝ ပျောက်ကွယ် သွားခြင်းတော့ မရှိသေးပါဘူး။ တစ်ဖက်မှာ မဟာဖိုဝင် လွတ်ပြောက်ရေးကို ရှေးရှုနေစဲ ကုံးပြောင်းရေးကာလပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ထုတ်လုပ်ရေးမှာ အမျိုးသမီးရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာလည်း လုံးလုံးလျားလျား ရှုံးတန်းကို ရောက်မလာသေးဘဲ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ ရှိနေပါသေးတယ်။

လက်ထပ်တိမ်းမြှားရေးကိစ္စဟာ ယောက်ကျားနှင့် မိန်းမတို့အဖွဲ့ အဓိပ္ပာယ်တစ်ပျိုး၏
ထွက်ပါတယ်။ လက်ထပ် တိမ်းမြှားရေးနှင့် ပက်သက်လို့ သူတိန္ဒြစ်ဦးရဲ့ အမြင်များဟာ
တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူကြပါဘူး။ ရှေးအစဉ်အလာတွေ ကျိုန်နေသေးတဲ့ အခါကျတော့
လက်ထပ်တဲ့ ကိစ္စလို့ ဆိုသည့်တိုင် လုံးဝတော်းတူညီမျှမှာကိုတော့ မရကြသေးပါဘူး။

ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးအရာ၊ လူမှုပေးအရပြောရရင် ယောက်ကျားဟာလွှတ်လပ်တဲ့၊ အမှိအခို ကောင်းတဲ့၊ လုံးဝ ပြည့်စုံတဲ့ သတ္တုပါ တစ်ဦးဖြစ်နေတယ်။ သူဟာ ကုန်ထုတ် လုပ်သူဖြစ်တယ်။ အစုအတွက် ထုတ်လုပ်ပေးတဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူကို အသိင်းအရိုင်း ကလည်း အသိအမှတ် ပြုကြတယ်။ မိန်းမကတော့ ထုတ်လုပ်သူမဟုတ်ဘဲ ပြန်လည် ထုတ်လုပ် သူနဲ့ အိမ်တွင်းမှာအောင်ရပြီး အလုပ်လုပ်ရသူဖြစ်လေတော့ သူအဆင့်အတန်း၊ သူ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ ယောက်ကျားရဲ့ အဆင့်အတန်း၊ ယောက်ကျားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာလောက် မြင့်မားခြင်း မရှိဘဲ နိမ့်ကျေနေတယ်။

ပြဿနာ

အခါး၊ ရေးဟောင်းမှုလ အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ ဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝ ရပ်တည်ရေး အတွက် ကုန်ထုတ်လုပ်ခြင်း မပြန်နိုင်တဲ့ လူပျို့များသည်ပင်လျှင် လူအဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဝိုင်းပယ် ခြင်းကို ခံကြရတယ်။ ဒါဟာ ထုတ်ကုန်(ပါ) ထုတ်လုပ်ရေး စွမ်းဆောင်နိုင်သူကို လူအဖွဲ့အစည်းက ဘယ်လောက် အရေးတာကြီး ထားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ပြဿနာဖော်တယ်။

ဒီတော့ ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးမှာ ပါဝင်နေ့နဲ့ ယောက်ဗျားဟာ မိန်းမကို အလိုရှိတယ်။ လယ်ယာစိတ်ပျိုးတဲ့ လူအဖွဲ့အစည်း တွေမှာဆိုရင် လယ်သမားတစ်ယောက်အဖို့ ဖြစ်နေတယ်။ ယောက်ဗျား အများစုံဟာ ကိုယ်ထမ်းရွက်နေ့နဲ့ ဝန်ထပ်ဝန်ပိုးကြီးကို မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် ဆိုသလို မိန်းမရဲ့ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး မျှဝေပေးလိုကြတယ်။ သွေးသား တောင့်တမ္မအရ တည်ပြုမြှုပ်တဲ့ ဖို့မ ဆက်ဆံရေးသာဝကို လိုချင်ကြတယ်။ ကိုယ့်မျိုးဆက်ကို ထားပစ်ခဲ့ချင်ကြတယ်။ နိုင်ငံတော်ကဗျာည်း သူ့ကို မျိုးစွာယ် တည်တဲ့ ပြန်ဟားရေး အတွက် အတွက် အလိုရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ဗျားဟာ သူအချိုးသမီးကို သူဘာသာ သူ ရွှေးချယ်ခြင်း မပြုသေးဘူး။ သူကိုယ်သူ လင်ယောကျုံးနဲ့ ဖင်ရဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့အတွက် ဖို့သတ္တဝါတို့ရဲ့ အစုကနေပြီး သူ့ကို ပထမဆုံး ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီမှာတင် မိန်းမဟာ လက်အောက်နှင့် ကျေးကျွန်အဖြစ် ဖင်တွေနဲ့ ယောက်ဗျား တွေ ကြီးစီးတဲ့ အီမိတ်ထောင်စုမှာ ပါဝင်လာရတော့တယ်။

မိန်းမဟာ ဖို့သတ္တဝါ တစ်ပြီး (ဖောင်) ကနေပြီး အခြားသော ဖို့သတ္တဝါ တစ်ပြီး (ခင်ပွန်းလောင်း) ရဲ့ လက်ထဲကို လွှဲပြောင်း ပေးအပ်ခြင်း ခံရတော့တယ်။ ရေးဟောင်း လူ အဖွဲ့အစည်း တုန်းကဆိုရင် အမျိုးသမီးဟာ ကုန်ပစ္စည်း တစ်ခုသဖွယ် ရောင်းချခြင်း၊ လဲလှယ်ခြင်း ခံရတယ်။ အစုတစ်ခုနှင့် တစ်စုံ ဆက်ဆံကြတဲ့အခါ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကား ကြတဲ့အခါမှာ မိန်းမကို ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလို့ ထည့်သွင်းတွက်ချက်ပြီး လဲလှယ်ခြင်း ခံကြရတယ်။

မြှုသန်းတင့်

ဒီသဘောနဲ့ အငွေ့အသက်ဟာ ဒီနေ့စေတိအောင် ကျိန်ရှိ နေသေးတာကို ထွေမြင် နိုင်တယ်။ တဗြားကို မကြည့်ပါနဲ့။ ယောက်ဗျားလေးကို ပစ္စည်း တင်တောင်းနိုင်တဲ့ အမျိုးသမီး ဒါမုမဟုတ် အမွှေများများ ဆက်ခံရရှိတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ လူအဖွဲ့အစည်းမှာ ဂုဏ် အဆင့်အတန်း ရှိတဲ့ အမျိုးသမီး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ စောင်တဲ့ အခါမှာလည်း အနီးလောင်းနှင့် ခင်ပွန်းလောင်းတို့ ကြားမှာ ပဋိညာဉ်ပြုရတာမဟုတ်ပဲ သတိသမီးရဲ့ အဖေ ပေါ်ယူကျေ လောင်းနဲ့ သမက်လောင်းတို့ရဲ့ ကြားမှာ ပဋိညာဉ် ပြုရတာဖြစ်တယ်။

မိန်းကလေးရဲ့ လွတ်လပ်စွာ ရွှေးချယ်ခွင့်ဟာ လွန်စွာ ကျဉ်းမြောင်းပြီး အကန် အသတ်၊ အချပ်အချယ်တွေ များလွန်းနေတယ်။ အပျို့ဆိုတဲ့ဂုဏ်၊ အထိုးဆို ယင်ဖို့မှ မသန်းသေး ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဟာလည်း မြင့်မြတ်သန့်ရှင်းတဲ့ စရိက်လက္ခဏာ ရှိသည့်တိုင် မိန်းကလေးကို ကပ်ပါးပါးမွှားလို လွတ်လပ်မှု ကင်းစေတယ်။

ဒီတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနဲ့ သူ့ဘဝတည့်စိုက် သက်သေပြနိုင်စို့၊ သူ့လူ ဖြစ်ရကျိုး နှပ်အောင်လုပ်စို့ လွတ်လပ်တဲ့ သတ္တုဝါ တစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ဆိုတာပြနိုင် တစ်နည်း ပြောရရင် မိဘမောင်စွားတွေရဲ့ အုပ်ထိန်းမှာ လူအဖွဲ့အစည်းရဲ့ တင်းကျပ်တဲ့ စည်းမျဉ်းတွေက လွတ်အောင် ရှုန်းထွက်စို့အတွက် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဟာ အိမ်ထောင်ပြနိုင် နည်းလမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ မိန်းကလေးဟာ အကြောင်းနှစ်ချက်ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရတယ်။ ပထမ အချက်ကတော့ မိန်းကလေးဟာ လူအဖွဲ့အစည်းကြီးအတွက် သားသမီးတွေ မွေးဖွားပေးရမယ်။ ရေးခေတ်က ပါပါးတားနိုင်လို့ ခုခေတ်သစ်မှာ နာဇူနိုင်လို့လို နေရာမျိုးမှာဆိုရင် မိန်းကလေးတိုင်းဟာ သားကောင်း မိခင်ဖြစ်ရမယ်လို့ နှင့်လို့တော်က တိုက်ရှိက်ကွပ်ကဲပြီး ချပ်ကိုင်လာခဲ့ကြတယ်။ ရေးခေတ် လူ အဖွဲ့အစည်း မှာတော့ ဒီလို့သွေတွေ၊ ပညာတ်ချက်တွေနဲ့ ထိန်းချပ်ခြင်း မပြုသည့်တိုင် မိန်းမဟာ လင်ယောက်ဗျား ရှိရမယ်လို့တော့ တောင်းဆိုခဲ့ကြတာချည်းပါပဲ။

မြှေသန်းတင့်

ဒါကြောင့်မို့ တံခွန် မရှိသောရထား၊ လင်မရှိသော မိန်းမတို့ ဟောင်တစ်ကျိပင် ရိုလင့်ကတား လင်မရှိသော မိန်းမသည် အချဉ်းနှီး ဆိုတဲ့ စကားတွေ ပေါ့တာပါ။ နောက် တစ်ကြောင်း။

လူအဖွဲ့အစည်းက မိန်းမကို ပေးထားတဲ့ အဓိက တာဝန်ဟာ လင်ယောက်ား အပေါ်မှာ ပြုစုစုံ မယားဝတ်ပါးပါး ကျေပွန်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ မယားဝတ် ပါးပါးဆိုတာ လင်ယောက်ားက တောင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ လူအဖွဲ့အစည်းက တောင်းဆိုတာ ဖြစ်တယ်။ လူအသိုင်းအပိုင်းက သတ်မှတ်ပေးတာဖြစ်တယ်။

အဲဒီဝတ်တွေကို ကျေပွန်ရင် လူအဖွဲ့အစည်းက အဲဒီဇန်းမယားကို မယားကောင်း တစ်ယောက်ရယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မယားက သူတာဝန်ကို ကျေပွန်တဲ့ အခါမှာ သူအဖို့ အခွင့်အရေးတွေ့ကိုလည်း လူအဖွဲ့အစည်းကြီးက သတ်မှတ် ပေးခဲ့ပါတယ်။

ယောက်ားဟာ အီမီထောင်မူ ပဋိညာဉ်ကို သူထင်တိုင်း ချိုးဖောက်ခြင်းမပြု ရပါဘူး။ အများပြည်သူ ဆိုင်ရာ အာကာပိုင်မှားက ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပြုသာလျှင် ယောက်ားဟာ အနီးကို ကွာရှင်းနိုင်တယ်။ သို့မဟုတ် ပစ်ပယ်နိုင်တယ်။ သို့တိုင်အောင် ယောက်ားဟာ အနီးကို လျော့ကြေး အဖြစ် မယားကို ငွေကြေးထောက်ပဲ ကူညီရမယ်။ မယားစရိတ် ပေးတဲ့ စနစ်၊ သို့မဟုတ် ထုံးတမ်းဟာ ရေးဆော် အီဂျစ်ပြည် ဘောခိုရီးမင်း လက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့တာပဲ။

အဲဒီတုန်းက မယားအများယူတဲ့ စနစ်ကို အနည်းဆုံး အများဆိုသလို လက်ခံခဲ့ကြတယ်။ ယောက်ားတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်းမတွေ၊ ကိုယ်လုပ်တော်တွေ၊ အပေါ် အနောင်းတွေ၊ ပြည့်တန်ဆာတွေနဲ့ အိပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူရဲ့ တရားဝင် မယားရဲ့

မြေသန်းတင့်

ပိုင်ခွင့်ကိုတော့ လေးစား လိုက်နာရတယ်။ သူအပေါ်မှာ မတရား ပြုမှုခဲ့ရင်၊ မှားယွင်းခဲ့ရင် ပိန်းမဟာ သူဖော် အိမ်ကို ပြန်နိုင်တယ်။ ကွာရှင်းခွင့် တောင်းနိုင်တယ်။

ဒီနည်းအားဖြင့် လက်ထပ် ထိမ်းမြားရေးဟာ မိန်းမနှင့် ယောက်ဗျား နှစ်ဦးစလုံးတို့ အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလည်း ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ အကျိုးခံစားခွင့်လည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားတဲ့ ကိစ္စဟာ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ဗျားလေး နှစ်ဦး စလုံးမှာတော့ အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုးတည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

လက်ထပ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြခြင်းဟာ မိန်းကလေးအဖို့ လူအဖွဲ့အစည်းနဲ့ ရောနော ပေါင်းသင်းခြင်း ဖြစ်တယ်။ လက်ထပ်မယ့်သူ မရှိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လူမှူး ရေးအရာ ကြည့်ရင် အကျိုးမဲ့ အချည်းနီး ဖြစ်လိုမှုလို မြင်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့သာလျှင် အမေတွေဟာ သူတို့ သမီးတွေအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကိရှာပြီး လိုက်စပ်နေကြတာပေါ့။ လွှန်ခဲ့တဲ့ ရာစုနှစ်အတွင်းမှာ မိဘက လိုက်စပ်ပေးတဲ့ ကိစ္စမျိုးဟာ တော်တော်ရှား သွားပါပြီ။

မိဘတို့ ဝတ္ထရာရှိယဉ်နှင့် အညီ

လွန်ခဲ့တဲ့ ရာစုနှစ်ကတော့ မိဘတွေဟာ သမီးကိုတောင် မတိုင်ပင်တော့ဘဲ သူတို့က ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ယောက်ဗျားပျို့နဲ့ သမီးကို လွတ်ပေးလေ့ ရှိကြပါတယ်။ သမီးကို အသိမပေး ခင်မှာ လုပ်ယူခဲ့ပေးတဲ့ သဘောဆိုပါတော့။

ဒီလို ဓလေ့ထုံးစံ ထွန်းကားလာပုံကို အင်မလိုနိုလာရဲ့ ဝတ္ထထဲက ဒီလို ရေးသား ထားပါတယ်။

မအမ်ရေးသာရန်းသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း “အလကား ဖြစ်ကုန် ပါပြီအေ... အားလုံး အလကား ဖြစ်ကုန်ပါပြီ” ဟု ညည်းနေသည်။ အင်ဖြစ်သည် မှန်စိယာရေးသာရန်းကမူ “ဟင်း”ဟု သက်ပြင်း ရည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

မအမ်ရေးသာရန်းသည် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ အသံစုံစုံဖြင့် “နေစမ်းပါဦးအေ... ညည်း ဒီလောက်မျှ နားမလည် ဘူးလား။ ခုဆိုရင် ညည်းကို ယောက်ဗျားကလေး ခုနစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးပြီးပြီ။ ခုနစ်ယောက်စလုံးနဲ့ အဆင်မပြောဘူးဆိုတော့ မဂ်လာပွဲ ခုနစ်ပွဲ ပျက်သွားတာနဲ့ အတူတူပဲအော့”

မအမ်ရေးသာရန်းသည် ပို၍ စိတ်တို့လာဟန်ဖြင့် သမီးဆီးသို့ လျောက်လာခဲ့ကာ...

“ဒါ ဖြောနေတာ ကြားရဲ့လား။ ခုကိုစွဲကိုကော ညည်းသယ်လို လုပ်လိုက် ပြန်တာလဲ”

ဘာသာလည် မိမိဖြောရမည့် အလုညွှား သတိရလိုက်၏။

မြေသန်းတင့်

“ဒါကတော့ သမီး ဘယ်သိမလဲ မေမဇရဲ့” ဟု ညည်းလိုက်သည်။

“ကောင်လေးက လက်ထောက်ထွန်မှုးအော့။ အသက်ကလည်း သုံးဆယ်တောင် မရှိသေးဘူး။ ရှေ့မှာလည်း တက်လမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ လခဆိုရင် မှန်မှန်အပ်မယ့် ကောင်လေး။ ပြီးတော့ လခကလည်း နည်းတဲ့ လခမဟုတ်ဘူး။ မက်လောက်တဲ့ လခ။ မိုက်လိုက်တာအေ...။ အစတုန်းက ငါ့သမီး တော်လှုတော်လှုနဲ့ ခုတော့ ယောက်မမြင်းစီး တွက်လာတယ်ပေါ့။ ညည်းလည်း တဗြားကောင်မတွေနဲ့ ဘာထူးသေးလို့လဲ”

“မထူးရအောင် သမီးက ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

“ဘာတွေ လုပ်နေရမှာလဲ။ ကောင်လေးနဲ့တွဲက နေတုန်းက ညည်းကဆင်ဝင် ညျဉ်ခန်းကလေး ဘက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ငင်သွားပြီး ပျောက်သွားရတာလဲ”

ဘာသာက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့်...

“သော်... မေမေက ဒါပဲသိတာကိုး။ သမီးနဲ့ သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဟို ချောင်ကလေးနား ရောက်တော့ သူက လူကို နသားပါယား လုပ်တာကိုး။ သမီးကို ဒီလို ဒီလို အတင်းဖက်ပြီး နမ်းတော့ သမီးလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ သူကို ကုလားထိုင်တွေ ကြားထဲ တွေ့န်းပစ်တာပေါ့”

အမေမှာ ပို၍ စိတ်ဆိုးလာလေပြီ။

“ဘာဖြစ်တယ်။ ညည်းက တွေ့န်းပစ်ခဲ့တယ်. . . ဟုတ်လား. . . ဟုကိုလျချေလားအော့။ ညည်းတော်တော် မိုက်ပါကလား။”

မြှေသန်းတင့်

“မေမေက တွန်းပစ် ခဲ့တာလောက်ကိုပဲ သိတာကိုး။ သူက သမီးနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတာ ကိုတော့ ထည့်မပြောဘူး”

“ဟင် . . . သူက တကောက်ကောက် လိုက်နေတယ် ဟုတ်လား။ သေပါတော အေား။ ကြည့်စမ်းပါဉိုးတော်။ ကျူပ်တို့ကဖြင့် သူကို ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး နားလည်အောင် ဆိုပြီး ဘော်ဒါကိုပို့ ကျောင်းထားခဲ့တယ်။ ခုတော့ ဘော်ဒါကလည်း ဘာတွေများ သင်လွှတ် လိုက်တာလဲ မသိဘူး”

“တံခါးနောက်ကွယ်မှာ ရည်းစားနဲ့ခိုန်းပြီး နမ်းဖို့လောက်ပဲ သင်လိုက်သလား မသိဘူး။ ခုလည်း မိဘကို ဘာတွေ လာပြောနေမှန်း မသိဘူး။ သူကို အတင်း ဖက်နမ်း တာတို့၊ ကောင်လေးကို ကုလားထိုင်တွေကြားထဲ တွန်းပစ်ခဲ့တာတို့ကို လာပြောနေပြန်ပြီ။ မင်္ဂလာပွဲကို လက်လွှတ်ပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

မအမ်ပျောဆာရန်းသည် ဒေါသကို အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းကာ ဘာသာဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ကဲ...ခုတော့ ကိစ္စပြီးပြီမဟုတ်လား မရွှေတာ။ ညည်းလောက်မိုက်တဲ့ မိန်းကလေး တွေဖူးပေါင်အေား။ ညည်းမှာ ရတနာပုံ ဆိုက်မယ့်ကိန်းကြီး ကြိုနေပါလျက်နဲ့ လွှဲခဲ့တာကတော့ ညည်းထိုက်နဲ့ ညည်းကံပဲ့ပဲ့။ ခုတော့ တဗြားနည်း သုံးပေါ်းတော့။ ဒီမှာ သမီးရဲ့၊ မေမေကလည်း ထယ်ရာက ကြီးလာတာပဲ။ မိန်းကလေးတို့ရဲ့၊ အတတ်ပညာကို ပြောပြုမယ် နားထောင်။ ယောက်ရားကလေးနဲ့ ဆက်ဆံရမှာ ကိုယ်က လိုက်လျောတဲ့ သဘောကို ပြရမယ်။”

“သူကိုကြည့်ရင်လည်း ကြင်နာမြတ်နီးတဲ့ အကြည့်ပီးနဲ့ ကြည့်ရမယ်။ ကိုယ့်ဘက်က လက်လွန်ခြေလွန် မလုပ်မိအောင် သတိပြုရမယ်။ သူက ထိကပါးရိကပါး

မြှေသန်းတင့်

လုပ်လာရင် မသိသလို အသာကော် ဖြစ်နေရမယ်။ စကားတစ်လုံးတည်းနဲ့ ပြောရရင် လင်တစ်ယောက်ကို မြှေးထောင်ဖော်ရမယ်အော့ သိရှိလား”

“အမှန်ကတော့ ငါသမီးကို ပြောလို့သာ ပြောရတာပါလေ။ ငါသမီးက ဒီလောက် ထူတဲ့အထဲက သမီး မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ.. ကဲ .. ငိုမနေနဲ့တော့။ လာ.. . မေမေအနားကို။ မေ့ကြည့်စမ်း။ ယပ်တောင်ကလေးကို အောက်ကိုချလိုက်။ ဒီတော့.. သူက ကုန်းကောက် ပေးလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ကလည်း အကောက်၊ သူကလည်း အကောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်း လိမ့်မယ်။ လက်ချင်းထိမိ လိမ့်မယ်။ ခါးကြီးကို တောင့်မထားနဲ့လေ။ ခါးကလေးကို နှဲပြီးလျှောက်။ ယောက်ဗျားဆိုတာ ရှိုးရှိုးကြီးကို မကြိုက်ဘူးအော့။

“ပြီးတော့ သူက နယ်ကျိုးတော့မယ် ဆိုရင် ဘယ်တော့မှာ အရတုတူ အတတ်လုပ်မနေနဲ့ မှတ်ထား။ ယောက်ဗျား ဆိုတာ ကျိုးလွန်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ပြီလိုပဲ အောက်မေ့လိုက်တော့။”

အမေက တစ်ညုလုံး ဉာဏ်အတွေ ပေးနေသော်လည်း ဘာသာသည် ထိုစကားကို မကြားနိုင်။ သူစိတ်သည် လေးလံ ထိုင်းမိုင်းလျက်ရှိရာ ရှုက်ကြောက်သည့် စိတ်ကသာ ကြီးစိုးလျက် ရှိလေ၏။

အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကျတော့ သူမဟာ တစ်လျှောက်လုံး စီမံရာကိုခံတဲ့ အမျိုးအစားထဲမှာ ပါလာတယ်။ သူတို့ လူကြီးမိဘတွေက အိမ်ထောင် ချပေးပါတယ်။ ဒီလို လူကြီး မိဘပေးစားပြီး လက်ထပ်ရတာမျိုးဟာ ချစ်လိုကြောက်လို့ လပ်ထပ်ရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့၏ ဘဝတည်ရှိမှုကို အသိအမှတ်ပြုအောင် အကျယ်ချုပ်တာ အတည်ပြုချက် ယူရတာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မြိုသန်းတင့်

အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့အခါမှာ မိန်းကလေးဟာ လူလောကြီးမှာ သူရဲ့ဝေစုကို ရရှိ သွားပါတယ်။ ယောက်ဗျားဟာ သူကို ထင်သလို စွန့်ပစ် မထားနိုင်တော့ဘူး။ ဒီလို စွန့်ပစ် မသွားနိုင်အောင် သူကို တရားညုပဒေက အကာအကွယ် ပေးထားတယ်။ အဲ . . . တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့။

မိန်းကလေးဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ လက်အောက်ခံ ဖြစ်သွားရတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ပူးတွဲ အင်တာပရှိက်စ် လုပ်ငန်းမှာ ယောက်ဗျားဟာ စီးပွားရေးအရ အကြီးအကဲ ဖြစ်သွား ပေးတာကိုး။ ဒါကြောင့်မို့ လူအဖွဲ့အစည်း၊ ပါတ်ဝန်းကျင်အမြင်နှင့်ကြည့်ရင် ယောက်ဗျားဟာ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ပူးတွဲအင်တာ ပရှိက်စ်လုပ်ငန်းကို ခေါင်းဆောင်နေတယ်။ ကိုယ်စားပြန် တယ်လို ဆိုနိုင်တယ်။ မိန်းကလေးဟာ ယောက်ဗျားရဲ့အမည်ကို ခံယူရတယ်။ (မြန်မာ အမျိုးသမီးများနှင့် ကွဲပြားချက်)။ ယောက်ဗျားရဲ့ ဘာသာတရားကို ခံယူရတယ်။ ယောက်ဗျားရဲ့ မိဘားစု အတန်းအစား၊ ယောက်ဗျားရဲ့အသိုင်းအစိုင်းကို ဝင်ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိန်းကလေးဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ခွဲဖြစ်လာတယ်။ ယောက်ဗျားအလုပ် ရှိရာကို လိုက်နေရတယ်။ ယောက်ဗျားရောက်တဲ့ အရပ်ကို လိုက်နေရတယ်။ သူ့အောက် ဆံထုံးပါ ဆိုပါတော့။ မိန်းကလေးဟာ သူအတိတ်နဲ့ အနည်းအများ ဆိုသလို ပြတ်ပြတ် တောင်းတောင်း လမ်းခွဲရပြီး ယောက်ဗျားရဲ့ စကြေဝြာကြီးထဲမှာ ဝင်ရောက်ရတယ်။

မိန်းကလေးဟာ ယောက်ဗျားကို သူခန္ဓာကိုယ်ကို ပုံအပ်ခဲ့ရတယ်။ သူရဲ့ အပျိုစင် ဘဝကို ပေးခဲ့ရတယ်။ တင်းကျပ်တဲ့ သစ္စာကို တောင့်စည်းခဲ့ရတယ်။ အပျိုစင်ဘဝက တရားဝင် ရခဲ့တဲ့ ပိုင်ခွင့်တွေ အားလုံးနှီးပါး ဆုံးရုံးခဲ့ရတယ်။ ရောမတရား ဥပဒေကဆိုရင် အနီးမယားဟာ လင်ယောက်ဗျားရဲ့ လက်ထဲကို လုံးဝပုံအပ်ပြီး သမီးလို သဘောထားရတယ်။

၁၈ ရာစုနှစ် အစတုန်းကဆိုရင် ခေတ်နောက်ပြန်ခွဲတဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဘို့နဲ့ အနီးမယားဟာ လင်ယောက်ဗျားရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ကလေးနဲ့ မိခင်ဆက်ဆံရေးမျိုး

မြှေသန်းတင့်

ဖြစ်သင့်တယ်လို့တောင် တောင်းဆိုခဲ့သေးတယ်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် မတိုင်ခင်တုန်းက ဆိုရင် ပြင်သစ် ဥပဒေအရ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားကို လုံးဝ သွားတောင့်သိ ရှိသောရမယ်။ နာခံရမယ်လို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။

ခုထက်ထံလည်း ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ မိန်းမဟာ နေရာ တော်တော်များများမှာ ပိုင်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးပြီး ယောက်ဗျားရဲ့ လက်အောက်ခံပဲ ဖြစ်နေပါသေးတယ်။ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စ တွေမှာ ဆိုရင်တော့ မပြောနဲ့တော့။ ယောက်ဗျားက အငယ်အနောင်းတွေ ယူနေတာကို သည်အတိုင်းပဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေရတယ်။

ယောက်ဗျားဟာ ထုတ်လုပ်သူ အလုပ်သမား ဖြစ်လေတော့ သူ့ဟာ မိသားစု အသိုင်းအစိုင်း အပြင်ဘက်နှင့် ဆက်သွယ်ရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲကို သွားရတယ်။ သူအနာဂတ် အတွက် လောကကြီးထဲကို တိုးဝင်ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ယောက်ဗျားဟာ အဆင့်မြင့်ကိုရောက်သူဖြစ်တယ်။ မိန်းမကတော့ အိမ်တွင်းမှာပဲ အဆင့်နှစ်မှု သတ္တဝါအဖြစ် တကုပ်ကုပ် အချိန်ကုန် ရတော့တယ်။

လူဘဝဆိုတာ နိမ့်တဲ့အဆင့်နဲ့ မြင့်တဲ့ အဆင့်ဆိုပြီး နှစ်ပိုင်း ကွဲနေတယ်လေ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း နိမ့်တဲ့ အဆင့်နဲ့ မြင့်တဲ့အဆင့်ကို ကြံ့တွေ နေရတယ်တယ်။ ရှေ့ကို တိုးတက်ဖို့ အတွက် လက်ရှိဘဝကို တည်ဖြေအောင် ထိန်းသိမ်း ထားရတယ်။ အနာဂတ်ကို သွားချင်ရင် အတိတ်နှင့် ပေါင်းစပ်ပေးရမယ် မဟုတ်လား။

အခြားသူများနဲ့ ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတည်ပြုချက်၊ တစ်နည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတ္ထာတွေက် နေရည်းမယ် မဟုတ်လား ဒီတော့ ဘယ်သတ္တဝါတွေ မှာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်းမှာ ဘဝ တည်ဖြေတိုးတက်မှ ဆိုတဲ့ ဘက်နှစ်ဘက်ရှိတယ်။ ဒီဘက်နှစ်ဘက်ဟာ ခေါင်းနဲ့ပန်းလို့ ပေါင်းစည်းနေကြတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဘဝတည်မြှုပ္ပနဲ့ တိုးတက်မှုဆိုတဲ့ အရာနှစ်ခု ပေါင်းစည်းနေတဲ့ သဘောကို လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြခြင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စထဲမှာ အကျိုးဝင်ဖွဲ့စည်းနေတာကို သွားတွေတယ်။ ယောက်ဗျားဟာ ပရလုပ်ငန်းတွေ၊ လူအွဲအစည်းတွေ၊ ဆိုင်ရာလုပ်ငန်းတွေ၊ ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ရင်း အဆင့်မြင့်ဘုံးထဲကို ရောက်သွားခဲ့ရတယ်။

ဒီနည်းအားဖြင့် သူဟာ အချိန်နဲ့ စကြဝြောကြီးထဲမှာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် တိုးချဲ့နေရတယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက်တယ်။ ဒီလို တိုးချဲ့ရင်း၊ လူပ်ရားရင်း၊ ပင်ပန်းနှင့်နယ်လာတဲ့အခါ သူဟာ နေအိမ်ကလေး တစ်ခုကို ရှာဖွေလာတယ်။ အဲဒီမှာ အပန်းဖြေတယ်။ နားခိုတယ်။ လောကကြီးအလယ်မှာ ကျောက်ဆူးချ ရပ်နားတယ်။ သူနေအိမ်ဟာ ဘဝပင်လယ်ကြီးမှာ ကျောက်ဆူးချ ရပ်နားတဲ့ ဆိပ်ကမ်းပဲပေါ့။

ညနေချမ်းအချိန်တွေမှာ သူဟာ ချစ်ဇန်းအနားမှာ ထိုင်လို့ ရန်းသည်က ကလေးထိုတွေကို ထိန်းလို့ သူတို့ ရန်းမောင်နဲ့ ရှာဖွေခဲ့တဲ့ ပစည်းတွေကို စောင့်ရောက်လို့ ရန်းရဲ့ တာဝန်ဟာ ပြင်ပလုပ်ငန်း မရှိတဲ့အိမ်တွင်းမှာ အိမ်ကို စနစ်တကျဖြစ်အောင် စည်းကမ်းတကျဖြစ်အောင် ပြုစောင့်ရောက်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

မိန်းမရဲ့တာဝန်ဟာ နေအိမ်ကို စီစဉ်တကျဖြစ်အောင်၊ စည်းကမ်းတကျဖြစ်အောင် စောင့်ရောက်ဖို့ဖြစ်တယ်။ သူတာဝန်ဟာ မျိုးစွဲယ်ကို အစဉ်ပြန်ဗျားအောင်လုပ်ဖို့ဖြစ်တယ်။ နေရက်တွေရဲ့ နရီစည်းချက်ကို ဟန်ချက်ညီအောင် လုပ်ပေးဖို့ နေအိမ်ကို သာယာအောင် လုပ်ဖို့ အိမ်တံခါးကို သော့ပိတ် မပိတ်ကြည့်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားမှ တဆင့်သာလျှင် ပြင်ပလောကကြီးနဲ့ တွေ့ရသူဖြစ်တယ်။

ဒါဟာ အစဉ်အလာရှိခဲ့တဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေး ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်တယ်။ အစဉ်အလာရှိခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်တယ်။ ခုခေတ်အထိ နေရာတော်တော် များများမှာ ဒီလကကာအချက်တွေဟာ ကျိုးနေသေးတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ပထမအချက်အားဖြင့် ယောက်ဗျားကလေးထက် မိန်းကလေးဟာ လက်ထပ်ဖို့ ကြင်ဖော်ကို ရွေးချယ်ဖို့ ကိစ္စမှာ လူကြီးမိဘများရဲ့ စီမံမှာ အတင်းအကျပ်လှပ်မှုကို ခံနေခဲ့သေးတယ်။ ခုထက်ထိ မိန်းမတွေ ဝင်ဆုံးခြင်းမပြနိုင်တဲ့ အသိင်းအဝိုင်းတွေ၊ လူမှုအလွှာတွေ ရှုနေခဲးတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် လယ်ယာ အလုပ်သမားတွေကြားထဲမှာ အိမ်ထောင်မရှိတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ရွေးဝင်စား ဖြစ်နေခဲးတယ်။ အမျိုးသမီးဟာ အဖော် အစ်ကိုတွေ့မောင်တွေရဲ့၊ ကျေးကျွန် တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေခဲးတယ်။ အဖော့ရဲ့အိမ်မှာ သူဟာ ကပ်ပါးပိုးမွား တစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။

လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ မိန်းကလေးဟာ ယောက်ဗျား တစ်ယောက်ရဲ့၊ ကျေးကျွန် ဖြစ်သွားပေမယ့် နေအိမ်တစ်ခုရဲ့ အရှင်သခင်မတော့ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ပြင်သစ်ပြည်မှာ လူကြီးမိဘက စီစဉ်ပေးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး၊ လူကြီးမိဘက နေရာချေပေးတဲ့ လက်ထပ် ထိမိုးမြားရေးဟာ ယနေ့ထက်တိုင် တည်ရှိ နေခဲးတယ်။ အထူးသဖြင့် ရေးဆိုန်တဲ့ ဘူးဘူးလှတန်းစား ဂုဏ်ကြီးရှင် ကြေးရတတ်တွေ ကြားထဲမှာ ယခုထက်တိုင် ဒီစနစ်ဟာ တည်ရှိနေခဲးတယ်။

အော်ပရာပြုကတ်ထဲမှာ နိုံလီယန်ရဲ့၊ သချိုင်းပိမာန်ခေါ်သေးက ပန်းခြံထဲမှာ၊ ကွဲပွဲမှာ၊ အပန်းဖြေပင်လယ် ကမ်းခြေမှာ၊ လက်ဖက်ရည်ပွဲမှာ မိန်းကလေးဟာ ဆံပင်ကို သေချာစွာ ထုံးဖွဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို အလုပ်ပြင်ပြီး သူအလုကို ဗန်ပြုရတယ်။

မိဘတွေက သူတို့သမီးကို ပွဲထုတ်ကြတယ်။ သူသမီးနဲ့ တာခြား ယောက်ဗျားပျို့တွေ ဆက်ဆံပုံကို အကဲခတ်ကြတယ်။ ညည်းကို ပွဲထုတ်ခဲ့ဖူးပေါင်းများလှပြီ။ နောင်ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အစွဲလည်း ထုတ်ရသေးတယ်။ တို့ကိုချည့်ပဲ အားကိုးမနေနဲ့။

မြေသန်းတင့်

ညည်းကိုချည်း ပွဲမထုတ်နိုင်တော့ဘူး။ တို့မှာ သမီးငယ်တွေရဲ့ အလုညွှေလည်း ရှိသေး တယ်လို့ မိဘတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေက ပြောနေသလိုပဲ။

အိမ်ထောက်ရှုပါ်ဖြစ်ချင်ဖော်လယ်

အမေက နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့ ညီမလေး အလူည့်ပဲ။ သမီးကြီးဆုံး ဖြတ်ပေးတော့လို့ ပြောတတ်တယ်။ ဒီလိုနှင့် သမီးကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်း ဟိုင်းတာနဲ့အမျှ သူအနဲ့ အခွင့်အရေးဟာလည်း တဖြည်းဖြည်း နည်းလာတော့တယ် ဆိုတာကို သိလာ ခဲ့ရတယ်။ ဟိုင်းလာပြီပေါ့။

ဟိုင်းလာတာနဲ့အမျှ သူကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့တဲ့သူ အရေအတွက် ဒါမှမဟုတ် သူကို လက်ထပ်စို့ ကမ်းလှမ်းသူ အရေအတွက်ဟာလည်း တဖြည်းဖြည်း နည်းလာတော့တယ်။ သူဟာ သိုးတစ်အုပ်နဲ့ အလဲခံရတဲ့ အာရပ်တောင်ပေါ်သူ လုံမလေး တစ်ယောက်လို့ ရွေးချယ်စို့ အလွန် လမ်းနည်းပါးသွားပြီး သူများရွေးမှာ သူများက စင်တော်ကောက်မှ ထင်ပေါ်မယ့် ဘဝမျိုး ရောက်သွားပြီပေါ့။

“စည်းစီမံဉာဏ်လည်းမရှိ၍ ဂုဏ် အဆင့်အတန်းလည်း မရှိတော့သော ထိအပျို့ ဟိုင်းများ အဖွဲ့သောက်ကား ရောင့်နှုတ်ပိတ်လုပ်ကာ ပေါ်လာမည့် အခွင့်အရေးကို စောင့်ဖမ်းရန်သာ ရှိပေတော့သည်” လို့စာရေးဆရာ ကိုးလတ်က ရေးခဲ့ပါတယ်။

အထက်တန်းစွာ အသိုင်းအပိုင်းများမှာတော့ ဒီလောက်ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မကျပဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးလေ့ရှိကြတယ်။ မိန်းကလေးများဟာ အမ တွေ့ရဲ့ အကဲခတ်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ရှေ့မောက်မှာပဲ ယောက်ဗျားကလေးတွေနဲ့ ရင်ပေါင် တန်း လုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရှိကြတယ်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၄၇ ခုနှစ်ကြားမှာ မအမ်လက်ပလောက ဘယ်လ်ရှိယံ့ လူလတ် တန်းစား မိန်းကလေးတွေထဲမှာ လွတ်လပ်စွာ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ခွင့် ပြသနာနဲ့

မြှေသန်းတင့်

ပက်သက်လို့ စစ်တမ်း တစ်စောင်ကောက်ပြီး သုတေသနပြုခဲ့တယ်။ သူရဲ့ သုတေသနပြုချက်ကို နည်းနည်းကောက်နှင်းဖော်ပြချင်ပါတယ်။

သူစစ်တမ်းအရ ၁၉၃၅ ခုနှစ်မတိုင်မီတုန်းက ဘယ်ရှိယံ လူလတ်တန်းတား အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ လူကြီးမီဘ စီစဉ်ပေးတဲ့ ထိမ်းမြားမှတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပေမယ့် ဓလ္လာဟာ ပျောက်ကွယ်သွားသတဲ့။ သူတို့ဆီမှာတော့ ရှိမန်ကက်သလစ်ဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ခါတိုင်းဆိုရင် သူတို့ရဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှာ ကိစ္စတွေကို လူကြီးမီဘတွေက သော်လည်းကောင်း၊ ပရ်ဂျိဘုန်းကြီးတွေက သော်လည်းကောင်း၊ တပေးဘယူ အဆက် အသွယ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း စီစဉ်လေ့ရှိကြပါတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူတို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေး ကိစ္စဟာ လူမှုပိုင်ရာ ပဋိဉာဏ်ပြတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ (မြန်မာစွဲဘာသာ ထုံးတမ်းဥပဒေတွင်မူ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေး ကိစ္စသည် မူလကတည်းက လူမှုပိုင်ဉာဏ်ပိုင်ရာ ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။)

သူစစ်တမ်းအရ ဘယ်လုပ်ရှိယံ လူလတ်တန်းတားတွေထဲမှာ လူမှုပိုင်ဉာဏ်တစ်ရပ်အနေနဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်သူဟာ ငင်ရာခိုင်နှုန်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ ဒါမှမဟုတ်ကျောင်းသွားဖော်မို့လို့ အိမ်ထောင်ကျသွားကြတာ ပုရာခိုင်နှုန်း၊ အသိအကျိမ်း ဖြစ်လို့ လည်ရင်းပတ်ရင်း ရင်းနှီးသွားလို့ အိမ်ထောင်ကျသွားတာက ၂၀ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကလေးဘဝတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပြီး အိမ်ထောင် ကျသွားတာတွေကတော့ အလွန် နည်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီအထဲမှ အိမ်ထောင်ဖက် ပြကြသူများရဲ့ ၃၀ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ၇၀ရာခိုင်နှုန်းကြေးကတော့ အများအားဖြင့် ငွေရေးကြေးရေးဟာ အခိုကအခန်းက ပါတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

မြိုသန်းတင့်

မိဘတွယဲယံမှာတော့ ငရရာခိုင်နှုန်းက သမီးတွေကို အိမ်ထောင်ပြုပေးချင်ကြဖိုး ၁၇ရာခိုင်နှုန်းကတော့ သူတို့သမီးတွေကို အပျို့သာဝမှာပဲ နေစချင်ကြသတဲ့။ မိန်းကလေး တွေယဲယံမှာတော့ သိပ် အိမ်ထောင်ပြုချင်တာက ၃၈ ရာခိုင်နှုန်းရှိတယ်။ မအဘင်မြင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အပျိုးအစား တစ်ကိုယ်တည်း အပျို့ကြီးလုပ်ချင်သူက ၂၇ရာခိုင်နှုန်း ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါဟာ ဘယ်လ်ရှိယံပြည် လူလတ် တန်းတားတွေယဲယံက ကောက်ယူထားတဲ့ စစ်တမ်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပြင်သစ်ပြည်မှာတော့ ဒီလို သေသေချာချာ ကောက်ယူထားတဲ့ စစ်တမ်းပျိုး မရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြင်သစ်ပြည်က လူလတ်တန်းတား အခြေအနေ တွေဟာ အတူတူလောက် ဖြစ်နေတာမို့ စာရင်းကောက်ယူရင်လည်း အလားတူအဖြမ်းပဲ ပေါ်ထွက် လာနိုင်တယ်လို့ မျှော်လင့်ရတယ်။

စွေစပ်ကြောင်းလမ်းပြီး၊ ဒါမှမဟုတ် စီစဉ်ပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ပြင်သစ်ပြည်မှာ တော်တော်များပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပြင်သစ်ပြည်ဟာ အများဆုံးတောင် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ အောင်သွယ် လုပ်ပေးနေကြတဲ့ ကလပ်တွေလည်း အများကြီးရှိပြီး တော်တော်လည်း စီးပွားလမ်း ဖြောင့်ကြပါတယ်။ တော်တော်လည်း.. သတင်းစာတွေယဲယံ သတို့သမီး အလိုရှိသည်၊ သတို့သားအလိုရှိသည် ဆိုတဲ့ ကြော်ဌာတွေကို ကြည့်ရင် ဒီအချက်ကို သိနိုင်ပါတယ်။

အဖေရာကန် ပြည်ထောင်စုမှာလိုပဲ ပြင်သစ်ပြည်မှာလည်း မိခင်တွေ၊ အသက်ကြီး သူတွေ အပျိုးသမီး မဂ္ဂဇင်းတွေက မိန်းကလေးတွေကို ယင်ဖမ်း စတ္တာနှင့် ယင်ဖမ်းသလို လင်ဖမ်းတဲ့ အတတ်ပညာကို သင်ပေးကြပါတယ်။ အဲဒီ အတတ်ပညာဟာလည်း ဝါးများတဲ့ အတတ်ပညာလို အမဲလိုက်တဲ့ အတတ်ပညာလို ကျမ်းကျင်မှု ရှိဖိုလိုတဲ့ အတတ်ပညာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

မြိုသန်းတင့်

အမျိုးသမီး မဂ္ဂဇင်းတွေဟာ မိန်းကလေးတွေကို အကြံပေးလေ့ရှုတဲ့ စကားတွေ ရှိပါတယ်။ သိပ်အမြင်ကို မလုမ်းပါနဲ့။ သိပ်အချိန်ကိုလည်း မမှန်းပါနဲ့။ လက်တွေကျပါ။ စိတ်ကူး မယဉ်ပါနဲ့။ ကူးကြော်ရမှတဲ့မှာ ဆန္ဒ တောင့်တမှုကိုလည်း နည်းနည်းစွက်ပါ စတဲ့ အကြံဗျာက်မျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းကလေးများ သိပ်ပြီး လက်ထပ်ချင်လာရင် အဲဒါကို ယောက်ဗျားတွေက သံသယ ဖြစ်လာတတ် ကြပါတယ်။ သိပ်ပြီး လက်ထပ်ချင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ယောက်ဗျားလေးတွေက မယုံသက်း ဖြစ်လေ့ ရှိကြပါတယ်။ ယောက်ဗျားကလေး တစ်ယောက် အဖို့ မိန်းကလေးရဲ့ အလိုက်ကို ခံရတာ၊ ထောင်ပြီး အများခံရတာလောက် စိတ်ပျက် စရာကောင်းတာ မရှိဘူးလို့ ဘယ်ရှိရှိယ်လေး တစ်ယောက်က ညည်းပြလိုက်တဲ့ အကြောင်းကို မဒ်မဲက်ပပေါ်ရဲ့ စစ်တမ်းထဲမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ယောက်ဗျားဟာ သူတို့ကို ညွှတ်ကွင်း ထောင်ဖမ်းတတ်တာ မျိုးသေးက လွှတ်အောင်ကြိုးစားပြီး ရုန်းထွက်လေ့ ရှိကြပါတယ်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ဟာ တော်တော်လေး ကျဉ်းမောင်းပါတယ်။ သူဟာ လက်မထပ်ဘဲ လွှတ်လပ်စွာ နေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို သဘောပေါက်နားလည့်မှ သူရွေးချယ်မှု ဟာလည်း လွှတ်လပ်တဲ့ ရွေးချယ်မှုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

မိန်းကလေးဟာ အိမ်ထောင်ဘက် အဖြစ်ရွေးချယ်ဖို့ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ပျက်တာရော၊ တွေက်ချက်ရတာရော၊ သိက္ခာ ဆယ်ရတာတွေရော အများကြီး ကော်ဖြတ် ရပါတယ်။ ဒီလိုကော်ဖြတ်ပြီးမှ ယောက်ဗျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ် တော့မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချဖြစ်ပါတယ်။ လွယ်လွယ်နှင့် ချရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

မြှေသန်းတင့်

သူတိုးတားနေတဲ့ အမျိုးသားဟာ ကျန်းမာရေးအရာ၊ ဂုဏ် အဆင့်အတန်းအရ တန်းဝင်ပြီ ဆိုရင် သူ့ကိုလက်ခံ လိုက်တော့ တာပါပဲ။ ချစ်တာ မချစ်တာကို မစဉ်းတားနိုင်တော့ပါဘူး။

မိန်းကလေးဟာ လက်ထပ် ထိမ်းမြှေးရေးကို လိုချင် တောင့်တနေဖော့မဲ့ တပြီး၏နက် တည်းမှာ အိမ်ထောင်ပြုရမှာကို ကြောက်နေတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ယောက်ဗျားလေးထက် မိန်းကလေးမှာ ပိုပြီး အကျိုးများတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်လေတော့ သဘာဝ ကျွော့ပဲ မိန်းကလေးက ယောက်ဗျားကလေးတွေထက် ပိုပြီး လိုလားတောင့်တာတ်ကြတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တစ်ပြီး၏နက်တည်းမှာ အိမ်ထောင်ပြုတာ မိန်းကလေးအတွက် အကျိုးများသလို စွန်းလွှတ်လိုက်ရတာ တွေ့လည်း အများကြီးပါ။ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခြင်းဟာ မိန်းကလေးကို သူ့အတိတ် ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့လုံးဝ အဆက်ပြေတ်သွားစေလိုပါပဲ။

အထက်မှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း အပျို့သော်ဝင်စ မိန်းကလေးများဟာ သူတို့ရဲ့ ဖစ်အိမ်များကို ခွဲခွာသွားရမှာကို တော်တော် ဝန်လေး တတ်ကြပါတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ရင် နီးကပ်လာလေလေ၊ ဖစ်ရဲ့အိမ်နဲ့ ခွဲရမှာကို စိုးရိမ် ကြောင့်ကြတာတ် လေလေ ဖြစ်လာ တတ်ပါတယ်။ ညျှော်းဆစ်ရောဂါ အစပြုတာဟာ အဲဒီ အချိန်မျိုးဖြစ်တတ် ပါတယ်။

ယောက်ဗျား ကလေးများအဖို့လည်း သူတို့မှာ တာဝန်သစ်တွေ့ကို ထမ်းရတော့မယ် ဆိုပြီး အဲဒီအချိန်မှာ ဝန်လေး ဆုတ်ဆိုင်းသလို ဖြစ်နေတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ဗျားတွေထက် မိန်းကလေးများမှာ ဒီစိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်ဟာ ပိုကဲတာတ်ပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

တစ်ခါတလေမှာလည်း မိန်းကလေးများ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကြောက်တဲ့စိတ်ဟာ လိုင် အတွေအကြံကို ကြောက်လို့ အပျို့သော်ဝင်စမှာ ကိုယ်ဆွဲ အပြောင်းအလဲ သွေးသား အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ခဲ့တော့တွေကို စိုးရိမ်ပြီး အိမ်ထောင် ပြုရမှာကို ကြောက်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါသေးတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် အပျို့ရည်ပျက်မှာကို ကြောက်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အများအားဖြင့်တော့ မိန်းကလေးတွေ အိမ်ထောင်ပြုရတာကို ကြောက်တာဟာ လူစိမ့်း တစ်ယောက်ထံမှာ ဘဝကို ပုံအပ် လိုက်ရမှာမို့လို့ မိသားစုနှင့် ခွဲရတော့မှာမို့လို့ ကိုယ်တစ်သာက်လုံး နေလာခဲ့ရတဲ့ အိမ်နဲ့ ခွဲရတော့မှာမို့လို့ ကြောက်နေကြတာက ပိုများပါတယ်။

တြေားရေရှင်လွှဲစရာ အကြောင်းမရှိလို့ လက်ထပ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်စေ၊ သေးပတ်ဝန်းကျင်က တိုက်တွေန်းလို့ လက်ထပ်ရတာမျိုးပဲဖြစ်စေ၊ တြေားသော ငွေရေးကြေးရေးနေရေး ထိုင်ရေး ကိစ္စတွေကြောင့် မရောင်မလွှဲသာ လက်ထပ်ရတာပဲဖြစ်စေ၊ ကိယ့်ကိယ် တိုင်က မိခင်ဘဝနဲ့ အများသုတေသန ဘဝမျိုးကို အားကျလိုပဲဖြစ်စေ၊ အာကြောင့်ပဲ လက်ထပ် လက်ထပ် အိမ်ထောင်ကျတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းမှာ အိမ်ထောင်ပြုတာကို စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး ဆန်ကျင်နေတာ၊ သူ့ရဲ့ အတွင်းသန္တန်မှာ ကျိုတ်ပြီးဆန်ကျင် နေတာမျိုးတော့ ရှိတတ်တယ်။

အဲဒီလိုဂိုဏ်တာကို မမေ့ဖျောက်နိုင်ရင်တော့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဘဝခရီးဟာ ခက်ခဲတဲ့ ခရီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညီညွှန်းလို့မရတဲ့ တစ်ဖက် စောင်းနှင့် အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်လာနိုင်တယ် ဆိုတာကိုတော့ သတိပြုဖို့လိုပါတယ်။

အဲဒီတုန်းကတော့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ အချစ်ပေါ်မှာ အခြေတည့်ခဲ့ ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ထင်ပါရဲ့။ “ဖွံ့ဖြိုးက်” က “လင်ယောက်းတို့ မည်သည် ကိုယ့်

မြှေသန်းတင့်

ခုစွမ်းကို အမျိုးအစား မျှသာဖြစ်၏။ ကိုယ့်ခုစွမ်းကို မဟုတ်ပေ” လို့ ဖြော့ဆိုတဲ့ ထင်ပါရဲ။ ကိုယ့်ခုစွမ်းကို မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင် ပြုခဲ့ရတာလည်း မတော်တဆုံး ဖြစ်လာ ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ တည်ဆောက်လာ စနစ်ကြီးက ဒီအတိုင်းဖြစ်အောင် တွန်းပို့ နေခဲ့တာကိုး။

ယောက်ဗျားနဲ့ မိန်းမတို့ရဲ့ လိုင်မှုနဲ့ စီးပွားရေးအရ ပေါင်းဖော်မှုဟာ လူ အဖွဲ့အစည်း ကြီး အတွက် အကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေလေတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လာခဲ့ကြရတာပေါ့။ ဒီနေ့ခေတ် တိုင်အောင် အဖအုပ်စိုးတဲ့ လူအဖွဲ့အစည်းမှာ ဆိုရင် မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ဗျားကလေး တို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မြင်တောင် မမြင်ဖူးခဲ့ကြဘဲ အဖရဲ့ ရွေးချယ်ပေးမှ အရ အိမ်ထောင် ပြုကြရဆဲပါ။ ဒီတော့ အချို့ကို အခြေတည်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုလို ဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါတော့မလဲ။ ပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။

အေဒီလို လူအဖွဲ့အစည်း များမှာတော့ ယောက်ဗျားဟာ မိန်းမကို ယူတယ်။ (မိန်းမက ယောက်ဗျားကို ယူတာ မဟုတ်ဘူး။) မိန်းမတွေ အများကြီးထဲ ကိုယ်ကြိုက်ရာကို ယောက်ဗျားက ရွေးယူတာ ဖြစ်တယ်။ မိန်းမရဲ့ အကြိုက်ကို ရွေးတာမဟုတ်ဘဲ ယောက်ဗျားက သူ အကြိုက်ကိုရွေးတာဖြစ်တယ်။

ကြိုင်စွဲး

ဆယ့်ကိုး ရာစွဲနှစ် အတွင်းမှာတော့ ပြင်သစ် လူလတ်တန်းစားတွေရဲ့ သဘောထား အမြင်ဟာ နည်းနည်း ဖြောင်းလဲ လာခဲ့ပါတယ်။ လက်ထပ် ထိမ်းမြားရေးကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ကာကွယ် စောင့်ရောက်ဖို့ ကြိုးပမ်းမျှတွေ ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဖက်မှာလည်း အတွေးအခေါ်မှာ ပုဂ္ဂလိကဝါဒ ထွန်းကားဖွံ့ဖြိုး လာခဲ့တဲ့အတွက် ဖင်းမင်းနှစ်ဇုန်းလို့ ခေါ်တဲ့ ကူးလိုပါဒီတဲ့ ချိုးနှစ်ဖို့ဆိုတာ အခက်အခဲရှိလာခဲ့တယ်။

စိန်ဆိုင်မွန်၊ ဖိုရှိုးယား၊ ရော်ဆင်း စတဲ့ ရှိမန်းတစ်ပါဒီ ဂိုက်းသားတွေဟာ လူတိုင်းမှ ချစ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှေ့တန်းတင် ကြွေးကြွေး လာခဲ့တယ်။ လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်း ပြေတဲ့နေရာမှာ အရင်တွန်းက ပစ်ပယ်ထားတဲ့ အချစ် ကိုလည်း ထည့်သွင်း စဉ်းစားရမယ်။

တစ်နည်းပြောရရင် လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းဆိုတာဟာ လူကြီး သဘောတူရုံးနှင့် မဖြစ်ဘူး။ လူငယ်တွေ၊ ကယ်ကံရှင်တွေ ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ချစ်ခင် စုံမက်မူတို့လည်း ပါရမယ်လို့ တောင်းဆို လာခဲ့ကြသည်။ အဲဒီ အချိန်လောက် အတွင်းမှာပဲ “လင်ချု၊ မယားချု” ဆိုတဲ့ အယူအဆ ပေါ်လာခဲ့တာပါပဲ။ လင်ချုစ်မယားချု ဆိုတဲ့ အယူအဆက တော်းမဟုတ် ပါဘူး။ လူကြီးမိဘတွေက ပေးစားလို့ ယူခဲ့ကြရပေမယ့် အိမ်တောင်ကျေသွားပြီး လင်ရယ် မယားရယ်လို့ ပေါင်းသင်သွားကြရင် ချစ်သွားကြတာပါပဲ ဆိုတဲ့ အယူအဆဖြစ်ပါတယ်။ ဘေးလ်ဇက်က “ပြင်သစ် လူလတ်တန်းစား၏ အိမ်တောင်ရေး စနစ်နှင့် အချစ်သည် အခြေခံ အားဖြင့် မတူ ကွဲပြားမြားနားသော အရာဖြစ်သည်” လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။

သူဆိုလိုတာက ပြင်သစ် လူလတ်တန်းစားရဲ့ လူကြီးမိဘတွေ၊ သို့မဟုတ် မွဲစားတွေ၊ သို့မဟုတ် ဗရင်ရှိုးဘာသာဝင် ဘုန်းကြီးတွေ ရွေးချယ်ပြီး အိမ်တောင် ချပေးခဲ့တဲ့

မြှေသန်းတင့်

စနစ်ဟာ အချစ်နဲ့ တဗြားစီဖြစ်တယ်။ အကြေခံအားဖြင့် ဗြားနားတယ်လို့ ပြောလို့ရင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်သူက အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ နစ်ဖက် ပြောဆို စွေးနွေးပြီး လုပ်ကြတဲ့ ပနိုဘာ၌ တစ်ခုဖြစ်တယ်။ ယောက်ားတွေက မိမိတို့ မျိုးဆက်များ ထုတ်လုပ်ရေး အတွက် တရားဝင် ဖြစ်အောင်လုပ်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းမှာ အချစ်ဟာ ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အရာအဖြစ် ရောက်နေ ရတယ်လို့ သူက ယူဆပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ပြင်သစ်လူလတ် တန်းစားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး စနစ်နဲ့ အချစ်ဟာ တဗြားစီ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်လို့ အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ပေါင်းစပ် ပေးရေးကိစ္စက တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒသနဆရာကြီး ကံဟာကီးဂါဏ်က အချစ်ဟာ အလိုလျောက် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အရာဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးကတော့ ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပက်သက်လို့ နည်းလမ်းပေးလမ်းပြ လုပ်ကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ကျမ်းတွေ အများအပြား ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီ စာအုပ်တွေ ထဲမှာ လင်နဲ့မယားဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သဟကဲတာ ဖြစ်အောင် ဘယ်လို့ အလျော့အတင်း လုပ်ကြရမယ်ဆိုတာကို ရေးခဲ့ကြပါတယ်။

စိတ်ကု ဆရာဝန်နဲ့ ဆရာဝန်အများဟာလည်း “အိမ်ထောင်ရေး အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်များ” အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ လင်ယောက်ား ပြုလုပ်သူကဗျာလည်း မိန်းမကို ဖို့မ ဆက်ဆံရေး အရာသာကိုပေးနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို သိထားသင့်တယ်လို့ ယူဆနေ ကြတယ်။

မြေသန်းတင့်

အမှန်ကတော့ လင်နဲ့မယား ဖို့မ ဆက်ခံရေး အရသာကို ပေးနိုင်တဲ့အရာဟာ သူတွေရ ကျမ်းတွေက ညွှန်တဲ့နည်းနာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ လင်ယောက်ဘာ တစ်ယောက်ရေး ကျမ်းတွေ၊ သူတွေရ ကျမ်းတွေကို အလွတ်ရနေရင်းနဲ့ နောက်အောင် မလုပ် နိုင်ပါဘူး။

စိတ်ခါတ်ဆိုင်ရာ အခြေအနေ ကောင်းမွန်မှသာလျှင် နောက် ကိုယ့်အချစ်ကို တဲ့ပြန် တတ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရရှုံးအစဉ်အလာ ရှိခဲ့တဲ့ လက်ထပ် ထိမ်းမြားရေး ထုံးစံ ဓလ္လာများဟာ ဒီအချက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းတားလေ့ မရှိကြပါဘူး။

အမှန်ကတော့ ကြင်စည်း နောက်နဲ့များမှာ ဖို့မဆက်ခံရေး အသီးအပွင့်ကို ခံစားနိုင်ဖို့ အတွက် နှစ်ညိုးစလုံးရဲ့ စိတ်အခြေအနေဟာ လွန်စွာအရေးကြီးပါတယ်။

အရင်တုန်းက အမိအုပ်စိုးတဲ့ ရှေးဟောင်းလူအဖွဲ့အစည်းများ၊ ဒီမှုမဟုတ် အမိ အုပ်စိုးတဲ့ မျိုးတူစုများမှာ လက်ထပ် ထိမ်းမြားခါနီး မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ အပျို့ဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ တောင်းဆို သတ်မှတ်ချက်မျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ မရှိတဲ့အပြင် အချို့ လူ အဖွဲ့အစည်းများမှာ ဆိုရင် လက်ထပ်ခါနီး အပျိုးသမီးများကို ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှ အကြောင်းများကြောင့် လက်မထပ်ခင်မှာ အပျို့ရည် ပျက်အောင်တော် တမင်လုပ်ကြ ရသေးတယ်။

ခုထိလည်း ပြင်သစ်ပြည် အချို့သော ကျေးလက်အေသများမှာ လက်မထပ်မိ အပျို့ ဖြစ်ရေး၊ မဖြစ်ရေးဟာ ပေါ် မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်း အယူအဆဟာ ကျွန်ုပ် နေသေးတာကို တွေ့ရတယ်။ အချို့သော အရပ်ပျက်မများဆိုရင် အပျို့စစ်စစ်တွေထက် တောင် လင်တစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်သေးတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် မိဘတွေရဲ့ တာဝန်ကတော့ သတို့သမီးကို သူ ခင်ပွန်းလောင်းထံကို ပေးအပ်ရာမှာ အပျိုစစ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ နားလည် ထားကြတယ်။ ယောက်ဗျားသက်က ကြည့်ရင်လည်း သူဇ္ဈနီးလောင်းရဲ့ ဝမ်းကြာတိုက်မှာ သူတစ်ပါးရဲ့ ပျိုးစွဲ ပါလာတာမျိုး အဖြစ် မခံနိုင်ဘူးပေါ့။

သူဇ္ဈနီးပေါင်းစပ်ရမယ့်၊ သူပိုင်ဆိုင်ရမယ့် ခန္ဓာကိုယ်ကို သူတစ်ယောက်တည်းပိုင်ပဲ ဖြစ်ချင်တာပေါ့။ အပျိုစစ် တယ်ဆိုတာ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ အရပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ဘာသာတရား အရပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှုနဲ့ပဲ ကြည့်ကြည့်၊ အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာဖြစ်တယ်လို့ ယခုထက်တိုင် အသိအမှတ် ပြနေကြခဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းကလေးရဲ့ မဂ်လာဦးညဟာ လွန်စွာ ရင်ခုန်ရပါတယ်။ အစဉ်အလာအရ မိမိတို့ နှစ်ဦးရဲ့ စိမဆက်ဆံရေးကို စကို လူပုံအလယ်မှာ လူမှုရေး အခမ်းအနား တစ်ခုအဖြစ်နဲ့ ကျင့်ပဲ ခဲ့ကြပြီးပြီ။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ မျက်လုံး အစုံပေါင်းများစွာရဲ့အလယ်မှာ အကြောင်မယား ဆိုပြီး အကြည့်ခဲ့ကြရပြီးပြီ။

ဒါပေမယ့် မဂ်လာမောင်မယ်တို့ဟာ သူတို့ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို ရောက်တဲ့အခါ မှာတော့ လူမှုရေး ထုံးစံတွေကို လိုက်နာနေကြတဲ့ ယောက်ဗျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်တို့ မဟုတ်တော့ဘဲ လွတ်လပ်တဲ့ လူသားတွေ၊ တစ်ဦးချင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်သွား ကြတယ်။ သူတို့ အပွဲအဖက်တွေကိုလည်း သယ်မျက်လုံးကမှာ လိုက်လဲ ကြည့်ရှုခိုင်း မရှိကြတော့ဘူး။

စာရေးဆရာမ ကိုးလတ်ဟာ သူအသက် ဆယ့်သုံးနှစ် လောက်တုန်းက မဂ်လာဆောင် တစ်ခုကို ရောက်သွားပါတယ်။ ရောက်ပြီး ခကာအကြာမှာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ကြပ်စော်း အနီးမောင်နဲ့တို့ အိပ်ကြမယ့် မဂ်လာအိပ်ခန်းကို လိုက်လဲ

မြှေသန်းတင့်

ပြရိတယ်။ ဒီမှာ အပျိုကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကို သူဘယ်လို ကြောက်ချုံ တဲ့ပုံ၊ ဘယ်လိုခံစားရပုံကို ရေးထားပါတယ်။

“ကြင်စညီးတို့၏ အိပ်ခန်းပါကလား၊ ခပ်မြင့်မြင့်၊ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးကို ကန့်လန့်ကာ ကာထားသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ငန်းမွေး သွေ့ခေါင်းအုံများကို ဆင့်စိထားသည်။ ထိုအိပ်ရာသည် ချွေးနှံတွေ၊ အမွေးနှံတွေ၊ လူနှံတွေ၊ စားသောက် ဖွယ်ရာရန်တွေ မှန်နေသော တစ်နွေတာ ကုန်ဆုံးရာ နေရာဖြစ်သည်။ မကြေမိ ကြင်စညီး အနီးမောင်နှံတို့သည် ဤနေရာသို့ ရောက်လာကြပေတော့မည်။ ကျွန်းမသည် ထို အကြောင်းကို ယခင်က မတွေးမိခဲ့ပါ။

ကိုးလတ်က လုပ်ခမ်းနားတဲ့ လူမှုရေး အဆောင်ယောင်တွေ၊ မင်္ဂလာ အခမ်းအနား နဲ့ ကန့်လန့်ကာ ကာထားတဲ့ ခုတင်ကြီးပေါ်က အဟိတ် တိရစ္စာန် သဘောဆောင်တဲ့ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်မှတို့ ကွာခြားပုံကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့် တုန်လှပ်နေတယ်။ တအုံ တော့ ဖြစ်နေတယ်။

တကယ်ကတော့ မင်္ဂလာ အခမ်းအနားဆိုတာဟာ မိန်းမကို လူတစ်ယောက် အဖြစ် (အရင်တုန်းက ပစ္စည်း တစ်ခုအဖြစ်၊ ကျွန်း တစ်ယောက်အဖြစ် သဘော ထားကြတယ်) သဘောထားတဲ့ အခါကျတော့မှ၊ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးချင်းအဖြစ် သဘောထား တော့မှ ခေါ်ပေါ်တိုင်းနဲ့ ရောမတိုင်းတို့မှ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

လက်ထပ်ခြင်း အချင်အတွက်လား . . . လုပ်မြှေအတွက်လား

ပစ္စည်း ဥစ္စာကြာ့င့် လက်ထပ်ခဲ့ကြရတဲ့ အနီးမောင်နံ့တို့ဟာ နောင်မှာ တဖြည်း
ဖြည်း ခုစ်လာ ကြလိမ့်မယ်။ အနီးမောင်နံ့အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ အတွက် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
ခုစ်လာကြဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေလည်း ရှိတယ်လို့ တရာ့ကယူဆကြတယ်။

ဒီလိုယူဆခြင်းဟာ ရှာကြုံ ဖြေသိမှုတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လည်း ပြောကြ
သေးတယ်။ လက်တွေ ကိစ္စတွေ၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေ၊ လောကဝတ် ကိစ္စတွေနဲ့ ချည်နောင်
ထားခြင်းခံရတဲ့ လက်ထပ်ပြီး အနီးမောင်နံ့တို့ဟာ သူတို့အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖို့မဆန္တကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ကြ လိမ့်မယ်လို့လည်း ပြောတတ်
ကြပါသေးတယ်။ ဒါဟာလည်း သိပ်အစိုးဗျာယ်မရှိတဲ့ စကားဖြစ်ပါတယ်။

အချစ်ကြော့င့် လက်ထပ်ကြတာမဟုတ်ဘဲ စည်းစိမ် ရှုက်ရှိနိုင် တွေ့ကြော့င့်
လက်ထပ် သင့်တယ်လို့ ရှေ့နေ လိုက်သူများက ပြောကြ ပြန်သေးတယ်။ လက်ထပ်
တိုင်းလည်း ပျော်ရွင်မှုကို ရကြတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့လည်း ဆိုကြ ပြန်သေးတယ်။ သူတို့
အကြောင်း ပြချက်ကတော့ ဒီလိုပါ။

မိန်းကလေးဟာ စိတ်ကူးယဉ် အချစ်နဲ့ ချစ်တဲ့အတွက် ဖို့မအချစ်ဘက်ကို
တိမ်းညွှတ်ခြင်း မဖြစ်တတ်ဘူး။ သူရဲ့ ပလေတိုးနစ် အချစ်ကို ကိုးကွယ်မှာ သူရဲ့
စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်၊ သူရဲ့ ပယ်နစ်တို့က စိတ်ဝင်စားမှုတွေဟာ လင်မယားဘဝ နေ့စဉ်
ဘဝနဲ့ လိုက်လျော့ခြင်း မရှိတဲ့အပြင် ကြောလာတော့ ဒီစိတ်ကူးယဉ်မှာ တွောဟာလည်း
ကုန်ဆုံး ပျောက်ကွယ် သွားတတ်ကြတယ်။

မြေသန်းတင့်

ဒါကြောင့်မို့၊ အချစ်နဲ့ တည်ဆောက်တဲ့ အီမိတေသနများမှာ ပျော်ရွှင်မှုကို မရ တတ်ဘူးလို့ သူတို့က အကြောင်းပြကုတယ်။ တကယ် ရိုးသားစွာ ဖို့မ အချစ်ဘက်ကို တိမ်းညွတ် သည့်တိုင် ဒီတိမ်းညွတ်မူ ဟာလည်း ကြောကြာ မခံတတ်ဘူးလို့ ဆုံးကြတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဂိုးလတ်က သူရဲ့ “လေလွင့်သူ” ဝထ္ာမှာ ဒီလိုရေးခဲ့ပါတယ်။

“အဆုံးမရှိသော အချစ်ကန္တာရကြီးထဲတွင် ဖို့မချစ်သည် အလွန်သေးငယ်သော အခန်းမှသာ ပါဝင်၏။ ထိုကန္တာရကြီးထဲတွင် ဖို့မ အချစ်မီးပုံကလေးသည် ပထမသော တောက်ပ ထိန်လင်းသော အရောင်ကို ပေးနိုင်သည် မှန်ပါ၏။ ထိုမီးရောင်ကြောင့် အစ ပထမတွင် ဘာကိုမျှ မမြင်နိုင်ပဲ ဖြစ်တတ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုမတည်ဖြေသော မီးပုံ အနီးတွင် အန္တရာယ်များ ရှိတတ်ပေသည်။ မသိနိုင်သော အရာများ ရှိတတ်သည်” လို့ ရေးထား ခဲ့ပါတယ်။

ဖို့မအချစ်ဟာ လက်မထပ်မိ ကတည်းက ရှိခဲ့သည့်တိုင်၊ သို့မဟုတ် ဟန်းနီးမွန်း ကာလ အတွင်းမှာ နီးကြေးလာသည့်တိုင် ဒီအချစ်ဟာ စိတ်ကုံးယဉ် ပျောက်ကွယ် သွားတတ် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖို့မအချစ်မှာ တစ်ဦးအပေါ်မှာ တစ်ဦး သစ္ာရှိဖို့တော့ လိုပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အချစ်ဝင်နေကြသူ နှစ်ဦးရဲ့ ဖို့မဆန္တဟာ တစ်သီး ပုဂ္ဂိုလ် ဆန်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ တစ်ယောက်နေရာမှာ အခြားတစ်ယောက်နဲ့ အတား မထိုးနိုင်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရန်လိုခြင်း၊ စိတ်ကုန် ခန်းခြင်း၊ ဥပေကာ ပြခြင်း တို့ကြောင့်လည်း ဒီဖို့မ ဆန္တဟာ ပျောက်ကွယ် သွားနိုင်ပါတယ်။ တစ်ဖက်မှာလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိတ်ဆွေသဖွယ် သိပ်လေးစားလွန်းရင်၊ အထင်ကြီး ကိုးကွယ်လွန်းရင်လည်း ဒီဆန္တဟာ ပျောက်သွားတတ်ပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ရမ္မက်စိတ်ဟာ “အခြားသူ” ဆီကို သွားနေတဲ့ လျှပ်ရှားမှ တစ်ခြေစိပါတယ်။ လင်နဲ့ မယားတို့ရဲ့ ရင်းနှီးမှုမှာ အဓိကကျတဲ့ လက္ခဏာချက်ဖြစ်ပါတယ်။ လင်နဲ့မယားဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်အဖို့ “တစ်ဦးတည်း” လိုလို ဖြစ်နေတတ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ပါပဲ။

နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ကိုယ်တည်း လိုလို၊ တစ်စိတ်တစ်ဝါးတည်း လိုလို ဖြစ်လာတဲ့ အခါကျတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြေားမှာ အပေးအယူ သဘောရယ်လို့လည်း မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်က နာတယ်။ တစ်ယောက်က သာတယ်။ တစ်ယောက်က ရုံးတယ်။ တစ်ယောက်က နိုင်တယ်ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိတော့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ဖို့မ ဆက်ဆံရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြသည့်တိုင် မကြောခက် ဆိုသလို မလုံမလဲ ဖြစ်တတ်ကြပြီး ရှုက်ရွှေ့ နေတတ်ကြပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ဦးကြေားမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ယုယတဲ့ အပြန်အလှန် ဆက်ဆံရေးတွေ ပျောက်သွားပြီး ပြုနေကျကိစ္စ တစ်ခုကို အာသာပြေအောင် ဆောင်ရွက်တယ်လို့ မသိ စိတ်ထဲမှာ ထင်မှတ်ပြီး ယုယကြင်နာမှာ ယဉ်ကျေးမှု နည်းပါး လာတတ်ကြပါတယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း စိတ်ဆန္ဒကိုဖြေဖောက်ဖို့ ပစ္စည်းတစ်ခုလိုပဲ သဘော ထားကြပါတယ်။

အမှန်တကယ်တော့ ဆန္ဒတစ်ခုကို တိရစ္ဆာန်သဖွယ် ဖြေဖောက်တာဟာ လူရဲ့ ပင်ကိုမှာ ရှိတဲ့ လိုင်စိတ်ကို မဖြေဖောက် နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့သာလျှင် ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပြီးတဲ့ နောက်မှာ မကောင်းမှုတစ်ခုကို လုပ်လိုက်ရသလို နောင်တ ရနေတတ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်ကာယ ပေါင်းဖော်ခြင်းဟာ အိမ်ထောင်ရေးဘဝ ပျော်ရွင်မှုမှာ အဆုံး စွန်သော ရည်မှန်းချက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဆုံးစွန်သော ရည်မှန်းချက်ကို လားရေး

မြသန်းတင့်

နည်းလမ်း တစ်ခုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စဟာ ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် တွေထဲက အဖြစ်အပျက်ထဲ တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ လွှတ်လပ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်း ပြောရင် ကိုယ်ကာယ ပေါင်းဖော်မှ ကိစ္စဟာ ဘန္ဒါမျှ မဆိုင်ဘဲ သီးခြား လွှတ်လပ်မှ ကိစ္စတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။

အချို့က စွဲစပ်ထားတဲ့ မိန္ဒာလေး တစ်ယောက်ကို အချစ် မပေးသင့်ဘူး၊
ဖျော်ရှင် ချမ်းမြေမှုကိုသာ ပေးသင့်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ သဘောကတော့ အချုပ်
အနောင် အတွင်းမှာ နေထိုင်ရတဲ့ မိန္ဒာလေးကို တည်ပြုမိတဲ့ ဟန်ချက်မျိုးကို ပေးစွမ်း
သင့်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောပါ။ တစ်နည်း ပြောရှိးမယ်ဆိုရင် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ အချို့မှာ
မိန္ဒာလေးကို လုံခြုံမှ ပေးရတယ် ဆိုတဲ့သဘောပါ။

အထူးသဖြင့် ဒီအယူအဆမျိုးဟာ လူလတ် တန်းစားတွေထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လေ ရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ရှေ့ တိုးတက်ကြီးပွားဖို့ ခမ်းသာဖို့ မဟုတ်ဘဲရှိတဲ့ အခြေအနေ ကလေးကို ပျက်စီး မသွားဖို့ လက်ရှိ အခြေအနေက လျော့ကျ မသွားဖို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ချမ်းသာတဲ့ လူလတ်တန်းစား တစိုက်ယောက် အဖို့ကတော့ သူဘဝမှာ သက်တောင့် သက်သာလည်း ရှိတယ်။ အတော်အသင့်လည်း စည်းပိမ်ရရှိ နေနိုင်တယ်။ လောက်ကြီးမှာ ဘာကိုမျှ ပူပေါ် ကြောင့်ကြမှ မရရှိဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေသွားပြီး ၁၀ ရက်ရွယ်ချက် ရယ်လိုလည်း ကြီးကြီးမားမား မရတော့ဘဲ ရောပိုင်းကို ရောက်လာတယ်။

အရာပိုင်း ရောက်တော့လည်း တုံးလုံးစာ ပက်လက်စာ ကလေးကလည်း အဆင်သင့် ရှိတယ်။ ဒါဟာ သူတို့ဖြောတဲ့ “ဖျော်ခွင့် ခမ်းဖြေ့မှု” ဖြစ်ပါတယ်။ ရေးက ခေါ်ပညာရှင်များ ဖြစ်ကြတဲ့ အက်ပီးကျိုးရတ်နဲ့ နိုနိတို့က ဒီသဘောမျိုးကို တွင်တွင် ပောခဲ့ကြပါတယ်။

ပြဿနာ

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ကတ်မှာတော့ သူတို့ရဲ့ အယူအဆဟာ တဖြည်းဖြည်း မေးမိန့် ပျောက်ကွယ်စ ပြနေကြပါပြီ။ ကိုလေသာ လောကတိုးမှာ လက်ရှိ အခြေအနေ ကလေးကို တစ်သမတ်တည်း ထိန်းသိမ်းထားရမယ် ဆုတ္တာလည်း။ လိုလည်း မလိုလား အပ်ဘူး။ ယောက်ဗျားဆိုတဲ့ ဖို့သတ္တဝါရဲ့ တာဝန်ဟာ လုပ်ရှားဖို့ဖြစ်တယ်။ ထုတ်လုပ်ဖို့ဖြစ်တယ်။ စကြေဝြာနဲ့ ပေါင်းစည်းဖို့ ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ထုံးတမ်းစဉ်လာ လက်ထပ် ထိမ်းမှားမှုကတော့ မသတ္တဝါကို ဒီလို အခွင့်အရေးတွေ မပေးဘူး။ ဖို့သတ္တဝါနဲ့ အတူ ဒီအလုပ်တွေကို လိုက်လုပ်ဖို့ ပြောန်း မထားဘူး။ မသတ္တဝါရဲ့ အလုပ်ဟာ တစ်နေရာတည်းမှာ၊ အတွင်းမှာ နေထိုင်ဖို့ဖြစ်တယ်။ သူရဲ့ အဝန်းအစိုင်းထဲမှာ ပိတ်လောင်နေဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

တည်ပြုမိတဲ့ ဟန်ချက်ညီမှုကလေးကို တည်ဆောက်ဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ပစ္စပွန်ကို အတိတ်ရဲ့ အတ်လမ်းအဖြစ် ထိန်းသိမ်းထားဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကာကွယ်ထားဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် သူမဟာ တည်ပြုမိတဲ့ လူရှုံးသေ ရှင်ရှုံးသေရှိတဲ့ အခြေကျမှုကို တည်ဆောက်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနည်းအားဖြင့် သူမဟာ မယားကောင်းရဲ့ဝတ်၊ မယားကောင်းရဲ့ ယုယ်ကြင်နာမူ ကို ပြသဖို့ ဖြစ်တယ်။ သူရဲ့ အိမ်နံရု လေးဖက်အတွင်းမှာ သူဟာ စီမံခန့်ခွဲတယ်။ သူလောက ကလေးထဲမှာ သူကိုယ်သူ ပိတ်လောင် ထားတယ်။ အဲဒီလောက ကလေးထဲမှာ နောင်လာမယ့် ကာလအတွက် လူမျိုးစွဲယ်ပြန်ဗျားရေးကို လုပ်ဆောင်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဖို့သတ္တဝါရဲ့ ကြီးစီး လွှမ်းမိုးမှုကိုတော့ ရှောင်လို့ မရပေဘူး။ အစဉ်အလာ ဟောင်းတွေကို ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ မိမိတို့၏ ဘုန်းလက်ရုံးကို ပြသခြင်းစတဲ့ နည်းလမ်းများနဲ့ ဖို့သတ္တဝါဟာ ထာဝရဘုရားရဲ့ အမှုတော်ကို ထမ်းချက်နေကြတယ်။

မြှေသန်းတင့်

တိုင်းပြည်နိုင်ငံရွှေ၊ အကျိုးကို သယ်ပိုးနေတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုကြီး ဆက်လက် ပြန့်များရေး အတွက် လုပ်ဆောင်နေတယ်လို့ ယူဆလာခဲ့ကြတယ်။

ဒါကြာ့င့် ပျော်ရွင် ချမ်းမြှေ့မှုဆိုတာ ယောက်ဗျားရဲ့ တာဝန် ဝတ္ထာရားများကို ထမ်းဆောင် နိုင်အောင် ယောက်ဗျားကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းလို့ အဓိုက် ကောက်ကြတယ်။ အမျိုးသမီးများဟာလည်း အိမ်ရဲ့ တာဝန် ဝတ္ထာရားများကို ထမ်းဆောင် နိုင်အောင် ယောက်ဗျားကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းလို့ အဓိုက် ကောက်ကြတယ်။

အမျိုးသမီးများဟာလည်း အိမ်ရဲ့ နယ်နိမိတ် အပြင်မှာရှိတဲ့ အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက်ကို နားလည် သဘောပေါက် ကြရမယ်လို့ အစဉ်အလာအရ ယူဆလာခဲ့ကြတယ်။ ယောက်ဗျား ပိန်းမနဲ့ စကားဝါး (ပြင်ပကမ္ဘာကြီး) ကြားမှာ ဆက်သွယ် ပေးကြတဲ့ ကြားလှဖြစ်တယ်လို့ ယူဆ လာခဲ့ကြတယ်။

မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားကို လောကကြီးကို နားလည်လာအောင်၊ တိုက်ပွဲ ဝင်နိုင်အောင်၊ ဖန်တီးနိုင်အောင် အားပေး ကူညီသူဖြစ်တယ်။ အားဖြည့်ပေးသူ ဖြစ်တယ်။ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ လက်ထဲကို သူ့ဘဝကို ပုံအပ်ရမယ်။ ဒီလို ပုံအပ်တဲ့အခါမှာ ယောက်ဗျားဟာ သူ့ဘဝကို အဓိုက်ရှိရှိအောင် ဖန်တီးပေးလိမ့်မယ်။

ပျေားဘုရင်မဟာ သူ့ပျေားအုံထဲမှာ ကြီးစိုးသလို မိန်းမဟာလည်း သူအဲမိအတွင်းမှာ အရှင်သခင် ဖြစ်ရမယ်။ မိန်းမဟာ အနီးမယားဖြစ်ရမယ်။ မိခင်ဖြစ်ရမယ်။ အိမ်ရဲ့အရှင်သခင် ဖြစ်ရမယ်။ လက်ထပ် ထိမ်းမြှေးခြင်းဟာ သူ့ဘဝ အသက်ရှင်ရေးအတွက် အားဆေးသူ့ဘဝရဲ့ အဓိုက်ဖြစ်ရမယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒါတွေကတော့ လက်ထပ် ထိမ်းမြှားရေး ကိစ္စမှာ အများက လက်ခံထားကြရတဲ့ စံတွေဖြစ်တယ်။ ဒီလို မျှော်မှန်း စိတ်ကူးထားတဲ့ စံတွေဟာ လက်တွေမှာ ဘယ်လို ဖြစ်လာ ကြသလဲ ဆိုတာကို နည်းနည်းဆန်းစစ် ကြည့်ချင်ပါတယ်။

ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ ဖြစ်ပေး တဲ့အိပ်က်မှာဖြစ်ပေး ဘယ်နေရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပျော်ရွင် ချမ်းမြှေးမှုဆိုတာ ကိုင်တွယ်ပြလို့ မရတဲ့ဖြစ်ပဲ ပစ္စည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုင်တွယ်ပြလို့ ရတဲ့အရာ ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်နံရဲးဖက် အတွင်းမှာ မိသားစု ကလေးတစ်ခုဟာ တိတ်တဆိတ် တည်ရှိနေတဲ့ ကလောပ် စည်းကလေးတစ်ခု ဒါမှမဟုတ် ယူနစ်ကလေး တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

ဖြတ်သန်း လွန်မြောက်သွားတဲ့ မိမိတို့ရဲ့ မိသားစုရဲ့ အတိတ်ကို မျိုးရိုးစဉ်လာ သုံးခဲ့တဲ့ ပရိသောကတွေ၊ ဘိုးသေားတို့ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ ဖော်ပြထားကြပါတယ်။ အဲဒီ အတိတ်ဟာ အနာဂတ် အလားအလာကို ဖော်ပြ ထားကြပါတယ်။ ခြိထဲမှာ သီးပင်စားပင် တွေကို အလှည့်ကျ သူရှာသီနှင့်သူ သီးပွင့်ပေးခြင်း အားဖြင့် ရာသီတွေဟာ လုညွှာပတ် သွားလာ နေကြပါတယ်။

နွေဦးပေါက်လာတာနဲ့ မနှစ်နွေဦးတုန်းက ပွင့်ခဲ့ကြတဲ့ ပန်းကလေးတွေဟာ ပြန်ပွင့် လာကြပြီး ဆောင်းပြီးပေါက်တာနဲ့ မနှစ်ဆောင်းပြီးတုန်းက စခဲ့တဲ့ အသီးကလေးတွေဟာ ပြန်ပြီး သီးလာတတ်ကြပါတယ်။ အချိန်နဲ့ ဟင်းလင်းပြင်ဟာ အဝေးကိုဝါးလုံးထိ ပုံသန်း ထွက်ပြေးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စက်ပိုင်းအတွင်းမှာ လုညွှာပတ် နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကမြယာကိုအဖို့ပြရတဲ့ ယဉ်ကော်မှတိုင်းမှာ အိုးနဲ့အိမ် မီးဖိနဲ့ အိမ်အကြောင်း ဖွဲ့ဆိုခဲ့တဲ့ ဘပေတွေ အမြောက်အများကြီးပါ။ ဟင်းရုံသောအိုးရဲ့ . . . “လာမေဆန်း” မှာဆိုလို့ ရှိရင် လူလတ်တန်းစားတို့ရဲ့ တန်ဖိုး တွေကို ဖော်ပြထားပါတယ်။ အတိတ်ကို

မြှေသန်းတင့်

သစ္စရှိရမယ်။ ပွင့်လင်းဖြောင့်မတ်ရမယ်။ မိဘားစုံ၏ ကတိမြေကို ချစ်ရမယ် စသည်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်တေပြေမှာပဲ ကြည့်ကြည့် အမျိုးသမီးဟာ မိဘားစုံ ယူနစ်ကလေးရဲ့ ပျော်ရွင်မှုကို ဖန်တီးပေးသူ ဖြစ်လေတော့ အမိအကြောင်းကို ဖွဲ့တဲ့ ကျောဆရာ များဟာလည်း အမျိုးသမီးတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီနေ့ခေတ်မှာတော့ အိမ်ဟာ ဖင်အုပ်စိုးမျှရဲ့ ခန်းညားထည်ဝါမှုတွေ ဖောက်ပျက် သွားကြပါပြီ။ ယောက်ဗျားတွေ အများစုံအတွက် အိမ်ဟာ နေစရာ နေရာတစ်ခု အဖြစ်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ အတိတ်မျိုးဆက်ကို အောက်မေ့ သတိရတာမျိုးတွေ မရှိတော့ပါဘူး။ အနာဂတ် မျိုးဆက်အတွက် အခြေခံထားတာမျိုးရယ်လို့လည်း မရှိတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်ကို ရေးအစဉ်အလာရှိခဲ့တဲ့ အိုးအိမ်နှင့်တူအောင် လုပ်နေတာကတော့ အမျိုးသမီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ “ကင်နရိရိုး” ဝတ္ထုမှာ စတိုင်းသက်က ဘွှင်လာအိုး အဟောင်းကြီးထဲကို ပြောင်းရွှေ့ လာကြတဲ့ လင်မယား နှစ်ယောက်အကြောင်း ရေးထား ပါတယ်။

မယားက အဲဒီ ဘွှင်လာအိုးကြီးထဲမှာ ကြမ်းခင်း ကော်ဇော်တွေခင်း၊ ခန်းသီးတွေ တပ်ပြီး ပြင်ဆင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ယောက်ဗျားက တို့အခန်းမှာ ပြတ်းပေါက်မှ မရှိတာ ဘာဖြစ်လို့ ခန်းသီး တပ်နော်းမှာလဲလို့ ကန်ကွက်ပါတယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးဟာ မိန်းမရဲ့ပီဇာ် ဖော်ပြ လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သာမန် ယောက်ဗျား တစ်ယောက်ဟာ မိမိ ပါတ်ဝန်းကျင်မှုရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အသုံးပြုဖို့ တန်ဆာ ပလာတွေလို့ သဘောထားပြီး သူတို့ရဲ့ အသုံးကျမှုကို လိုက်ပြီး နေရာချုထားပါတယ်။ သူအဖို့တော့ ဒီလိုထားတာဟာ စီစဉ်တကျရှိတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် အာရုံးသမီးကတော့ သူဒီလို နေရာချထားတာဟာ ဖရိဖရဲထားတယ်လို့ မြင်ပါတယ်။ ယောက်ဗျားက စီးကရက်ဘူးကို လက်လှမ်းမိတဲ့ နေရာမှာထားတယ်။ စာရွက် ဘတမ်းများကို သူလိုချင်တဲ့အခါ ရနိုင်တဲ့ နေရာမှာ ထားတယ်။ ကလောင်တံ့ကို ဘားပွဲပေါ်မှာ တင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမကတော့ ဒီလိုထားတာကို ပစ္စလက်ခံပဲ ထားတယ်လို့ မြင်တယ်။ ဒါဟာ မိန်းမနဲ့ ယောက်ဗျားတို့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အမြင်ချင်း ခြားနား နေကြပုံပါပဲ။

မိန့်ပါန်းအီမိ

မိန့်မတစ်ယောက်၊ အထူးသဖြင့် လက်ထပ်ပြီးတဲ့ မိန့်မတစ်ယောက်ဟာ မီးဖိရှောင်နဲ့ အိုးအိမ်ကို ဖန်တီးတတ်ရမယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် နွေးထွေးမှာ ကြည်နှုန်းမှာ ပျော်ရွှေ့မှုကို ပေးနိုင်ရမယ်။ ဒီလိုပေးနိုင်ဖို့ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်တွေမှာ ယုံကြည်မှု ရှိဖို့လိုတယ်။

ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ဝါဘာစကြားနဲ့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေသလဲဆိုတာ သဘောပေါက်ဖို့ လိုတယ်။ ယောက်ချုံးသားကတော့ သူ့ပါတ်ဝန်းကျင် လောကကို ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားလေး မရှိဘူး။ စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုရင်လည်း သာမန်လောက်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူမှာ အပြင်လောကကြီး ရှိနေတာကိုး။

မိန့်မသားမှာတော့ လင်ကိစ္စ၊ သားကိစ္စ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်နေရတော့တယ်။ ဒီတော့ မိန့်မသားဟာ ကိုယ်နေရတဲ့ ပါတ်ဝန်းကျင် ကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ပျော်စရာ ကောင်းအောင် ဖန်တီးပေးဖို့ လိုလာတယ်။ ကိုယ်နေရတဲ့ အကျဉ်းထောင်ကြီးကို ပျော်စရာ ဘုံးပိုမာန်ကြီး တစ်ခုဖြစ်အောင် ဖန်တီးဖို့ လိုလာတယ်။

သျော်နောက် ဆံထုံးပါဆိုပြီး လင်နောက်ကို လိုက်ခဲ့တယ်။ အိမ်သစ်ကို ပြောင်းခဲ့ရတယ်။ အစဉ်အလာမို့လို့ သူ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် အိမ်သစ်ထဲမှာ တံခါး ပိတ်ပြီး အိမ်ရှင်မ လုပ်ရတာ၊ မီးဖို့ရှောင်ထဲမှာ တကုပ်ကုပ်နှင့် ချက်ပြုတ်ရတာ၊ အိမ်မှု ကိစ္စတွေကို လုပ်ရတာတွေကိုတော့ ဝန်အလေးသား။ ဟုတ်တာပေါ့။ အပျို့သာဝတုန်း ကတော့ လောကကြီး တစ်ခုလုံးဟာ ကိုယ့်နယ်မြေ၊ ကျေးလက် ကွင်းပြင်ကြီးတွေဟာ ကိုယ်ကျက်စားရတဲ့ နေရာ၊ တော်အပ်ကြီးတွေဟာ ကိုယ်လှည့်ပတ် သွားလာတဲ့ နေရာ၊ ဟော...ခဲတော့ အိမ်ထောင်ကျိုး အိမ်ရှင်မ ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်လောကဟာ ကျဉ်းမြောင်း သွားပြီလေ။ ကိုယ့်ဟင်းလင်းပြင်ဟာ အကန့်အသတ်တွေ ရှိလာပြီလေ။

သဘာဝအလုပ်ဆိတ်မျိုးဟာ အရင်တန်းကလို တော့ပန်းရိုင်းတွေ မဟုတ်တော့ဘဲ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ စိုက်ထားတဲ့ ပန်းအိုးထဲက ပန်းပွဲ့လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ မျှော်မဆုံး နိုင်အောင် ရှိနေတဲ့ မိုးကုပ်စက်ပိုင်းတွေ အား အိမ်နံပါတွဲပဲ ရှိတော့တယ်။

ပန်းဆိုရင်လည်း ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ ပန်းမျိုးကို ရှာစိုက်လို့ ကိုယ်မရောက်ဖူးတဲ့ ဝေးလံတဲ့တိုင်းပြည်က ပန်းချိကားကို ချိတ်ထားတာမျိုးလည်း ရှိမယ်။ သဘောကတော့ သူ့ ပါတ်ဝန်းကျင်မှာ သူအပျို့တုန်းကလို စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကြည့်မောစရာတွေ ပျောစရာတွေ ဖန်တီး ထားရလိမ့်မယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် ကမာသစ်ကလေးတစ်ခါ့ ထူးတောင် ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ကမာသစ်မှာ သူလင်သားဟာ လူအွေအစည်းကြီး၊ သူသားငယ်သမီးငယ်တွေဟာ သယ်ယူ သွားလို့ရတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်းရှိနေတဲ့ သူရဲ့အနာဂတ်ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။

အေဒီအခါမှာ အိမ်ဟာ ကမာလောကကြီးရဲ့ ပဟိုချက်မ ဖြစ်ရမယ်။ ကမာလောကကြီးရဲ့ တစ်ခု တည်းသော အစစ်အမှန် အရာဝတ္ထု ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဒသနဆရာ နီလာနှင့် အိမ်ဟာ တန်ပိုန် စကြာဝဏ္ဏကြီးတစ်ခု ဒါမှမဟုတ် အပြိုင်စကြာဝဏ္ဏကြီးတစ်ခု ဖြစ်ရမယ်လို့တောင် ပြောခဲ့တယ်။

အိမ်ဟာ နိုလုံရာ ရိပ်မြို့ရိပ်သာစခန်း၊ သိုက်မြို့လှိုက်ရှာ၊ ဝမ်းကြာတိုက်ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီနေရာဟာ ပြင်ပအနာဂတ်တွေ ကင်းဝေးတဲ့ အကာအကွယ်နိုလုံရာ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ရင် ရုပ်ထွေးပွဲလိုတဲ့ ပြင်ပ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ အစစ်အမှန်မဟုတ်တဲ့ နေရာကြီးလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

မြှေသန်းတင့်

အထူးသဖြင့် ကိုယ့်အိမ်သားတွေချည်းသာ ကျွန်းခဲ့ပြီး ပြတ်းပေါက်တွေကို ပိတ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ အီမံရှင်မဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကောရိတစ်ပါးလို ခံတားလာရလိမ့်မယ်။ နေ့ခုး တုန်းကတော့ ပြင်ပကိစ္စတွေ၊ ဇွဲ့သည်တွေ၊ ပြင်ပဆက်သွယ်မှုတွေနဲ့ အနောင့် အယုက်တွေကို တွေ့နေရတယ်။ ပြင်ပကြောင်တောင် နေရောင်ကြီးကြောင့် အနောင့် အယုက် ဖြစ်ရတယ်။

ကိုယ့်အိမ်သားချည်းပဲ ကျွန်းခဲ့လို တံခါးတွေကို ပိတ်ပြီး မီးရောင်အောက်မှာ ကိုယ့်ဘဝကို စိုးပိုင်ရာ စိုးပိုင်နိုင်တဲ့အဖြစ်ကို ပြန်ရောက်သွားပြီး မီးအုပ်ဆောင်းအောက်က မီးရောင် လက်နေသလို သူ့စိတ်သန္တာန် အတွင်းမှ အရောင်ဟာလည်း ဖြာထွက်ပြီး တစ်အိမ်လုံး ထွေန်းလင်း စေလိမ့်မယ်။ လောကဗြီးမှာ သူတို့ ကမ္ဘာအရာ အားလုံးဟာ သူ့အိမ်ထဲမှာ လာရောက် စုဝေးနေတယ်လိုတောင် ထင်ရတယ်။

သူ့အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ ကခန်းခဲီး၊ ကြမ်းခင်း၊ ကော်ကော၊ မီးအုပ်ဆောင်း၊ ကြွေ့ပန်းဒီး၊ ကတီပါဒုံး စတဲ့ အရာများဟာ အနည်းနဲ့ အများဆုံးသလို သူရဲ့၊ အာရုံခံတားမှုကိုတော့ နှစ်သိမ့် ဖြေဖျက်ပေးနေတာ အမှန်ပဲ။ ဇွဲ့ခန်းထဲမှာ အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ အပြင်အဆင် အမွမ်းအမံတွေဟာ သူရဲ့၊ ကတိစိတ်၊ သူရဲ့၊ ပင်ကိုစိတ်၊ သူရဲ့၊ အရည်အသွေးကို ဖော်ပြ နေကြတယ်။

ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ ဒီအရာတွေကို သူဝယ်ခဲ့၊ သူရွေးခဲ့၊ သူဖြစ်ခဲ့၊ သူဖန်တီးပေးခဲ့ ပေတာကိုး။ ဒီအရာတွေဟာ သူရဲ့အတွေ့ကိုယ်စားပြုထားတဲ့ အရာတွေဖြစ်တယ်။ ဒီအရာတွေကိုကြည့်ပြီး ဇွဲ့သည်က သူဟာ ဘယ်လောက် အဆင့်အတန်းမြင့်သလဲ၊ မမြင့်ဘူးလဲ၊ ဘယ်လောက် အဆင့်အတန်း ရှိသလဲ၊ မရှိဘူးလဲ ဆုံးတာကို အကဲဖြတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အိမ်ဟာ သူရဲ့၊ လူမှု ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး တန်ဖိုးတွေကို ဖော်ပြတဲ့ နေရာဖြစ်တယ်။ သူရဲ့ အတွေ့ကိုယ်စားပြုထားတဲ့နေရာဖြစ်တယ်။

မြိုသန်းတင့်

အီမိဖော်ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ မိန်းမသားဟာ သူအိမ်ကို သူကိုယ်ပိုင် စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် လုပ်ပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင် အီမိကိုကြီးကြပ်ရမှ ကျေနပ်ပါတယ်။ အီမိဖော် ရှိသည့်တိုင် အီမိမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူကိုယ်တိုင် ထိမ်းသိမ်းပြုပြင်တယ်။ မိုးဖိုးထဲမှာ ရှိတဲ့ အိုးချက် ပန်းကန်လေးတွေ ပြောင်လက်နေတာ၊ အဝတ်အစားတို့ အီပ်ယာ ခင်းတို့ ခန်းဆီးတို့ သန်းရှင်း ဖြာဖွေးနေတာ၊ ပရီဘောဂ တောက်ပြောင်နေတာဟာ သူ လက်ရာတွေ ပဲပေါ့။

ဒီလို အလုပ်ကလေးတွေကို သူလုပ်တာဟာ စိတ္တော် ဘာသာနဲ့ကြည့်ရင် သူရဲ့ အရည်အချင်း၊ သူရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဖန်တီးမှုကို ပြချင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သန်းရှင်းတယ်ဆိုတာ ညစ်ပတ်တဲ့ အရာကို သန်းအောင် လုပ်ရတာ၊ ရှင်းလင်း လုည်းကျင်းတယ် ဆိုတာ ဖရိဖရဲ့ ဖြစ်နေတဲ့အရာကို ရှင်းလင်းရတာဆိုတော့ ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ တိုးတွင်ဖန်တီးတဲ့သဘော ပါနေပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီလုပ်ငန်း ကလေးတွေကို လုပ်တာဟာ စိတ်ပညာ သဘောနဲ့ ကြည့်ရင် မိန်းမသာရဲ့ တိုးတွင် ဖန်တီးချင်တဲ့ စွမ်းအားကို မသိမသာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြတာ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆနိုင်ပါတယ်။ အဲ . . . ဆင်းရဲတဲ့ အီမိတောင်များမှာတော့ မိန်းမသားမှာ ဒီကျေနပ်မှုကို မရနိုင်ဘူးပေါ့။ သူတို့ရဲ့ တိုးတွင်ဖန်တီးမှ စွမ်းအားကို ကောင်းကောင်း မပြနိုင်ရှာဘူးပေါ့။ သူက ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစား ပြင်ဆင်သည်ဖြစ်စေ အီမိခေါင်း ကလေးဟာ အီမိခေါင်းကလေးပဲ ဖြစ်နေမှပါပဲ။

အီမှုကိုစွဲဟာဟိုရဆိုတာ ကြည့်တော့သာ ဘာမျှမဟုတ်ပေမယ့် တော်တော်စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်း ဖြစ်ရတဲ့ အလုပ်ပါ။ ဒါကို မိန်းမသားတွေ ကောင်းကောင်း နားလည်းပြီး အစဉ်အဆက် ပြောလေ့ ရှိကြပါတယ်။ အလုပ်ကလည်း အသစ်အဆန်း ရယ်လို့ မရှိပဲ နေစဉ် ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ ပြန်သံသရာလည်းနေတော့ ပြီးငွေစရာလည်း အလွန်ကောင်းပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

သန်ရှင်းအောင် လျှော်ဖွပ်၊ တိုက်ချွတ်ထားတာတွေဟာ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ညှစ်ပတ် သွားပြန်ရော့။ အဲဒီတော့ နောက်တစ်ခါ တိုက်ရချွတ်ရပြန်ရော့။ ဒီလိုနှင့် အိမ်ရှင်မ အလုပ်ဟာ သံသရာလည်နေတယ်။ ဒီလိုနှင့် အိမ်ရှင်မ အလုပ်ဟာ ဖတ်ဖတ်မောရ တော့တယ်။ သူမှာ ကောင်းတာတွေကို ဖန်တီး ထုတ်လုပ်ချိန် မရတော့ပဲ မကောင်းတဲ့ အဟောင်းတွေကို လိုက်ပြုင်နေရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ရတော့တယ်။

ကျောင်းသူလေး တစ်ပေါ်ကဆိုရင် သူရဲ့ စာစီစာကုံးထဲမှာ ကျွန်မတစ်သက် ဘယ်တော့မှု အိမ်သန်ရှင်းရေး ကိစ္စတို့ကို လုပ်မည် မဟုတ်ပါလို့တောင် ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူကတော့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝတို့ ဘာတို့ ဆိုတာ ရေးတုန်းကလို တစ်ဦးဦး ဖြစ်နေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာကိုး။

တစ်နေ့တော့ သူအမေ ပန်းကန်တွေ ဆေးနေတာကို မြင်တော့မှ သူလည်း အမေ့လိုပဲ ပန်းကန်တွေ ဆေးသွားရမှာ ပါလား ဆိုတာ သဘောပါက်သွားတယ်။ ပိန်းမသားတွေ အနိုင်တော့ စားတာ၊ အိပ်တာ၊ သန်ရှင်းအောင် လုပ်ရတာတွေဟာ တစ်ရစ်ပတ်ပတ် ဖြစ်နေတော့မှာပဲ။ ဖုန်မှုန်းနဲ့ အညှစ်အကြေးတွေကို တိုက်ဖျက်လိုက်ရတဲ့ တိုက်ပွဲဟာ ဘယ်တော့မှ ပြီးဆုံးတယ်လို့ မရှိပဲကိုး။ အဝတ်လျှော်တာ၊ မီးမူတိုက်တာ၊ တံမျက် လှည်းတာ၊ အဝတ်ပါရိုင်ထဲက အဝတ်တွေကို ထုတ်ပြီး ဖုန်တွေကို ခါရတာ ဒီလို ပျက်စီး ယိုယွင်းတာတွေကို မပျက်စီးအောင် လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်တွေဟာ ဘဝကို မခဲ့စား နိုင်အောင် လုပ်ထားတဲ့ အတားအဆီးတွေ ဖြစ်နေတယ်။ အပြုအလုပ်နှင့် အဖျက်အလုပ် ရယ်လို့ ရှိတဲ့အနက် အိမ်ရှင်မဟာ အပြုအလုပ်ကို လုပ်ချိန် ကောင်းကောင်းမရဘဲ အဖျက် အလုပ်ကို တားဆီးရတာနှင့်ပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်။

ဒီနေရာမှာ သူအလုပ်ကို အသနစကားနှင့် ပြောရလျှင် မင်းနေးခစ်ပါဒီ အလုပ်လို့ ပြောရမယ် ထင်တယ်။ မင်းနေးခစ် ဝါဒဆိုတာကတော့ တော်းမဟုတ်ပါဘူး။ လောကမှာ

မြှေသန်းတင့်

အကောင်းဆုံး ဆိုတာ သူဘာသာသူရှိတဲ့ အရာမဟုတ်ပါဘူး။ အဆိုးကို တိုက်ဖျက်ပြီးမှ ရိုလာတဲ့ အရာပျိုးလို့ ယူဆတဲ့ အယူအဆမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းမသားဟာ လောက သစ်ကြီးကို ဖန်တီးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ သူနေရာဟာ အီမိထဲမှာပဲရှိတယ်။ ပြောင်းလဲရွှေ့လျား ခြင်း မပြုပဲ ရှိနေတယ်လို့ ယူဆခဲ့ကြပြီး သူအလုပ်ဟာလည်း မကောင်းတာကို တိုက်ဖျက် နေရတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဖုန်မှုနဲ့ အစွန်းအထင်း၊ အညွစ်အကြေား၊ ချုံစက်တို့ကို တိုက်ဖျက်နေပေါ်ယုံ တကယ်မှာတော့ ဒီအရာတွေကို တိုက်ဖျက်နေခြင်းမျှသာ မဟုတ်ပဲ၊ မကောင်းမှု ခုစရိတ်ကို တိုက်ဖျက်နေခြင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ စေတန်နတ်ဆိုးနှင့် နပန်းလုံးခြင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ရှုတ်ဖြူတို့၏ခြင်းသည် ကား

မိန်းမဟာ အပြုသဘောဆောင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ချိန်ရယ်လို့ သိပ်မရှိတဲ့ တော့တော့ ပြောခဲ့သလို အမျိုက်သရှိက်ဆိုတဲ့ ရန်သူတွေကို နှစ်နှင့် ရှင်းလင်းနေရတာနဲ့ပဲ အချိန် ကုန်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ မကြာခကာ ဆိုသလိုပဲ အီမ်ရှင်မဟာ အဲဒီလုပ်ငန်းကို အရှုံးမကြီး တစ်ပိုင်းလို့ လုပ်နေရတယ်။

တစ်ခါတစ်လေမှာ သူတို့ကြည့်ရတာဟာ အဲဒီ အီမ်မှုကိစ္စ တွေနှင့် လုံးတွေးရစ်ပတ် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အရှုံးမကြီး သမွယ်တောင် ဖြစ်နောတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို အရှုံးမကြီး တစ်ပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ အီမ်ရှင်မဟာ ညွစ်ပတ်မဲ့ အပေါ်မှာ သူရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ပွဲကြီးကို ကြေညာတိုက်ခိုက်ရင်း လောကကြီးမှာ ဒီလောက်ပဲ အညစ်အကြေး ပေါ်ရ သလားဆိုပြီး အညစ်အကြေးကို ဖြစ်နေတဲ့ အရာတိုင်းကို သူပြုစ်တင် မောင်းခဲ့ခြင်း ပြတော့ တာပါပဲ။

လူတစ်ယောက် အီမ်ထဲဝင်လာရင် သူမျက်လုံးတွေဟာ အပြစ်ရှာတဲ့ အမြင်နှင့် တောက်ပလာပြီး အပြစ်ကို လိုက်ရှာနေတော့ တာပါပဲ။ ကလေးဝင်လာလို့ရှိရင်လည်း "အင်း.. မင်းတို့ ခြေထောက်တွေကို စင်အောင်သတ်ခဲ့။ ကော်ဇာကို ဘာဖြစ်လို့ နှင့်ခြေပစ်နေရတာလဲ။ ခန်းဆီးပြနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ သွားဖြေ နေရတာလဲ။ သူဘာသာသူ နေပါစေလား" စသည်ဖြင့် မာန်မဲတော့တာပါပဲ။

သူအိမ်သားတွေ အားလုံးကိုလည်း အသက်ကိုတောင် ပြင်းပြင်း မရှုံးစေချင်တဲ့ ပုံမျိုးပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့ လူပ်ရှုံးသမျှ၊ ပြုမှုသမျှဟာ သူအဖို့ နောက်က လိုက်ရင်းပြီး အကျိုးခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်ရမှာကို ကြောက်နေလိုပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ မိန်းမဟာ ချပ်ချယ် တတ်လာတယ်။ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ် ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်နေတယ်။ အပြစ်ရှာတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်လာတတ်တယ်။

မြှေသန်းတွင့်

ဒီမှာတင် အိမ်ရှင်မလည်း မိန်းမရဲ့ ကျက်သရেတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်တော့တာပါပဲ။ သူဟာ အရာရာကို သတိ ထားလွန်းပြီး နိုက် များလာတယ်။ သူဟာ နေရောင်ကိုလည်း မလိုချင် တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ နေရောင်ထဲမှာ အင်းဆက် ပိုးမွှားတွေ ဘက်တိုးရိုးယားတွေ၊ ဖုန်တွေ ပါလာမှာ ပိုးလိုတဲ့။

ပြီးတော့ နေရောင်ကြောင့် ပိုးဆန်းသီးတွေ အရောင်လွင့်ကုန်မှာ ပိုးလိုတဲ့။ နေရောင်ကြောင့် ကူရှင်တွေ ဆေးရောင် ပြယ်ကုန်မှာ ပိုးလိုတဲ့။ သူဟာ လေကို မွေးအောင် လုပ်တဲ့ နာပယ်သလင်းတွေကို ဖုန်းတယ်။ သူဟာ စိတ်တို့လာပြီး ကကျည်ကကြောင် ကျလာတယ်။ လူတိုင်းကို ရန်လိုလာတယ်။

ကျန်းမာပျို့ချယ်တဲ့ မိန်းမငယ်တစ်ဦးဟာ ဒီလို စိတ်ညွစ်ညှူးဖွယ် ကောင်းတဲ့ ဘဝ မျိုးကို ဘယ်မှာ နှစ်သက်မက်မော ပါ့မလဲ။ ဒီလို ကကျည်ကကြောင်ကျတာ၊ ဒီလို ပြာလောင် ခတ်တာ၊ ဒီလို ရှိကျတာမျိုးဟာ စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားနေတဲ့ မိန်းမတွေ၊ အဘွားကြီးတွေ၊ အိမ်ထောင်ထိန်း မိန်းမကြီးတွေ၊ အလိမ်အညာခံရတဲ့ အနီးတွေ၊ စိတ်ထား ဆိုးပြီး အာကာရှင်ဆန်းတဲ့ ယောက်ဗျားက မီးဖို့ချောင်ထဲမှာ အထိုက်နှင့် ပိတ်လောင်ထားခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့သာ ထိုက်တန်းတဲ့ အဖြေမျိုးမဟုတ်လား။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်။ ထယ်ထယ်တုန်းက သိပ်ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ မိန်းမ။ ကြော့နေအောင် ဖြီးလိမ့်းပြီး ကောင်းကောင်းနေတတ်တဲ့ မိန်းမ၊ မနက်ငါးနာရီ ထိုးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နှက် အိပ်ယာကထာ၊ ရေမိုးချိုး၊ အလှပြိုင်ပြီး နေပြီ။ နောက်တော့ ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ရှုပြီး သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်မှာ ပစ်ထားတယ်။ သူကတော့ အပျော်အပါးပဲ လိုက်နေတာပေါ့။

နောက်တော့ အဲဒီမိန်းမယာ အားအားရှုတိုင်း သူအိမ်ကို သန္တရှင်း၊ သူအိမ်ကို အလှပြိုင်တာနဲ့ အရှိန်ကုန်နေတယ်။ သူမှာ အိမ်ထောင်သည် ဘဝရဲ့ပျော်ဆွင်မှုရယ်

မြှေသန်းတင့်

လို့လည်း သိပ်မရှိတော့ သူအာရုံဟာ တွေးသက်ကို ရောက်သွားတာပေါ့။ အချို့သူတွေ အရက်စွဲသွားသလို့ သူလည်း သူအိမ်ကြီးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ၊ အလုပ်ငါးတန္ထာနပဲ အချိန်ကုန်ပြီး ဒီအလုပ်ကို ဆေးလို့၊ အရက်စွဲသလို့ စွဲသွားတော့ တော်တော်တန်တန် လူဟာ မနေရက် မနေရဲ့ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါလည်း ရူးသွာ်ခြင်းတစ်မျိုးပေါ့။

အချိုးသမီးဟာ သူကိုယ်သူတောင် မေ့နေပြီး အဲဒီအလုပ်နဲ့ အချိန်ကုန်နေတယ်။ အိမ်မှုကိစ္စ ဆိုတာလည်း အလွန်အများသား မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဘဝက ထွက်ပြေးချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ အိမ်မှုကိစ္စဟာ ခိုလုံးနားနေရာ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

အဝတ်လျှော်ရတာတို့၊ ကြမ်းတိုက်ရတာတို့၊ ဆေးကြောရတာတို့ထက်စာရင် ချက်ပြုတ်ရတာ၊ ထမင်းပဲ ပြင်ရတာတို့က အပြု လက္ခဏာ ဆောင်ပြီး အချွင်လန်းဆုံး အချိန်မှာ ရေးသွားရတယ်။ လမ်းမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် လျေကားရင်းမှာ တစ်ဖက်ခန်းက အခန်းဖော် ရေးသွားဖော်နဲ့ တွေ့ရင် အတင်းအဖျင်းကလေး ပြောနိုင်သေးတယ်။

အားလုံးခွဲသင်ရင်း၊ ဟင်းရွက်ခြွှေရင်းလည်း အပျင်းပြေတယ်။ အနည်းဆုံး တစ်ယောက်တည်း အထိုးကျွန်းနေရတာကို သက်သာစေတယ်။ အိမ်တွင်းပုန်း ခေါင်းပြီး မြှုပ်ရတဲ့ မဟာမေဇာင် အချိုးသမီးတွေ အဖို့ဆိုရင် ရောပ်ရတာကိုက စွန်းဘားခန်းကြီး တစ်ခုလို့ ဖြစ်နေတယ်။

စတိုးဆိုင်တွေမှာ၊ ရေးဆိုင်တွေမှာရှိတဲ့ အချိုးသမီး အချင်းအချင်းလည်း သူတို့ အိမ်မှ ကိစ္စတွေကို ပြောတတ်ကြတယ်။ ဒီလို့ စကားမျိုးတွေဆိုတာ ယောက်ဗျားတွေနဲ့ ပြောလို့ နားမလည်နိုင်ဘူးလေ။ သူတို့ မိန်းမချင်းသာ နားလည်နိုင်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဒီလို့ပြောရတာကို သူတို့ဖြို့ရည်ယူက်ရည် ရှိကြတယ်။

မြေသန်းတင့်

ရွေးဝယ်တာဟာလည်း တော်တော်ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်တယ် ဆိုတာ သူတို့တွေလာ ရတယ်။ အန်ဒရေရှိက မဟာမေဒင် အမျိုးသမီးများဟာ လောင်းကတားတာကို မသိလည်းမသိ၊ နားလည်းမလည်ကြတဲ့ အခါမှာ ရွေးဝယ်တာကို တွေတော့ အဲဒီလို ရွေးဝယ်ရတာကို သူတို့ ပျော်ကြတယ်လို့ ရေးဖူးပါတယ်။

သူက အဲဒီ ဓလ္လုထုံးစံကို ကုန်သွယ်ယဉ်ကျေးမှုလို့ ခေါ်တားပါတယ်။ ရွေးဝယ်တဲ့ အခါမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အကောင်းဆုံးသစ်သီးကို ရွေးအနည်းဆုံးနဲ့ ဆစ်လိုက်တယ်။ ရွေးသည်က သူပစ္စည်းကို ဒီလောက်ရွေးနဲ့ မရောင်းချင်ဘူး။ ပိုလိုချင်တယ်။

ဒီပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်ဆစ်တဲ့ရွေးနှင့် ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒီဟာ လောင်းကတားနည်း တစ်မျိုးလို့ ပျော်စရာ ကောင်းနေတယ်။ ဒီမှာ အီမ်ရှင်မဟာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ရွေးခြင်းတောင်းကို ဆွဲပြီး ကြည်နဲ့စိတ် အပြည့်နဲ့ အီမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

ဓတ်ငွေနှင့် လျှပ်စစ်ဓတ်ဟာ မီးရဲ့ ချစ်စရာ ကောင်းပုံကို အဆုံးသတ် ပစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီပေမယ့် ကျေးလက်တွေ မှာဆိုရင် အမျိုးသမီးတွေဟာ ယခုထက်တိုင် ခြောက်သယောင်း နေတဲ့ သစ်သားထင်းစထဲက ရှင်သန်တောက်ပတဲ့ မီးတောက်တွေ ထွက်လာတာကို ကျေးလက်က အမျိုးသမီးတွေ ယခုထက်တိုင် သိနေကြသေးတယ်။

မီးလျှော့တွေ တောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ထမင်းဟင်းချက်တော့ အမျိုးသမီးဟာလည်း ပစ္စလက် ပညာသည် တစ်ဦး၊ မြော်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သွားတော့တယ်။ ကြက်ဥက္ကလေးကို ခေါက်လိုက်တာမျိုး၊ အာလူးကလေးကို ဆီပူထဲ ထည့်လိုက်တာမျိုး စတဲ့ အကွန်ရှင်းလင်း လွယ်ကူတဲ့ လျှပ်ရှားမှုကလေး တစ်ခုကြောင့် ဖြပ်ပစ္စည်းတွေဟာ ဟင်းလျာတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒီအရှိရတ် ပညာတွေထဲမှာ စွဲလမ်း နှစ်သက်စရာ ရှိနေတယ်။ ဒီအချက်အပြတ်တွေ ထဲမှာ ကဗျာရှိနေတယ်။ အိမ်ရှင်မဟာ အချိန်ကာလကို ဆားတို့ သတ္တားတို့နဲ့ ကျော်ကွင်း ထောင်ဖမ်းပြီး အချဉ်သန်လုပ် ထိန်းသိမ်း ထားလိုက်တယ်။

ရှင်သန်တဲ့ဘဝကို စွဲအိုးကလေးတွေထဲမှာ ဝိတ်လျောင် ထားလိုက်တယ်။ ချက်ပြုတ်ခြင်း အတတ်ဟာ တွေ့ရှိမှု တစ်ချဖြစ်ပြီး ဖန်တီးမှု တစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ အရသာရှိတဲ့ ကိတ်မျိုး တစ်လုံး၊ ဒါမှမဟုတ် ကြုပ်ကြုပ်ကလေး ဖြစ်နေတဲ့ မှန်ကလေးတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်လိုက်တဲ့ အတွက် မိန်းမဟာ အထူးကျော်ပိ ရောင်းရဲမှု တစ်ခုကိုရသွားတယ်။ လူတိုင်းမှ ဒီလိုမလုပ်တတ်ကြဘဲကိုး။ ဒါပျိုးဆိုတာ သူပါရမီနဲ့သူမှ လုပ်နိုင်ကြတာကိုး။

ဒီမှာလည်း မိန်းကလေးဟာ အသက်ကြီးတဲ့ အမေ အဒေါ် အစ်မ တို့ထံက အတုဂါးပြီး သူတို့ကို မီးဖိချောင်ထဲမှာ ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးတယ်။ ဂျိန်ယ်ပေးတယ်။ အာလုံးအခွဲ သင်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် တော်းသော သူတို့လည်း အိမ်ရှင်မများလိုပဲ ထပ်ပြန် တလဲလဲ၊ ထပ်ကာ တလဲလဲ လုပ်လာတဲ့ အခါမှာတော့ သူတို့လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ ပြီးငွေ သွားကြတယ်။

ထပ်ကာထပ်ကာ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်အတွက် မီးဖိချောင်ရဲ၊ ပျော်စရာ ကလေးဟာ ပုက်စီး သွားကြတယ်။ မကြာခင်က ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ လေ့လာချက်များအရ အိမ်ရှင်မများရဲ၊ အိမ်ထောင်မှု ထိန်းသိမ်းရေး လုပ်ငန်းဟာ ပုမ်းမျှအားဖြင့် တစ်ပတ်ကို နာရီ သုံးဆယ် လောက် ရှိတယ်ဆိုတယ်။

ဒါဟာ ရုံးတက်နေတဲ့ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ရဲ၊ တစ်ပတ်လုပ်ချိန်ရဲ၊ လေးပုံသုံးပုံနှင့် ညီမျှတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ မိခင် တစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ တစ်ချိန်လုံး အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မပြတ်တော့သူ့ဘူးပေါ့။

မြိုင်နီးတင့်

မိန်းမဟာ သူလုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုတိုင်းကို အဆုံးစွန်သော ရည်ရွယ်ချက် ရှိတယ်လို့ သဘောထားလေ့ ရှိတယ်။ ဆိုလိုတာက သူလုပ်လိုက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု (ဥပမာ-ခေါင်းအုံးစွပ် တစ်ခု၊ ကိတ်မျန်းတစ်လုံး၊ ပန်းစိုက် အလှုပြင်ဆင်မှုတစ်ခု) ဟာတားသုံးဖို့၊ လူတွေ အသုံးပြုစိုး လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု မဟုတ်ဘဲ သူဘာသာသူ အဆုံးစွန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလို့တင်မှတ်နေတယ်။

အထူးသဖြင့် သူမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရလေ အဲဒီလို ထင်တတ်လာလေပဲ။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အသုံးပြုစိုးလို့ မယူဆပဲ ထိန်းသိမ်းဖို့လို့ ယူဆထားတဲ့ အကျင့်ဟာ သူမှာ စွဲနေတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် သူပင်ပင်ပန်းပန်း တိုက်ထားတဲ့ကြမ်းပြင်ကို ယောက်ရှုံးနဲ့ ကလေးတွေက ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်ဆိုပါစို့။ စိန်ပတွေနဲ့ တက်နှင့် တယ် ဆိုပါစို့။ သူမှာ ရင်ကျိုးမတတ်ဖြစ်နေရပြီ။

ကြမ်းခင်းကော်ကော ပေမှာစိုးလို့ အဲဒီကြမ်းခင်းကော်ကောကို မသုံးရက်ဘဲ သိမ်းထားတယ်။ အချဉ်သနပ်ကို မစားရက် လောက်တက် မို့တက် ဆိုသလို မကောင်းတော့ဘဲ ဖြစ်သွားပြီး လွှင့်ပစ် လိုက်ရတာမျိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ညျှောန်းမှာ ဆိုရင်လည်း မနင်းရက်လို့ ညျှောန်းကို သော့ခတ် ပိတ်ထားတာမျိုးတွေ ရှိတယ်။

အဲဒီလိုကြာလာတော့ သို့လောင်ထားတဲ့ ရိုက္ခာပစ္စည်းဟာ ပိုးဟပ်စားလိုတား ကြွက်ကိုက်လိုကိုက် မို့တက်လိုတက်၊ ခြေစားလိုတား၊ ပိုးတောက်လိုတောက်နဲ့ မကောင်းတော့ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျောက်တုံးတွွေနှင့် ပန်းပုထုဆစ်ထားတဲ့ အိပ်မက်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ပျက်စီးပုံးယဉ်းနှင့်တဲ့ အရာတွေနဲ့ လုပ်ထားတာ။ စားစရာ ပစ္စည်းတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။

မြှေသန်းတင့်

ဒါလီရဲ၊ ပျော်တွေနေတဲ့ နာရီရှင်များလို အိတ္ထူဗြီး ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်။ အပေါ်ယေားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့ မဖောက်မပြန် မပျက်စီးနိုင်သလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် အထဲမှာ ပိုးလောက် တို့ရှိနေဖြီး တင်နေမှာ ပုဂ္ဂိုလ်များရှိခဲ့ သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးရုံးသွားတဲ့ အိမ်ရှင်မဟာ သူပြပြင်ဖန်တီးတဲ့ အရာများလိုပဲ မို့ခို့တွေယ်တာတဲ့ စိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။ အဝတ်ဟာ မီးလောင် ပေါက်ကွဲ သွားတယ်။ အကြောင်းပေါ်ဟာ တူးသွားတယ်။ ပန်းကန်ဟာ ကွဲသွားတယ်။ ဒီအရာကလေး တွေဟာ အိမ်ရှင်မအဖို့တော့ ဘဝပျက်သလောက်၊ ကမ္မာပျက်သလောက် အရေးကြီးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူလောကဟာ တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းသည်ထက် ကျဉ်းမြောင်း သွားရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့၊ အိမ်ရှင်မ ထုတ်လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ အိမ်မှုတာဝန် တွေထဲက ထွက်လာတဲ့ အရာတွေကို အသုံးကျဖွား အသုံးချပစ်တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

သူဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ အိမ်သားအားလုံး ပျော်ရွင်မှာ ဝလင်မှာ ကြည်န်းမှုကို ရရေတယ်ဆိတ်တာ အိမ်ရှင်မ သိအောင်၊ အိမ်ရှင်မ သဘောပေါက်အောင် လုပ်ပေးပို့ လိုပါတယ်။ အောင်မြင်တဲ့ ဟင်းလျာတစ်ပွဲကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပေးလိုက်နိုင်ရင် ချက်ပြုတ်တဲ့ သူရဲ့ အောင်ပွဲခံလိုက်ရတဲ့ အချိန်ဟာ ဆိုက်ရောက်လာတော့ တာပဲ။

လင်ယောက်ကျားနဲ့ သားသမီးတွေက အားရဝမ်းသာနဲ့ စားကြသောက်ကြ ကုန်ခန်းအောင် လုပ်ပစ် လိုက်ကြရင် ချက်ပြုတိခြင်း အရှိရတ်ပညာ အတတ်ဟာလည်း ဆက်လက် တိုးတက်လာပြီး အစားအစာတွေဟာလည်း အသွေးအသား၊ အဆီအနှစ်၊ အာဟာရ ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

မြေသန်းတင့်

အညှိခန်းကြမ်းခင်း လုလှပေးထားတာထက် အသက်ရှင်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေကို တောင့်တင်း ခိုင်မာလာအောင် လုပ်တာက ဖိုလို အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့်ဖို့ ချက်ပြုတ်သူ အိမ်ရှင်မရဲ့ အားထုတ်မှုဟာ အနာဂတ်ကို ဦးတည်သွားနေပါတယ်။

အိမ်ရှင်မ ချက်ပြုတ်သူဟာ ကိုယ့်အာရုံထဲမှာ နစ်မြှုပ် ပျောက်ကွယ်မနေဘဲ အနာဂတ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်တတ်စို့ လိုပါတယ်။ ချက်ပြုတ်သူ တစ်ယောက်ရဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ မီးဖို့ခြောင်ထဲမှာ မတည်ဘဲ ထမင်းတားပွဲနှင့် ပါတ်ဝန်းကျင်ရှိ စားသောက် သူတို့ရဲ့ ပါးစပ်မှာ တည်ရှုပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အတည်ပြုချက်ကို ရရှိဖို့လိုပါတယ်။ သူတို့က နောက်ထပ် စားချင်လှချည်ရဲ့လို့ တောင်းဆိုလာဖို့ လိုပါတယ်။

အားလုံးကြော်ဟာ ကိုယ်ယောက်ဗျားအတွက် ဖြစ်စုံလိုပါတယ်။ ကိုယ့်ယောက်ဗျားဟာ အားလုံးကြော်အတွက် မဖြစ်စေ သင့်ပါဘူး။ ဖြစ်တတ်တာက ကိုယ့်ယောက်ဗျားအတွက် အာလုံးကြော် ပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အားလုံးကြော်တွေ မကုန်မှာစိုးလို့ ကိုယ့်ယောက်ဗျားကို ကျွေးဇူးရတာမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ယောက်ဗျားအတွက် အိမ်ကိုပြင်ဆင်တာမဟုတ်ဘဲ အိမ်ကိုလုပို့အတွက် ကိုယ့်ယောက်ဗျားရဲ့လစာကို ဖြန်းပစ်တာမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။

ညာတာစားပွဲထိပ်ကာ သဘောပတ္တာ

မိန်းမဟာ သူ့ယောက်၏ရတဲ့ လဆကို ကိုယ်တိုင်ကိုင်တွယ်ပြီး ခန့်ခွဲချင်တယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် အိမ်ရဲ့ သာယာမှု ကို ဖန်တီးပေးချင်တယ်။ သူ့ယောက်၏ရဲ့ ပျော်ရွှေ့မှုကို ဖန်တီးပေးချင်တယ်။

တစ်ခါတစ်လေမှာ အဲဒီလိုလားချက်တွေ၊ ဆန္ဒတွေပြည့်စုတဲ့ အတွက် စိတ်ချမ်း သာရတယ်။ ကြည်နဲ့ရတယ်။ အထူးသဖြင့် ယောက်၏ကလည်း ဒီသဘောကို နားလည်ပြီး သူရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကို ဖြည့်စွမ်းတယ် ဆိုရင်ပေါ်လေ။ ယောက်၏ကိုယ်တိုင်က အိမ်နဲ့ မိသားစုကို ဦးစားပေးနေရာမှာ ထားတယ်ဆိုရင်ပေါ်လေ။

ကလေးတွေကလည်း မိဘရဲ့ အပိုကို နားလည်ပြီး မိဘရဲ့ အကြိုက်ကို ဆောင်တယ် ဆိုရင်ပေါ့။ မိဘရဲ့ စရိတ်၊ မိဘရဲ့ အစဉ်အလာ၊ မိဘရဲ့ အတိတ်ကို သဘောပေါက် နားလည်ပြီး မိဘ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေထိုင်တယ် ဆိုရင်ပေါ့။

ဒီလို အချိန်မျိုးမှာဆိုရင် မိန်းမဟာ ကြည်နဲ့ရတယ်။ ချမ်းပေြုရတယ်။ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဆိုရင် အိမ်ကို အုပ်စိုးတဲ့မိန်းမ၊ ညာတာထမင်းဂိုင်းကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့မိန်းမကို အထွက်အတိပိုလို အသိအမှတ်ပြုရာ ရောက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ထိမြားမှုဟာ ဒီနေ့မှာ သေဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ လူနေမှု စနစ်များရဲ့ အကြောင်းအကျင့် ပစ္စည်းဖြစ်နေတယ်။ ဒနီးရဲ့ အနေအထားဟာ အရင်တုန်းကလို ကျော်လုံးတင် မခံရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ လူမှုတာဝန် အိမ်မှုတာဝန်တွေ ကတော့ အရင်လို များမြှုများနေပေမဲ့ အရင်တုန်းကလို အခွင့်ထူးတွေ၊ ဂုဏ်ပြုမှုတွေ မရတော့ဘူး။

မြိုသန်းတင့်

ဒီနေ့ခေတ်မှာ ယောက်ဗျားတွေကလည်း တည်ဖို့မှ ကလေးရသွားအောင် နားခိုစရာ ကလေးရသွားအောင်၊ အခြေတကျ ဖြစ်သွားအောင် မိန်းမယူပြီး လက်ထပ် ကြတာ။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကျတော့ အနောင်အဖွဲ့ကို ခံချင်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူက အိုးအိမ်နဲ့ မီးဖိုကလေး လိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူကိုယ်တိုင် ကျတော့ အနောင်အဖွဲ့ကို ခံချင် ကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူက အိုးအိမ်နဲ့ မီးဖိုကလေးလိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူကိုယ်တိုင် ကျတော့ အဲဒီအိုးအိမ်နဲ့ မီးဖိုကလေးရဲ့ ချဉ်နောင်ထားတာကို မခံချင်ဘဲ လွှတ်လပ်ချင်တယ်။

ယောက်ဗျားဟာ အခြေတကျ ကျောက်ချနေလိုက်ပေမဲ့ သူစိတ်ထဲမှာတော့ သူဟာ လေလွင့်သုတစ်ယောက် ဆက်လက်ဖြစ်နေခဲ့ပဲ။ အိမ်အတွင်းမှာ သာယာချမ်းမြှေ့တာကို သူအထင်မသေးပေမဲ့ အဲဒီအိမ်တွင်း သာယာချမ်းမြှေ့မှာ သူအဖို့ အဆုံးစွန်းသော ရည်မှန်းချက် မဟုတ်ဘူး။

အိမ်တွင်းမှာ အဲဒီလိုပဲ သာယာချမ်းမြှေ့ပြီး နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကိုချည်း နေရဖန်များတော့ ယောက်ဗျားဟာ ငြီးငွေ့လာတယ်။ အသစ်အဆန်းကို ရှာလာတယ်။ စွန်းစားမှာကို လိုချင်လာတယ်။ ကျော်လွှားရမယ့် ခုခံဆန်ကျင်မှာကို တွေချင် လာတယ်။ ဒီလိုထပ်ချည်း တလဲလဲတွေနေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူကို ဆွဲခေါ် သွားမယ့် အပေါင်းအသင်းတို့ မိတ်ဆွေတို့ကို တောင့်တာလာတယ်။

ကလေးတွေကတော့ အဖော်တက်တောင် ဆိုးလိမ့်မယ်။ သူတို့လည်း မိဘားစုန်ယန်မိတ်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြီးချင်ကြတယ်။ သူတို့အဖို့ ဘဝဟာ အိမ်ထဲမှာမရှိဘူး။ တြေားမှာ ရှိတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ကလေးဟာ အမြဲတမ်းလိုလို ကြွေားခြားနားတဲ့အရာကို လိုက်လဲရှာဖွေတယ်။

မြသန်းတင့်

အမေက အိမ်ထဲမှာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိတဲ့ စကြေဝါးကြီးတစ်ခါ၊ စဉ်ဆက်မပြတ်တဲ့ စကြေဝါးကြီးတစ်ခုကို တည်ဆောက်ဖို့ ကြီးဘားတယ်။ ယောက်ဗျားနဲ့ ကလေးတွေက ဒီအခြေအနေကို ကော်လွှန် သွားချင်တယ်။ သူဖန်တီးသမျှဟာ လင်ယောက်ဗျားနဲ့ ကလေးတွေ အဖို့ ရိုးအိမ်နေတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုသာ ဖြစ်နေတယ်။

ဒါကြောင့်မို့သာလျှင် မိန်းမဟာ အိမ်မှာ စည်းကမ်းကို လိုက်နာအောင် သူအမိန့်
ညာကို တည်အောင် လုပ်နေရတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့သာလျှင် အိမ်ရှင်မဟာ တစ်ခါ
တစ်ရုံမှာ ခက်ထန် ကြမ်းကြုတဲ့ မိတ္ထွေးအဖြစ်ကို ရောက်သွားရတာပဲ။

ဒီနည်းအားဖြင့် အိမ်မှ ကိစ္စတွေကိုချည်း ကုန်းလုပ်နေရတဲ့ အိမ်ရှင်မ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် မရှိဘဲ ဖြစ်လာတယ်။ လူအဖွဲ့အစည်းကြီး အတွက် တိုက်ရှိက်အကျိုး မပြနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အိမ်တွင်းမှုအလုပ်ဟာ သူအနာဂတ် ဘဝကိုလည်း ဘာမျှ တိုးတက် ပြောင်းလဲအောင် လုပ်မပေးဘူး။ ဘာကိုမျှလည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြနိုင်တဲ့ အရာမျိုးလည်း ထုတ်လုပ်မှု ဖန်တီး မပေးဘူး။ သူများတွေကို မိုတည်ပြီးမ သူအလုပ်ဟာ ရှုက်ရှုလာရတယ်။

ယောက်ရှားနဲ့ ကလေးတွေမှ တစ်ဆင့်သာလျှင် သူရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ဟာ လူသိရတယ်။
ထင်ရှားရတယ်။ အိမ်ရှင်မဟာ ဘယ်လောက်ပဲ တော်သည်ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ
လေးစား ခံရသည်ဖြစ်စေ၊ သူဟာ လက်အောက်ခံပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒုတိယလူပဲ
ဖြစ်နေတယ်။ ကပ်ပါး ပိုးမွှားပဲ ဖြစ်နေရတယ်။ ယောက်းကတော့ နိုင်ငံသားဖြစ်တယ်။
ထုတ်လုပ်သူဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ လင်ယောက်း ဖြစ်တယ်။ မိန်းမမှာတော့ ဇနီးပဲ
ဖြစ်ရတယ်။ နောက်လိုက်ပဲ ဖြစ်ရတယ်။ သူအလုပ်ကလည်း သူကိုမိန်းမရဲ့ အခြေအနေက
ကယ်တင်ခြင်း မပြနိုင်ဘူး။

မြိုင်နီးတွင့်

မိန်းကလေးဟာ ကလေးအရွယ်မှ အပျို့ဖော်အရွယ်သို့ အကူးမှာ အကျပ်အတည်း တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ အပျို့ဘော်ဝင်စ ဘဝမှနေပြီး လူကြီးအရောက်မှာ ပိုမြို့ပြင်းထန်တဲ့ အကျပ်အတည်း တစ်ခုကို နောက်ထပ်တွေ့ရပြန်တယ်။

မိမကိစ္စကြောင့် စိတ်ထဲမှာ လူပ်ရှားပြီး အနောင့်အယုက်တွေ ပေါ်ရတဲ့အပြင် အဆင့် တစ်ခုကနေ တစ်ခုကို ပြောင်းရတဲ့အတွက် ပေါ်ရတဲ့ အနောင့်အယုက်တွေကလည်း ရှိသေးတယ်။ ဂျာမန် ဒသနဆရာ နှစ်ရေးက အိမ်ထောင်ပြုခါစ မိန်းကလေးစိတ်မှာ တွေ့ကြံရတဲ့ အနောင့်အယုက် ဖြစ်ပုံမျိုးကို ဒီလိုရေးခဲ့ပါတယ်။

“အိမ်ထောင်ကျလိုက်သဖြင့် မိုးကြီးထိလိုက် သကဲ့သို့ ဘဝ၏ အစစ်အမှန်များကို သိမြင်လာခြင်း၊ အချစ်နှင့် အရှက်တို့ စသည် ခံတားချက်တို့သည် ပဋိပက္ခဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်း၊ ဘုရားသခင်အလိုတော်နှင့် အဟိတ်

တိရစ္ဆာန်စိတ်တို့ ပေါင်းစပ်လည်းမြတ်အတွက် တစ်ပြီးတည်းတွင် သနားခြင်း၊ စွန်းလွှတ်ခြင်း၊ ကြောက်လန်ခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်းစသည် စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းတို့ကို တွေ့ရှိလာသည့် အတွက် (မိန်းကလေး၏ စိတ်ထဲတွင်) ဘယ်အရာနှင့်မူးမြှင့်မရနိုင်သော ဝိညာဉ် ရှုပ်တွေးမှ တို့သည် ပေါ်ပေါက်လာကြကုန်၏ လိုရေးခဲ့ပါတယ်။

လက်ထပ်ပြီးစ ရန်းမောင်နဲ့တို့ဟာ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ စိတ်လူပ်ရှားခြင်း ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒီ ဟန်းနီးမွန်းကာလ စိတ်လူပ်ရှားမှာဟာ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ စိတ်အနောင့်အယုက်ဖြစ်ရခြင်း၊ ဝိညာဉ် ရှုပ်တွေးခြင်းတို့ကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မေ့ပျောက် ဖုံးကွွယ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခြင်းပါတယ်။ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်လာတဲ့ မိန်းမငယ်ဟာ သီတင်းပတ် အနည်းငယ်ကြအောင် နေ့စဉ် ကမ္မာလောကကြီးနှင့် ဝေးကွာသွားတယ်။ လူမှာ ကိစ္စ နောင်ကြီးတွေဟာ ယာယီအားဖြင့် ပြတ်တောက်သွားခဲ့ကြတယ်။

မြိုင်နီးတွင့်

မိန်းမငယ်ရဲ့၊ အနေအထားဟာ ဟင်းလင်းပြင်မှာရော၊ အချိန် ကာလထဲမှာရော ပျောက်ဆုံး သွားတယ်။ အစစ်အမှန် လောကဗြီးနဲ့ ဝေးကွာ သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အနေးနှင့် အမြန်ဆုံးသလိုပဲ မိန်းမငယ်က သူရဲ့ လောကဗဟာင်းကို မြန်လည် ဝင်ရောက် ရတော့မယ်။ သူရဲ့အိမ်သစ်မှာ စိတ်မလှပ်ရှားသဲ ဝင်ရောက်ရတယ်လို့ ဘယ်တူန်းမျှ မရှိခဲ့မှား ပါဘူး။

မိဘရဲ့အိမ်ကို တွယ်တာမှုဟာ မိန်းကလေးမှာ ဖို့ပြီး နိုင်မြေတယ်။ အဲဒီ တွယ်တာမှုကို ဖြတ်တောက်ပြီး မောင့်မှုက်နာ တစ်ရွာမှတ်ထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့ရတဲ့ အခါကျတော့ အားငယ်တယ်။ မိဘ အနောင်အဖွဲ့က လွတ်မြောက်ပြီးဆိုတဲ့ မူးဝေမှုကိုလည်း နာကျင်စွာ ခံစားရတယ်။ အပို့သာဝကတည်းက လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ခဲ့ဖူး တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအပြောင်းအလဲကို ဒီလောက် သတိထားမိချင်မှ ထားမိ ပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်တတ် တာက မိန်းကလေးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ လွတ်လပ်မှုကို လိုချင်သည်ဖြစ်စေ၊ သူ ကာလ ကြာမြင်စွာ သိခဲ့၊ ယုံကြည်ခဲ့သွေ့နဲ့ ခွဲ့စွာလာရတဲ့ အတွက်တော့ စိတ်ထိခိုက်ရတာ အမှန်ပဲ။

တော်တော်ကို ထက်သန်ပြည့်ဝတဲ့ ဖို့မ ဆက်ဆံရေး ဘဝတစ်ခုကသာလျှင် သူကို အဲဒီ စိတ်အရှပ် အထွေးတွေ၊ အဲဒီ အားငယ်မှုတွေ၊ အဲဒီ စိတ်ထိခိုက်မှုတွေက လွတ်ကင်းအောင် လုပ်ပေး နိုင်လိမ့်မယ်။ ဒီဂုံး ဖို့မဆက်ဆံ ဘဝမှာတောင် အစမှာတော့ ကျေနှပ် ရောင့်ခြစ်း ဖြစ်တာထက် ကြောက်ချုံး၊ ထိတ်လန်ခြင်း ဖြစ်တာက များလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

ဟန်နီးမွန်းဘဝ ဖို့မကိစ္စမှာ ပထမဆုံး သူတုံးပြန်ပုံးဟာ သူ အပျို့ဘော်ဝင်စ ရာသီပန်း ဖွံ့ဖြိုးတာကို တုံးပြန်ပုံးနဲ့ တူတယ်။ သူရဲ့ မိန်းမဘဝကို ဖွံ့ဖြိုးလိုက်တဲ့အတွက် အုံသွင်းသာလည်း ဖြစ်တယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ကိစ္စဟာ မကြာခကာ ထပ်ကာ

မြှေသန်းတင့်

တလဲလဲ ဖြစ်နော်းမှာ ပါလားလို့ တွေးမိတိုင်း စက်ဆုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ လက်ထပ်တဲ့ အခါမှာလည်း အလားတူ တုံ့ပြန်တတ်တယ်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ လွှတ်လပ်သွားလို့ အို သွားတဲ့ အတွက်လည်း စိတ်လျှပ်ရှားရတယ်။ စွန်ဘားရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရတဲ့အခါမှာ အစမှာ စိတ်လျှပ်ရှားရတယ်။ နောက်တော့ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်တဲ့အတွက် စိတ်ည့်ရတယ်။

ကဲ... ခုတော့ မိန်းကလေးဟာ လက်ထပ်ပြီးပြီ။ သူရှေ့မှာ တဗြား အနာဂတ်မရှိတော့ဘူး။ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ကမ္ဘာ လောကကြီးမှာ ဒီအနာဂတ်တစ်ခုနှင့်ပဲ စစ်နဲ့ သွားရတော့မယ်။ သူလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကိုလည်း သူသိပြီ။ သူအမေလိုပဲပေါ့။ နေ့စဉ် ဒီပြုဖွယ်ကိစ္စကို ထပ်ကာတလဲလဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့။

ဇန်းတစ်ယောက် အနေနှင့်တော့ သူတာဝန်သစ်တွေကိုလည်း တွေ့ရတော့မယ်။ ရင်ဆိုင် ရတော့မယ်။ သူယောက်ဗျားဟာ အာကာရှိသူ တစ်ယောက်၊ ဥာက်ပညာရှိသူ တစ်ယောက်၊ လောက အကြောင်းကို နားလည်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် သူနှင့် ဖို့ ကိစ္စကို ဆက်ဆံ လိုက်ကြတဲ့အတွက် ယောက်ဗျားရဲ့ ရှာက်သို့ဟာ အနည်းနှင့် အများတော့ လျော့ကျ သွားတယ်။ သူကို အဖေလို အစားမထိုးနိုင်ဘူး။

အမေလိုတော့ မပြောနှင့်တော့။ မိန်းကလေးဟာ အနည်းနှင့် အများဆုံးသလို သူစိမ့်း ပြင်ပြင်တစ်ယောက်၊ ဆွေ့မတော်တဲ့ ယောက်ဗျားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်သစ်ကို လိုက်လာခဲ့ရတယ်။ ကလေးငယ် အဖြစ်မဟုတ်ဘဲ ဇန်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်နေ့မှာ မိခင်လောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ အိမ်သစ်မှာ လူစိမ့်းတစ်ဦးနဲ့ နေထိုင်ရတယ်။ ဒါတွေကို တွေးလိုက်တိုင်း တစ်ခါတစ်ခုမှာ ကြောက်သလိုလို ဖြစ်ပိတယ်။

မြှေသန်းတင့်

အမေတို့ အဖေတို့အိမ်က တစ်သက်လုံး စွန့်ခွာလာခဲ့ရပြီ။ သူမှာ အခြားရွှေးချယ် စရာ အနာဂတ်ရယ်လို့ မရှိတော့ပြီ။ အေးစက်တဲ့ ပစ္စာဗုဏ်မှာ အထိုကျို့ နေရပြီ ဆိတာ တွေ့ကို တွေးပါတိုင်း စိတ်အားလုံးရတယ်။ ညွှန်စွမ်းရတယ်။

ဒီခံစားချက်တွေကို တော်လစတိုင်းရဲ့ နှီးသည်ဖြစ်တဲ့ မြို့တား ကတော်လေးက သူရဲ့ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းမှာ ပိုပိုပြင်ပြင် ရောခဲ့တယ်။ မြို့တားကတော်ဟာ မိန်းကလေး လုပ်တို့ရဲ့ ထက်သန်မှုမျိုးနဲ့ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာတိုး တော်စတိုင်းကို လက်ထပ် ခဲ့တယ်။ လက်ထပ်လို့သာ လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်။ တော်လစတိုင်းရဲ့ အတိတ်ကိုလည်း သူ မသိဘူး။ တော်လစတိုင်းရဲ့ အထုဝါသနာကိုလည်း သူနားမလည်ဘူး။

ပြီးတော့ သူဟာလည်း တော်လစတိုင်း တွေ့ဖူးတဲ့ ပထမ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ တော်လစတိုင်းရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဒိုမ ဆက်ဆံရေးကိစ္စ ကိုလည်း သူ စက်ဆုပ်တယ်။ ဒီအထဲမှာ သူယောက်ဗျားက စိတ်တို့တတ်တယ်။ ချစ်ခင် ယုယမူ နည်းတယ်။ ဒီတွင် သူ သေချင်တယ်။ အသက်ရှင်နေလို့ ဘာတူးမှာလဲလို့ ထင်လာ တယ်။

သူဟာ အိမ်မှာ မဇနတော့ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ကို လျှောက်ထွက်နေသလဲ။ အိမ်မှာ ဘာမျှ လုပ်စရာ မရှိဘူး။ ပျောစရာမရှိဘူး။ မက်မောစရာ မရှိဘူး။ အိမ်မှာနေရ တာဟာ သိပ်ပြီးငွေစရာ ကောင်းနေတယ်။ ဝတ္ထုရေးဆရာ ကိုးလတ်နှင့် မာစယ်ပရီပိုစုံတို့ ကလည်း အဲဒီလို ဘဝမျိုးကို ရေးခြုံပြုခဲ့ကြဖူးတယ်။ စိတ်ကဗာဆရာဝန် ဂျင်းနက်ကလည်း ဒီလိုဖြစ်ရင် နောင်မှာ အာရုံကြောတိနိုက်တဲ့ရောဂါမျိုး ရလာနိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့ကြတယ်။

လက်ထပ် ထိမ်းမြှားခြင်းဟာ မိန်းကလေးအဖို့သာ အကျပ်အတည်း တစ်ခု ဖြစ်ရုံ မကဘူး။ ယောက်ဗျားအဖို့လည်း အကျပ်အတည်း တစ်ခုပါပဲ။ ယောက်ဗျားတွေမှာလည်း

မြှေသန်းတင့်

အိမ်ထောင် ကျတဲ့ အချိန်လောက်ကစီး စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါမျိုးတွေ ရလာနိုင်တယ်။

မိဘားစုံကို မခင်တွယ်ဘဲ ကိုယ့်ညီအစ်ကို မောင်နဗ္ဗာတွေကိုပဲ ခင်တွယ်မျိုးတွေ ရှိနေတတ်တယ်။ ယောက်းသားဟာ ကလပ်တို့ အသင်းတို့ အလုပ်ရုံတို့ အဖွဲ့တို့ ဘာတို့မှာ ပိုပြီး အချိန်ကုန် နေတတ်တယ်။ ဒါကတော့ လူပို့သဝမှာ သူရဲ့ အထိုးကျိုး ဘဝကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ပါ။

ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင် ကျလာတဲ့အခါမှာ သူဟာ လူကြီးဘဝကို စတင် လာခဲ့ပါတယ်။ လင်မယား သွေးဆုတုန်း အချိန်ကလွှဲလို့ ကျန်အချိန်တွေမှာ ပြီးငွေလာတတ်တယ်။ ပိန်းမက လင်ကို ချပ်ချယ်လာတယ်။ တာဝန်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေးလာတတ်တယ်။

အသက်ကွားမှာ၊ ပညာအရည်အချင်း ကွားမှာ၊ အဆင့်အတန်း ကွားမှာ မူပြောင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန် နားလည်မှု ကင်းမဲ့ လာကြတယ်။ သူတို့ နှစ်ဦးဟာ ရင်းနှီးသော်လည်း သူစိမ့်း တရံခံမှား ဖြစ်နေကြတယ်။ အရင်တုန်းက သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ခေါက်ကမ်းပါးကြီးဗြားနေခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ပိန်းကလေးဟာ ဘာမှာ နားမလည်ဘဲ လူလား မြောက်ခဲ့ရတယ်။ သူမှာ အတိတ်မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ယောက်းကလေးက လောက်ကြီးအကြောင်းကို သိသင့် သလောက် သိနေပြီ။ ကိုယ့်မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ သူတို့လောက်ကြီးအကြောင်း သင်ပေးရတော့မယ်။

အချို့၊ ကတော့လည်း ဒီသိမ်မွေတဲ့ လုပ်ငန်းကို ကောက်လုပ်နိုင်ကြတယ်။ အချို့၊ ကျတော့လည်း ပိုပြီးအမြင်ကျယ်တဲ့အတွက် သူရဲ့ ကြိုင်ရေလောင်း အကြားမှာ ဗြားနား နေတဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ ခေါက်ကမ်းပါးကြီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေကြတယ်။

ပြဿနာတင့်

အိဒစ်ဝါတန်က “သူမရဲ့ အပြစ်ကင်းသောခေတ်” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထာမှာ ဘဂေဝပြည့်နစ်လောက်က အမေရိကန် သတိသား တစ်ယောက်နဲ့ ကြင်ရာလောင်းကို ကြည့်ပြီး ဒီလိုရေးခဲ့တယ်။

“သူမ၏ ရှင်းလင်းသော နဖူးပြင်၊ လေးနက်တည်းပြုခြင်းသော မျက်လုံးများနဲ့ အပူအပင် မရှိသည့် အပြစ်ကင်းသော နှုတ်ခမ်းတို့ကို ကြည့်၍ သူသည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေ သည်။ သူနေထိုင်၍ သူယုံကြည်သည့် လူနေမှုစနစ်ကြီးက မွေးထုတ်ပေးလိုက်သည့် ထိမိန်းမငယ်သည် ဘာကိုမျှ နာမလည်သည့်တိုင် သူထံမှ အရာရာကို မျှော်လင့်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်ဘယ်လောက်များ သိကြပါသနည်း”

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ခေတ်မှာတော့ သတိသားနဲ့ သတိသမီးတို့ရဲ့ ကြားထဲက ကွာဟာချက်ဟာ အဲဒီ ခေတ်တွေတုန်းက လောက်တော့ မကြိုးတော့ပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေကလည်း ဟိုခေတ်တွေ တုန်းကထက် ခေတ်မိုးလာတယ်။ ရိုပြီး အကြားအမြင်နဲ့ ပြည့်စုံလာတယ်။ ဘဝအကြောင်းကို နားလည်လာကြတယ်။ ဒါတောင်မှ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ပိန်းကလေးက ထိနေသေးတဲ့ အတွက် ပြဿနာဖြစ်ရတာတွေ ရှိတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင့်ကျက်မှု ရေချိန်ချင်း မတူကြတော့ အခက်အခဲတွေ ရှိတယ်။ ယောက်ဗျားကလေးလို့ နိုက်နိုက်မတွေး။ ယောက်ဗျားရဲ့ အပေါင်းအဖော်တွေက ရင့်ကျက်တဲ့ စကားကို ပြောကြတဲ့ အခါမှာ သူနားမလည်နိုင်ဘဲ ဒုက္ခဖြစ်ရတယ်။

သူသည် ကျွန်ုံမထက် များစွာ အသက်ကြီးသည်။ လေးနက်သည်။ ကျွန်ုံမမှ အသက် ထိသူဖြစ်၍ ပျော်ပျော်ရွှေ့ရွှေ့နေချင်သည်။ ကပ္ပါတွေ တက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုံမ မည်သူနှင့် ကပ္ပါတာက်ရမည်နည်း။

မြှေသန်းတင့်

“အသိုးကြီးနှင့် ရသည့်အတွက် ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်တွင် အရာရာအားလုံးသည် ထိုမင်း ရင့်ရော်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျွန်မ၏ နန်ယ်ပျို့ချယ်သော အာသီသတို့သည် ထိုပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အံမကျသ ဖြစ်နေသည်” လို လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ တော်လတိုင်းရဲ ဇနီးက ရေးခဲ့ပါတယ်။

လျှော့နှစ်သွား

များသောအားဖြင့် လင်ယောက်ဗျားစတွဟာ သူတို့ရဲ့ မိန်းမတွေကို ကလေး သာသာလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ဒီလို့ ထင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း မိန်းမသိအောင် ပြတတ် ကြတယ်။ ဒီမှာတင် မိန်းမဟာ မခံချင်ဖြစ်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ မိဘအမိမိက ထွက်လာ တုန်းကတော့ မောင့်မျက်နှာ တစ်စွာမှတ်ထင် ခဲ့တာပေါ့။ ယောက်ဗျားဟာ သူတို့ လမ်းညွှန် လမ်ပြ လုပ်ပေးတဲ့သူပေါ့။

ဒါပေမယ့် အိမ်ပြင်ကို ရောက်လာတဲ့အခါမှာ သူကိုလည်း လူကြီးသူတိုး တစ်ယောက်လို့ သဘောထား စေချင်တယ်လေ။ တစ်ခါတလေမှာ သူဟာလင်ယောက်ဗျား အပေါ်မှာ ကလေးလို့ နွေ့ချင်တယ်။ တစ်ခါတစ်လေမှာ လူကြီးလို့ ဆက်ဆံချင်တယ်။ အသက်ကြီးတဲ့ ယောက်ဗျားများဟာ ကိုယ့်မယားကို သူအလိုကျ ထားနိုင်အောင် လုပ်ရတာ တော်တော် ခက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မောင့်နဲ့မယ်ဟာ အသက်ချင်းသာ မက္ခာကြေား ဆိုရင်တော့ ဒီလိုပိဋ္ဌကွာ မရှိသည့်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးပြင်းလူလား မြောက်လာပုံချင်း မတူညီကြတဲ့ အတွက် ပဋိပက္ခ တစ်မျိုး ပေါ်လာတတ် ပြန်သေးတယ်။

မိန်းကလေးဟာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ သိက္ခာမျိုးနဲ့ ကြီးပြင်း လာခဲ့ရတယ်။ ယောက်ဗျား ကလေးကလည်း သူရဲ့ ယောက်ဗျားဝါဒ၊ ယောက်ဗျား အတွေးအခေါ်၊ ယောက်ဗျား မာနတွေနဲ့ ကြီးပြင်း လာခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားမလည် နိုင်ကြတာဖြစ်ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပဋိပက္ခတွေ ပေါ်လာ တတ်တယ်။

မြှေသန်းတင့်

လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ထုံးခံအားဖြင့် မိန်းမဟာ ယောက်ဗျာရဲ့ လက်အောက်ခံ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အကြံငါးမယား ဆက်ဆံရေးမှာ ပြသနာ တက်ပြီဆိုရင် မိန်းမ ဘက်ကာပြီး ပေါ်တတ်တယ်။ လက်ထပ် ထိမ်းမြှေးတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စက တစ်ပြီးနှင့် တည်းမှာ ဖို့မကိစ္စနဲ့ လူမှု ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး ကိစ္စတို့ တစ်ခါတည်း ရောထွေး ယုက်တင် ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စဖြစ်တယ်။

လက်ထပ်တဲ့ ကိစ္စဟာ သက်ဆိုင်သူ နှစ်ဦးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖို့မကိစ္စ သက်သက် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်၊ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လူမှုကိစ္စလည်း ဖြစ်နေတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် လက်ထပ်ထိမ်းမြှေးတဲ့ ကိစ္စဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စလည်း ဖြစ်တယ်။ အများနှင့်ဆိုင်သော လူမှုရေးကိစ္စ လည်းဖြစ်နေတယ်။

ဒါဟာ လက်ထပ် ထိမ်းမြှေးမှုရဲ့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆန်းကျင်နေတဲ့ လက္ခဏာနှစ်ရပ်ပဲ။ မိန်းမဘက်က ကြည့်ရင် ဒီအချက်ဟာ ပိုလိုတောင် ထင်ရှားနေသေးတယ်။ မိန်းမရဲ့ မျက်စိန့် ကြည့်ရင် သူယောက်ဗျားဟာ ယောက်ဗျား အရည်အချင်းရှိတဲ့ အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်တယ်။ အဖောက် အစားထိုးနိုင်တဲ့ သူဖြစ်တယ်လို့ သူထင်တယ်။

သူယောက်ဗျားဟာ စောင့်ရောက်သူ ဖြစ်တယ်။ ရှာကျွေးသူ ဖြစ်တယ်။ ဆရာ ဖြစ်တယ်။ လမ်းညွှန် ဖြစ်တယ်။ မိန်းမဟာ သူအရိပ်ထဲမှာ နေဖိပ်ဖြစ်တယ်။ သူဟာ တန်ဖိုး တွေကို ထိန်းသိမ်း ထားသူဖြစ်တယ်။ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်သူဖြစ်တယ်။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ လူမှုရေးဆိုင်ရာ သက်သော ပြယုဂ်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ပြီး နှက်တည်းမှာ သူယောက်ဗျားဟာ ရှုက်စရာ ကောင်းတဲ့၊ အရိပ်းဆန်တဲ့၊ မလျော်ကန်တဲ့၊ ရှုက်စရာကောင်းတဲ့၊ စိတ်လုပ်ရှား စရာကောင်းတဲ့ ရောင်တစ်ကြို့တဲ့ အတွေအကြီး တစ်ခုမှာ သူနဲ့အတူ မျှဝဝံစားသူဖြစ်တယ်။

မြိုသန်းတင့်

မကြာခကာဆိုသလိုပဲ အနီးသည်ဟာ ကြောက်ရွှံ့မှုကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ယောက်ားကို ချစ်ဟန်ဆောင် တတ်တဲ့ အခါတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ သူအပေါ်ကို လွမ်းမိုးလာတဲ့ ယောက်ားကို မကျေမန် ဖြစ်တတ်တဲ့ အခါတွေလည်းရှိတယ်။

ဒါကြောင့်မိ သူဟာ ယောက်ားရဲ့ ဉာဏ်ပေး လွမ်းမိုးမှုကို တတ်နိုင်သမျှ ခုခံဖိုးစားလာတဲ့ အခါတွေလည်း ရှိတတ် ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ပြီး ဟန်းနီးမွန်း ကာလအပြီးမှာ လင်နဲ့မယားကြားမှာ အန္နာင့်အယ်က် ကလေးတွေ၊ စိတ်သဘောကွဲလွှဲမှ ကလေးတွေကို တွေ့လာ ရတတ်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ မိန်းမဟာ သူရဲ့ အမိုအနိကင်းမှာ၊ လွတ်လပ်မှုကို ပြန်လည်ရယူဖို့ ကြိုးစားလာတော့ တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြိုးစားလို့သာ ကြိုးစားရတယ် သိပ်တော့ လွယ်တဲ့ ကိုစွဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ားက ကိုယ့်ထက်လည်း အသက်ကြိုးတယ်။ ယောက်ားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကလည်း ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ တရားဥပဒေအရ အီမံတောင် ဦးစီးလည်း ဖြစ်သေးတယ် ဆိုတော့ သူထဲက လူမှုရေး အရ အသာစီး ရနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်ပိုင် လွတ်လပ်မှုကို ထူထောင် ရတာဟာ သိပ်တော့လွယ်တဲ့ ကိုစွဲမဟုတ်ပါဘူး။

တခြားအရာတွေ မသာသည့်တိုင် ယောက်ားဟာ ကိုယ့်ထက်ဗျက်ပညာ အဆင့်အတန်း အရ အသာရတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ သူက ကိုယ့်ထက် စာပို သင်ဖူးတယ်။ လုပ်ငန်း အတွေအကြံ ပိုရှိတယ်။ ကိုယ့်ထက် ပဟုသုတရှိတယ်။

အချယ်ရောက်ပြီ ဆိုကတည်းက သူက ကမ္မားကြီး အကြောင်းကို သိတယ်။ စိတ်ဝင်စားတယ်။ (အေးလေ... ဒါက သူ အလုပ်ပေကိုး) သူက တရားဥပဒေ အကြောင်းကို သိတယ်။ နိုင်ငံရေး အကြောင်းကို သိတယ်။ အသင်းအစွဲ တစ်ခုခုမှာ ပါတယ်။ အစစ်အမှန်ကို သိတယ်။ သာမန် ယောက်ား တစ်ယောက်ဟာ တွေးခေါ် ဆင်ခြင်နိုင်အား ရှိတယ်။ အချက်အလက်ကို သိချင်တယ်။ ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။

မြှေသန်းတင့်

မိန်းကလေး တော်တော်များများမှာတော့ ဒီလို အရည်အသွေး မရှိတတ်ကြဘူး။ တခါ့။ မိန်းကလေးတွေ ကျတော့လည်း စာပေတို့ဘာတို့ ဖတ်ဖူးချင် ဖတ်ဖူးမယ်။ ဟောပြောပွဲတွေ ဘာတွေကိုလည်း သွားပြီး နားထောင်ကောင်း နားထောင်ဖူးမယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ အထွေထွေ စဟုသုတေသန အဆင့်အတန်မြင့်တယ်လို့ မခေါ်နိုင် သေးဘူး။

ဒီတော့ သူတို့မှာ ဆင်ခြင်တုံးတရားကို ကောင်းကောင်း လက်ကိုင် မပြုနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဆင်ခြင်တုံးတရား အားနည်းတာဟာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ချို့ယွင်းလို့ မိန်းမက ဦးနောက်ဖွံ့ဖြိုးမှ အားနည်းလို့ ဖြစ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အတွေအကြံးနည်းသေးလို့ ဖြစ်တယ်။

မိန်းမအဖို့တော့ တွေးခေါ်ခြင်းဟာ အပျင်းပြေနည်း တစ်မျိုးဖြစ်တယ်။ လက်နက် ကိရိယာ မဟုတ်ဘူး။ တခါ့။ အမျိုးသမီးတွေဟာ အသိဉာဏ်ဆိုင်ရာ နည်းနာအားနည်းလို့ ဖြစ်တယ်။ တခါ့၏ဆိုရင် အရည်အခင်းမရှိတဲ့ သာမန်ယောက်ဗျားတွေက သူတို့အပေါ်မှာ လွှမ်းသွား တတ်ကြတယ်။ အမှားကိုတောင် အမှန်လုပ်သွားတတ်ကြတယ်။

ယောက်ဗျားတို့ လက်ထဲမှာ ယူထွေ့ဖော်ဟာ အနိုင်အထက်ပြုမှုမှတစ်မျိုး၊ စဉ်းလဲတဲ့ ရက်စက်မှု ပုံသဏ္ဌာန် တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ယောက်ဗျားဟာ ကိုယ့်ထက်လည်း အသက်ကြီး၊ ပညာလည်း တတ်ဆိုရင်တော့ သူချုပ်းပဲ အရာရာလွှမ်းစိုး သွားတတ်ပြီး မိန်းမရဲ့ ထင်မြင်ချက်၊ မိန်းမရဲ့ အကြံောက်ကို နည်းနည်းလေးမျှ အလေးမထား တော့ဘဲ ဖြစ်သွားလေ့ ရှိတော့တယ်။ သူကသာ မှန်တယ်ဆိုတာကို အမြေတမ်း သက်သေ ထုတ်နေတော့တာပဲ။

ဒါပေမယ့် မိန်းမကလည်း သူလိုသာ ရေလည်အောင် မပြောတတ်ပေမယ့် ကိုယ့်မှန်နေတယ် ထင်တာကို ရော့မပေးချင်ဘူး။ ခေါင်းမာနေတယ်။ ယောက်ဗျားကလည်း

မြိုသန်းတင့်

သူသာ မှန်တယ်ဆိုတာကို အတင်းပြောနေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လင်မယားကြားမှာ နားလည်ဗျာမှု မရှိဘဲ ဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။

မိန်းမရဲ့ ရင်ထဲမှာ အမြစ်တွယ်နေတဲ့ ခံတားချက်တွေ၊ အတွေးတွေကို ယောကျားက နားလည်အောင် မကြုံးစား တော့ဘူး။ မိန်းကလည်း ယောကျားရဲ့ ယုတ္တိဖေဒ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားနောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လောက် စေတနာမျိုး ရှိတယ်ဆိုတာကို သိဖို့ မကြုံးစား တော့ဘူး။ ဒီတော့ မိန်းမဟာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ မျက်ရည်နှင့် မိတ်ဖွဲ့မယ်။ ပေါက်ကွဲမယ်။ တစ်ခါတစ်ရုံမှာ ယောကျားကို တွေ့ရာပစ္စည်းနှင့် ပစ်ပေါက်မယ်။

တစ်ခါတလေမှာ မိန်းမလုပ်သူဟာ သူရဲ့တိုက်ပွဲကို ဆက်တိုက်ဖို့ ကြုံးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခကာဆိုသလို သူမ သိကွာရှိရို အရှုံးပေးလိုက် ရတာတွေလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေမှာလည်း မလုမပ အရှုံးပေးလိုက် ရတာတွေလည်း ရှိတယ်။

နော်ဝေပြုအတ်ဆရာကြီး ဒေါ်ပဆန်ရဲ့ “ယုမင်ရုပ်အိမ်” ဆိုတဲ့ ပြုအတ်ထဲက “နှီရာ” လိုပေါ့။ အဲဒီ ပြုအတ်ထဲမှာ နှီရာက “အစစ အရာရာရာကို ရှင့် အကြိုက်ချည်းပဲ စီမံ နေတာပဲနော်။ ဒီတော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ရှင်ကြိုက်သမျှကို ကျွန်မက လိုက်ကြိုက် နေရတော့ မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ရှင်ကြိုက်သလို ကြိုက်တဲ့ပုံစံမျိုး ဟန်ဆောင်နေရတော့မှာလား။ ကျွန်မဖြင့် ဘယ်လို နေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ရှင်ကြိုက်သလို လိုက်ကြိုက်တဲ့ အခါလည်းကြိုက်၊ ဟန်ဆောင်တဲ့ အခါလည်းဆောင် လုပ်နေရတော့မှာ ထင်ပါရဲ့” လို့ ပြောခဲ့တယ်။

ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မိန်းမဟာ ပျင်းရိုလိုဖြစ်စေ၊ ကြောက်လိုဖြစ်စေ၊ ကိုယ်တိုင်မစဉ်းစားတတ်တော့လို့ ဖြစ်စေ၊ အကြောင်း တစ်ခုစုစုကြောင့် ပြုသနာများစွာမှာ ယောကျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်လို လုပ်ပြီး နေရတော့မယ့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ်။

မြှုသန်းတင့်

ပြသနာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထင်မြင်ချက် ပေးရာမှာ ယောက်ဗျားကိုပဲ ကိုယ်စားလှယ် လွှာအပ်ရတော့မယ့် ပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ်။

မိန်းမဟာ ဒီလို ကိုယ်ပိုင် ထင်မြင်ချက်ကို မဖွဲ့စည်းတဲ့ အလေ့အထဟာ တော်တော်ခွဲမြေ နေတယ်။ ခေတ်ပညာလည်းတတ်၊ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းလည်းရှု လွှာတိလွှာတိ လပ်လပ်နေလည်း နေထိုင်တတ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။

သူဟာ သူထက် အဆင့်မြင့်တယ်လို့ ထင်တဲ့ ယောက်ဗျားတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ဆယ့်ဝါးနှစ် လုံးလုံးပေါင်းလာ ခဲ့တယ်တဲ့။ ယောက်ဗျားသေသွားတဲ့ အခါမှာ သူယုံကြည်းချက်၊ သူအနေအထိုင်၊ သူ အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိပ်ကို စိတ်ဆင်းရဲ့ ရတယ်လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါ သူကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရတဲ့ အခါမှာတောင် သူ ယောက်ဗျားဆိုရင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မှာပဲလို့ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လို့ ရတယ်တဲ့။ မိန်းမများဟာ ဒီလောက်တောင် မို့တွေယ်တတ်တဲ့ သတ္တာပါဖြစ်ပါတယ်။

ထုံးခံအားဖြင့် ယောက်ဗျားဟာ လမ်းညွှန်သူဖြစ်ရတာ၊ ရှုံးဆောင်လမ်းပြ ဖြစ်ရတာကို ကျေနေပါတယ်။ စောဘောက ပြောခဲ့တဲ့ အီးပန်ရဲ့ “ယမင်းရှုပ်အိမ်” ပြောတ်ထဲမှာ နိရာ ယောက်ဗျားက သူမိန်းမ နိရာကို ပြောခဲ့သလိုပေါ့။

အဲဒီပြောတ်ထဲမှာ နိရာရဲ့ ယောက်ဗျားက “ဒီမှာ.. မိန်းမ၊ အစစ အရာရာ ငါ့ကို မို့ခိုပါကျွဲ့။ မင်းကို အကြံပေးမယ်။ လမ်းပြေမယ်။ မင်းဟာ ခုလို အားနဲ့လို့ ပိုပြီး ချစ်စရာ ကောင်းနေတာ။ မိန်းမဆိုတာ အားနဲ့သူ မဟုတ်လား။ ဒီအားနဲ့ တာလေးကို မြင်အောင် မကြည့်တတ်ရင် ငါလည်း ဘယ်မှာ ယောက်ဗျား ပိုသတော့မှာလဲ။ ငါမှာမင်းကို ကာကွယ်ဖို့ အတွက် အတောင်တွေ ပေါက်နေတာ မဟုတ်လား” လို့ ပြောပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ယောက်ရားဟာ ဉာဏ်ရောက်တော့ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ နေ့လယ်တုန်းက သူနဲ့ ပြင်ဖက်တွေနဲ့ ယုံးပြိုင်ခဲ့တယ်။ အထက်လူကြီးက ဆုတာကြိမ်းတာ ခံခဲ့ရတယ်။ တစ်နေ့လုံး ကိုယ်ကချည်း ခံခဲ့ရတဲ့ အခါလည်း ရှိတယ်။ မောမောပန်းပန်း ရန်းကန်ရတဲ့ အခါတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီလို တစ်နောက်နဲ့ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဉာဏ်ခင်း အိမ်ကိုပြန်လာတဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ်က အရှင်သခင်ဖြစ်ချင်တယ်။ ကိုယ်ကအားကြီးသူ ဖြစ်ချင်တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ နေ့လယ်က အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ဖြောက်တယ်။ သူငြင်းခံခဲ့ရာမှာ ဘယ်လောက် မှန်တယ်ဆိုတာ ပြောပြီတယ်။

သူဇန်းကို ဒီလိုပြောပြခြင်းဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုကို ခိုင်မာအောင် လုပ်ချင်တယ်လေ။ သတင်းစာကို ကိုယ်တိုင်ဖတ်ပြပြီး သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဝေဖန်ပြတယ်။

သူရဲ့အာကာပိုင်မှုကို တိုးချဲ့ဖို့အတွက် မိန်းမရဲ့ ပညာပဟုသုတေသန တစ်ဘက်က အားနည်းမှုကို အကျယ်ချဲ့တယ်။ မိန်းမကလည်း သူလက်အောက်ခံ ဘဝကို အနည်းဆုံး အများဆုံးသလို အသာတွေ့နဲ့ လက်ခံတယ်။ ယောက်ရားက အခြားတစ်ပါးကို သွားနေတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်ထောင်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲပြု ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရှုံးတန်းကို တက်ရတဲ့အခါကျမှုသာ မိန်းမဟာ သူမှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ကိုယ်တိုင် သိရှိ လာပြီး တအုံတွေ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ယောက်ရားမရှိတဲ့ အချိန်မှာ မိန်းမဟာ သူကိုယ်တိုင်ပဲ လူမှု ဆက်ဆံရေးကိစ္စ တွေကို ကြီးကြပ်ရတယ်။ ကလေးတွေကို သွားသင်ဆုံးမတဲ့ ကိစ္စတွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ်လာရတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ကိုယ်တိုင်ချမှတ်လာရတယ်။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ဦးနတ် ပြန်ရောက်လာပြီး သူရဲ့ လွှတ်လပ်မှုတွေကို အားလုံး ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်ရတဲ့ အခါ သူရဲ့နှင့်

ပြဿနာ

နေရာကို ပြန်သွားရတဲ့ အခါမှာ မိန်းမဟာ မနေတတ်မထိုင်တတ် သလိုတောင် ဖြစ်နေတတ်သေးတယ်။

ဟောကျိုးကို အိမ်တိုင်တဲ့ ပိန်းမ

လက်ထပ် ထိမ်မြှားခြင်းဟာ ယောက်ဗျားကို နယ်ချုပ်ခါဒ ကျင့်သုံးအောင် လုံးဆောင်ပေးတယ်။ ကြီးစိုးလွမ်းမိုးလိုတဲ့ စိတ်ဟာ လူတိုင်းမှာ ရှိတတ်တဲ့ ပကတိစိတ် ဖြစ်တယ်။ ကလေးကို အမေက ကြီးစိုး လွမ်းမိုးထားချင်တယ်။ အနီးသည်ကို လင်ယောက်ဗျားက ကြီးစိုး လွမ်းမိုးချင်တာဟာ ကဲဖွဲ့ လောကကြီးမှာ အနိုင်ကျင့်မှုတွေကို ဖြစ်ပေါ်အောင် အားပေးတာနဲ့ အတူတူပဲ။

ယောက်ဗျားဟာ အနီးသည်ကို ချစ်မြတ်နီးရာ၊ အနီးသည်ရဲ့ အကြိုက်ကို လိုက်ရနဲ့ မလုံး လောက်ဘူး။ အကြိုပေးသူ လမ်းညွှန်သူလည်း ဖြစ်ရမယ်။ သူဟာ အမိန့်တွေကို ထုတ်တယ်။ အရှင်သခင်လို ပြုမှတယ်။ ယောက်ဗျားဟာ သူ ထွေးထွေးတွေနဲ့ ခံစားရတဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေ၊ ကြီးလာမှ တွေ့ရှိခဲ့စားရတဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေကို စုပြုမျှသိပ် ထားပြီး အနီးနဲ့ အိမ်သူအိမ်သားတွေ အပေါ်မှာသာ ပေါက်ကွဲပြီး တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်အာကာတွေ သုံးတတ်တယ်။

အိမ်မှာ အနိုင်ကျင့်တယ်။ အာကာ ပါဝါသုံးတယ်။ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တွေ ပေးတယ်။ မာမာထန်ထန် ဆက်ဆံတယ်။ ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းတယ်။ စားပွဲကို လက်နှင့် ထုတယ်။ ဒီလို ဆက်ဆံရေးမျိုးဟာ အိမ်ကအနီးသည် အနှစ် နိစ္စရွေ့ ကိစ္စဖြစ်နေတယ်။

သူ့ပိုင်ခွင့်ကို သူအတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး အတင်းအကျပ် သုံးနေတဲ့အတွက် အနီးသည်က နည်းနည်းပါးပါး သူ့သဘောနဲ့သူ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် တွေးခေါ် လုပ်ကိုင် လာတယ် ဆိုရင်ပဲ သူ့ကို အာခံတာ၊ သူ့ကိုဖြစ်ဆန်တာလို့ ထင်လာတော့တာပါပဲ။ နောက်ဆုံး တော့ အသက်ရှုတာတောင် သူ အမိန့်ပေးမှ ရူရတော့မယ်ပုံံစုံမျိုး ဖြစ်လာ တော့တာပါပဲ။

မြှေသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် ဘယ်ရမလဲ။ မိန်းမကလည်း စီဆန် ပုန်ကန်တာပေါ့။ အစတုန်းကတော့ ပိန်းမဟာ သူ့ယောက်၍ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အထင်ကြီးသေးတယ်။ လေးစားသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ယောက်၍ရဲ့က မတရားသဖြင့် လွှမ်းမိုး အနိုင်ကျင့်လာတဲ့ အခါမှာတော့ ယောက်၍ရဲ့ကို အထင်ကြီးတဲ့ စိတ်တွေဟာလည်း တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပြောယ်ပျောက်ကွယ် သွားတယ်။

တစ်နှစ်ကျတော့ ကလေးကလည်း သူ့အဖော်ဘာ ဘာမျှ ရေရာတဲ့ သူမဟုတ်ဘူး။ သေချာတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ သူ့လိုကိုယ်လို လူတစ်ယောက်သာဖြစ်တယ်လို ထင်လာတယ်။ မိန်းမကလည်း သူ့ယောက်၍ရဲ့ဟာ အရင်တုန်းကလို အရင်သခင်လို အိမ်၌ီးနတ်လို မထင်တော့ဘူး။ သာမန် လူတစ်ယောက်လိုပဲ ထင်လာတယ်။

သူ့အမိန့်အတိုင်း ထားရာဇ် စေရာသွား အဖြစ်ရှုံးမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှာလဲလို ထင်လာတယ်။ ယောက်၍ရဲ့ တာဝန်တွေကို ယူရတာဟာ မတရားဘူး။ ယောက်၍ရဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းရတာဟာ စိတ်ဉာဏ်ညျှေး စရာတာဝန်၊ မနိုင်ရင်ကန် တာဝန်ကို ထမ်းထားရတာလို့ မြင်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ သားကောင် လို့ထင်လာတယ်။ ကံခိုးသူလို့ ထင်လာတယ်။

ယောက်၍ရဲ့တာဝန်ကို ထမ်းရပေမယ့် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ပြုရ လာတယ်။ တစ်ခါတလေ မှာလည်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း အန်တုလာတယ်။ ယောက်၍ရဲ့ ကိုလည်း ပြန်ပြီးအနိုင်ကျင့် လွှမ်းမိုးစုံကြီးစား လာတယ်။

ထုတိုင်းတဲ့ ယောက်၍ရဲးသာလျှင် သူဟာဇနီးကို ပုံသွင်းလို့ ရနိုင်တယ်လို ထင်တတ်ကြတယ်။ သူအနီးဟာ သူထားရာမှာ နေရမယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ မိန်းမဟာ လင်ယောက်၍ရဲ့ ပုံသွင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရတယ်လို့ ဘာလုံးဇ်က ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့်

မြှေသန်းတင့်

နောက်စာမျက်နှာ အနည်းငယ်လောက် ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ဒါန့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောတာကို တွေ့ရတယ်။

တွေးခေါ်စဉ်းတားရတဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ ယုစ္စီးပေဒကို သုံးရမယ့် နေရာမျိုးမှာ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ အမိန့် ဖို့သတ္တဝါရဲ့ အာကာပို့မှုကို လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူအရေး ထားတဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ သူနှင့်သက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတော့ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားကို အတိအလင်း ဆန့်ကျင်တော့တာပါပဲ။ ငယ်ငယ်တိန်းက ဉာဏ်လွှမ်းမိုးမှုဟာ ယောက်ဗျားထက် မိန်းမမှာ ပိုမြီး စွဲမြော အမြစ်တွယ်နေတတ်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားထက် ကိုယ့်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိကသမိုင်း ကိုယ့်ရဲ့ပါတ်ဝန်းကျင် ဘောင်ကျဉ်းကျဉ်း ကလေးထဲမှာ နေရတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ များသောအားဖြင့် မိန်းမဟာ ငယ်ငယ်ကလေးထည်းက စွဲလမ်းခွဲတဲ့ အစွဲတွေကို ရုတ်တရက် စွန့်လွှတ်ခြင်း မပြုတတ်ပါဘူး။ ယောက်ဗျားဟာ သူနှစ်ငံရေး ယုံကြည်ချက်ကို မိန်းမပေါ်မှာ ရိုက်သွင်းလို့ ရခြင်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမရဲ့ ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်၊ အစွဲအလမ်း စတာတွေကိုတော့ ပြောင်းလဲအောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

မိန်းမဟာ စေတ်နှင့်အညီ ထင်မြင်ချက် အသစ်တွေကို ဖွဲ့စည်းကောင်း ဖွဲ့စည်း ပိုမယ်။ ယောက်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံရေးအယူအဆတွေ၊ သဘောတရားတွေ၊ ထင်မြင်ချက်တွေကို ကြက်တူရွေးချက်သလို လိုက်ရွတ်ပြီး ပဲ့တင် ထပ်ကောင်းထပ်မယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမဟာ အချို့ကိစ္စမှားမှာတော့ သူအယူအဆဟောင်း၊ သူထင်မြင် ချက်ဟောင်းကို ဘယ်တော့မျှ စွန့်လွှတ်လေ့ မရှုံးတတ်ပါဘူး။

ဒီလိုခံမှုကြောင့် မိန်းမဟာ သူထင်က် ဥာက်ပညာအရာမှာသာတဲ့ သူယောက်ဗျားကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ ဒီလို အစွဲအလမ်းရှိရှိတဲ့ အခါမှာ သူ

မြှေသန်းတင့်

ယောက်ဗျားဟာ သူ့ထက် ဉာဏ်ပညာအရာမှာ သာသည့်တိုင် သူ့ယောက်ဗျားကို နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။

ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဘင်အယ်ဒီပဆင်နှင့် ရောတို့ရဲ့ စာပေတွေထဲမှာ တွေ့ရ တတ်သလို မိန်းမဟာ ဌီးငွေဖွေယ် ကောင်းလွန်းတဲ့ ဖိသတ္တဝါရဲ့ ခပ်ထိုင်းထိုင်း အတွေး အခေါ်တွေထက် သာလွန်သွားတဲ့ မိန်းမတွေလည်း ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ ဖို့မကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ယောက်ဗျားကို အဂိုမကျတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ဒါမှုမဟုတ် သူမအပေါ်မှာ လွမ်းမိုးကြီးစိုးတဲ့ ယောက်ဗျားကို လက်စားချေချင်တဲ့ အတွက်ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျား အထင်ကြီး တန်ဖိုး ထားတဲ့အရာတွေကို အထင်ကြီးတန်ဖိုးထားခြင်း မရှိဘဲ အဲဒါတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အရာတွေကို အထင်ကြီး တန်ဖိုးထားတတ်တာတွေလည်း ရှိတတ်တယ်။

မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားထက် အသာစီး ရချင်တဲ့အခါမှာ အမော အဖော အစ်ကို အစ်မ စသည်ဖြင့် သူ့ယောက်ဗျားထက် သာတယ်လို့ ထင်တဲ့သူတွေရဲ့ အခွင့်အာကာ ပိုင်မှုကို သွားပြီး အားကိုး လာတတ်ပါတယ်။ ယောက်ဗျား အပေါ်မှာ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မကြိုးဘား သည့်တိုင် ယောက်ဗျားရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးစိတ်ကို တိုက်ခိုက် လာတာ၊ ယောက်ဗျားရဲ့ မန်စိတ်ကို ကျိုးသွားအောင် လုပ်တာမျိုးတွေ လုပ်လာတတ်ပါတယ်။ ယောက်ဗျားကို စိတ်ခိတ်အရ သိမ်ယ်သွားအောင် လုပ်တတ်ပါတယ်။

တကယ်လို့ ယောက်ဗျားအပေါ်မှာ စိတ်ခိတ်ရေးအရ အသာစီး မရနိုင်တော့ဘူး၊ ဆိုတာ သိလာရင်လည်း မိန်းမဟာ ပရိယာယ်တစ်မျိုးနဲ့ တိုက်စစ်ဆင်လာတတ်ပြန်ပါတယ်။ ယောက်ဗျားက ယူယျှုံး ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်လာရင် အေးစက်စက် လုပ်ပြခြင်း၊ ယောက်ဗျားရဲ့ ဆန္ဒကို မလိုက်လျော့သဲငြင်းဆန်ခြင်း၊ စိတ်ကောက်ခြင်း၊ မူနဲ့ပြခြင်း စသည့်

မြှေသန်းတင့်

နည်းများနဲ့ ယောက်ဗျားဟာ သူ့ကိုအလျော့ပေးပြီး သူက အသာစီးရအောင် လုပ်တတ်ပါတယ်။

ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ယောက်ဗျားမှာ မနာလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် တွေ့ဗြားနဲ့ ရင်းရင်းနှင့်နှင့် နေပြခြင်း၊ တွေ့ဗြားတစ်ယောက်ကို မျက်နှာသာပေးခြင်း စေဘာ တွေ့နဲ့လည်း ထိုက်စစ် ဆင်လာ တတ်ပါသေးတယ်။ ဒီလောက်ထိအောင် မလုပ်ရဲရင်လည်း ယောက်ဗျားက သူ့ကို ချော့မေ့ နေတာတွေကို အေးတိအေးစက် လုပ်နေပြီး အဲဒါကို ဂုဏ်ယူ ကော်နပ် နေတတ်ပါသေးတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို သူ့နိုင်ယာရီတဲ့မှာ လည်း ရေး မှတ်ထားတတ်တယ်။

ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတို့ကို ဖွင့်ပြောတတ်တယ်။ လင်ရှိမိန်းမ တော်တော် များများဟာ သူတို့တကယ်ဘဝမှာ မရွှေ့တဲ့ ဖိမကိစ္စ ပျော်ရွှေ့မှုကို အချင်းချင်း လုပ်ကြံပြောတတ်ကြတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ဖိမ ဘဝမှာ မကျော်နပ် ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို မွေးဖောက် ဖြော်ရောက် လေ့ရှိကြတာကို တွေ့ရတယ်။

တခါးမိန်းမတွေ ရှိသေးတယ်။ ယောက်ဗျားကို အမြေတစ်း အနိုင်ယူချင်တဲ့ မိန်းမမျိုး။ သူတို့ဟာ ဖိမကိစ္စမှာလည်း အေးစက်စက်နိုင်တယ်။ စကားပြောရင်လည်း အထက်လီးကျတယ်။ အပြောမှုကလည်း နိုင်ထက် ကလုကျတယ်။ တခါးမိန်းမတွေ ကျတော့လည်း ယောက်ဗျားကို အထင်သေးတယ်။

ယောက်ဗျားရဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်၊ ယောက်ဗျားရဲ့ အရည်အချင်း၊ ယောက်ဗျားရဲ့ ဝင်ငွေ ရှာနိုင် စွမ်းအားတွေ့ကို တစ်ချက်ကလေးမျှ အကောင်းလည်း မပြောဘူး။ အထင်လည်း မကြီးဘူး။ တကယ်လို့ အထင်ကြီးတယ်ဆိုရင် လည်း ယောက်ဗျားရဲ့ဝင်ငွေ ဘယ်လောက် ရနိုင်သလဲဆိုတာကို ထည့်ပြီး တန်ဖိုးဖြတ်ကြတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒီနည်းအားဖြင့် ဖိုသတ္တဝါက သူတို့ထက် သာတယ်ဆိုတာကို ဖုံးကွယ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်သေးတဲ့ပဲ ဆပြီး စိတ်ထဲမှာ နာသလိုလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အမှန်ကတော့ မိန်းမရဲ့သဘောထားက နှစ်ခွဲဖြစ်နေတာပါ။

မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားကို သူရဲ့ ပန်းကန်ခွဲက်ယောက် ပစ္စည်းတစ်ခုလို ကိုင်တွယ် ခြယ်လှယ် တော့တာပါပဲ။ သူဟာလည်း အခြားအရာ ပစ္စည်းတစ်ခုလို မိန်းမရဲ့ကိုင်တွယ် ခြယ်လှယ်ခံရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ပါလားဆိုတာ ယောက်ဗျားထင်သွားအောင် ကြီးစိုးလွှမ်းစိုး တော့တာပါပဲ။

မိန်းမဟာ သူ့ယောက်ဗျားကို ရှင်သန်တက်ကြတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု မဖြစ်စေချင်ဘူး။ သူကိုင်တွယ် ခြယ်လှယ်လို့ရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူဟာ ယောက်ဗျားကို ဘဝတစ်ခု၊ ရှင်သန်မှုတစ်ခု မဖြစ်စေချင်ဘဲ အသက်ရှိနေတဲ့ သတ္တဝါ တစ်ကောင်လောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်နေတဲ့ အရာတစ်ခု မဖြစ် စေချင်ဘဲ အတွေ့ဘေး တစ်ခုလောက်သာ ဖြစ်စေချင်တယ်။

ယောက်ဗျားမှာ စိတ်ညွစ် စိတ်ဆင်းခဲစရာ တွေ့လာရင် ဒီစိတ်ညွစ်စရာ၊ စိတ်ဆင်းခဲ စရာတွေဟာ အီမ်ထဲမှာ ပြိုပြိုမ ထိုင်မနေနိုင်ဘဲ ခြေရည်လို့ ဖြစ်ရတယ်လို့ ထင်နေ ချင်တယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တတ်တယ်။ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားကို အီမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေး ထဲမှာပဲ ပိတ်လေ့လာတယ်။

ယောက်ဗျားအပြင်ထွက်တာ၊ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့နေတာကို မကြိုက်ဘူး။ မိသားစုဂို့ တိုက်ရှိက် အကျိုး မရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်တာမြင်ရင် သူစိတ်ဆိုးတယ်။ ယောက်ဗျားကို ရန်လုပ်တယ်။

မြှေသန်းတင့်

ယောက်ျားကို ထိန်နိုင်ချင်၊ ယောက်ျားကိုလည်း တစ်ဖက်က ကြိုးဆွဲချင်တဲ့ ပိန်းမရဲ့ အလုပ်ဟာ ဘဝကို လုညွှေကတေးရတဲ့ အလုပ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအလုပ် မအောင်မြင်တဲ့ အခါ မိန်းမဟာ စိတ်ည်ပြီး အာရုံကြာ အားနည်းတဲ့ အကြေအနေကို ရောက်တော့ တာပါပဲ။

လောကမှ မိန်းမတွေ ငိုလွှယ်ရယ်လွယ်ဖြစ်တာ၊ အာရုံကြာ အားနည်းတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်ရတာဟာ အဲဒီ ကိုယ်မနိုင်တဲ့ နှစ်ခွဲ ကတေးနည်းကို သွားကတေးလို ဖြစ်ပါတယ်။

ပုံပြဇော်ထောင်ရေး

လင်တစ်ယောက် “ဖမ်း” ရတာဟာ အတတ်ပညာ တစ်ခုဖြစ်တယ်။ လင်ကို “ကိုင်တွေယ်” ရတာဟာ အလုပ် တစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းက ကျမ်းကျင်မှ တော်တော် လိုတဲ့ လုပ်ငန်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အေမြိုအမြိုင်ရှိတဲ့ အစ်မ တစ်ယောက်က “ညည်းသတ္တားနော်၊ ညည်းရဲ့ ယောက်ဗျားနဲ့ ရန်ဖြစ်ရင် အလုပ်ပြုတဲ့သွားနိုင်တယ်” လို့ သူညီမကို သတိပေးပါတယ်။

ကိုယ့်ယောက်ဗျားနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စဟာ တော်တော်စွန့်ဘားရတဲ့ လောင်းကြေးဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်ဝါဌာအရလည်း စွန့်ဘားရတယ်။ စိတ်ဓာတ် အရလည်း စွန့်ဘားရတယ်။ အိုးအိမ်ရဲ့ လုံခြုံမှာ အနီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ စတာတွေကို လောင်းကြေးထပ်ရတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ လင်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာဟာ အချစ်နဲ့ ပျော်ရွှေ့ငွေ့ကို “ခိုင်” ဆီမှာ အကျော် ပေးလိုက် ရတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။

အိမ်ထောင်သက် ရဟန်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ရဲ့ လိုင် ဆွဲဆောင်မှ ဟာလည်း အားနည်းတဲ့ လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ အနီးဟာ မကြာခင်မှာ တွေ့လာခဲ့ရတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နေသားကျပြီး ရင်းနီး သွားတဲ့အခါမှာ လိုင် ဆွဲဆောင်မှုဟာ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

အလိုလေး... ဒီအထဲမှာ မိန်းမတွေကလည်း ပြည့်လိုပါလား။ ကိုယ်က ငါးကင်းတော်ဗျားမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ငါးဝါမ်းတွေကလည်း ပြည့်လိုပါကလား။ သို့တိုင်အောင် အနီးဟာ သူ့ကိုယ်သူ စွဲမက်ဖွေယ် ဖြစ်အောင် ကြိုးဘားတယ်။ ယောက်ဗျား သဘောကျအောင် နေတယ်။

မြန်းဘုရား

မိန်းမဟာ သူရဲ့ မိန်းမမာနက တစ်ဖက်၊ ယောက်ဗျားကို သဘောကျအောင် လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒက တစ်ဖက်၊ ဒီလို နှစ်ဖက်ကြားမှာ ဗျာများနေရတယ်။ မိန်းမရဲ့ မာနကြောင့် ကိုယ်က ဂုဏ်ခံတော့ အေးစက်စက် ဖြစ်တတ်တယ်။ တစ်ဖက်မှာ သူရဲ့ ဆန္ဒ ထက်သနမှုဟာ ယောက်ဗျားကို ကျေနပ်အောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိန်းမမာနကြောင့် ဖြစ်တဲ့ အေးစက်မှုနဲ့ ယောက်ဗျား သဘောကျ လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြားမှာ ဗျာများနေရတယ်။ မိန်းမဟာ အကျင့်ပါနေပြီ ဖြစ်တဲ့ အတွက် အိမ်ထောင် သာယာအောင် လုပ်ရတာ၊ ယောက်ဗျား အစားကောင်း အသောက်ကောင်း ကြိုက်တာ၊ ယောက်ဗျားက ကလေးတွေကို င်မင်တွယ်တာမှတွေကို ထည့်စဉ်းစားရတယ်။

မိန်းမဟာ အဝတ်အစား လုလုပု ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြစ်ခြင်း အားဖြင့် ယောက်ဗျားကို ကျေးဇူးပြုတယ်။ အကြံ့ဗာက် ပေးခြင်းဖြင့် ယောက်ဗျားကို ဉာဏ် လွမ်းမိုး နိုင်အောင် ကြိုးစားတယ်။ သူ့ယောက်ဗျားရဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှု မျက်နှာပန်း ပွင့်ရေး၊ အလုပ်အကိုင်ကိစ္စ အောင်မြင်ရေးတို့ အတွက် မိန်းမဟာ သူ တတ်နိုင်သမျှ ပါဝင် ကူညီဖို့ ကြိုးစားတယ်။

ဒါပေမယ့် မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားကို “စီမံအုပ်ချုပ်ပို့” အတတ်ပညာကို အစဉ်အလာ ထုံးခံတွေက သင်ကြားလိုက်တယ်။ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ ချို့ယွင်း အားနည်းချက် တွေကို သိပြီး အဲဒီ အားနည်းချက်တွေကို နားလည်ရမယ်။ သူ့ကို ဖြောက်တန်တဲ့ အခါ ဖြောက်၊ ဝေဖန်သင့်တဲ့ အခါ ဝေဖန်၊ အလျော့ပေးသင့်တဲ့ အခါ ပေး၊ ဆန္ဒကျင်သင့်တဲ့ အခါ ဆန္ဒကျင်၊ သတိ ထားသင့်တဲ့ အခါ သတိထား၊ ခွင့်လွှာတ်သင့်တဲ့ အခါ ခွင့်လွှာတ်ရမယ်။

ဒါတွေကို ထိုက်သင့်တဲ့ အတိုင်းအတာအရ ပြုလုပ်ရမယ်။ အထူးသဖြင့် သတိ ထားသင့်တဲ့ အခါ သတိထား၊ ခွင့်လွှာတ်သင့်တဲ့ အခါ ခွင့်လွှာတ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို လုပ်ရတာဟာ

မြှေသန်းတင့်

အခက်ခဲဆုံး၊ အသိမ်းမွေ့ဆုံး အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ယောကျား တစ်ယောက်ကို သိပ်လည်း လွှတ်လပ်ခွင့် မပေးသင့်ဘူး။ သိပ်လည်း မချုပ်ချယ်သင့်ဘူး။

မိန်းမဟာ သိပ်ပြီး သဘောကောင်း လွန်းရင်၊ အလိုဂုဏ်ဂွန်းရင် ယောကျားဟာ ကိုယ့်လက်က လွှတ်သွားတတ်တယ်။ ယောကျားက တွော့မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် သုံးမြှေန်းနေတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ၊ တွော့မိန်း မတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်ရတဲ့ ဆန္ဒရမ္မက် တွေဟာ တကယ်တော့ ကိုယ့်ဆီက ယူသွားတာတွေပဲ မဟုတ်လား။

ဒီလိုနဲ့ ယောကျားဟာ အငယ်အနောင်းကို အခွင့်အာကာတွေ လွှဲအပ်ပေးလိုက် သလို၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ အငယ်အနောင်းကို “ပွဲတက်မယား” နေရာပေးလိုက် သလို ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ယောကျားကို နေရာတကာမှာ ချုပ်ချယ်လွန်းပြန်ရင်၊ အမြေတစ်း သူကို မယုံသက်ဖြစ်သလို စောင့်ကြည့်နေပြန်ရင်၊ သူကို ရန်လုပ်နေရင်၊ သူ အပေါ်မှာ တောင်းဆိုချက်တွေ သိပ်များ နေပြန်ရင်လည်း မဖြစ်သေးဘူး။ ကိုယ့်ကို စုံကန် ပစ်ခဲ့မှာ သေချာတယ်။

ဒီပံ့ကိန်းရှိရှိနဲ့ စနစ်တကျ “ခွင့်ပြု ပေါ့လျော့ချက်တွေ ” ပေးတတ်ဖို့ သိပ်လိုတယ်။ ယောကျားက ကိုယ့်ကို နည်းနည်းပါးပါး လိမ့်တာညာတာ ကလေးတွေ လုပ်ခဲ့ရင် တော်တော် တန်တန်ကို မမြင်ယောင် ဆောင်နေတတ် ဖို့လိုတယ်။ မသိယောင် ဆောင်နေ တတ်ဖို့ လိုမယ်။

ဒါပေမယ့် တွေား အချိန်များမှာတော့ မျက်လုံးကို ဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေ ရမယ်။ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အလုပ်ကို နီးယူမယ်လို့ ထင်ရတဲ့ မိန်းမထောက်များကို သတိထား ကြည့်ရမယ်။ ကိုယ့်ယောကျားကို ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ပြိုင်ဘက် တစ်ယောက်နဲ့ ဝေးသွားစေဖို့ အတွက် အနီးသည်ဟာ သူကို အားလပ်ရက် ခရီးထွက်အောင်၊ ဒါမှုမဟုတ် တွေား အာရုံပြောင်းမှု တစ်ခုရရှိအောင် အခြေ

မြှေသန်းတင့်

အနေကို ဖန်တီးပေးရမယ်၊ အဲဒီလို လုပ်လို မအောင်မြင်ရင်တော့ အနီးသည်ဟာ ဂိုဏ်းချက်မ လုပ်တာ၊ အာရုံကြော အားနည်းပြီး ငိုလိုက်ရယ်လိုက်လုပ်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်စွဲ ကြီးဘာတော့ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြတာ၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလုန် စွဲပွဲကြတာ မျိုးတွေ လုပ်လာရင်တော့ ယောက်ဗျားကို အိမ်က ထွက်ပြေး သွားအောင် လုပ်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ဟာ ယောက်ဗျားစွဲမက်အောင် လုပ်စွဲ အရေးကြီးဆုံး အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ကိုယ်က အာဇာဝက တိုက်လိုက်တာဟာ ကိုယ့်ဘက်က အရုံးပေါ်ပေါ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီ ကတေးပွဲမှာ အနိုင်ရချင်ရင် မိန်းမယာ စိတ်ထိခိုက် စရာကောင်းတဲ့ ပျက်ရည်နဲ့ ရဲရင်တဲ့ အပြီးကို ကျမ်းကျမ်းစွာ ပေါင်းစပ်ပေးစွဲ လိုအပ်ပါတယ်။ မြိမ်းခြောက် အကျပ်ကိုင်မှုနဲ့ မြှေဆွယ်မှုကို ကျမ်းကျမ်းကျင်ကျင် ပေါင်းစပ် ပေးတတ်စွဲ လိုအပ်ပါတယ်။

အမှန် ပြောရရင်တော့ ဒီလိုလုပ်ရတာဟာ တော်တော် စိတ်ညွစ်ည္တူဖွေယ် ကောင်းတဲ့ ပညာရင်ပါပဲ။ ဒီလို ငိုလား၊ ရယ်လား လုပ်ရတာ တိတ်တဆိတ် မူန်းနေ၊ ကြောက်နေ ရတာဟာ ယောက်ဗျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရီးယွင်း အားနည်းချက်နဲ့ မာနကို မီးဝင်ကြည့် ကတေးရတာ၊ သူ့ကိုခြိမ်းခြောက်ရတာ၊ လိမ်ရညာရတာ သူ့ကို ကိုင်တွယ် အုပ်ချုပ်ရတာ စသည်တို့ဟာ တော်တော် စိတ်ညွစ်စရာ ကောင်းတဲ့ အတတ်ပညာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်ရတာတွေ အားလုံးဟာ “အိမ်ထောင်ပြခဲ့လို့ လက်ထပ်ခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်” လိုပဲ မိန်းမသာက်က ဆင်ခြေ ပေးရတော့မှာပဲ။ သူ့မှာ အိမ်ထောင်ကို ဦးစီးနိုင်တဲ့ အလုပ်အကိုင်ရယ်လို့ မရှိ၊ တရားဥပဒေ အကာအကွယ်လည်း မရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ

မြှေသန်းတင့်

ဆက်သွယ်မှုလည်း မရှိတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ရောက်ရတာကိုး။ နာမည်ကိုတောင် ကိုယ် မပိုင်တော့ ဘဲကိုး၊ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ တစ်ခြမ်း ဖြစ်နေတာကိုး။ (လက်ထပ် သွားရင် ယောက်ဗျားရဲ့ နာမည် ခံရတဲ့ အဖြစ်ကို ပြောနေတာပါ။)

ယောက်ဗျားက ပစ်သွားတယ်ဆိုရင်လည်း မိန်းမဟာ သူ့ရဲ့အတွင်း အဖွဲ့အစည်း အကျေအညီကိုလည်းမရ၊ အပြင်ပက အကူအညီကိုလည်း မရဘဲ မျက်နှာငယ်နဲ့ ကျွန်ုရစ်ခဲ့ ရပါတယ်။ စာရေးဆရာတိုး တော်လစတိုင်းရဲ့ မိန်းမ ဆိုစိယာ ယောက်ဗျားအပေါ်ကို မကိုင်တွယ် တတ်ဘူးလို့ အပြစ် ပြောရတာကတော့ လွယ်ပါတယ်။

ဒီပေမယ့် ဆိုစိယာဟာ တကယ်လို့သာ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ကလေးတောင် ယောက်ဗျားနဲ့ ပေါင်းသင်းမနေရင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ့ဘယ်သွားနေရမှာလဲ။ သူ့ကဲ့ကြမှာဟာ ဘယ်လို့ဖြစ်သွားမလဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အပေါ်ယဲ ကြည့်ရင်တော့ ဆိုစိယာဟာ ယောက်ဗျား အပေါ်မှာ စိတ်ချမ်းသာမူ ဘာမျှမပေးနိုင်တဲ့ မုန်းစရာ မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒီပေမယ့် သူအပေါ်မှာ ပအောရန်ကြီးလို့ ပြုမြို့း ကျွန်ုလိုထားတဲ့ ယောက်ဗျားကို သူ့ဘယ်လို့ ချစ်နိုင် ပါမလဲ။ လင်နဲ့ မယားကြားမှာ သုစ္စရှိမှုနဲ့ စိတ်ဆွဲသွေ့ဖွေ့ယ် ဆက်ဆံရေးမျိုး ရှိဖို့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ လွတ်လပ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိရမယ်။ အရေးကြီးတဲ့ ပြောနာတွေမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တန်းတူမှ ရှိရမယ်။

ဒီပေမယ့် ယောက်ဗျားဟာ စီးပွားရေး လွတ်လပ်မှုကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး တရားဥပဒေနဲ့ ထံးတမ်းစဉ်လာ အရောလည်း အခွင့်သာမှုတွေ အများကြီး ရနောလေတော့ သူ့ဘက်ကလည်း ပအောရန် တစ်ပါးလို့ ကျင့်ကြပြုမှုလာမှာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ဒီလို့ ကျင့်ကြပြုမှုလာတယ်ဆိုရင် မိန်းမဘက်ကလည်း ပုန်ကန် ဆန့်ကျင်လာပြီး အသံတစ်မျိုး ထွက်လာတော့တာပါပဲ။

မြှေသန်းတင့်

လက်ထပ် ထိမ်းမြားရေးကိစ္စမှာ ကြောကွဲစရာတွေ ရှိတယ်။ အိမ်ထောင်ရေးဘဝမှာ မပြည့်စုံတာတွေ ရှိတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှာ ငြင်းကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူအပ်မှာ တည်ပြီး ဖြစ်ကြတာလို့ လက်ထပ် ထိမ်းမြားရေးကို ကာကွယ်သူများက ပြောတတ် ကြပါတယ်။ ဥပမာပြရင် တော်လစတ္ဌာင်းဟာ “စစ်နှင့် ပြိမ်းချမ်းရေး” ဝတ္ထာကြီးရဲ့ အဆုံးမှာ စံပြ နှီးမောင်နဲ့ တစ်စုံတို့ရဲ့ ဘဝကို ရေးခြေထွေပြုတယ်။ ပီယာနဲ့ နာတာရှာတို့ရဲ့ ဘဝပါ။

နာတာရှာဟာ ငယ်စဉ်က ပုံတံတာ နန်းတန်းတန်း ကောင်မလေး။ စိတ်ကူးကလည်း ခပ်ယဉ်ယဉ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့ အခါမှာ သူကိုကြည့်ပြီး အားလုံး အုံအား သင့်ကုန်ကြတယ်။ နာတာရှာဟာ အဝတ်အစား ကိုလည်း ရရမစိုက်တော့ဘူး။ အပေါင်း အသင်းကိုလည်း အလေး မမူတော့။ ပျော်စွဲမှုတွေကိုလည်း သတိ မရတော့ဘူး။ ယောက်ဗျားနဲ့ ကလေးတွေကိုပဲ လုံးဝ အာရုံစိုက်ထားလိုက်တော့တယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းက သူကို ခွဲမက်စရာ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ရွှင်လန်း တက်ကြမှုမျိုး၊ ဘဝမီးလျှေမျိုး လုံးဝမရှိတော့ဘဲ ပျော်များပျော်များ အားလုံး ဖိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။ ပီယာအပ်မှုလည်း မနာလို ဝန်တိုတတ်ပြီး စစ်စိတဲ့ ဖိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ပီယာကလည်း အရင်က အပေါင်းအသင်းတွေကို စွဲနှုံး အိမ်လုပ်ငန်းနဲ့ မိဘာစုကိုပဲ အာရုံစိုက်တဲ့ယောက်ဗျား တစ်ယောက်ဖြစ်လာတယ်။ သူရေးခြေထွေပြုသွားတဲ့ အုံဒီ ချစ်စရာ၊ ကြည်န်းစရာ ရှုပ်စုံလွှာကို သေသေချာချာ ဆန်းစစ် ကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်။

တော်လစတ္ဌာင်းက ပီယာနဲ့ နာတာရှာတို့ နှစ်ဦးဟာ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ပိုညာဉ်လို ပေါင်းစည်း နေကြတယ်လို့ ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုညာဉ်က ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွဲသွားရင် ရုပ်ကလာပ်သာ ကျွန်းတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်၍သာ ပီယာက နာတာရှာကို အချစ်ပြုသွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ။

မြှေသန်းတင့်

ဒီ အိတ်လောရင့်စိဟာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ယောက်ဗျားဆိုတာ ဖောက်ဌား တတ်တယ်။ စိတ်အပြောင်းအလဲ ရှိတယ်ဆိုတာကို သူ လက်မခံပါဘူး။ သူ့ကတ်လိုက် ဒွန်ရာမွန်ဟာ သူ့စိည္းတစ်ခုလုံးကို ပုံအပ်ခဲ့တဲ့ အိန္တိယ လူနှစ်မှာလေး ထရီဏကို အမြဲတစ်ခုစုံနေ ရာယ်လို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ထူးခြားတဲ့၊ အကြောင်းမဲ့ဖြစ်တဲ့၊ ထာဝရဖြစ်တဲ့ အချစ်ကို ယုံကြည်သူ တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကဗျာဆရာ အန်ဒရောရှိတန်ကတော့ လက်ရှိ အခြေအနေများမှာ အချစ်ဟာ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင် မှားနေတယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ (အချစ်ဟာ လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းကို ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်အဖြစ် ထားနေတယ် ဆိုတာဟာ မှားတဲ့သဘော) မှားတယ်ပဲ ပြောပြော မှန်တယ်ပဲ ပြောပြော လောလောဆယ်မှာတော့ ယောက်ဗျားတွေ ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ လက်ဆံထားကြပါတယ်။

ပိယာဟာ ကျွန်းမာသနစွမ်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နဂိုကတည်းက ကာမဂ္ဂကို အာရုံတွေကို လိုက်စားသူဖြစ်တယ်။ ဒီလိုယောက်ဗျား တစ်ယောက်ဟာ တွေ့မြန်းမတွေကို သွေးသား အာရ တပ်မက်တယ်။ ဒီအခါမှာ နာတာရှာက မနာလိုဝင်းတို့ဖြစ်တယ်။

မကြာမိ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးဟာ အဖွဲ့အထစ်တွေ ဖြစ်လာမယ်။ ဒီအခါမှာ သူကို စွန်းခွာ သွားမယ်ဆိုရင် နာတာရှာဟာ ဘဝယ်က်မယ်။ တစ်ခါ ပိယာက လိမ်းလည် လုညွှေ့များမယ်။ မချစ်သောလည်း အောင်ကာ နမ်းဆိုသလို မချစ်ဘဲနှင့် ပေါင်းသင်း နေရမယ် ဆိုရင်လည်း ပိယာအဖို့ ဘဝယ်က်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ဖက်တစ်ဖက် အပေးအယူလုပ်ပြီး စိတ်မပါတပါနဲ့ ဆက်လက်နေကြမယ် ဆိုရင်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဆင်းရဲရမယ်။

ကိစ္စမရှုပါဘူး။ ပိယာက စွန်းသွားရင်လည်း နာတာရှာမှာ သားတွေ၊ သမီးတွေ ရိုသားပဲလို့ တံခါးက ပြောကောင်းပြောမယ်။ ဒါပေမယ့် သားသမီးဆိုတာ အဆင်ပြုပြီး

မြေသန်းတင့်

ဟန်ချက်ညီနေတဲ့ အခါန်တစ်ချိန်၊ အခြေအနေ တစ်ခုမှာသာ ပျော်ရွင်မှူးမှူးပေးနိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် မိခင်ဖင် စုံစုံညီညီ ပျော်ပျော်ရွင်ရွင် ဖြစ်နေတဲ့ အခါန် မှာသာ ကိုယ့်ကို ပျော်ရွင်မှူး ကြည်နှုန်းမှူး ပေးနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လင်စွန်းပစ်ခံရပြီး မနာလိုဝန်လိုဖြစ်တတ်တဲ့ မယားတစ်ယောက် အဖိုး တော့ သားသမီးဟာ အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ ဝန်ထုပ်ကြီး ဖြစ်လာပါတယ်။ တော်လစတ္းပိုင်း ဟာ ပီယာရဲ့ အတွေး အခေါ်တွေကို အရမ်းကာရော သက်ဝင်ယုံကြည် တတ်တဲ့ နာတာရာရာရဲ့ ဦးတားပေးမှုပျိုးကို ချီးကျူးဗျားကျော်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ယောကုံးဟာ မိန်းမကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ခြင်း ပြုရမယ်လို့ တောင်းဆိုတဲ့ အခြား တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဒီအိတ်လောရင့်စုကတော့ ပီယာလိုလူမျိုးကိုရော၊ နာတာရာလို့ မိန်းမမျိုးကိုရော မနှစ်သက်ပါဘူး။ တော်း ယောကုံးတွေရဲ့ အမြင်မှာတော့ လူ တစ်ယောက်ဟာ ကိုးကွယ်စရာ ခွဲ့ရှုပ်ထဲ တစ်ခုလို့ မြင်ကောင်း မြင်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ နတ်ဘုရား အစစ်တော့မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။

အဲဒီလူကို ဘွား ကိုးကွယ်နေခြင်းဟာ သူဘဝကို ကယ်တင်ရာ မရောက်ဘဲ ကိုယ့်ဘဝ ကိုပါ ဖျက်ဆီးရာ ရောက်တယ်လို့ ထင်တတ်ကြပါတယ်။ ဒါက သူတို့ ယောကုံးတွေ အမြင်ကိုး။ မိန်းမတွေကတော့ ဘယ့်နှယ် လုပ်ပြီး ဒီလို့ မြင်နိုင်ပြီမလဲ။ ယောကုံးတွေရဲ့ စွဲမက်စရာတွေဟာ တစ်ခုနှစ်တစ်ခု ဆန့်ကျင်နေတတ်တယ်။

ဒီအခါမျိုးကျေတော့လည်း ယောကုံးတွေရဲ့ အခွင့်အာကာဟာ အပိုဖြစ်သွားတယ်။ မိန်းမဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဝေဖန်ရတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရတယ်။ ယောကုံးရဲ့ ကျိုးစွဲသောပွဲတင်သံ တစ်ခုအဖြစ် မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဒါတွင်မကဘူး။ မိန်းမကို ကိုယ့်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ၊ အယူအဆတွေကို အတင်း လက်ခံအောင် လုပ်တာဟာလည်း

မြှေသန်းတင့်

တော်တော်ကို နှစ်မျိုးကျပါတယ်။ ယောက်ဗျားဟာ မိမိရဲ့ အယူအဆ တစ်ခုကိုမိန်းမ လက်ခံ စေခဲ့ရင် သူ့သာသာသူ လွတ်လပ်စွာ စဉ်းစား ရွေးချယ်နိုင်အောင် လုပ်သင့်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ယောက်ဗျားရဲ့ အတွေးခေါ်တွေ၊ သူနားမလည်တဲ့ အတွေးအခေါ် တွေ့ကိုလည်း မိန်းမကို လက်ခံဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် ငြင်းဆိုဖို့ မတောင်းဆိုသင့်ပါဘူး။ မိမိရဲ့ အတွေးအခေါ် တရားတွေဟာ တျေားသူဆီက ဤေးထားတဲ့ အတွေးတွေ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်သာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

ပိန်းမှတိထာက်မှ ရွှေနေလိုက်ခြင်း

ပိယာ၊ နာတာရှာတို့စုတွဲ၏ ပြောင်းပြန် နမူနာကတော့ တော်လစတ္ထိုင်းနဲ့ဆိုဖိတို့ စုတွဲပါပဲ။ ဆိုဖိဟာ သူ့ယောက်ဗျားကို တော်တော် စိတ်ကုန်ခမ်းပါတယ်။ သူ့ယောက်ဗျားဟာ “ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဌီးငွေ့စရာကောင်းတယ်” လို့ မြင်တယ်။

သူ့ယောက်ဗျားဟာ အနီးတို့က်မှာရှိတဲ့ ကျေးတော့သူတွေနဲ့ ပျော်ပါးပြီး သူ့ကို လိမ့်လည် လှည့်ဖျားနေတယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဆိုဖိဟာ မနာလို့ ဝန်တို့ဖြစ်တယ်။ သေချင် လောက်အောင် ဌီးငွေ့တယ်။ ပျော်ခွင်မှုရယ်လို့ ဘာမျှမရှိတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကိုယ်ဝန် ဆောင်နေရတယ်။ သူ့ကလေးတွေကလည်း အချစ်တို့နေတဲ့ သူ့နှလုံးသားကို မဖြည့်နိုင်ဘူး။ ပျော်ခွင်မှု တော်နေတဲ့ သူ့ဘာဝကို စိပြုလို့အောင် မလုပ်နိုင်ကူဘူး။ သူ့အမို့ ယောက်ဗျားအဖို့လည်း အိမ်ဟာ လောကငရဲကြီးနဲ့ တူနေတယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်ကြသလဲ။

နောက်ဆုံးမှာ ဆိုဖိဟာ အရှုံးမကြီးလို့ ဖြစ်ပြီး စိစွဲတော်နေတဲ့ သစ်တောတဲ့မှာ အဝတ်အစား မလုံမလေ့နဲ့ အိပ်တာမျိုးတွေ၊ တော်လစတ္ထိုင်းဟာလည်း သူတို့တစ်သက်လုံး “ပေါင်းဖော် ခဲ့တဲ့ဘာဝကို” စွာနှုန်းပို့ပြီး အိမ်က ထွက်ပြေးတဲ့ အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာခဲ့တော့တာပါပဲ။

မှန်ပါတယ်။ တော်လစတ္ထိုင်းရဲ့ အဖြစ်မျိုးကတော့ ခြွင်းချက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ လောကကြီးမှာ အဆင်ပြေ ဖြောင့်ဖြူး နေတဲ့ အိမ်တောင်ရေးတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ယောက်ဗျားနဲ့မိန်းမ၊ လင်နဲ့မယား အပေးအယူလုပ်ပြီး ညီနေသွားကြတာတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။

မြသန်းတင့်

သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိတ်ဆင်းခြားအောင် မလုပ်ကြဘဲ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မလိမ့်ညာကြဘဲ ဌီမ်းချမ်းစွာ အတူယျဉ်တွဲ နေထိုင်သွားကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ နှစ်ယောက်စင်း ရှောင်လို့မရဘဲ တွေ့နေရတဲ့ ကိုနှစ်စင်း တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ဌီးငွေမှုပဲ။

ယောက်ဂျားဟာ သူမိန်းမကို မိမိရှုံးတင်သံ တစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲလို့ အောင်မြင် သည်ဖြစ်စဉ်၊ မိန်းမရော ယောက်ဂျားပါ မိမိတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် စကြေဝိုင်းထဲမှာ ကတုတ်ကျင်း တူးပြီး အခိုင်အလုံ သီး၏ နေကြသည်ဖြစ်စဉ်၊ လပေါင်းနှစ်ပေါင်း ကြာလာတဲ့အခါ မှာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပြောစရာ စကားတွေ ကုန်ခမ်းသွားတတ် ကြတယ်။ လင်မယား နှစ်ယောက်ဟာ အဖွဲ့အစည်းကေလေး တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးဟာ အထိုကျေနဖြစ်မှုကို မလွန်မြောက်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်မှုကိုလည်း ဆုံးရုံး သွားခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ဟာ ပေါင်းဖော်လိုသာ နေရတယ်။ သူတို့ရဲ့ပေါင်း ဖော်မှုဟာ ရှင်သန်တဲ့ ပေါင်းဖော်မှု၊ ရှင်သန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးပါး မဟုတ်တော့ဘဲ အသေလို ဖြစ်နေတဲ့ ပေါင်းဖော်မှု၊ အသေလို ဆက်ဆံရေး ဖြစ်သွား ကြတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သူတိနှစ်ယောက်ဟာ အတွေးအခဲ့ ကိစ္စမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အချစ်ကိစ္စမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဘာမျှ မပေးနိုင်ကြတော့ဘဲ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဘာမျှ မရေရာတဲ့ စကားတွေ၊ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေတဲ့ တိတ်ဆိတ်မှတွေ၊ သတင်းစာကို လျော်က်လှန်ပြီး သမီးဝေနေတာတွေ၊ နောက်ဆုံး အိပ်ရထဲ ဝင်သွားကြရတာ တွေနဲ့ ပြည့်နက် နေတဲ့ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ညာခဗျား ထောင်ပေါင်းများစွာကို ကုန်လွန်စေခဲ့ကြရတယ်။

တရိုက ပြောကြသေးတယ်။ ဒီလို နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေခြင်းဟာ စကားလုံးတွေနှင့် ဖော်ပြလို့ မရအောင် နက်ရှင်းတဲ့ ရင်းနှီးမှတ် ဖော်ပြ နေတာဖြစ်တယ်။

မြို့သန်းတင့်

လင်မယား ဘဝဟာ ရင်းနီးမှုကို ရစေတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အမှန်းတို့၊ မနာလိုမှုတို့၊ နာကြည်းမှုတို့ကို သိရှိက်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်တွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ရင်းနီးမှုရတာ ကတော့ ဘယ်လို လင်မယားမျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရှိကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ရင်းနီးမှုမျိုးနဲ့ စစ်မှန်တဲ့ လူသားချင်း ခံတားမှုမျိုးကိုတော့ ခွဲ့ခြားဖို့ပိုပါတယ်။

လင်မယားအချစ်ကို ရှုံးနေလိုက်သူများက လင်မယားချစ်ဟာ သမီးရည်းစား ချစ်ကို ပိုပြင်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ သမီးရည်းစားချစ်ကို အုံသွေ့ပုလ စရိက်လက္ခဏာမျိုး ရှိလာအောင် လုပ်ပေး လိုက်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လင်မယား နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိတ်ကုန်နေကြတယ်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကင်းကွာလို့ မရကြဘူး ဆိုရင် ဒါဟာမှန်ကန်တဲ့ လူ ဆက်ဆံရေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တော်တော် သနားစရာ ကောင်းတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

စံပြ အချစ်ဆိုတာမျိုးဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် ချစ်ရမယ်။ အနောင်အဖွဲ့ တွေနဲ့လည်း ကင်းရမယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် စံပြအချစ်ဟာ အပြန်အလှန်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ အမျိုးမျိုးသော အကျိုး ကျေးဇူးများကို မျှော်လင့်ခြင်းမျိုးလည်း မပါရဘူး။ ဒီလို အချစ်မျိုး သာလျှင် စံပြ အချစ်မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

တော်လစတ္းဦးဟာ ပီယာနဲ့ နာတာရာတို့ လင်မယား ဆက်ဆံရေးဟာ ဖော်ပြလို့ မရနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဝိညာဉ်တို့ ပေါင်းစည်းမှုမျိုးနဲ့ ပေါင်းစည်းနေတဲ့ နိုင်ခဲ့မြိမ့်တဲ့ ဆက်ဆံရေးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါကို တော်လစတ္းဦးက တော်တော်တန်ဖိုး ထားပါတယ်။ ဒီအဆိုကို လက်ခံတယ်ဆိုရင် ဝိညာဉ်အဖို့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အရေးကြီးတဲ့ အရာလို ဖြစ်နေတယ်။ ဝိညာဉ်ဟာ အဓိကဆိုတဲ့ သဘောကို သက်ရောက်နေတယ်။

မြှေသန်းတင့်

အိမ်ထောင်ရေးမှာ တစ်ယောက်က သဘောကျတာကို တစ်ယောက်က သဘောမကျ သော်လည်း လက်ခံရ တယ်။ ညီယူရတယ်။ သည်းခံရတယ်။

တြဲးမဖြောနဲ့ လင်နဲ့ မယားသည်ပင်လျှင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဘောမကျ တာတွေရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အချစ်ကတော့ သည်လိုမဟုတ်ဘူး။ အချစ်ဟာ ကိုယ့်ဆီက အပြင်ကို သွားနေတဲ့ လုပ်ရားမှုတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ အဗြား လုတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်တဲ့ ကောတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ မိမိနဲ့မတူ ကွဲပြားဗြားနားသော လုတစ်ယောက် ဆီကို စေလွှတ်လိုက်တဲ့ စေတနာဖြစ်တယ်။ မြင်နေရတဲ့ ရည်မှန်းချက် တစ်ခုဆီ၊ အနာဂတ် တစ်ခုဆီကို လွှတ်လိုက်တဲ့ စိတ်တစ်ခုဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်မှာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဝန်ထမ်း ရတာဖြစ်တယ်။ မိမိ အပေါ် အနိုင်အထက် ပြုမှုကို လက်ခံ ရတာဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်တာဟာ အချစ် မဟုတ်ဘူး။ အမှန်း ဖြစ်တယ်။ မနှစ်သက်မှုဖြစ်တယ်။

လူဆက်ဆံရေး တစ်ခုဟာ ကိုယ်တိုင် တိုက်ရှိက် ခံစား တွေ့ကြံ့ရမှ အနီး တန်တယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ကလေးတွေနဲ့ မိဘရဲ့ဆက်ဆံရေးဆိပါတော့။ ကလေးတွေက မိဘအပေါ် ဆက်ဆံရေးဟာ သူတို့ကလေးတွေ ကိုယ်တိုင်က သဘောပေါက်မှသာလျှင် တန်ဖိုး ရှိလာတာဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် လင်မယား ဆက်ဆံရေးမှာတော့ နှစ်ဦးစလုံး တိုက်ရှိက် အတွေ အကြံတွေကို ဖြတ်သန်းပြီး နောက်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တန်ဖိုး မထားကြတော့ဘဲ ဖြစ်သွားသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်တွေကွဲသွားကြရသလဲလို့ မေးစရာ ရှိလာတယ်။

မြိုသန်းတင့်

လင်မယား ဘဝဟာ တော်တော်ရှုပ်ထွေးတဲ့ ဆက်ဆံရေးဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဆက်ဆံရေးထဲမှာ ချစ်ခင်နှစ်သက်တာ၊ နာကြည်းတာ၊ မုန်းတာ၊ ချုပ်တည်း ထားရတာ၊ ဟန်ဆောင်ရတာ၊ ြိုးငွေတာ၊ မနထားရတာ စသည်တို့ အကုန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ့်အချစ်ကတော့ အားလုံးကနေလွှတ်လပ်နေတယ်။

လွှတ်လပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အတွက်ကြောင့် အချစ်ဟာ အပြောင်းအလဲရှိတယ်။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းချစ် နေနိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ညွှတ်နှုံးတဲ့ စိတ်ဆိုတာ လက်ရှိအချိန်ကို ကျော်လွှန်သွားတဲ့ ခံတားချက်တစ်ခု ပေါ်လာတာကို ခေါ်တာ။

ဒါပေမယ့် ဒီလို့ ဆက်ဆံရေးမျိုးကို ဆက်လက် ထားရှိမလား ဖြတ်တောက်ပစ်မလား ဆိုတာကတော့ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးရှင်းရဲ့ စိတ်နေသောထား လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးရှင်းရဲ့ အပြုအမူပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ ညွှတ်နှုံးစိတ်ဟာ ပြင်ပချုပ်ကိုင်မှု များက ကင်းလွှတ်ရင်၊ ပြင်ပ အကြောင်းတရားများက ကင်းလွှတ်ရင် လွှတ်လပ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။

ဒါပေမယ့် လင်မယားချစ်ကတော့ မျိုးသိပ်မှုတွေ၊ လိမ့်လည် လုညွှားမှုတွေကို ပေါ်ပေါက် စေနိုင်တယ်။ လင်မယားရဲ့ ရင်းနှီးမှုဟာ သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦးအမှန်တကယ် သိနားလည်ရေးကို တားဆီးထားပါ တယ်။ နောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေရတဲ့ အတွက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည် လာကြတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ ပိုပြီး ကြင်နာလာကြတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။

ယောက်ဗျားဟာ ကိုယ့်မိန်းမကို သိပ်လေးစားလွှန်းတဲ့ အခါကျတော့ သူရဲ့ စိတ်ဓာတ် ဆိုင်ရာဘဝကို သိပ်စိတ်ဝင် စားမှု လျော့နည်း သွားတတ်ပါတယ်။ သူဇားဟာ သူကို ချစ်ရဲ့လား၊ စို့မဆက်ဆံရေးမှာ ကျော်ရောင့်ရဲ့မှုကို ရရဲ့လား၊ သူစကားကို

မြှေသန်းတင့်

နားထောင်ရတာ၊ လိုက်နာရတာ နစ်ခြေက်ရဲ့လား၊ ကြည်ဖြေရဲ့လား၊ ဒီစကားပျိုးတွေကို အနီးကို သူမမေးခဲ့ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လိုလည်း ဆိုတော့ သူဟာ မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်ကို လက်ထပ် ခဲ့တာ၊ သူယူခဲ့တဲ့ မိန်းမဟာ လမ်းပေါ်က မိန်းမမဟုတ်ဘူး။ အမျိုးကောင်းသမီး။ ဒီတော့ ယောက်ဗျားဟာ ကိုယ့်အနီးကို ဒီလို့မေးခွန်းပျိုးတွေကို မမေးခဲ့ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူမိန်းမဟာ အကျင့်သိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုတဲ့ မိန်းမ၊ လင်ကို အီမိုးနှစ်သွေ် ကိုးကွယ်တဲ့ မိန်းမ၊ သန်ရှင်း ဝင်ကြယ်တဲ့ မိန်းမ၊ ပျော်ရွင်တဲ့ မိန်းမ၊ သူမိန်းမဟာ မိန်းမကောင်းတို့သာ တွေးတဲ့ အတွေး ကို တွေးတဲ့ မိန်းမ။ နေထိုင်မကောင်းတဲ့ လူမမာ ယောက်ဗျားတစ်ယောက်ဟာ သူကို ပြရ ဂရရိုက်တဲ့ ပိတ်ဆွေတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ ဆရာဝန်ဆရာမတွေကို ကျေးဇူးတင် စကား ဆိုမယ်။ ဒါပေမယ့် သူအနားမှာ၊ နေ့မအား ညာမအား ပြုစု တောင့်ရောက်ခဲ့တဲ့ ချစ်အနီး ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်စကား တစ်ခွန်း ဆိုဖော်မရဘူး။ သူကိုတော့ ဘာကျေးဇူးတင်စရ ရှိသလဲ။ ဒါဟာ သူဝို့ရားပဲလို့ လွယ်လွယ် ထင်လိုက်ကြတယ်။

လင်ယောက်ဗျား တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်မိန်းမရဲ့ ကောင်းတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ဘယ်တော့မျှ ချိုးကျဲ့ထိုက်တယ်လို့ မထင်ကြဘူး။ ဒါက ပတ်ဝန်းကျင် လူအဖွဲ့အစည်းက သင်ကြား ပေးလိုက်တာပဲ။ အီမံထောင်ရှင်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ အစဉ်အလာက ရှိခဲ့တာပဲ ဆိုပြီး လွယ်လွယ်သဘောထားလိုက်ကြတယ်။

ကိုယ့်မိန်းမ ဘယ်လောက်ပဲတော်တော် ကိုယ့်မိန်းမဟာ ရေးအတ်တော်တွေထဲမှာ ပါတဲ့ မိန်းမမြတ်တွေရဲ့ အတန်းအတားထဲမှာ မပါဘူးလို့ ထင်တယ်။ ကိုယ့်မိန်းမက ကိုယ့်အပေါ်မှာ သစ္စရှိရင်လည်း ဒါကတောင့်ထိန်းရမယ့် ဝို့ရားရှိလို့ တောင့်ထိန်းတာသာ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒီလိုဖြစ်အောင် မိန်းမမှာ သူစိတ်ထဲက ဖောက်ပြန်တာတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဗျားယောင်းမှုတွေကို ဘယ်လောက် ခုခံတွန်းလှန်ရသလဲလို့ မမြင်ဘူး။ သူလည်းလေ လောက်သားပေမျိုးလို့ မမြင်နိုင်ဘူး။ မိန်းမ စိတ်ရည်ရတာ၊ ချုပ်တည်းရတာ၊ ကုန္ခြားဆည်ရတာ၊ သန္တရှင်းပြီး အစွဲန်းအထင်း မရှိအောင်နေရတာဟာ ခက်ခက် ခဲခဲနဲ့ရတာတဲ့ အောင်မြင်မှုတွေလို့ သူမမြင်နိုင်ဘူး။

မိန်းမရဲ့ အပိုမက်တွေ၊ စိတ်ကူးတွေ၊ အတိတ်ကို ပြန်လွမ်းတာတွေ၊ ထောက်ထောက် ခံစားချက်တွေကို သူ လုံးဝနားမလည်ဘူး။ သူဟာ ကိုယ့်မိန်းမကို ကြင်နာကောင်း ကြင်နာမယ်။ သနားကောင်း သနားမယ်။ ဒါပေမယ့် သူမိန်းမဟာ သီးခြား လွတ်လပ်တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မမြင်ဘူး။ ဒီလိုမမြင်တဲ့အဲ ကျတော့ မိန်းမက ဖောက်ပြန်တဲ့ အပြုအမှုကို တစ်စွဲန်းတစ်စ ပြလာခဲ့ရင်ပဲ ယောက်ကျားဟာ အလန့်တော်း ဖြစ်ပြီး မိန်းမကို ကြီးလေးတဲ့ စွဲချက်ကြီးတွေ တင်တော့တာပါပဲ။

မိန့်မတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမ အနှစ်နှစ်ဆယ်

မိန့်မဟာ စာရိတ္ထ ချို့ယွင်းသူ ဖြစ်ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ပြည့်ဖုံးပြောက်ပြစ်ကင်းတဲ့ မိန့်မ တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူး။ ရေးက စာတွေထဲမှာ မိန့်မမြတ်တစ်ညီး ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ “လူလွှန်သိုး” ဖြစ်မှရမယ်။ ရေးဘဆိုတွေထဲမှာ ရှိတဲ့ မိန့်မမြတ်ဝင်စားမှ ဖြစ်နိုင်မယ်။

မိန့်မဟာ သူ့ဘာသာသူ လွတ်လပ်စွာတွေး၊ လွတ်လပ်စွာ စဉ်းစား၊ လွတ်လပ်စွာ အိပ်၊ လွတ်လပ်စွာ တောင့်တာ၊ လွတ်လပ်စွာ အသက်ရှုပြီး သူတို့ သဘောအလျောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလာတာနဲ့ တစ်ပြီးငါ်နက် ယောက်ဗျားတွေ စွဲမက်စရာမကောင် တော့ဘဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။

ဒါပေမယ့် မိန့်မဟာ သူ့ယောက်ဗျား အပေါ်မှာလည်း ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး။ မိန့်မဟာ သူ့ယောက်ဗျားရဲ့ ပကတိရုပ်၊ သူ့ယောက်ဗျားရဲ့ အတွင်းသဘောကို သိတယ်လို့ ထင်နေဖေတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ့် ယောက်ဗျားရဲ့ အတိဟာ ယောက်ဗျားအချင်းချင်း ဆက်ဆံကြတဲ့ အခါမှသာ ပေါ်လာတတ်တာ မျိုးကလား။

ယောက်ဗျားဟာ အဝေးကို အပေါ်ကို ပုံသွားတတ်တယ်။ ဒီအချက်ကို သဘော မပေါက်ရင် ယောက်ဗျားရဲ့ အတွင်း စိတ်ကိုလည်း နားမလည်နိုင်ဘူး။ မိန့်မတစ်ယောက် ပြောဖူး သလိုပေါ့။ “ကဗျာဆရာရဲ့ မိန့်မဖြစ်ရတာဟာ စိတ်ညွစ်စရာပါရှင်။ အိမ်သာ တက်ပြီးတော့ ရေမဆွဲဘဲနဲ့ သည်အတိုင်း ထားချင်ထားခဲ့တာ” လို့သူက ညည်းနှံးပါတယ်။ ကဗျာဆရာကတော့ ကဗျာဆရာပါပဲ။

မြိုသန်းတင့်

ဒီပေါမယ့် သူ့အနီးဟာ အဝေးက ကဗျာဖတ်တဲ့ ပရိတ်သတ်လောက်တောင် သူ ကဗျာတွေကို စိတ်ဝင်စားမှ ရှိချင်မှ ရှိတတ်တာကို။ ဒါဟာလည်း မိန်းမရဲ့ အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမဟာ သူကဗျာတွေနှင့် ထိတွေ့စိုး အခွင့်အရေးမှ မရပဲကို။ သူကဗျာ တွေကို လိုက်ပြီး ခံစားနိုင်ဖို့ အတွေအကြံ။ ရသအမြင်တို့မှ မရှိခဲ့ဘဲကို။ ယောက်ဗျားရဲ့ စိတ်မှာသာ သူ့မိန်းမက သူကဗျာတွေကို ဖတ်ပြီး အရသာခံချင်ပေါမယ့် မိန်းမကတော့ အိမ်မှာကိစွာတွေနဲ့ပဲ ချာလပတ်လည်းနေရတယ် မဟုတ်လား။

အဲ...တရာ့သာ အခွင့်ထူးရတဲ့ မောင်နှံများမှာတော့ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ တကယ့်ဘဝဖော် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ယောက်ဗျားရဲ့ လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ ပါဝင်ဆွေးနွေးမယ်။ အကြံ့ဗာက်ပေးမယ်။ အလုပ်ထဲမှာလည်း မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်မယ်။ ဒီပေါမယ့် ဒီလို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်လုပ်ကိုင် ပေးတဲ့အတွက် ဝင်ရောက် ကူညီတဲ့အတွက် ဒီအလုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်တိုင်အလုပ်လို့ ထင်ရင်တော့ အမြင်မှားတာပဲ ဖြစ်မယ်။

ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ ဒီကိစွာဟာ ကိုယ်ကသေးက ကုညီတာဖြစ်ပြီး အဓိက တာဝန်ရှိသူ အဓိက ဆောင်ရွက်သူကတော့ ယောက်ဗျားဖြစ်နေလို့ ပါပဲ။ ကိုယ့်ယောက်ဗျားရဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပေးရေမှာ ပျော်ရွှင်မှုရဖို့ ကိုယ်ယောက်ဗျားကို ချစ်ရလိမ့်မယ်။ မချစ်ဘဲနှင့် သူ့အလုပ်ကို ပျော်ရွှင်စွာ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ဆိုတာ တော်တော်ခက်တယ်။ ကိုယ့် ယောက်ဗျားကို မချစ်ဘဲနှင့် သူ့အလုပ်တွေကို ဝင်လုပ်ပေးရင် စိတ်လည်းညွှန်မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အချိန်တွေ၊ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်အားတွေ့လည်း အချည်းနီးဖြစ်မယ်။

ဘရေးဆရာကြီး ဘာလုံးကိုက ယောက်ဗျားဟာ မိန်းမကို ကျေးကျွန်းလိုပြုမှ ဆက်ဆံပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကေရး ဘုရင်မ တစ်ပါးသဖွယ် ထင်လာအောင် လုပ်ပေးရမယ်လို့

မြေသန်းတင့်

ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ယောက်းတွေဟာ ဘားလုပ်ကိုရဲ့ ဒီအဆို အမိန့်အပေါ်မှာ တော်တော် သွားရှိကြတယ် ထင်ရဲ့။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ မိန်းမရဲ့ ဉာဏ်လွှမ်းမိုးမှုကို ဘယ်လောက်ခံရကြောင်း၊ မိန်းမကို ဘယ်လောက် ကြောက်ရကြောင်း စသည်တို့ကို အကျယ်ခဲ့၍ ပြောတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ သူတို့ အကျယ်ခဲ့၍ ပြောနေတာ၊ လိမ့်ပြောနေတာ၊ လုပ်ကြ ပြောနေတယ် ဆိုတာကို သူတို့ဘာသာကောင်း ကောင်းသိတာပေါ့။

ရော့ဂျက်ဒီပလန့်ဟာ တအုပ် တစ်အုပ်ပေါ်မှာ သူအမည်ရော၊ တရေးဆရာ မေတားလင့်ရဲ့ အမည်ရော နှစ်ခုစလုံး ထည့်ရမယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ရေးတုန်းက သူလည်း ပါတယလို့ ပြောခဲ့တာတွေဟာ အဲဒီလို့ ယောက်းက မိန်းမကို သူကိုယ်သူ ဇကရှိဘုရင်မ တစ်ပါးထင်အောင် လုပ်ပေးလို့ စိတ်ကြီးဝင်သွားတဲ့ အဖြစ်မျိုးပေါ့။

တကယ်ကတော့ မေတားလင့်ကလည်း သူတောင်းဆိုတဲ့ အတိုင်း ထည့်ပေး ခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ်ကတော့ ဒီစာအုပ်ဟာ သူမိန်းမနဲ့ ဘာမျှမဆိုင်ဘူး။ သူရေး တာပဲလို့ ယောက်းက ထင်ခဲ့တာပါပဲ။ အဲဒီစာအုပ်ကို ရေးဖို့ တိုက်တွေန်းသူ၊ စိတ်ကုံး ပေးသူက သူဇ္ဈာန်းဖြစ်တာ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတာက ဆုံးဖြတ်သူ၊ ရွှေးချယ်သူ မဟုတ်လား။

မိန်းမဟာ ပေဒင်ဆရာရဲ့ လက်ထဲက ခွဲလုံးကလေး တစ်လုံးပါပဲ။ နိမိတ်လောက် ကိုသာ ပြနိုင်တာပါ။ တကယ်ဟောရတာက ခွဲလုံး မဟုတ်ပါဘူး။ ပေဒင်ဆရာပါ၊ ဒီအတိုင်း ပါပဲ။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်အောင်မိန်းမက တိုက်တွေန်း အားပေးနိုင်တာမျိုး ရှိချင်ရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်လုပ်တဲ့ အခါကျတော့ ယောက်းဟာ တွေားသူ တို့ကို တိုင်ပင်တာမျိုး အကြံာက် တောင်းတာမျိုးတွေ လုပ်သွားတာပါပဲ။

မြှေသန်းတင့်

တော်လစတ္ဌိုင်းဟာ သူဝါထွေတွေ ရေးစဉ်တုန်းက သူသမီးတွေက အချောက်ပေးတာ၊ စာမူတွေ ပြင်ပေးတာတွေကို လုပ်ပေးရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမိန်းမကတော့ ဘအုပ်တွေကို ရေးရာမှာ သူဟာ အမိကကျသူ၊ ခွဲဆာ မရသူလို့ ထင်နေတယ်။ တကယ်တော့ မိန်းမရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ လွှတ်လပ်မှာ၊ အမိအခိုကင်းမှုဟာ သူကိုယ်ပိုင် အလုပ်၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့ အလုပ်သာလျှင်ဖြစ်ပါတယ်။

လူအမျိုးမျိုး၊ အစားစားကို လိုက်ပြီး အိမ်ထောင်သည် ဘဝဟာလည်း ကွဲပြား ခြားနားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီး တော်တ်များများ အနိုကတော့ သူတို့ရဲ့ နေစဉ် ကြံးတွေရတဲ့ ဘဝဟာ သိပ်ကွဲပြား ခြားနားခြင်းမရှိ လုပါဘူး။ အတူတူပါပဲ။

မနက်လင်းလာရင် ယောက်ဗျားက အလုပ်ကို ထွက်သွားမယ်။ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ တံခါး ပိတ်ထွက်သွားသံကို ကြားတော့ ပေါ်သွားတယ်။ သူ လွှတ်လပ် သွားပြီလေ။ ကလေးတွေကလည်း ကျောင်းသွားကြပြီ။ အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျေန့်ခဲတော့တယ်။ တစ်ထောင်လောက်ရှိတဲ့ အသေးအခွဲ ကိစ္စကလေးတွေကို စလုပ်ရတယ်။

လက်တွေကသာ တလူပ်လူပ်နဲ့ အလုပ်များနေပေမယ့် စိတ်ကတော့ ဟာလာ ဟင်းလင်း ဖြစ်နေတယ်။ သူမှာရှိတဲ့ စီမံကိန်း ဟူသမျှဟာ မိသားစုံချည်းသာ ဖြစ်နေတယ်။ သူဟာ မိသားစုံအတွက် အသက်ရှင်နေရသူ ဖြစ်တယ်။ သူတို့တစ်တွေ အိမ်ကို ပြန်လာတာနဲ့ စိတ်ထဲမှာ သက်သာရာ ရသွားတယ်။

သူယောက်ဗျားက လက်ဆောင်အနေနဲ့ သူပန်ဖို့ ပန်းကလေးတွေ ဝယ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ဒါတွေဟာ အလကားဟာတွေ ဖြစ်သွားပြီလေ။ ယောက်ဗျားကလည်း အိမ်ပြန် နောက်ကျလာတယ်။ မှန်မှန် မပြန်ချင်တော့ဘူး။ မိန်းမက တစ်နေကုန် ပြီးငွေ့စွာ

မြှေသန်းတင့်

နေခဲ့ရတာကို လက်စားချေတဲ့ အနေနဲ့ မကြာခကာ ကကျည်ကကြာင် ကျလာတာကို လန့်နေတယ်။

ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ မြည်တွေနဲ့ တောက်တီးတာ၊ ညည်းညှူနေတာတွေကို အိမ်က မိန်းမက တတော်တော်နဲ့ လည်ပင်း တရှည်ရည်နဲ့ဖြစ်အောင် လုပ်ရမလားဆိုပြီး ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းမှာကို လန့်နေတယ်။ သည်နည်းအားဖြင့် ယောက်ရားကို စိတ်ပျက်ကြာင်း ဖော်ပြတယ်။ သည်လိုမပြောသည့်တိုင် ယောက်ရားသက်ကလည်း စိတ်ပျက်တာတွေ ရှုလာတယ်။

ရုံးအလုပ်ကလည်း ပင်ပန်းလာတယ်။ ကိုယ့်အိမ် ရောက်ရင် ကိုယ်အနားယူ အပန်းဖြေပုံက တစ်မျိုး၊ စားချင် သောက်ချင်တာက တစ်မျိုး၊ မိန်းမက ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ် ထားတာက တလွှာ။ ညျေနေခင်းဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရောကောင်းနေတယ်။ ဤော်ရောကောင်းနေတယ်။ သတင်းစာလေး ဖတ်လိုက်၊ ရေဒီယိုလေးနားထောင်လိုက်၊ ရောက်တတ်ရာရာပြောလိုက်နဲ့။

အပေါ်ယံအားဖြင့် ရင်းနှီးသယောင် ရှိနေပေမယ့် သူတို့ နှစ်ဦးဟာ အထိုးကျိုး ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဤော်ရောကောင်းစွာနဲ့ အချိန်ကုန်သွားပြီး မိန်းမကလည်း အိပ်ယာထဲ ဝင်ပြီး မောမောနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ယောက်ရားကလည်း ရေဒီယိုနားထောင် စာဖတ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက သူ့ယောက်ရား အလုပ်သွားလို့ တံခါးပိတ်သွား သံကိုပဲ မျှော်လင့်နေတယ်။ သူ့ယောက်ရားမြန်မြန် အလုပ် သွားပါစေလို့ပဲ တောင့်တာ နေမိတယ်။

ဒီဤော်ရောက်ဖို့အတွက် မိန်းမတွေမှာ အချို့သော နည်းလမ်းတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနည်းလမ်းတွေကို လုတိုင်းရာဖွေလို့ မရဘူး။ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင် ရေးဆိုတဲ့ နောင်ကြိုးကြီးတွေ သိပ်ထူထဲတုတ်ခိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်မျိုးမှာ မတွေ့နိုင်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့

မြသန်းတင့်

တရှိ၍သော မိန်းမပျားဟာ အိမ်မှာ သုက္ခဏဘက် အလွန်သုံးပြီး နေရာတက် ပါချင်တဲ့ အပ်ထိန်းသူ မိန်းမတြီးတွေ ဖြစ်လာခဲ့ကတယ်။

တရာ့၏ကျတော့လည်း ဖြစ်သမျန် ကျေနပ် ရောင့်ရဲသွားပြီး မိသားစရဲ့ ကွန်မကြီး ဖြစ်သွား ရတော့တယ်။ တရာ့၏ မိန်းမတွေ ကျတော့လည်း အပျို့ဘော် ဝင်စတုန်းက ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ချစ်တဲ့ နာစစ်ဆပ် စိတ်ဓာတ်မျိုးဝင်ပြီး သနပ်ခါးခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးလိမ့်း၊ အိမ် အလုပ်ကလည်း ဘာမျှမလုပ်ဘဲ အလုပြင်စတဲ့ ကိုစွာတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်သွား ရတော့တာ ပါပဲ။

အိမ်ထောင် ကျေစ တုန်းမှာတော့ မိန်းမဟာ သူ့စိတ်ကူး၊ သူ ပျော်မျိန်းချက်တွေနဲ့ သူ ပျော်နေတယ်။ အိပ်မက် မက်နေတယ်။ သူ့ယောက်ဗျားကို အထင်ကြီးဖို့ ကြီးဘားတယ်။ သူ ယောက်ဗျားကို ခြင်းချက်မရှိ ခါစိုး ကြီးဘားတယ်။ သူကိုယ်သူ ယောက်ဗျားနဲ့ စွဲလို့ မရအောင် အရေးပါတယ်။ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆ တယ်။

အဲ... အိမ်ထောင်သက် နည်းနည်းရလာတဲ့ အခါ တကယ့် ပကတိစိတ်ဟာ
ပြန်ပေါ်လာ တော့တာပါပဲ။ ကိုယ့် ယောက်ဗျားဟာ ကိုယ်မပါရင်လည်း အရေးမကြီးဘူး၊
ကိုယ် မရှိရင်လည်း အရေးမကြီးဘူး ဆိတာကို သဘော ပေါက်လာတယ်။ ကလေး
တွေကလည်း တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြမယ်ဆိတာကို သိလာတယ်။ အဲဒီ
အထဲမှာ ကျေးဇူး မသိတတ်တဲ့ ကလေးက ဘယ်နှစ်ယောက် ပါမယ်ဆိတာ မပြောနိုင်
သေးဘူး။

ဒီမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း အထိုးကျန်၊ အစွမ်းပစ်ခဲ့၊ လက်အောက်ခဲ့ လူတစ်ယောက်လို ခံစားရလာတယ်။ ဘာလုပ်လို ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ဘဲ ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်လို အပျော်းဖြေရမှန်း မသိ ဖြစ်လာတယ်။ ကိုယ့်စရိတ်

မြှေသန်းတင့်

လေးတွေတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါလေးတွေကို ကောက်လုပ်ခြင်းဖြင့် စိတ်သက်သာမှာ အပျင်းပြောမှု အထိုကျန် ဖြစ်မှု ပြီးငွေ့မှု စတာတွေ သက်သာ စေတာတော့ မှန်ပါရဲ့။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ အရာတွေက လုံးဝ လွှတ်မြောက်အောင်တော့ အဲဒီစရိတ်၊ အဲဒီ ဝါသနာ တွေကလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ရှိသားတဲ့ စာရေးဆရာမ တိုင်းဟာ “အသက် သုံးဆယ် အတွင်း” က မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နောက်ကျိုမှု တိမ်းတိမ်းပွဲပွဲ ဖြစ်ခဲ့ မူတွေကို ရေးခဲ့တာချည်းပဲ။

ကက်သရင်း မစေး၊ ဒေါ်ရသီပါကား၊ ဟရှိနီးယားဂုဏ် တို့ရဲ့ ဝါဌာတွေထဲက ကတ်လိုက်တွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်း ချည်းပါပဲ။ အိမ်ထောင်ကျစ၊ မိမိလင် ပျူမျှစ စတုန်းမှာတော့ သူတို့တစ်တွေဟာ ကြည့်မွှေ့စွာ တေးဆို ခဲ့ကြသပေါ့။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်သက် ရင့်လာတာနဲ့ အမျှ သူတို့ဟာ စိတ်ညွစ်စရာတွေ တွေ့လာပြီး သောကနဲ့ ဓိတ်ဖွဲ့လာကြရတော့တာပါပဲ။

အိမ်ထောင် ပြခြင်းကိစ္စမှာ ကြော်ကွဲစရာ အကောင်းဆုံး ကိစ္စကတော့ မိန်းမဟာ သူမျှော်လင့် တောင့်တနေတဲ့ ပျော်ခွေ့မှုကို အိမ်ထောင်ရေးမှာ ရှာလို့ မတွေ့ရတော့တဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါတင်မကဘူး အိမ်ထောင်ပြခြင်းဟာ သူ့ဘဝကို ကြော်မှ ပျက်စီးသွားစေတယ်။ ထပ်ပြန်တလဲလဲ လုပ်ငန်းတွေ၊ သမား ရှိုးကျနေစဉ် အဖန်ဖန် ကြံးတွေနေရတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ထဲမှာပဲ စုံစုံးမြှပ် သွားရတော့တယ်။

မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ပထမ အနှစ် နှစ်ဆယ်ဟာ တော်တော် ပျော်စရာ ကောင်းပြီး တော်တော်ကြွယ်ဝတဲ့ အရွယ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ကာလ အတွင်းမှာ သူဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်ဆယ် ကျော်လာတာနဲ့ သူဟာ အိမ် တစ်အိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်မ ဖြစ်လာပြီး ယောက်ဗျားတစ်ယောက် ထာဝစဉ် နောင်ဖွဲ့ လိုက်ရ

မြှေသန်းတင့်

တော့တယ်။ အတုပ်အန္တာင် ခံလိုက်ရတော့တယ်။ ကလေး တစ်ယောက်ကို ရင်မှာပိုက်ဖြီးဘဝကို အန်စ်နာ ခံလိုက်ရတော့တယ်။

တကယ့်အလုပ်၊ တကယ့်လျပ်ရားမှူ အမိန့်တွေ ဖြစ်လာရတော့တယ်။ သူဟာ လင်နှင့် သားသမီးတွေကို ပြုစ စောင့်ရောက်ပြီး သူကိုယ်ကျိုးကို စွန်လွှတ် ခဲ့တဲ့အတွက် ချီးကျိုး ဉားသာ ပေးတာတွေကို ခံရပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူစိတ်ထဲမှာတော့ လူနှစ်ယောက်ကို တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်း ပြုစ စောင့်ရောက်သွားရတာဟာ သူအဖို့ အကျိုးမရှိလှသူးလို ထင်လာတတ်တယ်။

ဒီအတောအတွင်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေ့ထား နိုင်ရင်တော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလို လုံးလုံး လျားလျား မေ့ထားဖို့ ဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ပိုပြီး ဆိုးတာက ကိုယ်က လင်နဲ့ သားသမီးတွေ အပေါ်မှာ သိပ်အရေးပေး တန်ဖိုး ထားလွန်းတော့ ကိုယ့်ချစ်မြတ်နီးမှာ ကိုယ့်အရေး ပေးမှုဟာ လင်သားအဖို့ စိတ်ပျက်စရာ၊ ကုန်ခန်း စရာဖြစ်လာတတ်တယ်။

ဒီလို လက်ဝါးကြီး အပ်မှုမျိုးဟာ နောက်မှာ အနိုင်ယူချင်တာမျိုး လွှမ်းမိုး ဉာဏ်ပေးချင်တာမျိုး ဖြစ်လာပြီး ယောက်ဗျားကလည်း စိတ်ပျက် လာတတ်တယ်။ ဒီအခါမှာ ယောက်ဗျားကလည်း မိန်းမရဲ့ ဉာဏ်လွှမ်းမိုးမှာ မိန်းမက အစစ အရာရာ လက်ဝါးကြီး အပ်မှုကို ရောင်ပြေးဖို့ ကြီးစားတော့ တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မိန်းမ ဒီလိုဖြစ် လာအောင် ဘယ်သူ လုပ်ခဲ့သလဲ။ ယောက်ဗျားပဲ မဟုတ်လား။ သူပဲ ကေရာ့ ဘုရင်မ တစ်ပါးလို ကြောက်စားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ယောက်ဗျားဟာ မိန်းမကို လက်ထပ်ပြီ ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မိန်းမဟာ သူရဲ့ ဝတ္ထရား တွေကို ကျော်နှစ်ရမယ်၊ သူရဲ့ အပေါ်မှာ သစ္စရှိရမယ်လို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။

မြသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် သူကတော့ မိန်းမအပေါ်များ ဘယ်လောက်များ ဝတ္ထား ကျေပွန့်ခဲ့ပါသလဲ။ ဘယ်လောက်များ သွား ရှုံးခဲ့ပါသလဲ။

မိန္ဒာမဟာ ကေရှိလား ကျောကွဲနှင့်လား

အနီးကို လင်နိုင်တဲ့ မိန္ဒာမကြီးတစ်ယောက်၊ အစာ အရာရာ နိဇာကျယ်တဲ့ မိန္ဒာမကြီး တစ်ယောက်၊ ကကျည်ကကြောင်ကျတဲ့ မိန္ဒာမကြီးတစ်ယောက်၊ စိတ်ပျက်စရာ မိန္ဒာမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေး လိုက်တာဟာ တွေား အရာမဟုတ်ဘူး။ စောဘောက ပြောခဲ့သလို ယောက်၍၊ နှစ်ဖက်ခွဲ သဘောထားကြောင့်ဖြစ်တယ်။

ယောက်၍ဟာ တစ်ဖက်ကျတော့ မိန္ဒာမကို ကျွန်ုပါး သဘောထားပြီး တစ်ဖက်ကျတော့ မိန္ဒာမကို သူကိုယ်သူ ကောရီ ဘုရင်မကြီး ထင်လာအောင် ပြောက်ပေး တတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မိန္ဒာမတွေဟာ အဆာကျယ်ပြီး လင်ကတောင် စိတ်ပျက်တဲ့ မိန္ဒာမတွေ ဖြစ်သွား ခြင်းဖြစ်တယ်။ ယောက်၍ဟာ ကမ္မာပေါ်မှာ သူတစ်ဦးတည်းကိုသာ နှစ်ဘုရားလို ကိုးကွယ်အောင် လုပ်ထားပြီး သူကိုယ်သူတော့ အနောင်အဖွဲ့ မရှိအောင် လုတ်လပ်အောင် လုပ်ထားတယ်။

မိန္ဒာမကို အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ ဗြိုင်းငွေအောင် လုပ်ထားပြီး သူကို မြှိုင်းငွေအောင် ဖျော်ဖြေတဲ့ အရာတစ်ခုအဖြစ် လုပ်ထားတယ်။ မိန္ဒာမကို ခိုင်းစရာရှိလျှင်၊ အလုပ်ရှိလျှင် အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ခေါ်ထားပြီး တကျည်ကျည် မပုံဆာအောင် လုပ်ထားတယ်။ မိန္ဒာမကို ကိုယ်တစ်ဦးတည်း အတွက် (သားသမီးနှင့် ဆွဲမျိုးသားချင်းများ အတွက် မဟုတ်) ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ သူကတော့ မိန္ဒာမရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကို မခံနိုင်ဘူး။

မိန္ဒာမကိုတော့ လင်တစ်ယောက်ရဲ့ အနီးလို နေစေချင်တယ်။ သူကျတော့ အနီးတစ်ယောက်ရဲ့ လင်ယောက်၍လို မနေချင်ဘူး။ ဒီနည်းအားဖြင့် မိန္ဒာမဟာ လက်ထပ်တဲ့ နောကစပြီး သစ္စာဖောက်ခြင်း ခံရတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မိန္ဒာမရဲ့ ဘဝဟာ ချူးချူးကျ သွားရ တော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မိန္ဒာမဟာ သူ့ဘဝကို သစ္စာဖောက် ခံရမှုတွေနဲ့ တိုင်းထွား ချိန်တွယ် ကြည့်တော့တယ်။

မြေသန်းတင့်

စာရေးဆရာ ဒီအိတ်၏လောရင့်စံပြောတဲ့ ဖို့မ အချစ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ စကားဟာ တော်တော်မှန်တယ်။ သူက အပြန်အလုန် ပြည့်စုံရန် ကြိုးစားသော လူနှစ်ဦး၏ ပေါင်းဖော် မူသည် တစ်နေ့တွင် ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခြင်းနှင့်သာ ကြံ့တွေ ရမည်ဖြစ်၏လို့ ပြောခဲ့ ဖူးတယ်။ လက်ထပ် တိမ်းများခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဟာ ခိုလုံးမှု တစ်ခုမဖြစ်သင့်ဘူး။ ကုသမှုတစ်ခု မဖြစ်သင့်ဘူး။

လက်ထပ် တိမ်းများခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဟာ ပြည့်စုံတဲ့၊ သီးခြားဖြစ်တဲ့ လွှတ်လပ်တဲ့ လူနှစ်ဦးရဲ့ ပေါင်းစည်းမှသာ ဖြစ်ရမယ်။ (ဆိုလိုတာက လင်နဲ့မယား နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ဦးတည်း အဖြစ် ပြည့်စုံပြီး လက်ထပ်တယ်လို့ မယုဆအပ်ဘူး။ သူတဲ့ နှစ်ဦးဟာ သီးခြား ပြည့်စုံတဲ့သူ၊ လွှတ်လပ် အမိအခိုကင်းတဲ့ သူနှစ်ဦးရဲ့ ပေါင်းစည်းမှ မျိုးသာ ဖြစ်သင့်တယ်။)

ပြုကတ်ရေးဆရာကြီး အီပဆင်ရဲ့ ပြုကတ်တစ်ပုဒ်ထဲမှာ ကတ်လိုက် နိုရာက သူဟာ နှိုးတစ်ယောက်နဲ့ မိုင်တစ်ယောက် မဖြစ်ခင်မှာ ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက် အရင် ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ နှိုးမောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တို့ဟာ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ခု ဖြစ်တဲ့ ယူနစ် မဖြစ်စေရဘူး။

လင်ဖြစ်စေ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ လူအဖွဲ့ အစည်းထဲမှာ ဘယ်ဘူး အကုအညီ ကိုမျှ မယုဘဲနဲ့ တစ်ဦးတည်း ရပ်တည်နိုင်မယ့် အနေအထား၊ တစ်ဦးတည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် နိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုး ရှိသင့်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စီးပွားရေး အရ၊ လူမှုရေးအရ တွယ်တာတာမျိုး ဖြစ်မလာတော့ဘဲ တကယ့်ကို ချစ်လို့ တကယ့်ကို နှစ်သက်လို့ တကယ့်ကို ရက်ရော သဘောထားကြီးလို့ တွယ်တာခြင်းမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

ဟန်ချက်ညီမျှတဲ့ အတွဲတစ်တွဲဟာ စိတ်ကူးထဲမှာ မရှိနိုင်တဲ့ ယူတိုးပီးယားတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို စုံတွဲမျိုးဟာ အပြင်မှာ တကယ်ရှုပါတယ်။ တရာ့လည်း အိမ်ထောင်ပြု

မြှေသန်းတင့်

ထားတဲ့ ရန်းမောင်နံတို့ အသိင်းအဝိုင်းမှာ ရှိပါတယ်။ အများ အားဖြင့်တော့ အိမ်ထောင်ပြခြင်းရဲ့ အပြင်ဘက် (တစ်နည်း အိမ်ထောင်မပြတဲ့) အတွဲတွေ ကြားမှာ ပိုပြီး တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

တရာ့၊ အတွဲတွေကတော့ ဖို့မ အချစ်ကြောင့် တွဲနေ မိက္ခား ဖြစ်ပြီး အသိက်အဝန်း အပေါင်းအသင်းမှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်သိုက်စီ တစ်ပိုင်းစီ၊ တစ်သင်းစီ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဖို့မကိစ္စမှာသာ ချည်နောင်ထားကြသော်လည်း တြေားကိစ္စလူမှုရေး ကိစ္စတွေမှာတော့ လုံးဝလွတ်လပ်ကြပါတယ်။

တရာ့၊ အတွဲတွေကျတော့လည်း ဖို့မ ဆက်ဆံရေးကို တားမြစ်ခြင်း မရှိတဲ့ ပိတ်ဆွေများ အဖြစ် နေကြပါတယ်။ မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ဌားတစ်ယောက်ရဲ့၊ ဆက်ဆံရေးမှာ ပုံသဏ္ဌာန်လေးတွေ အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။ အပေါင်းအဖော် သဖွယ် ဆက်ဆံရေး၊ ပျော်ရွင်မှာ၊ ယုံကြည်မှာ ချစ်ခင်မှာ၊ ပူးပေါင်းမှာ၊ အချစ် စတဲ့ကိစ္စတွေမှာ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက် ကြည်နဲ့စရာ၊ ပျော်စရာ၊ အားတက် စရာတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ် မယ်။ အိမ်ထောင်တွေ ပြီကဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်စီးသွားတာနဲ့ ပက်သက်လို့ ပုထုဇူး တွေကို အပြစ် မတင်သင့်ပောု့ဗျား။

အိမ်ထောင်ပြခြင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ အစကတည်းက သဘာဝမကျဘဲ ပေါ်လာတဲ့ အဆောက်အအံကြီး ဖြစ်တယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ဌား တစ်ယောက်တို့သည် သေတပန် သက်တစ်ဆုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တာဝန်ကျေစွာ နေထိုင်ကြစေသတည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဝတ္ထား နောင်ကြီးတို့ဖြင့် ချည်နောင် ထားစေသတည်းလို့ ပြောတာဟာ ကြောက်ဖွယ် အမှုကြီး တစ်ခုဖြစ်တယ်။ ဟန်ဆောင်မှာ၊ လိမ်လည်မှာ၊ ရန်ပြီးသိမှာ၊ စိတ်မချမ်းပြောမှာ စသည်တို့ကို ပေါ်ပေါက်စေတဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ လက်ထပ် ထိမ်းမြှားခြင်း

မြှေသန်းတင့်

အိမ်ထောင်ပြုခြင်း စသည်တို့ဟာ ချခေတ်မှာတော့ တော်တော်လေးတော့ ပုံသဏ္ဌာန် ပြောင်းလာကြပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ဟောင်မယ်နစ်ညီးစလုံး အာပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးနေတဲ့ ဖိနိုင် ကြီးစိုးမှုကတော့ ရှိမြဲ ရှိနေသေးတာပဲ။ သဘောတရားအရာ ပြောရင်တော့ သူတို့ နစ်ယောက်စလုံးမှာ တန်းတဲ့ ညီဗျာ အခွင့်အရေး ရှိတယ်၊ အခွင့်အရေး တူတယ်လို့တော့ ပြောနေကြတာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အရင် ခေတ်တွေကထက် မိမိ နစ်သက်တဲ့သူကို လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ် ပိုင်ခွင့်တော့ ရှိလာကြတာမှန်ပါတယ်။ အမေရိကမှာလို့ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ် ပိုင်ခွင့်တော့ ရှိလာကြတာမှန်ပါတယ်။

ယဉ်ကျေးမှုချင်း ကွားခြားတာ၊ အသက်ကွားခြားတာ စသည် တို့ဟာလည်း အရင် တုန်းကလောက် အရောမကြီးတော့ဘူး ဆိုတော်လည်း မှန်ပါတယ်။ ယောက်ားကလည်း မိန်းမတောင်းဆိုတဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို အလွယ်တကူပဲ အသိအမှတ် ပြုလာကြပါတယ်။ ယောက်ားတွေဟာလည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေကို လုပ်ရာမှာ မိန်းမတွေနဲ့ အတူ ခွဲဝေလုပ်တာ ဝင်ရေး ဝယ်ပေးတာ၊ ကလေးကျောင်းပို့တာ၊ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ပေးတာ စသည်ဖြင့် မိန်းမတွေရဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို လုပ်ရာမှာ ခွဲဝေလုပ်ကိုင်လာကြပါတယ်။

ရေကူးခြင်း၊ တင်းနစ်ရိုက်ခြင်း၊ ခရီးထွက်ခြင်း၊ ဘိုင်စကယ် စီးခြင်းစတဲ့ အပန်းဖြေ လုပ်ငန်းတွေ မှာလည်း သူတို့ အတူတူ ပါဝင် လုပ်ဆောင် လာကြပါတယ်။ မိန်းမဟာ သူယောက်ား ပြန်အလာကို တစ်နေ့လုံး လည်ပင်း တရှည်ရည်နဲ့ တောင့်မျှော် နေစရာ မလို့တော့ဘူး။

အပြင်ထွက်ပြီး ကစားဖွဲ့ကို ကြည့်နိုင်တယ်။ ကလပ်တို့ အသင်းတို့ကိုလည်း သွားလည် နိုင်တယ်။ ဂိုတ်အသင်းတို့ ဘာတို့မှာ သွားပြီး တိုးမှုတ်နိုင်တယ်။ အချုပ်

မြေသန်းတင့်

ပြောရင် အိမ်ပြင်ကို ထွက်ပြီး အချင်း ဖြေနိုင်တယ်။ ပိုက်ဆံရဖို့ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်ကလေး ဘာလေး ထွက်လုပ် ချင်တယ်ဆိုရင်တောင် လုပ်နိုင်သေးတယ်။

ထောက်ရွယ်တဲ့ အိမ်ထောင်တွေကို ကြည့်လိုက်ရင် အချင်းချင်းကြားမှာ ပြည့်စုံတဲ့ တန်းတဲ့ ညီမျှမှာ အခြေခံပေါ်မှာ တည်ဆောက် ထားသလို ထင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ဗျားက စီးပွားရေး တာဝန်ကို ယူထား နေသေးသမျှ အဲဒီလို ပြည့်စုံတဲ့ တန်းတဲ့ ညီမျှမှာ ရှိတယ်လို့ ထင်ရတဲ့အထင် ဝို့ပွဲသမျှသာဖြစ်တယ်။ ဘယ်ရပ်ကွက်မှာ၊ ဘယ်မြို့မှာ နေမယ်ဆိုတာကအစ အစစာရာရာကို ဆုံးဖြတ်သူဟာ ယောက်ဗျားသာ ဖြစ်တယ်။

သူတို့ရဲ့ နေထိုင်မှု အဆင့်အတန်းဟာလည်း သူ့ယောက်ဗျားရဲ့ ဝင်ငွေအပေါ်မှာ ပိုတည် နေရတယ်။ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေသံ့ဟာ စသည်တို့ဟာလည်း သူရဲ့အသက် မွေးဝမ်းကော်း အလုပ်အကိုင်ပေါ်မှာပဲ ပိုနေရတယ်။ နိုင်ငံရေး၊ အသိပညာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေကိုလည်း ယောက်ဗျားကသာ ဆုံးဖြတ်တယ်။

မိန်းမဟာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်၊ ကိုယ်ပိုင် ဝင်ငွေရယ်လို့ မရှိလေလတော့ ကွာရင်းပိုင်ခွင့် ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာလည်း သဘောတရား အရ စာရွက်ပေါ်မှာသာ ရှိတဲ့ စကားလုံးဖြစ်နေတယ်။ မယားစရိတ်ဟာ အမေရိကန်လို့ တိုင်းပြည်မျိုးမှာသာ များများစားစား ရပေမယ့် ပြင်သစ် ပြည့်လို့ နေရာမျိုးမှာတော့ ရယ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် နည်းပြီး တစ်ခုလပ်မိန်းမဟာ ညီးငယ် နှမ်းပါးစွာနေရတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီမညီမျှမှာတွေထက် ဆုံးတဲ့အဆိုးဆုံး မညီမျှမှာကတော့ ယောက်ဗျားက သူ အလုပ်မှာ သူရဲ့အတ္ထာကို ဖော်ပြတာမျိုးကို လုပ်နိုင်ပေမယ့် မိန်းမှာတော့ သူအတ္ထာကို သူရှာဖွေခွင့် မရတဲ့ အချက်ပဲဖြစ်တယ်။

မြသန်းတင့်

ခေတ်သစ် အိမ်ထောင်စုတွေ၊ အထူးသဖြင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုက အိမ်ထောင်စုတွေမှာ မိန်းမဟာ ယောက်ကျားကို ကျောကွွန် အဖြစ် လျော့ချပစ်ခဲ့ တယ်လို့ မကြောခါန ပြောလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒါဟာလည်း အဆင့်အသစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ရေးဟောင်းကရီ လူအဖွဲ့အစည်းမှာတုန်းက အန်တိပိကြီးစီး လွှမ်းမိုးမှုကို ခံရတယ်လို့ ပြောလေ ရှိကြတယ်။ ခုခေတ်မှာလည်း မိန်းမများဟာ ယောက်ကျားတွေရဲ့ အလုပ်ထဲကို ဝင်ပါ တာမျိုးတွေ၊ စွက်ဖက် တာမျိုးတွေရှိတာ မှန်ပါတယ်။ တ္ထာသို့လဲ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အတွဲတစ်တွဲကို တွေ့ဖူးတယ်။

ဒီလို အနိုင်ကျင့်မှုမျိုး၊ ဒီလို လွှဲမှုမျိုးဟာ ခုခေတ်မှာ တော်တော်ခေတ်စားလာတယ်ဆိတာ မှန်ပါတယ်။ ယောက်ရားဟာ မိန်းမရဲ့ တန်းတူညီမှု ပိုင်ခွင့်ကို အသိအမှတ်ပြုတယ်။ ဒီတန်းတူ ညီမှုမှုကို အကောင်အထည် ဖော်ပိုင်ရင် သူမှာသာ တစ်ဆင့် ဖော်နိုင်တယ် ဆိတာ သိတယ်။ ဒီတော့ ယောက်ရားမှာလည်း သိသိကြီးနဲ့ ခံနေရတယ်။

သူရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အနာခံပြီး မိန်းမရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အသိအမှတ် ပြုရသလို ဖြစ်ဖော်တယ်။ ဒီလိန္ဒာ ယောကုံးဟာ မိန်းမကို ဖိန့်ပျုပ်ချုပ်ရင်းက ကိုယ်လည်း ဖိန့်ပျုပ်ချုပ် ခံရတဲ့ အဖြစ်ကို ပြန်ရောက်သွားရတော့တယ်။

မြှေသန်းတင့်

အပြန်အလှန် အားဖြင့် မိန်းမဟာ ယောက်ရားအပေါ်မှာ နိုင်ချင်တာဟာ သူ၏ အားနည်းချက်ကို အလော်ပေးချင်လို နိုင်ချင်တာဖြစ်တယ်။ သူ၏ယောက်ရားရဲ့အောင်မြင်မှု သူ၏ယောက်ရားရဲ့ အနာဂတ်၊ သူ၏ယောက်ရားရဲ့ ပျော်ရွှေ့မှ စသည်တို့ဟာ သူ၏ကြောင့်လို သူ ပြချင်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မိန်းမဟာ သူ၏ရဲ့ အားနည်းချက်ကို လက်နက်သဖွယ် သုံးပြီး အနိုင် ယူတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် သူအားနည်းချက်အဖြစ် ကျိုန်နေသေးတာပါပဲ။

မိန်းမတွေဟာ မကောင်းဘူးလိုပြောပြီး မိန်းမ မှန်သမျှကို ဆန်ကျင်နေတဲ့ မိန်းမမှန်း ဝါဒသမားတွေ ရှုံးသေးတယ်။ အယူအဆကတော့ သိပ်ပြီး ယုတ္တိ မကျလှပါဘူး။ ဘာဖြစ် လိုလဲဆိုတော့ မိန်းမဟာ လက်ထပ်လိုက်မှ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မှသာ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါ ဖြစ်သွားလို ပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေး စနစ်တွေနဲ့ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အထွေထွေ အခြေအနေများကို ပြပြင်ပြောင်းလဲဖို့သိပ်ကို လိုအပ်နေပါတယ်။

အနိမ်းဆင်းမှုလား... မိခင်လောင်းလား

မိခင်ဘဝကို ရောက်တဲ့အခါ မိန်းမဟာ စိဝကမ္မာဖေဒကိစ္စ ပြည့်စုံတယ်လို ဆိုနိုင်တယ်။ မိန်းမရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွဲ့စည်းပုံက မျိုးနွယ် ပြန်ပွားရေးအတွက် သင့်တော်တဲ့ အဆောက်အအုံ ဖြစ်လေတော့ မိခင်ဖြစ်ရခြင်းဟာ မိန်းမရဲ့ သဘာဝ ဝတ္ထား ဖြစ်နေ တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သိကြတဲ့အတိုင်း လူဟာ အမြဲတမ်း သဘာဝ အလိုက္ခချည်း လိုက်နေ တာ မဟုတ်ပါဘူး။

မျိုးနွယ် ထုတ်လုပ်ငန်းကို သဘာဝရဲ့ စီရင် ပြုဌာန်းမှုအောက်က ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစား ခဲ့ကြတာ ရာစု နှစ်ပေါင်း တစ်ခုလောက် ရှိသွားပါပြီ။ မျိုးနွယ် ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းကို သဘာဝလေက်ထဲက လုယူပြီး လူက သူရဲ့ ထိန်းချပ်မှုအောက်မှာ ထားဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာလောက်ကတည်းက ကြိုးစားခဲ့ကြပါတယ်။

တရာ့၊ တိုင်းပြည်တွေဆိုရင် ပဋိသန္ဓာ တားဆီးမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိပုံနည်းကျ နည်းနာတွေကို တရားဝင်ပြုဌာန်း ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဘုရင်ရိုဘာသာဝင် တိုင်းပြည် တွေမှာတော့ လျှို့ဝှက် ကျင့်သုံးခဲ့ကြပါတယ်။ ယောက်ဗျားတွေကတော့ အကာအကွယ်ကို သုံးကြတယ်။ မိန်းမတွေကတော့ သွားလာပြီးတဲ့အခါ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သုက်ပိုး မကျန် ရစ်လေအောင် လုပ်ကြတယ်။

ပဋိသန္ဓာကို ဘယ်လို တားမလဲဆိုတဲ့ ပြုသနာနဲ့ ပက်သက်လို့ ချစ်သူတွေ အိမ်ထောင် ရှင်တွေကြားမှာ အငြင်း ပွားခဲ့ကြတယ်။ ယောက်ဗျားကလည်း အကာအကွယ် တို့ ဘာတို့ကို မသုံးချင်ဘူး။ မိန်းမကလည်း ကရိကထ များတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပဋိသန္ဓာ တားတဲ့ နည်းလမ်းကို မသုံးကြတော့ဘဲ ရလာတဲ့ ပဋိသန္ဓာကို ဖုက်ချုပဲ နည်းကို သုံးလာကြ တော့တာပါပဲ။ ပဋိသန္ဓာ တားဆေးကို တရားဝင် အသုံးပြုတဲ့ တိုင်းပြည်များမှာတောင် ဖုက်ချ တာကိုတော့ တရားဝင် ခွင့်ပြုခြင်း မရှိပါဘူး။

မြိုသန်းတင့်

သားဖျက်ချာတာဟာ တော်တော် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုလို့ ယူဆကြပြီး စကားထဲ ထည့်ပြောတာတောင် လွန်လှပါပြီ။ တရေးဆရာ တစ်ယောက်အစိုးရိုရင်လည်း မိန်းမ တစ်ယောက် ပျက်နာမြင်တုန်းမှာ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေကို ရေးပြတာဟာ ဘာမျှအကြောင်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖျက်ချာတဲ့ အကြောင်းကို ရေးရင် ယုတ်ည့်ပြီး လူလောကကြီးကို ယုတ်ည့်တဲ့ အမြင်နှင့် ကြည့်တယ်လို့ ဥပုပ္ပါခံရတတ်တယ်။

တခါးတိုင်းပြည်တွေမှာ သားဖျက်ချေခြင်းကို ဥပဒေနှင့် ပိတ်ပင်ထားတယ်။ ဖျက်ချေခြင်းဟာ အန္တရာယ် များတယ်လို့လည်း ယူဆကြတယ်။ (ဒါပေမယ့် ရိုးသားတဲ့ သမားတော်ကြီးများ၊ ဟန်မဆောင် တတ်တဲ့ သမားတော်ကြီးများကတော့ ဘာလင်မြို့က ထိမဆက်ဆံရေး သုတေသနဌာန ညွှန်ကြားရေးမှုးး ဒေါက်တာ မဂ္ဂနက်ပါဟရဖိုးနဲ့ သဘောတူကြပါတယ်။)

သူက ဆေးရုံမှာ လိုအပ်တဲ့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုတွေကို ပြုလုပ်ပြီး တတ်ကျမ်းတဲ့ ပါရရာများနှင့် ပြုလုပ်တဲ့ ဖျက်ချမှုဟာ ပြစ်မှ ဥပဒေမှာဆုံးထားတဲ့ အန္တရာယ် သက်ရောက်ခြင်း မရှိနိုင်ဘူးလို့ ပြောဖူးပါတယ်။ သားဖျက်ချေ ရာမှာ အန္တရာယ်များတာဟာ တော်းကြောင့်မို့ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ကတာတ်ဆန်း အကြေအနေတွေ ထဲမှာ ကျမ်းကျင်မှ မရှိတဲ့ သူတွေက ပြုလုပ်ပေးတဲ့ အတွက် အန္တရာယ် များနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။)

တခါးကလည်း ဖျက်ချာတာကို ဘာသာရေး ရှုထောင့်ကနေပြီး ကန့်ကွက်ကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဘုရင်ရုံး ဘာသာမှာဆုံးရင် ဒီအချက်ဟာ တော်တော်အပြစ် ကြီးထားတယ်။ ဘုရင်ရုံးဘာသာ အရဆုံးရင် မမွေးသေးတဲ့ကလေး ငယ်မှာ ပိဉာဏ်ရှိတယ်။ ရေဖျော်း မခံရသေးဘဲ သူဘာဝကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းကင်ဘုံကို ဝင်ခွင့် မပေးဘဲ ပိတ်ပင် လိုက်တာနှင့်တူတယ်လို့ ယူဆတယ်။

မြသန်းတင့်

တစ်ဖက်မှာလည်း အယူသီးတဲ့ မဟာပုဂ္ဂိသရိဒတွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ဘယ်အခြေအနေ ပျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သန္ဓသား ဖျက်ချတာမျိုးကို မလိုအပ်ဘူးလို့ ယူဆတဲ့ အယူအဆဖြစ်တယ်။ အထင်ရှားဆုံးကတော့ ၁၉၄၃ ခုနှစ်တိန်းက ရေ့ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာရှိင်းရဲ့ စာအုပ်ထဲက အယူအဆမျိုးဖြစ်တယ်။

သားဖျက်ခုတာဟာ ရှုက်စရာကောင်းတဲ့ အပြုအမူ တစ်ရပ် မျှသာမက ရာဇဝတ်
ပြစ်မှ တစ်ခုလည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေးပညာအရ ဆေးကုသစိ လိုအပ်လာတဲ့ အခါ
မျိုးပင်လျှင် သားဖျက် ခုတာမျိုးကို မပြုသင့်ကြောင်း၊ ဥပဒေအားဖြင့် ကိုယ်ဝန်ရှိတာဟာ
အမေရဲကျွန်းမာရေးနဲ့ အသက်အစွမ်းရာယ်ကို စီးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သည့်တိုင်
သား ဖျက်တာကိုလည်း လက်မဆုံး သင့်ကြောင်း၊ ကလေးအသက်ကို ရွှေးမလား၊ အမေ
အသက်ကို ရွှေးမလားဆိုတာ ဘုရားမှာခ ဘယ်သူမှာ ဆုံးဖြတ် ပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊
သန္တသားဟာ အမေပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ သန္တသားဟာ အမေကို ဖို့တွယ်
တားသောက် နေတဲ့ ကပ်ပါးသတ္တိတစ်ခု မဟုတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့်ရေးထားတယ်။

ဒီတွေကတော့ ကိုယ်ဝန် ဖျက်ချေတဲ့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်တဲ့ အမြင်တွေပါပဲ။ တရာ့၊ ကလည်း ပြောကြသေးတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချေတာမှာ “လူတန်းစား” လက္ခဏာရှိတယ်တဲ့။ သူတို့ပြောတာကတော့ ပဋိသန္ဓာတားတဲ့ အယူအဆဟာ လူလတ်တန်းစားတွေ ထဲက ပေါက်ဘူးပိုး အဲဒီလူတန်းစားထဲမှာ ပုံးနှံနေတဲ့ အယူအဆတစ်ခု ဖြစ်တယ်တဲ့။

ဒေဝါမှာ ရေခါးခန်း အလွယ်တကူ ရှိတာဟာ ရေခါးခန်း အလွယ်တကူ မရှိတဲ့ အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားများရဲ့ အခြေအနေထက်ပိုပြီး ပဋိသန္ဓာ သားဖျက်အောင် ဖန်တီး ပေးတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားရဲ့ ဒေဝါမှာတော့ ရေခါးခန်းမရှိ၊ ရေဘုံဘိုင် မရှိထိုတော့ ဒီလိုအမှုပါးကို လွယ်လွယ်ကျကျ ကျူးလွှန်စွဲ ခက်ခဲတယ်တဲ့။

မြိုသန်းတင့်

အမှန်ကတော့ ဒါတွေဟာ အဓိက အကြောင်း မဟုတ်ပေမယ့် စီးပွားရေး အကြောင်း ဟာလည်း တစိတ်တဒေသတော့ ပါပါတယ်။ တရာ့၏ ဆင်းချေသားများ ကျတော့လည်း ကလေး တစ်ယောက် တိုးလာရင် စရိတ်စကြီးလေး လာတော့မှာမို့လို ဖျက်ချာ တာတွေရှိတယ်။

ဒိမ်မှာ နေစရာ ထိုင်စရာကလည်းကျပ်၊ အမေကလည်း အပြင်ထွက် လုပ်ရဲ စီးပွားရေးကလည်း ကျပ်တည်းဆိုတော့ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖြစ် ကြတော့တာပါပဲ။ အများ အားဖြင့်တော့ (ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဆိုရင်) အိမ်ထောင်သည်များဟာ ကိုယ်ဝန် နစ်ခါဆောင် ကလေး နစ်ယောက် မွေးပြီးရင် မွေးနှုန်းကို ကန့်သတ် ပစ်လိုက်တော့တာပါပဲ။

ဒီတော့ တစ်ဖက်မှာ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချပစ်တဲ့ စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ အမေဟာ အခြား တစ်ဖက်မှာတော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နတ်တမန် ကလေးနှစ်ပါးကို ပုံခက်လွှာပေးတဲ့ မိခင် ဖြစ်နေဖိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝင်ငွေနည်းတဲ့ အိမ်ထောင်များမှာတော့ ကိုယ်ဝန် ဖျက်ချတာတဲ့ သားဖျက်ချတာ တို့ဟာ တော်တော်ဆင်းရဲပြီး တော်တော် ဝေဒနာ ခံစားရတဲ့ အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီဝေဒနာကို ရင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ အကြောအနေကိုလိုက်ပြီး ပြင်းထန်ပုံချင်း ကွဲပြား ဗြားနားကြတယ်။ ထုံးတမ်း စဉ်လာအရ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့မိန်းမာ သို့မဟုတ် မပူးမပင် မကြောင့်မကြန့် "အငယ်အန္ာင်း" ဖြစ်ရတဲ့ မိန်းမတဲ့ အဖို့မှာတော့ ယောက်ကျားရဲ့ ထောက်ပုံမှ ရှိတယ်။ ဆွဲမျိုး အသိုင်းအဝိုင်း ရှိတယ်။ အခွင့်သာမှာတွေ ရှိတယ်။

ပထမအားဖြင့် သူမှာ ဆေးဝါးကုသရေး အကြောင်းပြချက်နဲ့ သားဖျက်ချတယ်။ တရာ့၏ဆိုရင် သားဖျက်တဲ့ကိစ္စကို သာမန် သဘောထားလေ့ရှိတဲ့ ဆွဲကလန်လို တိုင်းပြည့်

မြှေသန်းတင့်

မျိုးကို ထွက်သွားတယ်။ ဒီနေ့လို ခေတ်မျိုးမှာဆိုရင် ဆရာဝန်တွေကလည်း ကျမ်းကျင် တယ်။

အေးဝါးတွေက လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်း ကိရိယာတွေကလည်း စိတ်ချရလေတော့ အဲဒီကို သွားကြတယ်။ တရာ့ဒီလို တရားဝင်ယူပေါင်း ဆောင်ရွက်မှ မရတဲ့ တိုင်းပြည် မျိုးမှာ ကျတော့လည်း တိတ်တိတ်ပုန်း ရှာထား၊ ကျိုတ်ရှာထားတဲ့ လိပ်စာ တစ်ခွဲသွား၊ ငွေ ကောင်းကောင်း ပေးပြီး ကိစ္စပြီးအောင် လုပ်ကြတယ်။ ဒီလိုလုပ်တာဟာ ကျန်းမာရေး အတွက် ကောင်းသတဲ့လေ။ အသားအရေကောင်းစေသတဲ့လေ။

ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံလည်း မတတ်နိုင်၊ ကိုယ့်မှာလည်း အထုပ်အထည်ဖွံ့ဖြစ် အသိုင်းအစိုင်းကလည်း မေးရော့စပြု ခံနေရတဲ့ ဆင်းရဲ့သူ မိန်းကလေးတွေ အဖို့ကျတော့ ဘယ့်နှယ့် လုပ်ကြမလဲ။ ပြင်သစ်ပြည်မှာဆိုရင် တစ်နှစ် တစ်နှစ်ကို အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးပေါင်း သုံးသိန်းလောက်ရှိတယ်။

လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးရတာထက် စာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစိရင်တာက တော်သေးတယ်။ ဖျက်ချတာက တော်သေးတယ်ဆိုပြီး မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန် ကြတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ ချစ်သူက၊ သို့မဟုတ် အဖျော်ကြံသူက သွေးဆောင် ဖြားယောင်းတာကို အဟုတ်ထင်လို ယုံမှတ်ပြီး ပုံအော်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေပေါ့။

တစ်ခါတလေမှာလည်း ဖြစ်တတ်တာက သူမှာမ ဖုံးနိုင် မဖိန့်နိုင် ဖြစ်လာပြီဆိုတာကို ဖွင့်ပြော လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယောက်ဗျားလေး ကိုယ်တိုင်က ဒီကိုစွဲရှိ ရှင်းပစိုး သွေးဆောင် တတ်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ရောင်ပြေးတတ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မိန်းကလေးဟာ ကြေားဖုံးနားပါနှင့် မဟုတ်ကဟုတ်က ဆေးတွေကိုစား၊ ဒီလိုစားရင်း ဘာမျှ မဖြစ်ဘဲ ကိုယ်ဝန်က သုံးလာ လေးလာ၊ ဝါးလောက် ရှိလာရော့။ အဲဒီအခါ ကျတော့မှ ဖျက်ချဖို့ လုပ်တော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ရော့။

မြိုသန်းတင့်

တော့မှာဆိုရင် တရာ့မြို့မိန်းကလေးတွေဟာ နားမလည် ပါးမလည်နဲ့ လျေကားပေါ်က ချော်ကျေအောင် တမင်လုပ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပပါးကျိုဗာ ထားတဲ့ လျေကားပေါ်က ခုန်ဆင်းတယ်။ ဒီပေါ်မယ့် သူလိုချင်တဲ့ ရလာ်ကို မရရှာပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာဖြစ် သလဲ။ ရွာပြင် မြို့စည်းရိုးနားမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် မြောင်းထဲမှာ သေနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အလောင်းကို တွေ့ရတော့တာပါပဲ။

မြို့ကြီးတွေမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စမြို့မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ကူညီကြတယ်။ ကူညီတယ် ဆိုပေါ်မယ့် မြို့မှာ လွယ်လွယ်ကူကူ လက်သည်တို့ ဘာတို့ ကလည်း ရှာမတွေ့ ပိုက်ဆံကလည်း မတတ်နိုင်တော့ မိန်းကလေးဟာ သူငယ်ချင်းကို ကျိတ်တိုင်ပင်ပြီး အကူအညီ တောင်းတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သူကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စကို လုပ်တယ်

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖျက်ချေတဲ့ လက်ရေးတို့ စာရောမကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးတယ်။ အခန်းထဲ ရောက်သွားတော့ သွေးအိုင်ထဲမှာ သတိလစ်နေပြီ။ လေးရက်ရှိ ပြီတဲ့။ ရေလည်း မသောက်ဘူး၊ အစာလည်း မစားရ။ ကိုယ့်အပြစ်နှင့် ကိုယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူ ဆီကိုမှုလည်း အကူအညီ မတောင်းရဘဲ ကျိတ်ပြီး ဖြစ်နေတယ်။ အချိန် မိရှုကလေး ရောက်သွားလို့ အသက်မသေတာပေါ့။

ယောက်ချားတွေကတော့ ဖျက်ချေတာကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားလေ့ ရှိကြ ပါတယ်။ မိန်းမဆိုတာ အာဝေကိုက ငါးခိုးကို ခံစား ထိတွေ့ရမယ့် ထုံးစံအတိုင်း တွေ့ကြ ရတာပဲလို့ လွယ်လွယ်ပဲ သဘော ထားလိုက်ကြပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ခြင်းဟာ မိန်းမရဲ့တန်ဖိုး ကို စွန်းလွှတ် လိုက်ရတယ် ဆိုတာကို သူတို့ နားမလည် နိုင်ကြဘူးပေါ့။ တကယ်တော့ ဖျက်ချေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ မိမရဲ့တန်ဖိုး၊ မိန်းမရဲ့တန်ဖိုးကို စွန်းလွှတ်လိုက်ရတာပါပဲ။

ဒီလို လုပ်ခြင်းဟာ သူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဆိုင်ရာ စကြဝှေ့ကြီးကို မြှေ့ချက်ဆီး ပစ်လိုက် ရတာနှင့် အတူတူပါပဲ။ ငယ်စဉ် တောင်ကျေးကလေး ကတည်းက မိန်းမဆိုတာ

ပြဿနာတင့်

ပဋိသန္ဓာ ဆောင်ရမယ်၊ သားမွေးရမယ်လို့ သင်ကြား ထားခဲ့ကြတယ်။ မိမိ ဘဝရဲ့ မင့်မြတ်မှာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားမှုတွေကို သူ့ကို သီဆိုပြုခဲ့ကြတယ်။

ရာသီပွင့်ရတာ၊ နာမကျန်းဖြစ်ရတာ ပြီးငွေစရာ ကောင်းလောက်အောင် အိမ်တွင်းမှုလုပ် သိမ်းထုတ် သေချာကိစ္စကို ဆောင်ရွက် ရတာတွေစတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ တစ်ပန်းရုံးမှာ မှန်သမျှတွေ အတွက် လူမျိုးဆက် ပြန်ပွားဖို့ သားသမီး ရတာနာ မွေးခြင်း ဆိုတဲ့ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်ကြီးနှင့် အလော် ပေးထားတယ်။ အဲဒီအခွင့်အရေးကြီးကို အလျဉ်းပေးထားတယ်။

ခုတော့ ယောက်ဗျားဟာ သူ့ရေးရေး တိုးတက်မှု အတွက်၊ သူ့ချောင်ချောင်လည်လည် နေနိမ့်ဖို့ အတွက် သူ့တာဝန် ပေါ့ဖို့အတွက် မိန်းမကို ဒီလောက်အဖိုးတန်တဲ့ မင့်မြတ်တဲ့ အခွင့်အရေးကြီးကို စွန်းလွှတ်ခိုင်းနေပါ ပေါ့လား။

ဒီလို လွှယ်လွှယ် သဘောထားသူတွေ အတွက်တော့ ကလေးဟာ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ရတာနာတစ်ပါး မဟုတ်တော့ဘူး။ သားမွေးခြင်းဟာလည်း ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ တာဝန်ကြီး တစ်ခု မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီလို ကလပ်စည်းများ ပွားများလာခြင်းဟာ ဒုက္ခ ဝေဒနာကြီး၊ အနောင့်အယုက်ကြီး၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို လူတွေအဖိုး သားမွား ရခြင်းဟာ မိန်းမရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

သားမွားတာထက် စာရင် လစဉ် ရာသီပန်း ပွင့်လို့ ကရိကထ များရတာကမှ တော်သေးတယ်လို့ ယဉ်ဆက်သည်။ အပို့ပေါက် အရွယ်တုန်းကတော့လည်း အဲဒီ အနီးဆင်းမှုကို မြင်ပြီး ကြောက်လန့် ခဲ့ရတယ်။ ကြီးလာလို့ သားသမီး မမွေးချင်တဲ့ အခါမှာ တော့အနီးဆင်းမှုကို မျှော်ရပြန်ရော်။

မိခင်လောင်းရဲ့ စီထွေပေး

ကလေးဘဝကနေပြီး အပျို့ပေါက်အရွယ် ရောက်သည်အထိ မိန်းကလေးဟာ မိခင်လောင်း ဘဝနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဆင့် အပျိုးပျိုးကို ဖြတ်သန်း ခဲ့ရတယ်။ ကလေးဘဝ တန်းကတော့ မိခင်လောင်း ဘဝဟာ သူအဖို့ အဆန်းတွက်ယ် ကိစ္စကြီးပေါ့။ ကစားစရာ နည်းတစ်ပျိုးပေါ့။ ဒီယမင်း ရုပ်ကလေးဟာ သူရဲ့ အနာဂတ်ကလေး ငယ်ပေါ့။ သူကြီးကြပ် ပုံပြင်ရမယ့် သူပေါ့။

အပျို့ပေါက်ဘဝကို ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ မိခင်လောင်း ဘဝဟာ သူအဖို့ သူရဲ့ သန်းစင်မှုကို ဖြိမ်းပြောက်နေတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်လို့ ထင်မှတ်လာကြတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ အဲဒီမိခင် ဘဝကို သူကြောက်တယ်။ တစ်ခါတလေမှာလည်း အဲဒီမိခင် ဘဝကို သူတောင့်တတယ်။ အချို့ မိန်းကလေးတွေဟာ သူတို့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရောက်ရတဲ့ ကလေးငယ်တွေအပေါ်မှာ မိခင် တာဝန်တွေကို မယူရတဲ့ မိခင်ရဲ့ အခွင့် အာကာမျိုးကို သုံးချင်ကြတယ်။ မိခင်မဖြစ်ခင်ဘဲ မိခင်ရဲ့ အခွင့်အာကာကို သုံးသွား ချင်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ တစ်ဖက်က မိခင်ရဲ့ အခွင့်အာကာကို သုံးချင်ပေမယ့် အခြားတစ်ဖက်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရမှာကို ကြောက်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူတို့ဟာ ဝမ်းဆွဲ ဆရာမများ၊ သူနာပြုများ၊ ကျောင်းဆရာမများ၊ တူတွေ တူမတွေကို ချစ်တတ်တဲ့ အဒေါ် အပျို့ကြီးများ ဖြစ်သွား ကြတော့တယ်။ တရာ့ကျတော့ လည်း မိခင်ဘဝကို မကြောက်ကြသည့်တိုင် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေချင်တာ၊ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေချင်တာနဲ့ပဲ အပျို့ကြီးဘဝနဲ့ အရိုး ထုတ်သွားကြတယ်။ သူတို့မှာ လင်ကိစ္စ သားကိစ္စ အတွက် တာဝန် မယူချင်သူးလေ။

မကြောခကာ ဆိုသလိုပဲ မိန်းမများဟာ ယောက်ရာနဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်း မပြုတဲ့ နည်းနဲ့ ဖြစ်တော့ ပဋိသန္ဓားတဲ့ နည်းနဲ့ဖြစ်တော့ ကိုယ်ဝန်မရှိအောင် ရှောင်လေ။

မြေသန်းတင့်

ရိုကြတယ်။ တချို့လည်း မီးဖွားရမှာကို မကြောက်သည့်တိုင် စိတ်ဓာတ်ဆိုင်ရာ တုံးပြန် မူဖြောင့် ကိုယ်ဝန်မရဘဲ ဖြစ်တတ်တာမျိုးတွေရှိတယ်။

အဲဒီလို အမျိုးသမီးတွေကို ဆေးစစ် ကြည့်လိုက်ရင် သူတို့မှာ အာရုံကြာ အားနည်း နေတဲ့ ရောဂါမျိုးတွေ ရှိနေ တတ်တာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်ဝန် ရှိတာကို လိုလားသလား၊ မလိုလားသူးလား ဆိုတဲ့အချက်ဟာ ပဋိသန္ဓာ နေခြင်း ကိစ္စ အပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘော ထားသလဲဆိုတဲ့ အချက်အပေါ်မှာ တည်နေတယ်။

မိန်းမဟာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့အခါမှာ ထွေထယ်တုန်းက မိခင်ဘဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စိုးရိမ့်မှုတွေ၊ အဖျို့ပေါက် ဘဝတုန်းက ကလေးမွေးရမှာကို ကြောက်လနဲ့ စိုးရိမ့်တဲ့ စိတ်တွေဟာ ပြန်ပေါ် လာတတ်တယ်။ စိုးရိမ့်မှု ပုံသဏ္ဌာန်တွေကတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူကြပေဘူး။ လူကို လိုက်ပြီး စိုးရိမ့်ပုံလည်း မတူနိုင်ကြဘူးပေါ့။

ကိုယ်က မိခင်အလုညွှေ့ကို ရောက်လာတဲ့အခါမှာ မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်အမေရဲ၊ နေရာကို ပြန်ယူလာရတဲ့ သဘော ဖြစ်လာတယ်။ ဆိုလိုတာက မိန်းကလေးဟာ လုံးဝ လွှတ်မြောက်ရေး ရသွားတယ်။ မိခင်အဖြစ်ကို တကယ် လိုလား တောင့်တရင် သူ ကိုယ်ဝန် ရလာတာကို ဝမ်းသာမယ်။

ဒီကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ပြီး သူကိုယ်တိုင် သတ္တိရှိရှိနဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ကို မွေးမယ်။ ဒါပေမယ့် အမေရဲ၊ ထိန်းချပ်မှု အောက်မှာ ရှိနေသေးရင်တော့ သူ မီးဖွားဖို့ ကိစ္စ အဝေးကို အမေး လက်ထဲကို လုံးဝ ပုံအပ် တော့တာပါပဲ။ အဲဒီအခါမှာ ဘာဖြစ်သလဲ။ သူမွေးလိုက်တဲ့ ကလေးငယ်ကို ကိုယ့်သွေး ကိုယ့်သားလို့ မထင်တော့ဘဲ မောင်လေး သီးမလေးလို့ ထင်နေတတ်တယ်။

မြှေသန်းတင့်

တရာ့။ မိန်းကလေးများ ဆိုရင် သားသမီး မွေးတာဟာ ကိုယ့်ကို မိခင်ရဲ့ အပ်ထိန်းမှ အောက်က လွတ်ဖြောက်အောင် လုပ်ပေးတဲ့ အရာလို့ မထင်ဘဲ ကိုယ့်ကို ပြန် နားဖားကြီး အတပ်ခံရတာ၊ ထမ်းပိုး အတပ်ခံ ရတာလို့ ထင်သွားပြီး ကြောက်နေ တတ်တယ်။ ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းမှာ ဒီလို စိုးရိမ်မှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာရင် ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျ သည်အထိ ဖြစ်စေနိုင်တယ်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အမေ့အပေါ်မှာ မနာလိုဝန်တိတဲ့ စိတ်မျိုး၊ မနှစ်သက်တဲ့ စိတ်မျိုးရှိခဲ့ရင် မိမိရဲ့ ပဋိသန္ဓာကိုလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ထိခိုက်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ဝန် ရှုစဉ်မှာ မိန်းကလေးနဲ့ သူ့အမော့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ အလွန်အရေးကြီးတယ်။

ကိုယ်နဲ့ အမော့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ အရေးကြီးသလိုပဲ ကိုယ်နဲ့ ကလေးအဖေ ဆင်ပွန်းသည်၏၊ ဆက်ဆံရေးဟာလည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ် ကာလမှာ အလွန်အရေးကြီး ပါတယ်။ ရင့်ကျက်ပြီး အမိအနိကင်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ မိမိ လုံးဝပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို လိုချင်တယ်။ မိမိတို့ နှစ်ဦးရဲ့ အားပေးထောက်ခံမှုကို လိုချင်တယ်။ ယောက်ကျားက သူ့အပေါ်မှာ ဦးဘေးမှသာလျှင် မိန်းမဟာလည်း သူ့သားသမီးအပေါ် ကလေးအပေါ်မှာ ဦးဘေးပေးမှာဖြစ်တယ်။

မိန်းမဟာ ကလေးလည်း ဆန်တယ်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်တတ်တယ်ဆိုရင် ယောက်ကျားက ပိုပြီးတော့တောင် အားပေးဖို့ လိုသေးတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ဖြစ်တတ်တာက မိန်းကလေးက ထံလည်းထံသေးတယ် ကလေးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်လည်း မွေးပြီးပြီးဆိုရင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်လာတတ်တယ်။

ဒီမှာတင် ယောက်ကျားအပေါ်မှာ တောင်းဆိုချက်တွေ အများကြီး လုပ်လာ တတ်တယ်။ သူကသိပ်ပြီး အစိုးရိမ်လွန် နေတော့ ယောက်ကျားကို အိမ်က ဘယ်မျှ မသွား စေချင်ဘူး။ ယောက်ကျားအလုပ်ထဲကို ဝင်စွက်တယ်။ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စကလေးတွေကို

မြှေသန်းတင့်

ပုံကြီးခဲ့တယ်၊ သူကို ဂရစိုက်ဖို့ ကြင်နာပြုစို့ သိပ်လိုလားတယ်။ ဒီမှာတင် ယောက်ား ဟာလည်း စိတ်ညွဲပြီး အိမ်က ထွက်နေတာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ယောက်ားကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်ရဲ့ ခံစားချက် တွေကို ယောက်ားရဲ့ ခံစားချက်နဲ့ အတူဖြစ်အောင် ပုံသွင်း ပေးရမယ်။ မိန်းမဟာ သူရဲ့ ကိုယ်ဝန်နဲ့ မိခင်ဘဝကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံကြိုးဆို သလား၊ မကြိုးဆိုဘူးလား ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ ယောက်ားရဲ့ အပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အရေးပေးသလဲ ကြင်နာသလဲဆိုတဲ့ အချက်တွေဟာ အများကြီး စကားပြောတယ်။

တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း မိန်းမဟာ အိမ်ထောင်ရေးကို ခိုင်မြှေသွားအောင် သူနဲ့ ယောက်ားတို့ရဲ့ သံယောဇ္ဈားကို မြှေမြှေသွားအောင် လုပ်ဖို့အတွက် ကလေးကို လိုချင်တယ်၊ ဒီမျှော်လင့်ချက် အောင်မြင်ရင် အောင်မြင်သလောက် ကလေးအပေါ်မှာ တွယ်တာတယ်။ ဒီမျှော်လင့်ချက် မအောင်မြင်ရင် ကလေး အပေါ်မှာလည်း တွယ်တာမူ လျှော့ပါး သွားတာမျိုးတွေ ရှိတတ်ပြန်သေးတယ်။

မိန်းမဟာ ယောက်ားအပေါ်မှာ မလို မုန်းထားဖြစ်နေရင် ကလေးအပေါ်မှာ သံယောဇ္ဈား ပိုတွယ်သွားပြီး အဲဒီကလေးကို သူယောက်ားနဲ့ ဝေးအောင် လုပ်ထား တတ်တယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ်မုန်းတဲ့ ယောက်ားနဲ့ရတဲ့ ကလေးဖြစ်တဲ့အတွက် ကလေးကိုပါ မုန်းနေတတ်တာမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်။

ပထမကလေး ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက သူယောက်ားအပေါ်မှာ ဝေခွဲမရတဲ့ ခံစားချက်မျိုး (ချစ်သလား၊ မုန်းသလား ဆိုတာကို မဝေခွဲနိုင်တာမျိုး) ရှိတဲ့အတွက် သူမှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး မအီမသာ ဖြစ်ရတယ်လို့ တော်စတ္တိင်းရဲ့ အနီးက သူ မှတ်တမ်းထဲမှာ ရေးဖူးတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်း ဆိုတာ မိန်းမရဲ့ အတွင်း သန္တာန်ထဲမှာ ကပြနေတဲ့ ပြောတိကြီး တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရချင်မှာ မိန်းမဟာဂိုပြီး ကြွယ်ဝ ချမ်းသာလာတယ်လို့လည်း ခံစားရတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ဆုံးရုံး ရတယ်လို့လည်း ခံစားရတယ်။

သန္တာသားဟာ အနာဂတ်ကို ကိုယ်စား ပြောနေတဲ့အတွက် သန္တာသားကို ဆောင်ထား ချိန်မှာပဲ သူဟာ ကမ္မာကြီးလောက် ကျယ်ပြန့်တယ်လို့လည်း အထင်ရောက် နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုကြွယ်ဝ ချမ်းသာတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ မိန်းမဟာ စိတ်ညွစ်နေရ ဖြန့်တယ်။ သူဟာ ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ထင်သွားတယ်။

သူကိုယ်တွင်းမှာ ဘဝသစ် တစ်ခုဟာ အထင်အရားပြနေပြီး သီးခြားကင်းလွတ်တဲ့ အရာတစ်ခု အဖြစ် ပေါ်ထွက်လာတော့မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူရှုက်ယူတယ်။ ဝင်းသာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အမည်မဖော်မပြန့်စင် တဲ့အင်အားစုများရဲ့ ကတားစရာ ပစ္စည်းကလေး တစ်ခုအဖြစ် မြောက်လွှင့် ကတားခံရတော့မှာပါ ကလားလို့လည်း သူခံစားနေရတယ်။

လက္ခဏာရေး သုံးပါးကို မြင်အောင်ရှုချိန် မှာလို ပိမိခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ မမြတဲ့ သဘောကို အမြင်ဆုံး အချိန်ဟာ ကိုယ်ဝန်ရှုချိန်မှာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သတိပြုသင့်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ကိုယ့်အလိုနဲ့ ဆန္ဒကျင်ပြီး ပူးအန်ချင်တယ်၊ မအီမသာဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးဟာ အတွေ့မဟုတ်ဘဲ အနတ္ထသဘောကို ဆောင်တယ်ဆိုတာ ပိုလိုသဘော ပေါက်လာတတ်တယ်။

လက်မှုပညာသည် တစ်ယောက်၊ ဒါမှုမဟုတ် အားသွွှန်ခွွှန်စိုက် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ ပြုလုပ်သူရဲ့ သဘော အတွေ့ရဲ့ သဘောဟာ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် မိခင်လောင်း အချို့မှာတော့ ပြုလုပ်သူနဲ့ ပြုလုပ်ခြင်း ခံရသူတို့ ပဋိပက္ခဟာ ရပ်စသွားတယ်။

ပြဿနာများ

မိမင်နဲ့ကလေး နှစ်ဦးစလုံး (ပြုလုပ်သူနှင့် ပြုလုပ်ခံရသူ နှစ်ဦးစလုံး) ဟာ ဘဝစီမံရာကို နာခံနေရတဲ့ အစုံတစ်စုံ ဖြစ်သွားကြတယ်။ သဘာဝကြီးရဲ့ ဖန်တီးမှုကြောင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေရတဲ့ မိန်းမဟာ အပင်နဲ့ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်နေတယ်။ အဆီခဲတွေ သိမ့်းထားရာ နေရာ ဖြစ်နေတယ်။ သားဟောက်စက် ဖြစ်နေတယ်။ ဥတစ်ဦး ဖြစ်နေတယ်။

သာမန်အားဖြင့် ကြည့်ရင် ဘဝဆိုတာဟာ တည်ရှိမှုတစ်ခုရဲ့ အခြေအနေ တစ်ရပ်သာ ဖြစ်တယ်။ အဲ... သားမွေးဖို့ ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ရချင်မှာတော့ ဘဝဟာ အပြဿနာ ဆောင်လာတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဖန်တီးမှုမျိုးဟာ လူပ်ယူက်ခြင်း မရှိတဲ့ ဖန်တီးမှုမျိုးသာ ဖြစ်တယ်။ တစ်ချို့မိန်းမတွေရှိတယ်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင် ရတာကို နှစ်သက်ပြီး မကြာခက ကိုယ်ဝန် လုပ်ချင်ကြတယ်။ ကလေးက နှီးပြတ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့မှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ အဲဒါလို့ မိန်းမှုမျိုးတွေဟာ ကလေးများများ မွေးတတ်တဲ့ မိန်းမှုမျိုးတွေ ဖြစ်လေ့ရှိတယ်။ ဥများများ အာတဲ့ ကြက်မှုမျိုးလိုပေါ့။

ဒီလို့ မိန်းများကျတော့ သူတို့ရဲ့ လွတ်လပ်စွာ လူပ်ရှားနိုင်မှုကို ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုနဲ့ လဲလိုက်ချင်ကြတယ်။ (မိမိတို့ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ကိုယ်ဝန် ဆောင်ရခြင်း၊ နှီးတိုက်ရခြင်း စသည့် သဘာဝလုပ်ငန်း များနဲ့ လဲချင်ကြတယ်) ပြန်လည် ထုတ်လုပ်ရေး ဖြစ်စဉ် (သားသမီး မွေးဖွားပြီး နှီးချို့တိုက်ကျွေး ရတဲ့အလုပ်)ဟာ စတင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူခန္ဓာ ကိုယ်ဟာ အပြစ်တွေ ဝေဖြေတဲ့ နေရာ၊ ရေသာက်မြစ် အပွင့်ဝေရာလို့ ထင်မှတ် လာတယ်။ နောက်ကလေး တစ်ယောက်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင် ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပထမကလေး နှီးပြတ်သွားတဲ့ နေရာမှာ အလောက်ပြီ ဆိုပြီး ဝေးဖြောက်ဝံးသာ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။

ပြဿနာ

ဒီမှာတင် သူဟာ ဘဝ ရေစီးထဲကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ အရာဝတ္ထုတွေ အားလုံးနဲ့ ပြန်စုပေါင်း သွားတယ်။ အဆုံးမရှိတဲ့ မျိုးဆက်ပြန်ဖွားရေး ကြိုးမျှင်တန်းကြီးထဲမှာ ကွင်းဆက်တစ်ခု ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ အခြားသော အသွေးအသား အသစ်ကလေးတစ်ခု ဖွဲ့စည်းပေးတဲ့ အသွေးအသားတစ်ခု ပြန်ဖြစ်သွားတယ်လို့ ခံစားရတယ်။

သူကိုယ်ဟာ ကိုယ်ဝန်ကြောင့် လေးလံလာတဲ့ အခါ သူရင်သားများဟာ ရောင်အန်းလာတဲ့ အခါမှာ သူဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ ရင်ခွင့်ထဲမှာ ပေါင်းဖော်မှုကို ရှာခဲ့လို့ အကောင်အထည်း၊ အထပ်အထည်း ဖြစ်လာပါကလား ဆိုပြီး ကျေနှစ် အားရ သွားတတ် တယ်။ သူဟာ ကတ္တား (ပြုလုပ်သူ) တစ်ခုရဲ့၊ အောက်မှာ ပြဿနာရမယ် ကမ္မ (ပြုလုပ် ခံပစ္စည်း) တစ်ခု မဟုတ်တော့ဘဲ ဘဝဆိုတဲ့ အစစ်အမှန် တစ်ခုနဲ့ တန်းတူညီမှု ဖြစ်သွားတဲ့ အရာ တစ်ခုပါလား ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီး ကျေနှစ်သွားတယ်။

သူခန္ဓာကိုယ်ဟာ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကလေးငယ်အတွက် ဖြစ်တဲ့အတွက် သူကိုယ်ပိုင် ဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်သွားတယ်။ လူအဖွဲ့အစည်းကလည်း သူပိုင်ဆိုင်မှုကို မြင့်မြတ်တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု တစ်ခုအဖြစ် သဘောထားကြတယ်။ အရင်တန်းက ရမ္မက်ကို နှီးဆွဲပေးသလို ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ သူရင်အုံကို လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် လုန်ပြနိုင်တော့မယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီရင်အုံဟာ ဘဝရဲ့ အရင်းအမြစ် ဖြစ်နေတာကို။ ဘာသာရေး ပန်းချီ ကားတွေထဲမှာတောင် မယ်တော်မှာရီဟာ သူ သားတော်ကို နှီးချီ၍ တိုက်ကျွေးမှု အတွက် ရင်အုံကို လုန်ပြီးထားတဲ့ ပုံကို တွေ့နိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား။ သူ ကိုယ်ထဲမှာ အောင်းနေတဲ့ အတွော့ဟာ အရုံးပေးသွားပြီးတဲ့အတွက် မိခင်ဟာ သူကိုယ်ပိုင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ တန်ဖိုးတစ်ခုဆိုတဲ့ အထင်နဲ့ ကျေနှစ်ပျော်ရွင် သွားတယ်။

ဒီပေမယ့် ဒါဟာအထင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မဟန့်ရင်ဆင်သင့် ပြန်နှစ်ပြီ

မိခင်ရယ်လို့ ဖြစ်လာတော့တာနဲ့ လူအဖွဲ့အစည်းက မိန်းမကို မြင့်မြတ်တဲ့ အသွင် သဏ္ဌာန် တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှုလာခဲ့ကြတယ်။ ဘဝနဲ့ ရင်းဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဘာသာရေး ပန်းချီ ကားတွေထဲမှာတောင် မယ်တော်မာရီဟာ သူသားငယ်ကို နှီတိက်ဖို့ အတွက် ရင်အုံကို ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ ပုံတွေကို ရေးဆွဲ လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ မိန်းမရဲ့ အတွေးဟာ ပျောက်ကွပ်သွားပြီး လူမှုရှင်းသိက္ခာ အဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်။ ဒါနဲ့အတူ သူဟာ အမေ တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ လူသား တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ တန်ဖိုးတစ်ခု ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အထင်ကို သူ ရရှိသွားခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒါဟာ အထင်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကလေး ဆိုတာ သူဖန်တီးလို့ရတဲ့ ပစ္စည်း မဟုတ်လိုပါပဲ။ ကလေးဟာ အမိရဲ့ ကိုယ်တွင်းမှာ သူကိုယ်သူ ဖန်တီးလာခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ မိခင်ရဲ့ အသားဟာ ကလေးငယ်ရဲ့ အသားကို ဖြစ်ထွန်း တိုးပွားစေရုံပဲ တတ်နိုင်ပါတယ်။

သူကိုယ်သူ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို မိခင်က တည်ဆောက်ပေးလို့ မရပါဘူး။ မိခင်က တည်ဆောက် ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တည်ဆောက် ပေးလို့လည်း မရပါဘူး။ လွှတ်လပ်မှုထဲမှာ အစပြုခဲ့ရတဲ့ တိတွင်ဖန်တီးတဲ့ လုပ်ဆောင် ချက်များဟာ ကလေးဆိုတဲ့ ပစ္စည်းရဲ့ မရှိမဖြစ်တဲ့ အခြေခံ လိုအပ်ချက်ကို ပေးခဲ့ပါတယ်။

မိခင်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အတွင်းမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ကလေးအဖြစ်ဖြစ် တည်လာရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကလေးဟာ အလိုအလျောက် ဖြစ်လာတဲ့ ကလောပ်စည်း ကြီးထွား တိုးတက်မှု တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သေခြင်း တရားလို သဘာဝမှာ ကပ်ပါလာတဲ့ အကြမ်းထည် သက်သက် တစ်ခုသာဖြစ်ပါတယ်။

မြေသန်းတင့်

မိခင်တစ်ယောက်က ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ရချင်တာဖူး၊ ရှိကောင်းရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါမှာ မွေးတော့မယ် ကလေးထောင်ကို တည်ရှိစေတော့၊ ဖြစ်စေတော့လို့ အတင်းလုပ်ယူလို့ ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူရဲ့ ယျေဘာယျ ကျေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုအဖြစ် အဲဒီ ကလေးကို ဖန်တီးကောင်း ဖန်တီးနိုင်မယ်။

ဒါပေမယ့် သူရဲ့ ပုဂ္ဂလကျေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ဖန်တီးလို့တော့ မရနိုင်ပါဘူး။ (ကိုယ်က မောင်ဖြူ။ ဆိုတဲ့ ကလေးလေးကို မွေးမယ်။ ဒီရပ်သဏ္ဌာန်နဲ့ ရှိစေလို့ ဖန်တီးလို့ မရဘူးဆိုတဲ့ သဘောကို ပြောတာပါ။) ဒီသဘောကို ကိုးလတ်ရဲ့ ဝါဘူး တစ်ပုဒ်ထဲမှာ ကတ်လိုက်မင်းသမီးက ဒီလိုပြောထားပါတယ်။

"သူ(ကလေး)ဟာ ကျွန်မဘဝမှာ ဒီလောက် အဓိုာယ်နဲ့ ပြည့်စုံလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မထင်ခဲ့မိဘူး။ သူဘဝဟာ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ် အတွင်းမှာ စတင်ခဲ့တာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဘယ်လုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ အသက်ကို စွန်ရသည်အထိ အဲဒီကလေးကို ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွား လာအောင် လုပ်ရမယ့်ဆိုတာလည်း မှန်ပါတယ်"

"ဒီလို လုပ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ သူဟာ ကျွန်မအသားထဲ အသွေးထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ မွေးဖားလာခဲ့တယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် ကြည့်ရင် ကလေးဟာ ဘဝမှာ ကျွန်မ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလို့ ထင်စရာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး" လို့ သူအတ်လိုက်က ပြောခဲ့ပါတယ်။

တစ်နည်း ပြောရရင်တော့ "ပြန်လည် ဝင်စားခြင်း" လျှို့ဝှက် ဖြစ်စဉ်ဟာ ပိုင်တိုင်းရဲ့ ကိုယ်တွင်းမှာ နောက်တစ်ဖန် ဖြစ်လေတော့တာပါပဲ။ သူဟာ ကမွှေလောက ကြီးထဲသို့ ရောက်မလာခဲ့ရင် သိမိတ်နဲ့ လွှတ်လပ်မှတို့ ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ်

မြေသန်းတင့်

သူကိုယ်သူ ဘယ်လိုလုပ်မှု သဘောပေါက် နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ (ဖြစ်တည်မှုမှာ အရင် ပေါ်ပေါက်ပြီး သိမ်တိကနောက်မှ ပေါ်ပေါက်လာတယ်ဆိုတဲ့သဘော)

ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖန်တီးတဲ့ မိခင်ဟာလည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဖန်တီးမှုကို သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိန်းချုပ် နိုင်စွမ်းတော့ မရှိပါဘူး။ သူဝမ်းကြာ တိုက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးကြီးထားနေတဲ့ အရာဟာ ဘယ်လို သဘောဝတွေရှိရေး၊ ဘယ်လို သဘောတွေ ရှိစေဆိုတာကို မိခင်ကလည်း ဖန်တီးနိုင်စွမ်း၊ ပြပြင်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။

ဒီလို မရေရာမှုကို မိခင်ဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆန်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှု နှစ်ပျီးနဲ့ ဖော်ပြေလေ့ ရှိပါတယ်။ မိခင်တိုင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သူကလေးဟာ သိမ်တိနဲ့ လွှတ်လပ်မှုနဲ့ မွေးဖားလာတဲ့ သူရဲ့ကောင်း ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကိုယ့်ဝမ်းကြာတိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကလေးဟာ ကိုယ်လက်အပါ မပြည့်မစုံနဲ့ သရဲ့သဘက်လေး မွေးလာမှာကိုလည်း တွေးပြီးစကြောက်တတ်ကြတယ်။

ဘာဖြစ်လိုလည်းဆိုတော့ အသွေးအသား ဆိုတာ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ သဘော ရှိတယ် ဆိုတာကို သူသိတာကိုး။ သူဝမ်းကြာ တိုက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အရာဟာလည်း အသွေးအသား အခဲကလေး တစ်ခု ဖြစ်နေတာကိုး။ ဟုတ်ပါတယ်။ မိခင်မှာ ဒီအတွေး နှစ်ခုအနာက် တစ်ခုခု၊ အထူးသဖြင့် အကောင်းဘက်ကို တွေးလေ့ရှိတယ် ဆိုတာမှန်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အများအားဖြင့်တော့ မိခင်ဟာ အဲဒီအတွေး နှစ်ခုကြားထဲမှာ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ နောက်စိုးရိမ်တာ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ပျိုးနှုန်းတို့ရဲ့ ဓာတ်လိုက်ဆန်းလိုက် စက်ပိုင်းကြီးထဲမှာ ရောက်နေရတဲ့ မိခင်ဟာ ကတိနဲ့ မရကဆိုတဲ့ ခံတွင်းကြီးထဲမှာ ဘဝကို အတည်ပြုချင်တယ်။ ဘဝကို ရှာချင်တယ်။

အဲဒီတင် အသေမပျောက်နိုင်တဲ့ အမတကို သူလှမ်းကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့်ရင်ထဲမှာတော့ (သူမသိသော်လည်း ဟိုဂဲလ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားရဲ့) အမှန်တရားကို ခံစားနေရတယ်။ ဟိုဂဲလ်က “ကလေးများ မွေးဖွားခြင်းသည် မိဘများ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်ပေ၏” လို့ပြောခဲ့ ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ “ကလေးသည် မိမိတို့၏ ရင်းမြင်မှ ခွဲခွာလာခြင်းဖြင့် သူ၏ဘဝကို ဖန်တီး ရရှိ၏။ ထိုအခါတွင် ထိုရင်းဖြစ်သည် သေဆုံး ရပေတော့၏” လို့လည်း သူကရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို သူကိုယ်ထဲက ကိုယ်ပွားကို ထုတ်ပေး လိုက်ရတာဟာ မိခင်အဖို့ သူ သေခြင်းကို ရင်ဆိုင် လိုက်ရတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ မိန်းမတွေ ကလေး မွေးဖွားရှုံးကို ကြောက်လန့် စိုးရိမ်တာဟာ ဒီသဘောကို ထင်ဟပ် ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးမွေးဖွား ရခြင်းဟာ သူအသက်ကို ဆုံးရုံးစေတယ်လို့ သူ စိုးရိမ် ကြောက်လန့်မိပါတယ်။

ဒီတော့ ဆိုလိုချင်တာက ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရခြင်း၊ ပဋိသန္ဓာ နေရခြင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အချက်ကတော့ အဲဒီလို နှစ်ခွဲသဘောထား ပေါ်ပေါက် လာရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မိန့်မတွေဟာ ကိုယ်ဝန်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် နှစ်ခွဲ သဘောထား ရှိနေတာဟာ ဘာမျှ မဆန်ပါဘူး။ သဘာဝ ကျပါတယ်။

အ.. ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီး သန္တသားဟာ အဆင့်ဆင့် ဖွံ့ဖြိုး ကြီးထွား လာတာနဲ့
အတူ သူရဲ့ သဘောထားဟာလည်း အခြေအနေကို လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။
ဖြစ်စဉ်အစမှာ ကလေးက တကယ်မရသေးဘူး။ ကိုယ်ဝန် မရှိသေးဘူး။ စိတ်ကူးထဲမှာပဲ
ရှိသေးတယ်။ ဒီတုန်းမှာ မိခင်လောင်းဟာ နောင်လပေါင်း အတန်ကြောမှ မွေးဖွားလာမယ့်
ကလေးငယ် အတွက် စိတ်ကူးယဉ်စီး အလျပ်များရပို့။

ကလေးအတွက် ပုခက်ကလေးတွေ ရှာပြီ။ မွေယာ ကလေးတွေ ချုပ်ပြီ။
တကယ်ကတော့ သူ ကိုယ်တွင်းမှာ အနောင့်အယုက် ပေးတဲ့ ရပ်စွဲစည်းမှုကလေး တစ်ခု
အတွက် တွေ့လာရတဲ့ အတွေ့အကြံမျှသာ ရှိသေးတယ်။ ဘဝနဲ့
မွေးဖားခိုင်းကို ရော်နေ

မြှေသန်းတင့်

လိုက်ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဒီလို စိတ်ကူးယဉ် ပျော်ရွှေ့မူမျိုးကို အလိုလို သိတာတိကြတယ်လို့ ပြောလေ့ရှိကြပါတယ်။ အမှန်ကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

မိန်းမဟာ သူ့မှာ ကလေးရတော့မယ် ဆိုတာကို အလိုလို သိလာရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မသေချာ မရေရာတဲ့ လက္ခဏာ ချက်တွေကို ကြည့်ပြီးမှသာ သူ့မှာ ကလေးရသွားတော့မှာ ပါကလား ဆိုတာကို သိလာရတာပါ။ သူ့မှာ ဓမ္မတာ အသွေးအသာ ရပ်တန်းသွားတယ်။ ဝလာတယ်။ သူ့ရင်သားတွေဟာ နဲ့ညံ့ပြီးလေးလံလာတယ်။ ပျို့ချင်အန်ချင်တေွေ ဖြစ်လာတယ်။

တစ်ခါတလေမှာလည်း နေထိုင်ကောင်းဘူးလို့ ထင်လာတယ်။ ဆရာဝန်က အမှန်ကို ပြောလိုက်တဲ့ အခါကျမှသာလျှင် သူ သိလာပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုအဖြစ်က ကျော်လွန်သွားပြီ ဆိုတာကို သူ သဘောပေါက်လာပါတယ်။

တစ်နေထက်တစ်နေ့ သူအသားတဲ့က ကြီးထွားမှုဟာ ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့တယ်။ အဲဒီကြီးထွားမှုဟာ သူနဲ့ ဘာမျှ မဆိုင်ဘူး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကြီးထွားမှုဟာ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ သူ ကိုယ်တွင်းမှာ နေရာယူလာတယ်။ သူဟာ မျိုးနွယ်တွေရဲ့ သားကောင် ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။

မျိုးနွယ်များဟာ လျှို့ဂျက်ဆန်းကြယ်ပြီး မသိနိုင်တဲ့ နိယာမတွေကို သူအပေါ်မှာ ချမှတ် လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ ပြင်ပ အင်အားစုတွေရဲ့ လက်အောက်ခံ အဖြစ်ကို ရောက်သွားတဲ့ အခါမှာ မိခင်လောင်းဟာ ကြောက်လန့် စိုးရိမ်လာတယ်။ မနက် အိပ်ယာထ မူးဝေခြင်း၊ အော့အန်ခြင်း စတာတွေဟာ အဲဒီအကြောက်ရဲ့ ပြင်ပလက္ခဏာ တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

မြေသန်းတင့်

ဒီလိုဖြစ်လာတော့ အဲဒီအချင်မှာ အတာအမိမိကို ကျေည်ရေတဲ့ အရည်အချင်း များက တစ်ပျီးတစ်ဖုံး သဘာဝ ပြောင်းလဲသွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုတဲ့ ပြန်မှုပျီးကို အခြားသော နှဲတိုက် သတ္တုဝါများမှာ မတွေ့ရတယ် ပါဘူး။ လူပြန်းမှာသာ တွေ့ရ တတ်ပါတယ်။ ဒါဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကြောင်းတရားကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို ဖြစ်ရတာဟာ တော်းကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။

မိန်းမရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပျီးစွဲပဲနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ပဋိပက္ခတွေကြောင့် ပေါ်ပေါက် လာရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကလေး လိုချင်သည် ဖြစ်စေ ကလေးမွေးတော့မယ် ဆိုတဲ့ အခါကျတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဒီဖြစ်စဉ် ကို အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင် ဖိဆန်လေ့ရှုပါတယ်။

စိတ်ပညာရှင် စတက်ကယ်က "အာရုံကြာ အားနည်းနေသော အခါများ၏ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ အော့အန်မှုသည် ကလေးကို ငြင်းပယ်သည့် သဘောကို ဖော်ပြန်လုံး တစ်ပျီး ဖြစ်ပေသည်" လို့ ရေးသားခဲ့ဖူးပါတယ်။

ပြီးတော့ သူက ဒီလို ဆက်ရေးခဲ့ပါသေးတယ်။

"ကိုယ်ဝန်ရှိခြင်း၏ လက္ခဏာဖြစ်သော အော့အန်ခြင်း စသည်တို့ကို ကိုယ်ဝန် ရှိခြင်း၊ သန္တသား ရှိခြင်းကို မဖိုစ် ဖြော်သည့် စိတ် ခံစားချက်များ၏ လက္ခဏာများ ဖြစ်ကြောင်းကို စိတ်သရပ် ခွဲပညာက ကျွန်းတော်တို့ကို ထောက်ပြ ခဲ့ပေသည်" လို့လည်း ရေးခဲ့ ပါသေးတယ်။

"အီမိထောင်ရေး လက်ခွဲကျမ်း" ဆိုတဲ့ စာအပ်မှာ ဒေါက်တာအားသပ်စပ်က အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ရေးပြခဲ့ပါ တယ်။ ဒါကို အောက်မှာ အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြလိုက် ပါမယ်။

မြေသန်းတွင်

“မဒမိတီတွင် အော့အန်ခြင်း အပါအဝင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်တို့တွင် ဖြစ်တတ်သည့် ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန်ဖြစ်မှုများကို တွေ့ရသည်။ သူအခြေအနေမှာ တော်တော်ဆိုးသည့် အတွက် ဆေးပညာ ကုသရေနည်းလမ်းများဖြင့် သန္တဖျက်ချရန် လိုအပ်လာသည့် အခြေ အနေသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့ လုပ်မည်ဆိုသည့် အခါတွင် လူနာမှာ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်နေသည်။ စိတ်သရပ် ခွဲနည်းဖြင့် သူကို လေ့လာ စစ်ဆေး ကြည့်သည့်အခါ၌ မဒမိတီမှာ သူနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးပြီး ပထမ ကိုယ်ဝန်ကို မဖွားနိုင်သဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော သူ သူငယ်ချင်းနှင့် သူကိုယ်သူ (မသိစိတ်ထဲတွင်) ထပ်တဲ့ ပြထားကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုအခါကျမှသာလျှင် ဖော်ပြပါ လက္ခဏာချက်များမှာ ပပေါ်သွားတော့သည်။ သို့ဖြင့် နှစ်ပတ်ကြောအောင် သူကို စိတ်ကုနည်းဖြင့် ကုပြီးသည့်နောက်တွင် အော့အန်ခြင်းမှာ ဆက်လက် ရှိနေသေးသောလည်း စိုးရိမ်ရသည့် အခြေအနေတွင် မဟုတ်တော့ပြီ” လို သူက ရေးခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေမှာ ကလေးလည်း လိုချင်တယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်တယ် ဆိုတဲ့ နှစ်ခွဲ သဘောထားမျိုးတွေ ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ ဝမ်းချုပ်တာတို့ ဝမ်းသွားတာတို့၊ ငြင်းပယ် ရန်းကန်တာတို့ စတာတွေဟာ ပေါ်ပေါက် လာတတ်ပါတယ်။ ဒီလို လုပ်တဲ့အတွက် တစ်ခါတစ်ရုံမှာ သားပျက်ကျတာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။

အမှန်ကတော့ အလိုအလျောက် သားလျှော ကျတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုးဟာ စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တာတွေ များပါတယ်။ အဲဒီဖော်ပြုခဲ့တဲ့ လက္ခဏာချက်တွေကို အရေးတော်း ထားလေလေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်ဂရိုက်လေလေ ဒါမျိုးတွေဟာ ဖြစ်တတ် လေလေပါပဲ။ ကိုယ်ဝန်ရှိလာရင် မိန်းမတွေဟာ ချဉ်ခြင်း တပ်လေ့ရှိကြတယ်။ အဲဒီ ချဉ်ခြင်း တပ်တဲ့ အရာတွေဟာ ကလေးဘဝတုန်းက ကိုယ့်စွဲမက်ခုံမင်ခဲ့တဲ့ အရာမျိုးတွေ ဖြစ်လေ

မြှေသန်းတင့်

ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် ကလေးဘဝတုန်းက ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ စားစရာမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်ပါတယ်။

ပဋိသန္တေ ဆောင်စဉ်ကာလမှာ မိန်းမငယ်တွေ ချုပ်ခြင်းတပ်ကြပုံမျိုးနဲ့ ပက်သက်လို့ မြို့ဘေးကတော်ကြီး အဘရန်တစ်ဦးက သူရဲ့ “အမှတ်တရ မှတ်တမ်း” မှာ ဖော်ပြထားတာ ရှိပါတယ်။

အိမ်သူအိမ်သားများက ဂရတစိုက် ကြပ်ကြပ်နာနာနှင့် ပြရှုကြသည့်အခါ် ပထမကိုယ်ဝန် ဆောင်စတွင် ဖြစ်လေ့ရှိသည့် လက္ခဏာ ချက်များဖြစ်သော မအိမသာဖြစ်ခြင်း၊ ပျို့အန်ခြင်း၊ တုန်လုပ်ခြင်းနှင့် အခြားသော ဝေဒနာများသည် တိုးလာခဲ့ပါသည်။

အခြားသူများအဖို့ မပြောတတ်သောလည်း ကျွန်းမအဖို့မှာမူ ထိုအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းမမှ အမေ့ကြော် ထိုအဖြစ်ကို သတိထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် အမေနှင့် အတူထိုင်၍ ထမင်းတားကြစဉ် အမေက

“သမီး... ကိုယ်ဝန် ဆောင်တုန်းမှာ ဘာများ ထူးထူးထွေထွေ တောင့်တတာ ရှိသလဲ” ဟု ကျွန်းမကို မေးပါသည်။

“ဟင့်အင်း... ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ အာသာမရှိပါဘူး . . . မေမေရယ်” ဟု ကျွန်းမက ပြောပါသည်။

“ဒုံး... ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ။ တစ်ခုခုကိုတော့ ချုပ်ခြင်းတပ်ကြတာပဲ။ သမီး သတိမထားမိလို့ ဖြစ်မှာပါ။ နော်း... ဒီလိုဆိုရင် ညည်းယောက္ခမနဲ့ တိုင်ပင်ရှုံးမယ်” ဟု ပြောပါသည်။

မြှေသန်းတင့်

မကြာမိ စမည်းခမက် နှစ်ယောက် ကျွန်မကိစ္စအတွက် ခေါင်းချင်းဆိုင် နေကြပါသည်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းကလည်း သူအတွက် ဝက်ခေါင်း ကလေးနှင့် ကလေးပေါ်တစ်ယောက်ကို မွေးပေးမည်ကို စိုးရိုင် နေဟန်ရှိပါသည်။ ထိုကြောင့် သူက . . .

"လောရာ . . . မင်းဘာကို ချုပ်ခြင်း တပ်သလဲပြော.. အားမနာနဲ့"

ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ် ချုပ်ခြင်းတပ်ခြင်းသည်ကို ဖြည့်စွမ်း မပေးခဲ့သဖြင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့သည့် သူ မိတ်ဆွေအများကြီး တွေ့ခဲ့ ဖူးသည်ဟုတ် ပြောပြန်ပါသည်။ သူတို့ပြောဖန်များလာသော အခါတွင် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ဘာလိုလို ဖြစ်လာပါသည်။

ထိုကြောင့် ကိုယ်ဘာကို ချုပ်ခြင်း တပ်သလဲဟု ကိုယ်ဘာဘကိုယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ သို့ရာတွင် စဉ်းစား၍ မရပါ။ တစ်နောက်မူ နာနတ်သီး စားချင်စိတ်ပေါက်လာပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်မသည် နာနတ်သီးကို ချုပ်ခြင်း တပ်နေကြောင်း သိလာရပါသည်။

ပထမသော် သာမန်လောက် အောက်မေ့သော်လည်း ရာသီ မဟုတ်သဖြင့် နာနတ်သီး ရှာမတွေ့သည့် အခါတွင်မူ ထိုချုပ်ခြင်းတပ်မှုမှာ ပို၍ ပြင်းပြောကြောင်းကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုအာသာဆန္ဒ မပြည့်ခဲ့လျှင် သေသွား တော့မည်လားဟုပင် ထင်ရလောက်အောင် စိတ်ထဲတွင် တောင့်တာ လာမိပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နာနတ်သီး တစ်လုံးကို ရှာ၍ရလာခဲ့ပြီး ခွဲပေးပါသည်။ သို့ရာတွင် တကယ် စားမည်လုပ်သောအခါ ကျွန်မ မစားချင်တော့ပါ။ "ဟင့်အင်း... မစားချင်တော့ဘူး။ စားလို့လည်း မရဘူး" ဟုဆိုကာ ကျွန်မက ပန်းကန်ကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ အထား ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ထိုမျှမက မခံနိုင်တော့သဖြင့် ပြတင်းပေါက်တွေကိုဖွံ့ဖြိုး အနဲ့ပျောက်သွားအောင် ရေဖွေးတွေ့ဖျက်း စသည်ဖြင့် လုပ်ရပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ထိုအနဲ့ကို ချက်ချင်းမှန်းသွားပါသည်။

မြှေသန်းတင့်

ပို၍ ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုနောက်မှစ၍ နာနတ်သီးကို မတော်ချင်တော့ လောက်အောင် ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်ဝန်ရှုစဉ်မှာ သိပ်ပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ပြုစုံရတဲ့ မိန်းမတွေ၊ ဒါမုမဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်ကရှုစိုက်နေတဲ့ မိန်းမတွေမှာ အဲဒီလို အော့နှုလုံးနာတဲ့ စိတ်မျိုးတွေ အများကြီးပေါ်လာတတ်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ကရှုမစိုက်တဲ့ မိန်းမတွေ၊ ကရှုစိုက်မခံရတဲ့ မိန်းမတွေမှာ အလွယ်တာကူ သက်တောင့်သက်သာ ရှုတတ်တာကို တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ မအမိစိစတေးဆိုရင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်တာဟာ သိပ်ကို လွယ်ကူသက်သာပါတယ်။ ကိုယ်ဝန် တစ်ခါ ဆောင်ရတာကို စကားပြောရတာ လောက်တောင် မပင်ပန်းဘူးလို့ အဆိုရှုပါတယ်။

ကိုယ်ဝန် ရင့်မှာလာသည်နှင့်အမျှ မိခင်လောင်းနဲ့ သန္တသားရဲ့ ဆက်ဆံရေး ဟာလည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါတယ်။ သန္တသားက မိခင်ရဲ့ ဝမ်းကြာတိုက်မှာ အခြေတကျ ရှိသွားပြီလေ။ ကိုယ်အကို စနစ်နှစ်ခုဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အပြန်အလုန်၊ အပေးအယူသဘော နဲ့ ညီနှစ်းနေထိုင်လို့ ရာသွားပြီဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ အိုဝင်ရာ ညီနှစ်းမှာ ရရှိသွားတဲ့ အတွက် မိခင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟန်ချက် ညီအောင် ထိန်းသွား နိုင်ပြီပေါ့။ သူကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်ရောက် နောင့်ယျက် နေတယ်လို့လည်း မခံတားရ တော့ဘူးပေါ့။ သူကို ဘယ်တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ ပိုင်ဆိုင်နေတယ်လို့လည်း မထင်ရတော့ဘူးပေါ့။ မထင်ရတဲ့အပြင် မိမိ ဓန္တာကိုယ်ရဲ့၊ အသီးအပွင့်ကို ပိုင်ဆိုင်သူဟာ မိမိကိုယ်တိုင်ပါကလား လို့လည်း ထင်မှတ် သွားပြီပေါ့။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်စမှာတော့ သူက သာမန်မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေပြီ။ သူ ကိုယ်တွင်းမှာ ရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ လျှပ်ရှားမှုကြောင့် သူ့စိတ်ညွစ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်မှာတော့ သူဟာ မိခင်လောင်းရယ်လို့ မှတ်မှတ်သား သားဖြစ်လာပြီး ခုလို့ နန်ယ်

မြိုသန်းတင့်

သိမ်မွေ နေရတာကိုက မိခင်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေနဲ့ အမှန်လက္ခဏာတစ်မျိုးဖြစ် နေတယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက် သွားတော့တယ်။

သူရဲ့အားနည်း နှန်ယ်မှုဟာ ပိုပြီး ထင်ရှားလာလေလေ အရာရာကို ခွင့်လွှတ်နိုင် လာလေလေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မိန်းမ တော်တော်များများဟာ ကိုယ်ဝန် ရင့်မာလာသည်နှင့် အမျှ ပြိုမ်းချမ်းမှုကို ရလာကြတယ်။ သူတို့ အဖြစ်ကို သူတို့ ကျော်ပဲ ရောင့်ရဲလာကြတယ်။ နစ် အခါတုန်းကတော့ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်ချင်ကြတယ်။

သို့တိုင်အောင် လူတွေရှေ့မှာ ဆိုရင် သူတို့ကိုယ် သူတို့ ရဲရ ကရ မစိတ်ရဘူး။ ရဲရ မယုံရဘူး။ အဲ...ကိုယ်ဝန် ရင့်လာပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရဲရစစ်ဆေးကြည့်လာရကြတယ်။ ရဲရကရရှိတ်ရဲလာကြတယ်။ ဒီလိုနေဖို့၊ ဒီလိုကရရှိတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ဖြစ်လာပြီလေ။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ ငဲ့သွားနေတာဟာ သူတို့အတွက် မဟုတ်ဘဲ ပိုက်ထဲက ကလေးထဲ အတွက်ဆိုတာကို သူတို့ဘာသာ သဘောပေါက် လာကြတယ်။ အလုပ် မလုပ်လိုလည်း အကြောင်း မဟုတ်တော့ဘူး။ တော်းသူတွေအတွက် မစဉ်းစားတော့ရင် လည်း အပြစ်ဆို စရာမရှိတော့ဘူး။

သူတို့ရင်ထဲမှာ မွေးထားတဲ့ အနာဂတ်အိမ်မက်ဟာ သူတို့ လက်ရှိဘဝကို အမို့ပွာယ်ရှိအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရှင်သနထကြနေဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သူတို့မှာ အားလပ်ရက် ရသွားတယ်။

ကိုယ်ဝန်အောင် အမျိုးသမီးရဲ့အာရုံဟာ သူ ဝမ်းပိုက်ထဲမှာပဲ ရှိနေတယ်။ သူ ဝမ်းပိုက်ထဲမှာ ကလေးထဲ ရှိနေတယ် ဆိုတာကို သိနေရတဲ့အတွက် သူမှာ ကုံလုံကြယ် နေတယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ သမားတော် ဟယ်လင်ဖိုက်ရဲ့ လူနာတစ်ယောက်က...

မြှေသန်းတင့်

“ဝင်းပိုက်ထဲမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာဟာ ဆောင်းတွင်းမှာ မီးလင်းဖို့ ကလေးတစ်လုံးနဲ့ နေရသလိုပဲ။ အဲဒါ မီးဖိုကလေးဟာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း အတွက်၊ ကိုယ်စိတ်တိုင်းကျ သုံးနိုင်ဖို့ အတွက်လို့ သိရသလိုပဲ။ တစ်နည်း ပြောရရင် နွေဗူဗုကြီးထဲမှာ အေးမြတဲ့ စမ်းရေ ကို ချိုးလိုက် ရသလိုပဲ။ ရင်ထဲမှာ အေးသွားတယ်” လို့ ပြောဖူးပါတယ်။

ဒုန်းမယား တစ်ယောက် အနေနဲ့ တုန်းကတော့ သူဟာ ယောက်ဗျားအပေါ်မှာ မို့ခို အားထား နေခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ သူဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ လိုင်မူ ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းတစ်ခု မဟုတ် တော့ဘူး။ မျိုးစွဲယို ပြန်ပွားပေးသူ့ ဘဝရဲ့ အလားအလာကို ကိုယ်စားပြုတဲ့သူ ဖြစ်လာ တော့တယ်။

ပဋိသန္ဓာရဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့် ရောက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ မိုင်နဲ့ ကလေးရဲ့ ကြားထဲမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခွဲဗွဲကြတော့မယ် ဆိုတဲ့နိမိတ်တွေ ထင်လာ တယ်။ မိုင်လောင်းဟာ ကလေးငယ်ရဲ့ ပထမဆုံးသော လူပ်ရှားမှုကို ခံစားလာရတယ်။ ကမ္ဘာ လောကြိုးရဲ့ ထိတွေခြင်း မရှိအောင် သူ့ကိုပိတ်လောင်ထားတဲ့ သားအိမ်နဲ့ရုံကို ကန်ကျောက်လိုက်တဲ့သူရဲ့ ကန်ကျောက်မှုကို ခံစားရတဲ့ အခါမှာ လူကိုလိုက်ပြီး ခံစားချက် အပျိုးမျိုး ပေါ်လာရတယ်။

တရူ့။ မိန်းမတွေမှာတော့ သီးခြားလွတ်လပ်တဲ့ သတ္တုဝါ တစ်ခုရှိနေတယ်လို့ ကြော်တဲ့ အချက်ပြုမှုကိုကြည့်ပြီး အုံထဲနေတယ်။ အချို့ကကျတော့လည်း သူ့ကိုယ်ထဲမှာ သူ့မဟုတ်တဲ့ သူ့စိမ်း တရုံခံ တစ်ဦးရှိပါကလား ဆိုပြီး မနှစ်မြို့ခြင်း ဖြစ်ရတယ်။

အထဲက သတ္တုဝါက လူပ်ရှားလာတာနဲ့ သန္ဓာသားနဲ့ မာတာမိုင်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာတို့ ပေါင်းစည်းမှာဟာ အနောင့်အယုက် အဖျက်အဆီးတွေ ပေါ်လာတော့တယ်။ သားအိမ်ဟာ အောက်ကို လျှောကျလာတယ်။ မိန်းမယာ မီအားကို ခံစားလာရတယ်။ တင်းမာမှာ

ပြဿနာတင့်

အသက်ရှု ကျော်မှုကို ခံစားလာရတယ်။ သူဟာ ယျော့ဘယ် မျိုးနွှယ်တစ်ခုကိုသာ ပိုင်ဆိုင် နေရတာ မဟုတ်တော့ဘဲ မွေးလာမယ့် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်လာရတယ်။

အဲဒီ အချိန်အထိ ကလေးငယ်ဟာ စိတ်ကူးရပ်ပုံ တစ်ခုပဲ ရှိနေသေးတယ်။ မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုပဲ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ခုတော့ ကလေးငယ်ဟာ နိုင်မာတဲ့ သက်ရှိ အစ်အမှန် တစ်ခု ဖြစ်လာပြီပေါ့။ ပကတိ စစ်မှန်တဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်လာတာနဲ့ ပြဿနာ သစ်တွေဟာလည်း တိုးလာရပြီပေါ့။ သူရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးကူးပြောင်း မှုတိုင်းမှာ စိုးရိုးမြတ်စရာတွေ အမှားကြီးပါလာတယ်။

မီးဖွားရခြင်းဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အသွင်ကို ဆောင်လာတယ်။ သူ အလုညွှေ ရောက်လာတာနဲ့ မိမင်လောင်းငယ်ငယ်က တွေ့ကြိခဲ့ဖူးတဲ့ ကြောက်စရာ အဖြစ်အပျက် တွော့ဟာ ပြန်ပြီး အသက်ဝင်လာကြတယ်။ သူမှာ အမှားတွေ၊ အပြစ်တွေ ရှိခဲ့ဖူးရင် အမေ့ရဲ့ကျို့နှစ်ဟာ သူအပေါ်ကို ရောက်လာပြီလို့ ထင်မိတယ်။

သူရင်လည်း သေပါစေ။ ဒါမှာမဟုတ် ကလေးလေးရင်လည်း သေပါစေလို့တောင် ဆူတောင်း မိတ်တယ်။ “စစ်နှင့် ပြိမ်းချမ်းရေး” ဝတ္ထုကြီးထဲမှာ တော်စတ္တိုင်းက ကလေး မွေးရမှာကို သေဒက် ခံရမလောက် ကြောက်တဲ့ ကလေးဆန်တဲ့ လီဇာ အကြောင်းကို ရေးထားတယ်။ တကယ်လည်း လီဇာဟာ မီးတွင်းမှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့ရှာတယ်။

မီးဖွားစဉ်မှာ ခံစားရတဲ့ ခံစားချက်တွေကလည်း လူကိုလိုက်ပြီး အမျိုးမျိုး ကွဲပြား နေကြတယ်။ မိမင်ဟာ သူရဲ့အတ္ထာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ အဖိုးတန်တဲ့ အသား အသွေးတုံးကလေးကို လိုလည်း လိုချင်တယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းများလည်း ကျူးကျော် ဝင်ရောက် လာသူနဲ့ မြန်မြန်ဝေးချင်တယ်။

မြှေသန်းတင့်

သူစိတ်ကူး အိပ်မက်ကလေး အကောင်အထည် ဖော်လာဖြီး လက်ထဲ ရောက်လာ တာကိုလည်း လိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အိပ်မက်ကလေး အကောင်အထည် ပေါ်လာလို့ တွေ့ရကြံးမယ့် တာဝန်သစ်တွေကိုလည်း ကြောက်နေတယ်။ ဒီခံစားချက် နှစ်ခုအနက် ဘယ်ခံစားချက်ပဲ အားသာသည်ဖြစ်စေ မိခင်လောင်းဟာ အဲဒီနှစ်ခု အကြားမှာ ရှာများ နေတတ်တယ်။

မကြာခကာ ဖြစ်လေ့ရှိတာကတော့ မိခင်လောင်းဟာ အဲဒီ ခံစားချက် နှစ်ခု အကြားမှာ ဒို့ဟာ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ သူဟာ မှန်တိုင်းထဲကို တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်လာခဲ့တယ် ဆိုတာကို သူရဲ့ အသိက်အဝန်းဖြစ်တဲ့ အမော ခင်ပွန်း စသည်တို့ကိုလည်း သိခေါင်တယ်။

တစ်ခိုင်တည်းမှာ သူကို ဒီလိုပြင်းပြတဲ့ ဝေဒနာမျိုးကို ပေးလိုက်တဲ့ ကမ္မာ လောကကြီးနဲ့ အတူ ဘဝနဲ့ သူမိသားစုတို့ အပေါ်မှာလည်း ပြောစု စိတ်ဆိုးမိတယ်။ မိခင် လောင်းဟာ ဒီအဖြစ်ကို မကျေမန်ပဲ ကန့်ကွက်တဲ့ သဘောနဲ့ မလုပ်မယ့်ကို ပြောသက် နေတော့တယ်။

လွတ်လပ်တဲ့ စိတ်ထားရှိတဲ့ မိန်းမများ၊ အထူးသဖြင့် သူနာပြု ဆရာမများနဲ့ ယောက်ဂျားဆန်တဲ့ အပျိုးသမီးများကတော့ မီးမဖွားမိမှာရော၊ မီးတွင်းမှာ တောင်တက် ကြလုပ်ရားတဲ့ အခန်းကလ္လာက ပါလေ့ ရှိကြတယ်။ ကလေးဆန်တဲ့ မိန်းမများကတော့ မိခင်တို့၊ သားစွားဆရာမတို့ရဲ့ လက်ထဲမှာ ပြီမ်သက်နေတတ် ကြတယ်။ တရီးကတော့ ညည်းညာ၍ အော်ဟစ်ခြင်း မပြုတာကို ရှုက်ယူကြတယ်။ တရီးကတော့ စိုင်းတာကို တစ်ခုမျှ မလုပ်ဘဲ ငြင်းဆန်တတ်ကြတယ်။

ချပ်ပြီးပြောရရင်တော့ အဲဒီ အကြပ်အတည်းမှာ မိန်းမဟာ ကမ္မာလောကကြီးနဲ့ ပက်သက်တဲ့ သူတို့ရဲ့ ယျော်ယျော် သဘောထားကို ဖော်ပြုတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့်

ပြဿနာတင့်

သူတို့ရဲ့ မိခင်ဘဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူတို့ရဲ့ သဘောထားကို ဖော်ပြ တတ်ကြတယ်။ တချို့က အောင့်အည်း သည်းခံတယ်။ တချို့က ခေါင်းမာပြီး ဖွတ်တရွတ် လုပ်ချင်တယ်။ တချို့က ပြီမိသက်နေတယ်။ တချို့က တင်းမာ နေတတ်တယ်။

ဒီစိတ် အခြေအနေတွေကို လိုက်ပြီး မီးဖွားရတာမှာ ကြာတာတို့ အခက်အခဲ ရှိတာတို့ ပေါ်ပေါက် လာလေ့ရှိတယ်။ စိတ်ကြာင့် ရုပ်ဟာ ပြောင်းလဲသွားပြီး လွယ်ကြုံငြုံး ခက်ခဲခြင်း ဆိုတာတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန် အမတွေလိုပဲ မိန်းမဟာ လည်း သူ့ကို သဘာဝက ပေးထားတဲ့ လုပ်ငန်းကို လုပ်ဆောင်ရာမှာ အကူအညီရှိဖို့ လိုပါတယ်။

တောက လယ်သူမလေးတွေ၊ ဒါမှုမဟုတ် သူတို့ တစ်ယောက်တည်း အကူအညီ မရှိ ဘာမရှိနဲ့ မွေးရတော့ ကလေးငယ်ရင်လည်း ပျက်စီး သွားတတ်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် လည်း လူကြီးမှာ ကုသလိုမရတဲ့ ရောဂါရီးတွေ တစ်သက်လုံး ခွဲကပ်သွားတတ်တယ်။

မိန်းမဟာ သူရဲ့ ကဲဖွံ့ယ သဘာဝကို သဘောပေါက် လာစ အချိန်တုန်းက လွှတ်လပ်မှု ရှိနေသေးတယ်။ ဒါက ဘာကို ပြဿနာလဲဆိုရင် လူမျိုးနှယ်တို့ရဲ့ ဖြစ်စဉ်မှာ သဘာဝနဲ့ အသဘာဝ၊ သဘာဝတရားနဲ့ လူပြုတဲ့ အမှုဟာ ဘယ်တော့မှ ခွဲလိုမရဘဲ ဒွန်တွဲ နေတယ် ဆိုတာကို ပြုတယ်။

သဘာဝ အခြေအနေများအောက်မှာ ကဲဖွံ့ယ သဘာဝ အကျိုးစီးပွားနဲ့ မျိုးနှယ်တို့ရဲ့၊ အကျိုးစီးပွားဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆန်ကျင်နေကြတယ်။ ဒါကြာင့်မို့ မကြာခကာ ဆိုသလို မီးဖွားစဉ် အခက်အခဲ တွေ့လာတဲ့အခါ အဖေအဖြစ် ဆိုးတွေ မတွေ ရလေအောင် အတွက် တတိယရု (ဆေးဝါးအတတ် ပညာရှင်ကဖြစ်စေ၊ ခွဲစိတ် အတတ် ပညာရှင်က ဖြစ်စေ) ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရတယ်။

ပြုသန်းတင့်

“သင်သည် သင်၏ လေးငယ်တို့ကို ဆင်းရဲခဲက္ခ ကြီးစွာဖြင့် မွေးဖွားရအဲ” ဆိုတဲ့ သမ္မာကျမ်းစာ လာတဲ့ အဆိုကို အနည်းနှံအများ သက်သက်သာသာ ခံယူနိုင်အောင် မေ့ဆေး အတတ်ပညာရယ်လိုက ပေါ်လာရတယ်။ ဒီအတတ်ပညာကို အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ သုံးနေပြီး ပြင်သစ်ပြည်မှာ မကြာခင်က စတင်သုံးစွဲခဲ့ပါတယ်။

အက်လန်မှာတော့ ဒီသုံးစွဲခွင့် ဥပဒေကို ၁၉၄၉ခု၊ မေလက ပြုတာန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီနည်းလမ်းကို သုံးခြင်းကြောင့် မီးဖွားရာမှာ ဝေဒနာက ဘယ်လောက သက်သာလဲ ဆိုတာကတော့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ မီးဖွားရတာဟာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကြာတာ လည်းရှိ၊ နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်ပဲ ကြာတာလည်း ရှိတော့ အဲဒီ နည်းတွေကြောင့် သက်သာတယ်၊ မသက်သာဘူး ဆိုတာ ယေဘုယျ ကောက်ချက်ခွဲဖို့က တော်တော်လေး ခက်ပါတယ်။

တရာ့၊ မိန်းမတွေ အဖို့တော့ ယောက်၍ဗောင်းဗောင်း မိန်းမ မီးနေဆိုသလို မီးဖွားရတာဟာ သက်စွဲန်ဆုံးရား ကိုစွဲကြီး တစ်ခုဖြစ်ပြီး တရာ့၊ မိန်းမတွေ အဖို့တော့လည်း တော်တော်လေးကို လွယ်ကူသက်သာပါတယ်။

မိခင်နဲ့ မွေးကင်းက ကလေးငယ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးဟာ ဘယ်လို ရှိသလဲဆိုတဲ့ ကိုစွဲမှာလည်း လူကိုလိုက်ပြီး အပျိုးပျိုး ကွဲပြားစားနား ကြပါတယ်။ တရာ့၊ မိန်းမတွေ ကျတော့လည်း ကလေးမွေးလိုက် ရတဲ့အတွက် သူတို့ ဝမ်းပိုက်ထဲမှာ ဟာကျန်းခဲ့ပြီး မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတတ်ကြတယ်။

သူတို့အဖို့ ကလေးလေးကို မွေးထုတ် လိုက်ရတာဟာ ရတနာတစ်ပါးကို လုပူ ခံလိုက်ရသလို ခံစားရတယ်။ စီစီဆောပစ်၏၊ ကမျာတစ်ပုံမှာ “ပျားတို့စွဲန်ပုံ၊ အထိုးကျန်ရစ်၊ ပျားအုံအဖြစ်သို့” ဆိုပြီး မီးဖွားပြီးစ ခံစားချက်ကို ပျားတို့ စွဲန်ပုံသွားတဲ့ ပျားအုံတစ်အုံးနဲ့ နှင့်ယဉ်ထားပါတယ်။ “သားငယ်မွေးလျှင်၊ ငါတွင်ဆုံးရှုံး၊ ပိုးတုံးလုံးသို့၊ ပျက်သုည်းရပြန်း

မြှေသန်းတင့်

ထိုးတည်းကျန်ခဲ့” လို့ သားငယ်မွေးပြီးနောက် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံကို ဖွဲ့ထား ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပျို့ချွေယ်တဲ့ မိခင်ဟာ သူကိုယ်တွင်းက မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်း ကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထူးဆန်းတဲ့ စူးစမ်းလိုစိတ်၊ သိလိုစိတ်တွေ တဖ္တားဖွားပေါ်နေ တယ်။ ကိုယ်ကိုယ်ထဲက ကိုယ်အသွေးအသား ထဲက မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်း ကလေးကို ပွဲပိုက်ရင်း တအုံတဲ့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေတယ်။

ဒီထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းကလေးကို လူလောကထဲ ရောက်အောင် မိခင်ဟာ ဘယ်အခန်း ကဏ္ဍက ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ပါဝင်ခဲ့ပါသလဲ။ ဒါကို သူမသိပါဘူး။ ဒီကလေး ထောက် သူသာမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မျှ မွေးဖွားလာခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ဒီကလေးငယ်ဟာ သူကို စွန်းခွာသွားပြီလေ။ သူဝမ်းကြာ တိုက်ထဲက ထွက်လာပြီး သူကို စွန်းခွာသွားတဲ့ ကလေးငယ်ကိုကြည့်ရင်း နှစ်ဦးတဲ့ မိခင်ဟာ အုံဉာဏ်းအုံဉာဏ် ဝမ်းလည်း နည်းနေတယ်၊ စိတ်လည်းပျက်နေတယ်။

သူဖြစ်စေချင်တာက အဲဒီမွေးကင်းစ ကလေးဟာ သူလက်လို့ သူခြေလို့ သူခန္ဓာ ကိုယ်လို့ သူရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေစေချင်တယ်။ ခုတော့ သူဝမ်းကြာတိုက်က ထွက်လာတဲ့ ကလေးငယ်ဟာ ဂိုးတဝါးပါကလား။ သူနဲ့တြေားစီ ပါကလား။ သူကို မသိပါ ကလား။ မမှတ်မိ ပါကလား။

သူ ကိုယ်ဝန် ဆောင်ခဲ့တုန်းက ဒီအသားအရေဖိုး၊ ဒီရပ်လက္ခဏာမျိုးနဲ့ ကလေးလေးရယ်လို့ မသိခဲ့ရပါကလား။ တစ်နည်းပြောရရင် သူမပါဘဲနဲ့ သူကိုယ်ဝန်ဆောင် ခဲ့ရတာပါကလား။ သူနဲ့ ဒီလူစိမ်းကလေးတို့ဟာ တူညီတဲ့ အတိတ် မရှိခဲ့ပါကလား။ သူဟာ လတ်စသတ်တော့ ဘယ်က ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ သူစိမ်း တရာ့ဆန် တစ်ယောက်မျှသာ ပါကလား။

မြှေသန်းတင့်

မိခင်ဟာ သူကိုဆီးကြိုရာမှာ ဥပေဒ္ဒာစိတ်ပေါ်နေတဲ့ အတွက် အံ့အားသင့် နေတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့စဉ် တုန်းကတော့ အဲဒီကလေးထဲဟာ သူစိတ်ကူးရုပ်ပုံတဲ့မှာ အကန့်အသတ် မရှိတဲ့အရာ၊ တုန်းမရတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သပေါ့။ အမေဟာ သူရဲ့မိခင် ဘဝကို တွေးပြီး ကြည်န်းမဲ့သပေါ့။

ခုတော့ သူက ပုလုကွေးလွှား သေးသေးကလေးရယ်၊ တသီးတြား ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂလ တစ်ခုရယ်၊ ခုတော့ တစာစာနဲ့ တောင်းနေတဲ့ မိခင်ကို ဖို့ခိုအားထား နေရတဲ့ နှီးညံ့တဲ့ အစစ်အမှန်ဖြစ်တဲ့ အရာကလေး တစ်ခုရယ်။

လောက်ဗီးထဲကို သူရောက်လာတဲ့အတွက် ပျော်တော့ပျော်ရပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ ကလေးထဲကလေးဟာ ဖို့ခိုနေရတဲ့ ပုလုကွေး လွှားကလေး ဖြစ်နေတဲ့ အတွက်၊ သူစိမ်းတစ်ရုံဆန် ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် အဲဒီအပျော်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမူ ရောထွေး ယုက်တင် ဖြစ်နေတယ်။

မိခင်ပို့များဟာ မျက်နှာပြင်ပုံစံတဲ့ နောက်မှာ သူ၏၊ ကလေးထိန္ဒာ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေရာကန် ကွဲကွာ ခွဲခွာသွားကြတယ်။ နောက်တော့ သူတို့ကို နိုချို့ တိုက်ကျွေးပြန်ရတယ်။ ဒီလို ပြုစုကျွေးမွေးတဲ့ အခါမှာ ရင်းနှီးတဲ့ အဟိတ်တိရဣဗ္ဗာ ဆက်ဆံရေးကို ဖြန်လည်ရရှိလာခဲ့ကြတယ်။

ဒီလို နိုချို့ တိုက်ကျွေးပြန်ရတာဟာ ကိုယ်ဝန် ဆောင်ရတာထက်တောင် ပင်ပန်းလုပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးထိကို ပြုစုရခင်းဟာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်က ရရှိခဲ့တဲ့ အားလပ်မှာ တည်မြှုပ်နှံတယ်။ အခြေအနေကို ပိုပြီး ရည်လျားအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကလေးမွေးလာတဲ့ အတွက် တာဝန်သစ်တွေကို ကြောက်လန်း စိုးရိမ်နေတဲ့ မိခင်ပို့တွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ် တုန်းကတော့ သူကိုယ်သူပဲ ဂရုစိုက်စရာ ရှိတယ်လေ။ တြေားဘယ်သူ ကိုမျှ ဂရ စိုက်စရာမလိုဘူးပေါ့။

ခုတော့ သူကရရှိက်ရမယ့်၊ သူတာဝန်ယူရမယ့် သူကို အသိအမှတ် ပြုဖို့က တောင်းဆိုပိုင်ခွင့် ရှိနေတဲ့ သတ္တုဝါကလေး ရောက်လာပြီလေ။ တရာ့။ မိခင်ပို့တွေ ရှိသေးတယ်။ ဆေးရုံမှာတုန်းကတော့ သူကလေးထိကို ခွင့်ပြီး ရွှေ့မြှေ့လို့ ပွတ်သပ်ယူယလို့၊ သူမှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိသေးဘဲကို။ ဆေးရုံက တာဝန်ယူထားတာကိုး။

အဲ...အီမံကို ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ကလေးဟာ သူအနဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးလို့ သူထင်လာတယ်။ ကလေးထိကို ပြုစုရတာ၊ နိုချို့ တိုက်ကျွေးရတာတွေကိုလည်း စိတ်သော တယ်။ တရာ့များဆိုရင် သူရှင်အုံ အလုပ်မှုကိုတောင် ကြောက်ကြတယ်။

မြသန်းတင့်

နိုသီးကလေးတွေ ကွဲအက်လာတာကို စိတ်ညှစ်တယ်။ နှဲအကျိတ်တွေ ကိုက်ခဲနာကျင့် တာကို စိတ်ဆင်းရတယ်။ ကလေးထံက နှစိုးတာကို နာကျင်တယ်။ ကလေးထံက သူနဲ့ရည်ကို သောက်သုံးနေတာဟာ သူရဲ့ ခွန်အားတွေကို စုပ်ယူ နေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။

သူဘဝ၊ သူပျော်ရွင်မှုကို စပ်ယူနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ကလေးငယ်ဟာ သူအနှစ့
မင်းဆိုး တစ်ပါးနဲ့ တူနေတယ်။ သူရဲ့ အသွေးအသား သူရဲ့အတ္ထာ၊ သူရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို
ခြော်ဖောက်နေတဲ့ အေဒီ သူစိမ်းတရာ့ဆဲ သတ္တဝါကလေးကို သူမန်စုံစုံနိုင် ဖြစ်နေတယ်။

အမေက သူ့ကလေးထောင်း ဝစ်ပြီး ပြုစုပေးတဲ့အခါမှာ မိခင်ပျိုံးဟာ အမေကို
မနာလို တိရှည် ဖြစ်ရပြန်တယ်။ ကလေးအဖေက သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လို ဆက်ဆံသလဲ။
ကလေးထောင်းရော ဘယ်လို သဘောထားသလဲဆိုတဲ့ အချက်တွေကလည်း အကြောင်း
တရားတွေပါပဲ။

မြှေသန်းတင့်

တရာ့၏ မိခင်ပျော်များဆိုရင် မနှစ်သက်တဲ့ အပြင် ရင်သွေးငယ်ကို မုန်းတီးတဲ့ စိတ်တောင် ပေါ်တတ်ပါတယ်။ ကလေးငယ်ကို လျှပ်လျှော့ထားတာ၊ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဆက်ဆံတာ စသည်တို့ဟာ ကလေးငယ်ကို မုန်းတီးမှုတို့ပြေား လက္ခဏာချက်များ ဖြစ်ပါတယ်။

ထုံးခံအားဖြင့်တော့ မိခင်ပျော်ဟာ သူတာဝန်ကို သူသိပြီး အဲဒီ မနှစ်သက်မှုကို ဖျောက်ရှုက်ဖို့ ကြံးတားပါတယ်။ ကိုယ့်ကလေးအပေါ်မှာ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုး ထားပို့လေခြင်း ဆိုပြီး နောင်တရပြီး စိုးရိမိစိတ်တွေဝင်၊ အဲဒီကနေပြီး နောက်ထပ် ကိုယ်ဝန်ရမှာကို ကြောက်နေ တတ်တာမျိုးတွေ ဆက်ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ဒီလိုကိုစွဲမျိုးမှာ (ကလေးအမေကနေ ကလေးကို မနှစ်မသက် ဖြစ်နေတာမျိုး) အခြားသော ဆက်ဆံရေးများနဲ့ ကွာခြားတဲ့ အချက်ကတော့ ကလေးငယ်ဘက်က ဘာမျှ တုံ့ပြန်မှ မရှိတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ကလေးငယ်ကတော့ ပြီးမယ်၊ ဆော့မယ်၊ ငို့မယ်၊ တွေတ်တီးတွေတ်တာ ပြောမယ် ဒီလောက်ပဲ ရှုပါတယ်။

ချစ်သလား၊ မုန်းသလား၊ တာဝန်ကြီးသလား၊ တာဝန်မဲ့သလား ဆိုတာကို ကလေးငယ် ဘာမျှ မသိရှာပါဘူး။ ဒီတော့ မိခင်သာကျင့်သူ နောင်တရပြီး စိတ်ဆင်းရဲ ရတယ်။ အများအားဖြင့် သားသမီးရရင် အိမ်တောင်ရေး ဘဝမှာ ပျော်ရွင်မှု ရမယ်လို့ မျှော်လင့်နေတဲ့ မိန်းမတွေ၊ လင်ယောက်ရား အပေါ်မှာ စိတ်ပျက်ကုန် ခမ်းနေတဲ့မိန်းမ တွေဟာ ကလေးကိုကြည့်ပြီး သူနဲ့ရတဲ့ ကလေး၊ သူသွေးဆိုပြီး ကလေးကို မနှစ်သက်ဘဲ ဖြစ်တတ် တာမျိုးတွေ ရှုပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် တော်စတိုင်းရဲ့ အနီး ဆိုတို့တော်စတိုင်း ဆိုရင် ဒီအတိုင်းပါပဲ။

ဒီကြောင့် မိခင်ရဲ့ ပကတိ စိတ်ဆိတ္တာမျိုးဟာ တော်တော် ပြောရခက်ပါတယ်။
မိခင်ရဲ့ ပကတိစိတ် ဆိတ္တာက အခြားသော အဆင့်နှင့် တိရော့နှင့်များမှာ ရှိနိုင်ပါတယ်။
ဒီပေမယ့် လူမှာတော့ အခြေအနေကို လိုက်ပြီး အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနိုင်ပါတယ်။

ဒီပေမယ့် သာမန်အားဖြင့် ပြောရရင်တော့ မိခင်ရဲ့ဘဝမှာ သားသမီး ရလာတဲ့ အတွက် ပိုပြီး ကြွယ်လာပါတယ်။ ပိုပြီး မြင့်မြတ်လာပါတယ်။ ကလေးထံဟာ သဘာဝကြီး တစ်ခုလုံးကို ဝင်စားထားသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးရဲ့ အသားအရောကာ နှီးညံ့ အိမ်က် နေတယ်။ ပူဇ္ဈားနေတယ်။ ပျော့ပျောင်းနေတယ်။

ကလေးဟာ မိခင်ပျိုအဖို့ သတ္တဝါကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်တယ်။ အပင်တစ်ပင် ဖြစ်တယ်။ သူမျက်လုံးထဲမှာ မိုးစက်တွေ ရှိတယ်။ မြစ်ရှိတယ်။ ပင်လယ်ရဲ့ ကောင်းကင်ရဲ့ အပြာရှိတယ်။ ကလေးရဲ့ လက်သည်းကလေးတွေဟာ သန္တာခက်ကလေးတွေ ဖြစ်တယ်။ ပိုးသားလို့ လက်သည်း ကလေးတွေဟာ ရှည်လာတယ်။

ကလေးဟာ အသက်ရှင်နေတဲ့ ယမင်းရှပ် ကလေးဖြစ်တယ်။ ငိုက်တစ်ကောင်
ဖြစ်တယ်။ ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်ဖြစ်တယ်။ “အသက်ကလေး၊ အချစ်ကလေး၊
ပူတူးတူးကလေး၊ ဇွေးကလေး၊ ပူစီလေး” စသည်ဖြင့် အမေက ချိတယ်။ အမေဟာ
ချစ်သူတွေ သုံးလေးရှိတဲ့ စကားလုံးတွေကို သုံးတယ်။

ချစ်သူ တစ်ယောက်လိုပဲ ကလေးကို လုံးဝ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ ချစ်သူကို ပွဲသလို ပွဲတယ်။ ချစ်သူကို နမ်းသလို နမ်းတယ်။ သူရှင်ခွင့်ထဲမှာ အပ်ထားတယ်။ ကလေးထောက်ကို သူလာက်မောင်း ကြားထဲမှာ နေးထွေးအောင် လုပ်ပေးထားတယ်။

ကလေးက အသက်ကလေး နည်းနည်းရလာတဲ့ အခါကျတော့ မိခင်ရဲ့ မိတ်ဟာ လည်း နည်းနည်း ပြောင်းသွားတယ်။ ကလေးငယ်စုံ တန်းကတော့ ကလေးဟာ တွေား

မြိုသန်းတင့်

ကလေးတွေလိုပဲ ယော့သူယျထဲကပဲ။ ကလေး တစ်ယောက်ပဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကလေးဟာ ယျေသူယျ သဘောကနဲ့ ပုဂ္ဂလသဘောကို ဆောင်လာတယ်။

သုကေပေးချင်တဲ့ မိခင်၊ အနိုင်ယူတတ်တဲ့ မိခင်ပျိုးဆိုရင် ကလေးအပေါ်မှာ နည်းနည်း အေးစက် လာတယ်။ ကလေးနဲ့ မိခင်ရဲ့ ဆက်ဆံရေး ဟာလည်း ရှင်းလင်း လွယ်ကူခြင်း မရှိတော့ဘဲ ရှုပ်ထွေးလာတယ်။ ကလေးဟာ တစ်ဖက်မှာ အမေရဲ့ကလေး ဖြစ်နေပြီး အခြားတစ်ဖက်မှာတော့ သူရဲ့ ကိုယ်ခွဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သူရဲ့ ကိုယ်ပွား ဖြစ်သွား တယ်။

အမေဟာ သူရဲ့အတ္ထကို ကလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ထည့်ပေး လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးကလည်း သူစိတ်နဲ့သူ၊ သူအတ္ထနဲ့ သူပုဂ္ဂလရယ်လို့ ရှိနေတော့ အမေပြောတဲ့ အတိုင်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ဒီဆန်လာတယ်။ ကလေးဟာ ကလေးထံပဲ ဖြစ်နေ သေးပေမယ့် အနာဂတ်မှာ ကြီးပြင်းလူလားမြောက် လာတော့မယ်။ လူကြီးဖြစ်လာတော့မယ်။

ဒါကြောင့် အမေကသူလေးကို ရတနာတစ်ပါး၊ ပိုင်ဆိုင်မှု ပစ္စည်းတစ်ခုလိုပဲ ထင်နေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ကလေးဟာ သူအဖို့ ဝန်ထုပ် တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ မင်းဆိုးတစ်ပါး ဖြစ်နေတယ်။

အမေကတော့ ကလေးအပေါ်မှာ ရက်ရောရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာနေတယ်။ ပျော်နေတယ်။ ကလေးကို ကျွေးမွှေး ပြုစုရတာ၊ ကလေးကို စောင့်ရောက်ရတာ၊ ကလေးကို ပျော်အောင် လုပ်ရတာကို သူကျော်နုပ်နေတယ်။

သူဟာ ချစ်သူ တစ်ယောက်လို ကလေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်နေတာကို မြင်ရတဲ့ အခါမှာ အမေဟာ ပျော်တယ်။ သူဘဝ၊ သူအသက်ရှင်မှုဟာ

မြှေသန်းတင့်

ကလေးရဲ့ လိုအင် ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စီဖြစ်တယ်လို့ သူထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မိခင်ရဲ့ အချုပ်ဟာ တစ်ဖက်သက် ဖြစ်ရတဲ့အချုပ်၊ ပိုပြီး မေးနားကြီးကျယ်တဲ့ အချုပ်၊ ခက်ခဲတဲ့အချုပ် ဖြစ်ရတာကတော့ တဗြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ မိခင်ဟာ သူရဲ့အချုပ်ကို တုံ့ပြန်ခြင်း မခံရလို့ဖြစ်တယ်။

အမေဟာ ယောက်ဗျားတစ်ယောက်၊ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်၊ လေးစားကြည်ညို ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ဆံနေရတာ မဟုတ်ဘူး။ သေးငယ်ပြီး အလိုမကျတတ်တဲ့ အရာကလေး တစ်ခု၊ ထိခိုက်လွှာယ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး တစ်ခုထဲမှာ မြှုပ်နှံထားတဲ့ တွေတ်တီးတွေတ်တာ ပြောတတ်တဲ့ ဝိဉာဏ်ကလေးဟာ မိခင်အဖို့ ရပ်ဝတ္ထုဆိုင်ရာ တန်ဖိုး ရယ်လို့ ဘာမှမရှိသေးဘူး။

အမေအပ်မှာလည်း ရပ်ဝတ္ထုအားဖြင့် ဘာကိုမှာ ပြန်ပေးနိုင်သေးဘူး။ ကလေးနဲ့ ဆိုရင် အမေဟာ သူတစ်ဦးတည်း အထိုးကျွန်းနေရသလို ဖြစ်နေတယ်။ သူကပေးရတဲ့ အတွက် ကလေးဆီက ဘာကိုမှာ ပြန်မော်လင့်လို့ မရနိုင်သေးဘူး။ ဒီလိုတစ်ဖက်သက် စွန့်လွှာတ်မှာ၊ ရက်ရောမှုကြောင့်သာလျှင် ယောက်ဗျားက မိခင်ကိုသာ ပေးနေတာ ဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ မိခင်ဘဝဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ချစ်တဲ့ နာစစ်ဆပ်ပါဒါ၊ ပရဟိတစိတ်၊ စိတ်ကူးယဉ်မှာ၊ ရုံးသားမှာ၊ ဦးတားပေးမှာ စတာတွေကို ပေါင်းစည်းထားတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ခေတ်သစ် ယဉ်ကျေးမှုမှာ ကလေးကို ဪမြိမ်းခြောက်နေတဲ့ အန္တရယ် တစ်ရပ်ကတော့ ကလေးဖို့ဖို့ အားထားရတဲ့ မိခင်ဟာ တစ်ခါတလေ စိတ်တိုင်းမကျု၊ မကျုမန်ပဲ ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ အချက်ပဲ။ အမေဟာ ဖို့မဆန္ဒအားဖြင့် အေးစက်နေမယ်၊ သို့မဟုတ် မကျုမန်ပဲဖြစ်နေမယ်။

လူမှုဆက်ဆံရေး အားဖြင့်လည်း သူဟာ ယောက်ဗျားထက် သိမ်းငယ်တယ်လို့ ထင်နေမယ်။ လက်ရှိဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ဘဝနဲ့ ပက်သက်လို့ရော၊ အနာဂတ်နဲ့ ပတ်သက်

မြှေသန်းတင့်

လို့ရော၊ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေတာမျိုး ရှိနေမယ်။ အဲဒီအခါမှာ မိခင်ဟာ မကျေနပ်ချက်၊ အော့သအမျက်၊ နစ်နာချက်ဟူသမျှကို ကလေးအပေါ်မှာ စုပြုလာတတ်တယ်။

ပိန်းကလေးတွေ ထံလုပ်တုန်းက ယမင်းရုပ်ကလေးတွေကို ပွဲတယ်၊ ဖက်တယ်၊ နမ်းတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဆိုးတုန်းမှာတော့ အဲ့ဒီယမင်းရုပ်ကလေးတွေကို ထပ်၊ ခြေပစ်တယ်၊ လွင့်ပစ်တယ်။ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မိခင်ဟာ သူ့စိတ်ဆိုးနေတုန်းမှာဆိုရင် ကလေးအပေါ်မှာပဲ မဲတော့တာပါပဲ။

ကလေးကို ရိုက်နေတဲ့ မိခင်ဟာ ကလေးတစ်ယောက် တည်းကိုပဲ ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးကို သိမ်းကျိုး ရိုက်နေတာ ဖြစ်တယ်။ ယောက်း၊ အပေါ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် အပေါ်မှာ၊ လောက်း၊ အပေါ်မှာ၊ သူကိုယ်သူပေါ်မှာ ပြန်ပြီး လက်စားချေ နေတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ခြင်းဟာ ကလေးအတွက် အစွားရေယ်ရှိနိုင်တယ်။

ဒီအခါမျိုးမှာ သူကို သင်ကြား ပေးနေချိန် မရတော့ဘူး။ ကိုယ်က ထမင်းဒိုး တည်နေတယ်။ ကလေးကလားပြီး ဟိုဟာမေး သည်ဟာမေးနေတာက တစ်မျိုးဆိုတော့ သူမှာ အနောင့်အယုက် ဖြစ်တယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ အမောာ မပျော်နိုင်ဘူး။ ကလေးနဲ့ မကြည်နဲ့ နိုင်ဘူး။

သူကို ကလေးက အနောင့်အယုက် မပေးနိုင်အောင် လုပ်ရတော့တယ်။ ကလေးကြည့်လိုက်တော့ ပေရေလို့။ ပန်းကန်တွေလည်း ကွဲလို့။ စက္ကာတွေကို ဆူတ်ဖြတေားတာ ကလည်း ပွဲစာတက်လို့။ ကလေးဟာ သူထင်တိုင်းကြနေပုံဟာ မိဘအတွက် အနောင့်အယုက် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ မိဘတွေ စိတ်ဝင်စားမှုဟာ တြေားစီဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီအခါ မိဘတွေဟာ ကလေးထံကို သူနားမလည်တဲ့ စွန်လွှတ်မှုတွေကို အလုပ်ခိုင်းတော့ တာပါပဲ။ ရိုက်မယ်၊ ဆူမယ်၊ အခန်းထဲ ပိတ်လောင်ထားမယ်။ ကတော်စရာ

မြေသန်းတင့်

ကို သိမ်းထားလိုက်မယ် စသည်ဖြင့် နည်းမျိုးစုနဲ့ ကွပ် ညှစ်တူတာဝါပဲ။ ကလေးဟာ ဒါတွေကို နားမလည်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီဆန်မယ်၊ ငြင်းဆန်မယ်၊ အမေ ရှင်းပြတာတွေကို နားမလည်ဘူး။ အမေဟာ သူရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲကို ထိုးဖောက်မှ မကြည့်နိုင်ဘူး။

သူစိတ်ကျေး၊ သူအကြောက်၊ သူစိတ်ဝင်စားမှာ သူဆန္ဒ စသည်တို့ဟာ စပေါင်း ဖွဲ့စည်း မိသွားပြီး ကမ္မာကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။ အမေဟာ အဲဒီ ကမ္မာလောက ကြီးထဲကို ဝင်မကြည့် နိုင်ဘူး။ အပြင်ကပဲ ကြည့်လို့ရတယ်။ အမေရဲ့ စည်းကမ်း စည်းမျဉ်းတွေဟာ ကလေးအဖို့ နားမလည် နိုင်စရာတွေ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်နေတယ်။

ကလေးဟာ ကြီးပြင်လာသည်အထိ ဒါတွေကို ကောင်းကောင်း နားမလည် နိုင်သေးဘူး။ အရင်တုန်းက အမေက ခွင့်မပြု ခဲ့တဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုတွေ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကမ္မာ လောကကြီး ထဲကို သူ ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။

သူကိုဒီလို စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းတွေနဲ့ ကန့်သတ် ချပ်ချယ်ရပါမို့လား ဆိုပြီး အမေကို လောင်တယ်။ အထူးသဖြင့် သားယောက်ကျားလေး ဆိုရင် ပိုပြီးသိသာတယ်။ သားယောက်ကျားလေးဟာ သူရဲ့ စိုသဘာဝကြောင့် မာန်တက်နေပြီး မိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ အမေကပေးတဲ့ အမိန့်သွေ့ကဗို ရယ်မော လောင်ပြောင်ပစ်တယ်။ အမေက သားကို စာကျက်စို့ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေကသားရဲ့သရံပုဇွဲတွေကို မတွက်တတ်ဘူး။ ကျောင်းစာတွေကို နားမလည်ဘူး။ သူနဲ့အတူ အမိမလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ တစ်ခါတလေမှာ အမေဟာ သားကိုပြောလို့ မရတဲ့အတွက် ငိုမိတယ်။ မျက်ရည်ကျမိတယ်။ ဒါတွေကို ယောက်ကျား လုပ်သူတွေကတော့ သိပ်နားမလည် နိုင်ကြဘူးပေါ့။

မိခင်တစ်ယောက်၏ စီရွှေမိမ္ပာ:

မိန်းမတွေက ယောက်ဗျားတွေ အပေါ်မှာ အထင်ကြီးမှုရှိတဲ့ အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ယောက်ဗျားတွေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိန်းမတွေထက် တကယ်အမှန်ပိုပြီး အခွင့်အရေး ရှိနေတဲ့ အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ များစွာသော မိန်းမများဟာ ကိုယ်ဝန် ရှိလာပြီဆိတာနဲ့ မိန်းကလေးမွေးမယ့် အစား ယောက်ဗျားကလေးကို ပိုပြီး လိုချင် တတ်ကြတယ်။ သားယောက်ဗျား ကလေးမွေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ မိခင်လောင်းတွေဟာ သူတို့ရင်ထဲမှာ ဟိုရှိုးတစ်ယောက်ကို အိပ်မက် မက်တတ်ကြတယ်။ ဟိုရှိုးကို အိပ်မက်မက်တယ်၊ စိတ်ကူးတယ် ဆိုကတည်းက ယောက်ဗျားကလေးပဲ ဖြစ်ရ တော့မှာပေါ့။

သား ယောက်ဗျားကလေး တစ်ယောက်ဟာ ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အနုပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကမ္ဘာလေကကြီးကို သူစိတ်တိုင်းကျ ကျွေးညွှတ်လာအောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဒီအခါမှာ သားကြီးရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို အမေလည်း မျှဝေခံစား နိုင်ပြီ။ သားကောင်း မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဂုဏ်ယူနိုင်ပြီ။

သားကြီးဟာ အမေ မဆောက်ခဲ့တဲ့အိမ်ကို ဆောက်ပေးလိမ့်မယ်။ အမေ မဖတ်ခဲ့တဲ့ စာပေတွေ၊ ကျမ်းကန်တွေကို ဖတ်လိမ့်မယ်။ အမေ မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ နယ်မြေ တွေကို အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ သားကြီးက တစ်ဆင့် အမေဟာ ကမ္ဘာ လေကကြီးကို ပိုင်ဆိုင်လိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီဂါ ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာဟာ သူတကယ် ပိုင်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူသားကြောင့် သာလျှင် သူသားမှ တဆင့်သာလျှင် အမေဟာ ဒီအရာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ သားအပေါ် အမေရဲ့သဘောထား နှစ်ခွဲ ပေါ်လာတယ်။

မြှေသန်းတင့်

အမေနဲ့ သားရဲ့ ကြားမှာရှိတဲ့ ဆက်ဆံရေး နှစ်ခွဲသဘော၊ ဝိရောဓိ အနည်းဆုံး ဆက်ဆံရေးတွေထဲက တစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ စိတ်ပညာရင် ဒါရိုက်ကပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်း ကိစ္စနဲ့ အချစ်ကိစ္စမှာလိုပဲ မိခင်အဖြစ်မှာလည်း မိန်းမဟာ ယောက်ကျားဆိုတဲ့ သတ္တုဝါ အပေါ်မှာထားတဲ့ သဘောထားနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတူတူလိုပြစ် နေတယ်။ သံသယ သဘောထားမျိုးဟာ ရှိမြှိုက်နေတယ်။

ယောက်ကျားဟာ မိန်းမထက် သာလွှန်တယ် ဆိုတဲ့ မရွှေ့မရဲ့ စိတ်ကလေးဟာ ရှိမြှိုက်နေတယ်။ တကယ်လို့ မိန်းမဟာ အီမိတောင်ရေးမှာ ဖြစ်စေ အချစ်ရေးမှာဖြစ်စေ ယောက်ကျားတွေ အပေါ်မှာ ရန်လိုတဲ့ သဘောမျိုး ရှိခဲ့ဖူးရင် သူ့ရဲ့ ကလေးထဲ အသွင်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ ကျားသတ္တုဝါ အပေါ်မှာ အနိုင်ယူတာ၊ လွှမ်းမိုး သုက္ပေးရတာကို ကျေနှပ် နှစ်သိမ့် နေတတ်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ သူဟာ ထောင်လွှားဝင့်ကြားတဲ့ နိုးသတ္တုဝါကို ကလဲ့စားရေ့တဲ့ အသွင် သဏ္ဌာန်နဲ့ ဆက်ဆံလေ့ ရှိပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် အမေဟာ သားငယ်ကို ြိမ်းခြောက် တတ်ပါတယ်။

တကယ်လို့ အမေဟာ ဒီလို စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သူမျိုး မဟုတ်ဘဲ နှီးညံ့တဲ့ စိတ်သဘောထား ရှိသူမျိုး ဖြစ်ရင်တောင် အမေဟာ သူ့ရဲ့ အနာဂတ် သူ့ရဲ့ကောင်း၊ သူ့ရဲ့ အိပ်မက်ထဲက ဟီးရီးကို သူ့ရဲ့ လက်ရှိအားနွဲတဲ့ ကလေးသဝ၊ တစ်နည်းပြောရရင် အမေ အပေါ်မှာ မို့ခို့နေရတဲ့ ဘဝကို ပြန်ပြီး သတိရသွားအောင် ကလေးကို ဆက်ဆံပြတတ်ပါတယ်။

အမေဟာ သူ့သားငယ်ကို အကန့်အသတ်မရှိ ခွန်အားကြီးသူ၊ တန်ခိုးရှင်ကြီး ဖြစ်စေခဲင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုံတည်းမှာ သားငယ်ကို သူ့လက်ဖဝါးထဲ ထည့်ပြီး

မြှေသန်းတင့်

ကမ္မာကြီး၊ လောကကြီးကို စိုးမိုးချင်တယ်။ တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှာလည်း သားကို သူရှေ့မှာ ခူးထောက် ပေးစေချင်တယ်။

အမေဟာ သူသားလ်ကို နှဲ့သွံ့သိမ်မွေ စေချင်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ စိတ်ဓာတ် ကြို့ခိုင်စေချင်တယ်။ လောဘကြီးစေချင်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ရဲတင်းစေချင်တယ်။ ပြီမ်သက် အေးချမ်းတဲ့ စိတ်ဓာတ် ရှိစေချင်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပါးတောင်လို ပေါက်ကွဲစေချင်တယ်။

ဒီနည်းနဲ့ အမေရဲ့စိတ်ထဲမှာ သားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သဘောထားဟာ ဝိရောဓိတွေနဲ့ ပြည့်နေ တတ်တယ်။ ကတော်ဖော်တွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းကို ရှောင်စေချင်တယ်။ ဝေးဝေးထားချင်တယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ တစ်ယောက်တည်း လူတော့ မတိုးရဲမှာကို စိုးရိမ်တယ်။

ကတော်ခုန်တားလုပ်လို့ ကျိုးပဲသွားမှာကို ကြောက်တယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ လူပျော်ကလေး ဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်။ သူတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့အတွက် သားကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည့်မှု နည်းအောင် လုပ်တယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ စိတ်ဓာတ် ပျော်သူဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်တယ်။

သူသားကို ချိန်ပိုယ် မဖြစ်မှာ၊ ပါရမိရင်မဖြစ်မှာ၊ ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းတဲ့ စွန့်တားသူကြီး မဖြစ်မှာကို သူကြောက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ သားရဲ့ အပေါ်မှာထားတဲ့ အမေရဲ့ သဘောထားဟာ နှစ်ဖက်ခွဲ သဘောကို ဆောင်နေတယ်။ ဝိရောဓိတွေနဲ့ ရောဖြစ်းနေတယ်။

အမေရဲ့ ဒီလိုဘုံးမျိုးဟာ သားအတွက် အများကြီး အန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ ဒီသဘောမျိုးကို တရေးဆရာ မွန်သာလန်နဲ့ တရေးဆရာ များစွာတို့က သူတို့ရဲ့ ဝါဌ္ဇာ တွေထဲမှာ ရေ့ဖွဲ့ပြခဲ့ကဗျားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံအားလုံးစွာပဲ အစဉ်အလာနဲ့ ပတ်ဝန်း

မြှေသန်းတင့်

ကျင်မှာ ရို့တဲ့ လူမှုအစာတွေရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် သားငယ်ဟာ ဝိရောဓိတွေ ဖြမ်းနေတဲ့ အမေ့ရဲ့ ဉာဏ်အောက်က အဂွယ်တကူ လွတ်မြောက်လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ အမေဟာလည်း ဒီသဘောကို လက်ခံ လာခဲ့ပါတော့တယ်။ ဘာဖြစ်လိုလည်းဆုံးတော့ ကျားသတ္တဝါကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက် ရတဲ့တိုက်ပွဲဟာ မညီမျှတဲ့ တိုက်ပွဲ ဖြစ်တယ်ဆုံးတာကို အမေ သိလာခဲ့တာကိုး။ ဒီမှာတင် အမေဟာ သားကောင်း ပိုင်ဆုံးတဲ့ ဘွဲ့ကို ခံရတာမျိုးနဲ့ သူ့ကိုယ်သူနှစ်သိမ့်ပြီး သူ့သား စွမ်းစွမ်းတမဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်တာကြည့်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့် ရတော့တာပဲ။

အဲ... သမီးမိန်းကလေးကတော့ အမေ့ရဲ့ ဉာဏ် အမေ့ရဲ့ လက်မှာပဲ ကျရောက် သွားရတော့ တာပဲ။ ဒီမှာတင် အမေ့ရဲ့ တောင်းဆိုမှုဟာ တစ်ဖြည့်းဖြည့်း ကြီးထွားခဲ့တယ်။ သမီးကို အမေက သူတစ်ယောက်တည်း လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားတာကို မြင်လာရတဲ့အခါမှာ အဖောကလည်း ဒီသမီးငယ်ကို သူ့ပိုင်ဆိုင်တာကို ပြချင် တတ်လာတယ်လေ။

ဒီနေရာမှာ အဖေနဲ့သမီး ဆက်ဆံရေးဟာ တော်တော်လေးကို ဝတ္ထုဆန်သွား ပါတယ်။ အမေဟာ သူ့သမီးအပေါ်မှာ ယောက်ဗျား တစ်ယောက်ယောက်က လွှမ်းမှုး သွားတာ၊ ယောက်ဗျားတစ်ယောက်ယောက်က အောင်နိုင်သွားတာကို မလိုလားဘူး။

သူ့သမီးဟာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပွားလို့ သူ့မြင်လာခဲ့တယ်။ ဒီမှာတင် သူ့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ နှစ်ခွဲပုံသဘောမျိုးတွေ၊ ဝိရောဓိတွေကို သမီးကိုရှိရှိက်သွင်းတော့တာပါပဲ။ သူ့ကိုယ်ပွားဖြစ်တဲ့ သမီးက သူ့အလိုကျ လိုက်မလုပ်ဘဲ၊ သူ့သမီးရဲ့ ပင်ကိုစာတိကို ပြလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နှက် သူ သစ္စာဖောက်ပြီလို့ အမေ ထင်လာပါတော့တယ်။ ဒီမှာတင် သမီးနဲ့အမေ့ရဲ့ ကြားမှာ ပေါ်လာတဲ့ ပဋိပက္ခဟာ ပိုမိုပြင်းထန်တဲ့ အသွင်နဲ့ ပေါ်ပေါက်လာတတ်ပါတယ်။

မြိုင်သန်းတင့်

တရာ့။ မိန်းမတွေ ကျတော့လည်း ဘဝမှာ အစစအရာရာ အဆင်ပြုပြီး သမီးလေးကို သူကိုယ်ပွား ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်။ ဒါမှမဟုတ် အနည်းဆုံး စိတ်ညွှန်ရတဲ့ သမီးကလေး မဖြစ်အောင် မွေးမြှုမယ်လို့ စိတ်ကူးရခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ သမီးလေးကို သူရခဲ့တဲ့ အခွင့်အလမ်းမျိုးတွေ သူမရခဲ့တဲ့ အခွင့်အလမ်းမျိုးတွေ ဖန်တီးပေးမယ်လို့ စိတ်ကူး ခဲ့ကြတယ်။ သူသမီးကလေးကို ထုပ်ရွယ်စဉ်မှာ လိုလေသေး မရှိအောင် ပျော်ရွင်တဲ့ ကလေးဘဝ၊ အပျို့ဘဝကို ရအောင် မွေးမြှုခဲ့ကြတယ်။

ကိုးလတ်က သူဝါတ္ထု တစ်ပုဒ်ထဲမှာ အဲဒီလို ချိန်ဆမျှတ တတ်တဲ့ မိခင်၊ ရက်ရော သဘောထား ကြီးတတ်တဲ့ မိခင် တစ်ယောက် အကြောင်းကို ရောခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုးလတ်ရဲ့ အဲဒီ ဝါတ္ထုတဲ့ကလီဒီဘာ သူသမီးကို သိပ်ချစ်ရာမှာ သမီးရဲ့လွှတ်လပ်မှုကို ထိပါး နောင့်ယုက်ခြင်း မပြုမိအောင် သတိထားတယ်။

သမီးငယ်ဆိုက ဘာကိုမှု တောင်းဆိုခြင်း မရှိဘဲ သမီးငယ်ရဲ့ ဘဝကို ပျော်ရွင် မှန်င့်ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ သမီးပျော်ရွင်အောင် သူ နုလုံးသား ထဲက ပေးခဲ့ရ ပေတာကိုး။ သူနှုန်လုံးသားက ထုတ်လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ သမီးငယ်ရဲ့ ပျော်ရွင်မှ ပျက်စီးသွားမယ် ဆိုတာကို သိတော့ သူသမီးငယ်ကို သူစိတ်တိုင်းကျ ပုံမသွန်း ရက်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

ဆီဒီဘာ သူရဲ့အတ္ထကို စွန်လွှတ်လိုက်ပြီး သမီးငယ် ကလေးရဲ့ ပျော်ရွင် ချမ်းမြော်ရေး တစ်ခုတည်းကိုပဲ ဦးတားပေး လိုက်တော့တယ်။ သူရဲ့ ကိုယ်ပွားဖြစ်တဲ့ သမီးဖြစ်သူ ပျော်မှ သူပျော်တယ်။ ဒါကြောင့် သမီးပျော်ရွင်မှ တစ်ခုတည်းကိုပဲ ကြည့်တယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ ဆီဒီဘာ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တယ်။ သူအတ္ထကိုပဲ သူကြည့်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိမ်းကား ရက်စက်တယ်လို့ ထင်မယ်ဆိုရင်

မြှေသန်းတင့်

ထင်စရာပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီအခါမှာ ဘယ်သူကို အန္တရာယ် ရှိလာပြန်သလဲ ဆိုတော့ သူချစ်တဲ့ သမီးကယ်ကို အန္တရာယ် ဖြစ်လာစေပြန်တယ်။

မဒ်မီလာဗုံညီဟာ သူသမီးတွေကို အလိုလိုက်လွန်း၊ သမီးတွေရဲ့ အကြိုက်ကို လိုက်လွန်း၊ သမီးတွေကို ရှုဆိတ်လွန်း၊ သမီးတွေကို ပျောအောင် ထားလွန်းတဲ့အတွက် သမီးတွေ ပျက်စီးသွားရသလိုပေါ့။

အမေက သူကိုသိပ်ချစ်လွန်း၊ သိပ်အလိုလိုက် လွန်းတော့လည်း သမီးမှာ သိပ်အနေရ ကျပ်နေရတယ်။ အမေရဲ့ အချစ်ဟာ သမီးအပေါ်မှာ ပိုင်စီးပိုင်နှင်း နိုင်လွန်း နေပါတယ်။ သမီးဟာ အဲဒီအချစ်လို ပြုစုယုယူမှုမျိုးက လွတ်မြောက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ သမီးဟာ အမေရဲ့ ကြီးကြပ်မှာ ရရှိက်မှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပြီး လောကကြီးကို သူတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရတဲ့ သတ္တိနည်းလာတယ်။ အမေအပေါ်မှာ မိခိုလွန်းအား ကြီးလာတယ်။ သူရဲ့ကိုယ်ပိုင်တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အသက်သာကြီးလာပေမယ့် သူဘဝဟာ ကလေးဆန်နေတယ်။

သူကိုအမေက အလွန်နန်ယ်တဲ့ ပစ္စည်းကိုရိုယာ ကလေးတစ်ခု၊ ပိုးကောင်လေး တစ်ကောင်လို တယုတယ တော့ကြည့် ထိန်းသိမ်း ပေးလွန်းခဲ့တာကိုး။ သမီးကယ်ကို မွေးမြှေရာမှာ သမီးကို အန္တရာယ်အပေးဆုံး မွေးမြှေနည်းကတော့ အချို့သော မိခင်များရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နိုင်စက်တဲ့ အုပ်ထိန်းနည်းပါပဲ။

ဒီလိုပါ...။ တရာ့မိန်းမတွေက သူတို့ မိန်းမဖြစ်ရတာဟာ လုဖြစ်ရုံးတယ်။ ကျိန်စာမိလို့ မိန်းမ ဖြစ်ရတာယ်လို့ ထင်ကြတဲ့ မိန်းမတွေ ရှိပါတယ်။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးဟာ ဒီလို အဖြစ်မျိုးမှာ အဖော်ရဖို့ အတွက် သမီး တစ်ယောက်ကို လိုချင်ကြပါတယ်။ သမီး

မြှေသန်းတင့်

တစ်ယောက် ရလာရင်လည်း ရုံးလို ကျိုန်းစာမိတဲ့ သူတစ်ယောက်တော့လာပြီ ဆိုပြီး ကျိုတ် ဝပ်းသာတတ်ပါတယ်။

တစ်ပြီးတည်းမှာပဲ အဲဒီလို သမီးကလေးကို လူ့လောကထဲ ခေါ်လာပြီး ကိုယ့်လိပ်ပြောကိုယ် မလုံမလဲ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒီမှာ သူ့ကိုယ်သူ သနားတဲ့စိတ်၊ နောင်တ သံဝေဂ ရတဲ့စိတ်ကို ပုံပန်းသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့ရပါတယ်။ တချို့မိခင်တွေက ကလေးအနားက တစ်ဖဝါးမှ မစွာတော့ဘဲ နေတတ်ကြပါတယ်။

သမီးအရွယ်ရောက်လို့ ဆယ့်လေးဝါးနှစ် ရောက်သည်အထိ သမီးကို ဉာဏ်များမှ ခွဲမအပိုင်စေဘဲ သူနဲ့အတူ အိုင်ပေါ်ပါတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် အမေ့ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ အချစ် ပါးလျှံကြောင့် ကလေးငယ်ဟာလည်း ပျက်စီး သွားရတော့တာပါပဲ။

မိန်းမ တော်တော်များများဟာ သူတို့ရဲ့မိန်းမဘဝကို စက်လည်းစက်ဆုပ်ကြတယ်။ ကျေလည်းကျေနှစ် ကြတယ်။ မိန်းမ ဘဝမှာ အောက်ကျေနောက်ကျု ဖြစ်ရတာ၊ အခွင့်အရေး ဆုံးရုံး တာတွေကို မကျေမန်ပဲ ဖြစ်ပြီး ဒီအခွင့်အရေးတွေကို စိတ်ထဲက မသိမသာ တောင်းဆို တတ်တာမျိုးတွေ ရှုပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ (နိမ့်တယ်လို့ ထင်နေတဲ့) မိန်းမဘဝကို ဖုံးကွယ်ရပ်ဖျက်စို့ နည်းလမ်းကို ယောက်ကျေးလေး တစ်ယောက်လို့ ပညာတတ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်တွေဟာ တကယ်တော့ စိတ်သဘောထားတိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။

သူ့မှာ သမီးကလေး မွေးလာရမလားဆိုတဲ့ မကျေနှစ်စိတ်နဲ့ အမောက် သမီးကို အထက်မှာပြောခဲ့တဲ့ သံသယ၊ အထက်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ ဝိရောစိနဲ့ လက်ခံကြိုဆိုခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရုံးသမီး ပညာကောင်းကောင်း သင်ရမယ်လို့ ပြောပြီး သူ့ရဲ့သိမ် ငယ်စိတ်ကို

မြှေသန်းတင့်

ဖြေဖောက်ဖို့၊ အလျှပ်ပေးစိုးအတွက် သူရဲ့ကိုယ်ပွားဖြစ်တဲ့ သမီးကို အဆင့်မြင့်တဲ့ သတ္တဝါတစ်ခု ဖြစ်အောင် ကြီးတားပါတယ်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ သူခံစားခဲ့ရတဲ့ နစ်နာချက်တွေကိုလည်း သမီးကို မျှဝေခံစားခိုင်းပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ သမီးအပေါ်မှာ သူကံကြောမျိုး သက်ရောက်အောင်တောင် လုပ်တတ်ပါတယ်။ အမေ့အတွက် ကောင်းတဲ့အရာ မှန်သမျှဟာ သမီးအတွက်လည်း ကောင်းတာပဲ။ အမေထယ်တုန်းက ဒီလိုပဲနေခဲ့ရတာ။

သမီးအလုညွှေမှာလည်း အမေ့လို နေနိုင်ရမှာပေါ့လို သမီးကို သူဘဝမျိုး၊ သူခံစားချက်မျိုး ရှိရမယ်လို အတင်းအကျပ် ပုံသွေး တတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာလည်း အမေဟာ သမီးကို သူ(အမေ)နဲ့ တူမနေဖို့ သတိပေးပါတယ်။ သူနဲ့မတူအောင်လုပ်ပါတယ်၊ ပုံသွေးပါတယ်။

သမီးကို အခွင့်အရေးပေးတဲ့ အနေနဲ့ သူအတွေအကြံမျိုးတွေကို အသုံးချဖို့သင်ခန်းဘယူဖို့ သတိပေးတတ်ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ပြည့်တန်ဆာမဟာ သူသမီးကို ပယ်သီလရှင်ကျောင်းပို့တာမျိုး၊ စာမတတ် ပေမတတ် လယ်သူမကြီးဟာ သူသမီးကို ပညာတတ်အောင် သင်ပေးတာမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆားပီသေးရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိုက်မှားမိလို့ အရှက်ရခဲ့တဲ့ သမီးပျို့ကို အမေက သည်လိုမြည်တွေ့နဲ့ တောက်တိုးပါတယ်။

“ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ဖြစ်ရင်တော့ ညည်းကို ငါသမီးအဖြစ်က စွန့်ပစ်လိုက်မှာနော်။ ငါတုန်းကသာ မသိလို့ မိုက်မှားမိခဲ့တာ။ ယောက်ရားတွေကများ ညည်းကိုဖြားယောင်းရင် ဘယ်တော့မျှု သူတို့နောက်ကို လိုက်မသွားလေနဲ့။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်သွားး။

သူတို့ကို ယောင်လို့မှ လှည့်မကြုံည့် လိုက်လေနဲ့။ ညည်းကို ကြိုကြိုတင်တင် သတိ ပေးလိုက်ပါရဲ့။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ဘယ်တော့မျှု အရောက်မခဲ့နဲ့။ ဒီဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာ ခဲ့ရင်တော့ ညည်းကို သနားနေမှာမဟုတ်ဘူး။ ညည်းကိုမြောင်းထဲ ပစ်ချဲခဲ့မှာ”

ဒါဟာ ငယ်ငယ်တွေ့နဲ့ သမီးပျို့ကို ဆုံးမတဲ့စကား။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးဟာ ကြီးပြင်း အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ အမေနဲ့သမီးရဲ့ တကယ့် ပဋိပက္ခဟာ စတင် လာတော့တာပဲ။ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သမီးပျို့အမော့ရဲ့သုကာ ရှန်းထွက်ပြီး သူလွှာတ်လပ်မှာကို သူထူးတောင်ချင်တယ်။

အမောက်ကြည့်တော့ သမီးပျို့ရဲ့ ဒီအပြုအမှာဟာ သူအပေါ်မှာ ကျေးဇူးကန်းတာ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးတာလို့ မြင်တယ်။ ဒီမှာတင် အမေကလည်း သမီးငယ်ရဲ့ လွှတ်လပ်လိုစိတ်၊ လွှတ်မြောက်လိုစိတ်ကို လိုက်ပြီး ပိတ်ပင်တယ်၊ စိန့်ပင်တယ်။

သမီးငယ်ကို သူကိုယ်ပွား၊ သူကိုယ်စား၊ သူပုံတူဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ယောက်ရားတွေဟာ မိန်းမတွေ အပေါ်မှာ လွှမ်းမိုး သုကာပေးတာကို အရသာ တွေ့ကြတယ်။

ပြုသန်းတင့်

ကျေနပ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် အမေတွေဟာ သမီးအပေါ်မှာ လွမ်းမိုးရတာကို ကျေနပ်ကြတယ်။

ဒီအခွင့်အရေး၊ ဒီအခွင့်အကာကာကို စွန့်လွတ်ရမယ် ဆိုတဲ့အခါမှာ အမေဟာ တော်တော် စိတ်ခါတ် ကျေသွားတယ်။ သားသမီးကိုချစ်တတ်တဲ့ မိခင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သားသမီးအပေါ်မှာ ပြောစွာတတ်တဲ့ မိခင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်မိခင်မဆို သားသမီးက လွတ်လပ်မှုကို ရှာလာတဲ့ အခါမှာ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ပြုကွဲသွားခဲ့ရတယ်။ အမေဟာ မနာလိုဝန်တိဖြစ်နေတယ်။

သူ့ဆီက သူ့သမီးကို လုယူသွားတဲ့ လောကကြီးကိုလည်း မနာလိုဝန်တိဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဆီက လောကကြီး တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို လုယူသွားတဲ့ သူ့သမီးကိုလည်း မနာလို ဝန်တိဖြစ်နေတယ်။

ပထမတုန်းက အမေဟာ သမီးလေးနဲ့ အဖေတို့ ဆက်ဆံပေးကို ကြည့်ပြီး မနာလိုဖြစ်တယ်၏ တစ်ခါတလေမှာ အမေဟာ သူ့ပောက်ရှားကို ယောက်ရှားဟာ အပြင်ကို ထွက်မြှုက်နေတယ် ဆိုရင် အမေ စိတ်ညွစ်တယ်။ အောင်မြင်ပြန်ရင်လည်း ကလေးစိတ်ဝင်ပြန်တယ်။

တစ်နည်းပြောရရင် သမီးငယ်ကို စိတ်ကွက် ပိုပြန်တယ်။ အရင်တုန်းက သူ့အမေကို စိတ်ကွက် ခဲ့သလို ခုလည်း သမီးငယ်အပေါ်ကို စိတ်ကွက်မိပြန်တယ်။ အမေဟာ မျက်နှာ သုန်မှုနှင့်ပြီး စိတ်အားငယ်နေတယ်။ တစ်ဖက်သားကို အထင်လွှဲပြီး တစ်မျိုး မြင်နေတတ်တယ်။

မြိုသန်းတင့်

နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ပြင်သစ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဟာ သမီးငယ်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ သူ့ယောက်ကျားကို မြင်တော့ နောက်များ ဒီနိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ အတူ မနေရပါစေနဲ့ ဆိုပြီး ရှိက်ကြီးတင် ငိုတာကို တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။

မကြာခကာဆိုသလို ဖြစ်တတ်တာက အဖေအာချစ်ဆုံး ဖြစ်တတ်တဲ့ သမီးကြီးဟာ အမေရဲ၊ အပြီးပြင်ကို အခံရဆုံး ဖြစ်တတ်တယ်။ နိုင်းစရာရှိရင်လည်း သမီးကြီးကိုပဲ ဖိနိုင်းတယ်။ သမီးကြီးရဲ့ အသက်အရွယ်က မပေးနိုင်တဲ့ အိမ့် သိက္ခာမျိုးကို အတင်း တောင်းဆိုပြီး ကွပ်ညှင်တယ်။

သမီးကြီးဟာ ကိုယ်နဲ့ ပြိုင်ဘက် ဖြစ်လာလေတော့ သူ့ကို လူကြီးလိုပဲ သဘော ထားတယ်။ “ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထု မဟုတ်ဘူးအော့။ ဘဝဟာ ပန်းခင်း ထားတဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူးအော့။ လောက်ကြီးကို ရောက်လာတာဟာ ဇိမ်နဲ့ ချည်းနေဖို့ မဟုတ်ဘူးအော့” စတဲ့ အမေရဲ၊ ပြောစုသံတွေကို ကြားလာရတယ်။

တစ်ခါတလေလည်း အမေဟာ သမီးကြီးကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ရိုက်တယ်။ ကဲ... မှတ်ပလားလို့လည်း ပြောလိုက်သေးတယ်။ တစ်နည်း ပြောရရင်တော့ သူဟာ ယခုထက်ထိ အပေါ်စီး ရနေသေးတယ် ဆိုတာကိုပြုလိုက်တာပါပဲ။

သူဒီလို လုပ်တာကတော့ အမေဟာ ဆယ့်တစ်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်လောက် ရှိပြုဖြစ်တဲ့ သမီးကြီးအပေါ်မှာ တကယ် လွှမ်းမိုးနိုင်ခြင်း မရှိတော့လို့ ဇွတ်အားတင်းပြီး လုပ်နေတာမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သမီးကြီးဟာ အိမ်ထောင်မှုတွေကို အသင့်အတင့် လုပ်နိုင် နေဖို့ ဖြစ်တော့ သူလည်း မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီလေ။

သူမှာ ကြည်နဲ့ ချင်လန်းမှတွေ၊ စူးစမ်းစိတ်တွေ၊ အမြင်ကျယ်မှုတွေ ရှိလာတော့ သူဟာ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ထက် သာလွန်တဲ့ အဆင့်ကို ရောက်လာပြီလေ။ အမေ

မြှေသန်းတင့်

ကလည်း သမီးကြီးရဲ့ မ, လောကာ မ, သဘာဝတွေကို လွှမ်းမိုး ချင်လာတယ်။ အမေဖြစ်ချင်တာက သူဟာ ထူးခြားတဲ့မိန်းမ၊ အတားထိုးလို့မရတဲ့ မိန်းမဖြစ်ချင်တယ်။

ခုတော့ သမီးကြီးက သူနေရာကို ယူလာတော့ သူဟာ သာမန် အဆင့်ကို လျော့ကျသွားတယ်။ ဒီတော့ အမေက တြေားကိုသွားလို့ အိမ်မှာဖရိဖရဲ ကစ်းကလျား ဖြစ်နေရင် သမီးကြီးကို သူပူ ကြိမ်းမောင်း တော့တာပါပဲ။ သူမရှိတုန်း အိမ်မှာ သပ်သပ် ရပ်ရပ် စနစ်တကျ ဖြစ်နေရင်လည်း အမေဟာ သမီးကို သူခြေရာကို နင်းလာပြီ ဆိုပြီး နည်းနည်း စိုးရိမ်လာတယ်။ ကြောက်လာတယ်။ သမီးဟာ သူရဲ့ကိုယ်တဲ့ သူကို အတားထိုး မယ့်သူ ဖြစ်လာမှာကို သူထိုးရိမ်တယ်။

သမီးကြီးဟာ သူကိုယ်သူ အခြားတစ်ပါးသော သူတစ်ယောက်၊ မိန်းမ တစ်ယောက် ဆိုတဲ့ အသွင်လက္ခဏာတွေကို ပြလာရင်လည်း အမေဟာ စိတ်ထဲမှာ မခံချင် ဖြစ်လာတယ်။ သူနဲ့သီးခြား ကင်းကွာနေနိုင်တဲ့ လွတ်လပ်တဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာတာကို သူမခံချင်ဖြစ်နေတယ်။

တကယ်လို့ မိသားစုအထဲမှာ မတရားမှုတို့ ဖိနိုပ်မှုတို့ရှိလို့ သမီးကြီးက သူမိတ်ဆွဲ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်ရင်လည်း အမေဟာ အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေ အပေါ်မှာ မနှစ်သက်နိုင် ဖြစ်လာတော့တယ်။ သမီးကြီးကို အဲဒီသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မတွေ့ဖို့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဖို့ တားမြှင့်ပိတ်ပင်လာတယ်။

သူတို့တစ်တွေနဲ့ ပေါင်းရင် သူသမီး ပျက်စီးမယ်၊ ဘာမယ် စသည်ဖြင့် အကြောင်းပြလာ တော့တာပါပဲ။ သူအဖို့ကတော့ သူ၏၍ အမြှေ့အမြှားတော့ တြေားသူရဲ့ သူ၏မှန်သမျှဟာ ဆိုးတယ်လို့ပဲ မြှင့်နေတယ်။ ဒါတင်မကဘူး။ အမေကသူနဲ့ရွယ်တူ မိန်းမတွေကိုလည်း မကြည်ဖြို့နိုင်ဖြစ်လာတယ်။

မြှေသန်းတင့်

အထူးသဖြင့် သူ့သမီး ချစ်ခင်နေတဲ့ မိမိနဲ့ ရွယ်တူမိန်းမတွေ၊ အထူးသဖြင့် သမီးခဲ့၊ ဆရာမတွေ၊ သမီးသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အမေတွေ အပေါ်မှာ မကောင်း မြင်လာတတ်တယ်။ ဒီလို သူ့စိမ့်းကိုသွားပြီး ခင်မင်မိတာဟာ အထင်ကြီးတာဟာ မှားတယ်၊ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်လို့ သမီးကိုပြောပြီတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ သမီးကြီးပျော်နေတာ၊ သမီးကြီးရယ်တာ၊ သမီးကြီးကတား နေတာကို မြင်ရင်ကြားရင် အမေဟာ စိတ်ထဲမှာ မနှစ်သက်နိုင် မကြိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ တတ်တယ်။ သား ယောက်၍ဗာလေးတွေ ဒီလိုနေတာကို မြင်ရင်တော့ အမေဟာ အလွယ် တက္ကပဲ ခွင့်လွှာတ်လိုက်တယ်။ သူတို့မှာ ဒို့သတ္တဝါတို့ရဲ့ အခွင့်အရေး ရှိပေသကိုး။

ဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့လို့ အလွယ်တက္ကပဲ လက်ခံလိုက်တယ်။ သားယောက်၍ဗာ ကလေးကို သွားပြီးကွပ်ညှပ်ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးဟာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတဲ့ တိုက်ပွဲ ကိုယ့်ဘက်က ရုံးမယ့် တိုက်ပွဲဆိတာကို သိလေတော့ အမေဟာ ဒီမျော်လင့်ချက် မရှိတဲ့ တိုက်ပွဲကို မတိုက်တော့ဘဲ အစောကြီးကတည်းက အလျှော့ပေးလိုက်ပြီလေ။

ဒါပေမယ့် သူ့လိုပဲ တဗြားမိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သမီးကတော့ သူကိုယ်တိုင် ဆုံးရုံး ခဲ့ရတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ခံစားရမှာလဲ။ သူက အိမ်ထဲမှာ တက်ပ်က်နဲ့ မအားရအောင် အလုပ်များနေတဲ့ အချိန်မှာ သမီးက ဘာဖြစ်လို့ ပျော်ပါးလောကြား နေရ မှာလဲ။

ပြီးငွေစရာကောင်းတဲ့ အိမ်မှာကိစ္စတွေထဲမှာ သူ့ကိုပစ်ထားခဲ့ပြီး သမီးက အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြီးရမှာလဲ။ သူတစ်ခါ စွန်လွှာတ်ခဲ့ရတဲ့ တန်ဖိုးတွေ၊ ပျော်ရွင်မှုတွေကို သမီးတစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ ခံစားရမှာလဲ။

မြိုသန်းတင့်

အမေဟာ အဲဒီလိုတွေးပြီး သမီးကို မနာလို ဝန်တိဖြစ်တတ်တယ်။ သမီးကြီးလာ သည်နှင့်အမျှ ဒီမကျေနှင့်မူဟာ အမေနှင့်သားကို ကိုက်ဖြတ်ဝါးတားနေတယ်။ နှစ်တွေ ပြောင်းလဲ လာသည်နှင့်အမျှ သူခန္ဓာကိုယ်က အိမင်း ရင့်ရော်လာပြီး သမီးရဲ့ နပျိုတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်လာတယ်။

သမီးအတွက် အနာဂတ်ဟာပွင့်သွားပြီး သူအဖို့တော့ အနာဂတ်ဟာ လုလှ ခံလိုက် ရတယ်လို့ တကယ်ခံစား နေရတယ်။ သမီးပျိုတွေ စပြီး ပထမဆုံး ရာသီပန်းပွင့်တဲ့ အခါမှာ တရာ့အမေတွေ စိတ်ကယောက်ကယ်က ဖြစ်ရတာဟာ တြေားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ စိုးရိမ်မှာ အဲဒီခံစားမှုကြောင့်ဖြစ်တယ်။

သူသမီးငယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ တကယ့်မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာ တာကို မနာလိုဝန်တိ ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ အသွားကြီးပြောပြီး နောက်နောင် အသစ် ရောက်လာသူကတော့ ရှေ့မှာ အလားအလာ၊ အခွင့်အလမ်းတွေ တစ်ပုံကြီးနဲ့ဆိုတော့ သူခံစားရတယ်။

အမေဟာ အဲဒီ အခွင့်အလမ်းတွေကို မနာလိုဝန်တိလည်း ဖြစ်တယ်။ မုန်းလည်း မုန်းတယ်။ သူမှာ ဒီအခွင့်အရေးတွေကို မရနိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်သွားတော့ အမေဟာ အဲဒီ အခွင့်အရေးတွေကို တဖြည်းဖြည်း လျှော့ပစ်တယ်။ ဖောက်ဖျက်ပစ်တယ်။

ဒါန္တအတူ အမေဟာ သမီးကို အိမ်ထဲမှာ သွင်းထားတယ်။ တော်ကြည့်တယ်၊ မင်းမှတယ်။ သမီးကို တမင်တကာ ကိုးရိုးကားရာတွေ ဆင်ပေးမယ်၊ ပျော်ရွင်ချိန် နည်းအောင် လုပ်ထားတယ်။ သမီးက နည်းနည်းလေး မိတ်ကပ် အလုပ်ငြင်လာရင်၊ နည်းနည်းလေး ဝတ်စား ဆင်ယင်လာရင်၊ နည်းနည်းလေး အပြင်အထွက် များလာရင် တအား ဖို့ပြီး ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းတော့တာပါပဲ။

မြှေသန်းတင့်

လောကြီးကို မကျေနှပ်သမျှ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကျေနှပ်သမျှ သမီးအပေါ်မှာ မဲတော့တာပါပဲ။ အမေဟာ သမီးငယ်ကို နိမ့်ဖွံ့ဖြိုးတော်တယ်။ လှောင်ပြောင်တယ်။ မြည်တွန်တောက်တီးတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ သမီးနဲ့ အမေရဲ့ကြားမှာ မကြညှတဲ့ စစ်ပြောင်တယ်။

အများအားဖြင့်တော့ သမီးကနိုင်တာပဲ များတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူဘာက်မှာ အချိန်ရှိနေတာကိုး။ အချိန်ကာလက စစ်ကူးပေးနေတာကိုး။ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ အောင်ပွဲဟာ အများကျိုးလွန်မှုနဲ့ စွန်းထင်း နေတတ်တယ်။ အမေရဲ့ သဘောထား၊ အမေရဲ့ အပြုအမှုကြောင့် သမီးငယ်မှာ တော်လှန် ဖီဆန်လိုတဲ့စိတ် ပေါ်လာရတယ်။ အမှန်းစိတ်ပေါ်လာရတယ်။

တစ်ခါတလေ အမေအနားမှာ မနေချင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတတ်တယ်။ အမေကို စိတ်နဲ့ပြောင်မှား မိတဲ့အတွက် နောင်တစိတ်ဟာ သူအနာဂတ်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်သွားပြီး အသည်းမှာ စွဲသွားတတ်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အမေဟာ သူရုံးပြီဆိုတာကို လက်ခံတယ်။

သမီးကြီးလာတဲ့အခါမှာ အမေနဲ့သမီးကြားမှာ အနည်းနဲ့ အများဆိုသလို အဆင်ပြောင်း မရှိတဲ့ ဆက်ဆံရေး ထူထောင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားကြတယ်။ အမေဟာ စိတ်တတ်ကျပြီး စိတ်ညှစ်သွားတော့တယ်။ သမီးမှာလည်း ကျိုန်စာမိတဲ့သူလို စိတ်မချမဲ့ မသာ ဖြစ်ရတော့တယ်။

နောင်မှာ အသက်ကြီးတဲ့ အမေကြီးတွေနဲ့ သားကြီးသမီးကြီးတွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ရေးပါဌီးမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ ပြောချင်တာကတော့ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ကလေးတွေ အရေးကြီးတဲ့ အခန်းက ပါတဲ့အချိန်ဟာ ပထမ အနစ်နစ်ဆယ်ပဲ ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့အချက်ပါ။

ကလေဆာည် ဖနို့ဖွံ့ဖြိုး

မိခင်ဘဝနဲ့ ပတ်သက်လို့ မှားနေတဲ့အယူအဆ နှစ်ခုရှိနေတယ်။ တစ်ခုကတော့ မိခင်ဘဝဟာ မိန်းမတင်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ပြည့်စုံအောင် သရဖူ ဆောင်းပေးလိုက်တဲ့ အရာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆပဲ။ တကယ်ကတော့ ဒီအတိုင်းမဟုတ်ပါဘူး။

ပျော်ရွှေ့ခြင်းမရှိတဲ့ ဘဝကို စိတ်ပျက်နေတဲ့၊ မကောမန်ပြစ်နေတဲ့ မိခင်တွေ အများကြီးပါပဲ။ တော်လစာတိုင်းရဲ့ အနီးဟာ ထင်ရှားတဲ့နမူနာ တစ်ခုပါ။ သူအနီးဟာ မွေးခုတင်ပေါ်ကို ဆယ့်နှစ်ကြိမ်ထက် မနည်းရောက်ခဲ့ ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လောက ကြီးဟာ ဘာမျှအဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့အကြောင်း သူအပါအဝင် လောကကြီးဟာ အကျိုးမဲ့ အချည်းနှီးဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို အမြဲလိုလို ရေးထားတာကို သူ မှတ်တမ်းတွေထဲမှာ တွေ့လေ့ ရှိပါတယ်။

ကလေးတွေနဲ့ နေရတာ၊ ကလေးတွေနဲ့သူဟာ ခွဲဗွဲမရအောင် ဆက်စပ် နေတာကြောင့် သူမှာ၊ စိတ်ချမ်းမြှောရတယ်၊ ပျော်ရွှေ့ရတယ်၊ သူယောက်ဗျားရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ရာမှာ ကလေးများဟာ လက်နက်ကောင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေကို သူ ရေးခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ ရှိနေရနဲ့ လောကကြီးကို ဌီးငွေ စိတ်ပျက်နေတဲ့ ခံစားချက်ဟာ ပျောက်ကွယ် သွားတာမဟုတ်ဘူးလို့ သူက ဆက်ရေးခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ တွေးလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ချင်ရင် လုပ်နိုင်တယ်လို့လည်း သူထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ ကျတော့ သူအဖို့ ကလေးတွေကို ဂရို့ကိုဖို့ သူတို့စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေရေးထိုင်ရေးတွေကို ပြုစောင့်ကြပ်ဖို့ထက် ဘာမှပိုမလုပ်နိုင်တာကို တွေ့လာရတယ်။

မြှေသန်းတင့်

တကယ်ကတော့ ဒါတွေဟာ မိခင် တစ်ယောက်အတို့ ပျော်စရာအလုပ်တွေပါ။ ကလေးတွေကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်လာအောင် ပြုစတော့ရောက်ချင်တယ်၊ မွေးမြှေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့နဲ့ အမြဲတစေ ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေရတဲ့အတွက် သူ စိတ်ဆင်းရတယ်။ စိတ်တို့ရတယ်။

သူ့ကလေးတွေ အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ မိခင်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ သူ့ဘဝရဲ့ အစုအပေါင်း ထဲမှာ ပုံသဏ္ဌာန်ပေါ် လာခြင်းဖြစ်တယ်။ ဆိုလိုတာက သူနဲ့ သူယောက်ဗျားနဲ့ ဘယ်လို ဆက်ဆံရေးရှိကြသလဲ၊ သူ့အတိတ်က ဘယ်လိုလဲ။ သူ့အလုပ်အကိုင်က ဘာလဲ၊ သူစရိတ်က ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့ အချက်တွေပေါ်မှာ တည်ပြီး သူနဲ့သူ ကလေးတွေရဲ့ ဆက်ဆံရေး ပုံသဏ္ဌာန်ဟာ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းဖြစ်တယ်။

ကလေးဆိုတာ ထာဝရ အားဆေးတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သူ အယူအဆဟာ မှားလည်း မှားတယ်၊ အမိပ္ပလည်း ကင်းမဲ့တယ်။ အထက်တစ်နေရာမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ကောက်နှစ် စိတ်ပညာ ဆရာဟပ်လင်းနှို့ရှိရဲ့၊ အယူအဆဟာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။

သူက မိခင်တို့ရဲ့ ဘဝကို သူရဲ့ စိတ်ကုပညာ အတွေအကြိုနဲ့ ယုံးပြီး ပြောသွားခဲ့ပါတယ်။ သူက မိခင်ဘဝဟာ အထွက်အတိတ် အရေးကြီးကြောင်း၊ မိခင်ရဲ့ လုပ်ငန်း တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခြင်းဖြင့် မိန်းမဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည် သဘောပေါက် လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောသွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခြင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်တဲ့။

မိခင်ဟာ မိခင်ရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို လွှာတ်လပ်စွာ လုပ်ဆောင်ရုံမှာသာလျှင် မလွှာသာ မရောင်သာလို့ မဟုတ်ဘဲ သူကိုယ်တိုင်က လိုလိုချင်ချင် ထမ်းဆောင်ချင်မှ သာလျှင် မိခင်ဘဝဟာ ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ပျော်ရွင်မှာကို ရတယ်တဲ့။

မြို့သန်းတင့်

ဂျိုရှယ်တဲ့ မိန်းမငယ်ဟာ မိခင်ရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်ဖို့ အတွက် စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရာ၊ ကျင့်ဝတ်ရေးအရာ၊ ရပ်ဝတ္ထုဆိုင်ရာအရ လိုအပ်တဲ့ အခြေအနေတွေ ရှိရမယ်လို့ သူကပြောပါတယ်။ ဒီအခြေအနေမျိုးတွေ မရှိဘဲ မိခင်လုပ်ငန်းကို လုပ်ခြင်းဟာ ဆိုးတဲ့ အကျိုး သက်ရောက်မှုတွေ ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျေနေတာ၊ စိတ်ညီးယော်နေတာ၊ နျောရှိးဆစ် ဖြစ်နေတာတွေကို ပျောက်စေလိုတဲ့ သဘောနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရအောင် လုပ်သင့်တယ်လို့ ပြောတာဟာ ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးကို ဖြစ်စေလိမ့်မယ်လို့ သူကထောက်ပြုပါတယ်။

ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ကလေးရော မိခင်ပါ ပျော်ခွေ့မှုကို မရဘဲ စိတ်ဆင်းရကြရတယ်လို့ ဆိုတဲ့ သဘောပါ။ စိတ်ဓာတ်မှန်ကန်တဲ့ ကျိုးမာတဲ့၊ မိမိထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်တွေကို သတိပြုခို့တဲ့ သူသာလျှင် မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သူကပြောတယ်။

မကြာခဏ တွေ့ရတဲ့အတိုင်း အီမိထောင်ဖက်ကြတဲ့ ဟောနံရုံတို့ဟာ မိမိမှာရှိတဲ့ အားကောင်းချက် (ကောင်းတဲ့အချက်) တွေမှာ သွားပြီး ပယ့်ပေါင်းမိကြဘဲ အားနည်းချက် (ကောင်းတဲ့အချက်) သွားပြီး ပယ့်ပေါင်းမိကြရင် အဲဒီလက်ထပ် ထိမ်းမြားမှုဟာ ကျို့နဲ့ သင့်တဲ့ ထိမ်းမြားမှုပါပဲ။

အဲဒီလို အီမိထောင်ရေးမှာ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို လိုက်လျောပေးအပ်မယ့် အစား တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တောင်းဆိုချက်တွေ တောင်းနေတော့တာပါပဲ။ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ကလေးတစ်ယောက် ရလာရင်တော့ ဌီးဇွဲတာတွေ ပြော့ပျောက်သွားမှာပဲ၊ အဆင်မပြောတာတွေ ပပျောက်သွားမှာပဲ၊ နွေးတွေးမှု ရှိလာမှာပဲ၊ အမြတ်တန်း တန်ဖိုးတစ်ခုတော့ ရှိလာတော့မှာပဲ ဘာပဲ စသည်ဖြင့် မူးလင့်ခြင်းဟာလည်း တကယ်တော့ လုညွှားနေတာတစ်မျိုးပါပဲ။

မြှေသန်းတင့်

ကိုယ်ကျိုးမင့်ဘဲ တွေားသူရဲ့ ပျော်ရွင်မှုကို လိုလားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မှသာလျှင် ကလေးရလို့ ပျော်ရွင်မှု ရနိုင်တယ်။ ကိုယ်ကျိုးကြည့်ပြီး တွေားသူရဲ့ ပျော်ရွင်မှုကို လုပ်မပေးချင်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်အဖို့တော့ ကလေးရသည့်တိုင် ပျော်ရွင်မှုကို ရနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ့်ဘဝကို ကျော်ပြီး တွေားသူအကျိုး၊ တွေားသူရဲ့ ပျော်ရွင်မှုမျိုးကို လိုလားတဲ့ မိန်းမမျိုးမှ သာလျှင် ကလေးရလို့ ပျော်ရွင်မှုရနိုင်တာပါ။ ကလေးမွေးမြှုတယ်ဆိုတာ ဒွန်းစားရတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုနဲ့ တူပါတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းကြီးမှာ မိခင်ဟာ မိမိကိုယ်ကို မေ့လျှော့ပြီး တစ်ပါးသူရဲ့ အကျိုးစီးပွားအတွက် ဦးစားပေးရပါတယ်။

ဒါမှသာလျှင် ဒီလုပ်ငန်းကြီးများမှာလိုပဲ ကလေး မွေးမြှုခြင်း ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးမှာလည်း ပင်ပန်းသလို ဖြော်သိမဲ့ စရာတွေတော့ ရှုပါတယ်။ အဲဒါကတော့ စိတ်ကူးနဲ့ မှန်းဆတဲ့ အကျိုးအမြတ်တွေ မဟုတ်ပဲ ကလေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ချင်လိုကို လုပ်ရတယ် ဆိုတဲ့ ဖြော်သိမဲ့မှပါပဲ။

ဒီအကြောင်းနဲ့ ပက်သက်လို့ စိတ်ပညာကျမ်းဆရာ စတက်ကယ်က ရေးခဲ့ရာမှာ "ကလေးများသည် မအောင်မြင်သော အချစ်အတွက် အစားထိုးပေးသော အရာမဟုတ်ပေါ့။ ပန်းတိုင်မရောက်သော ရည်မှန်းချက်များအတွက်လည်း အစားထိုးသည့် အရာမဟုတ်ပေါ့။ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ဘဝကို နေရာဖြည့်ရန်အတွက် ဖြည့်ပေးသော ရှုပ်ဝါဌာ ပစ္စည်း များလည်း မဟုတ်ပေါ့။

ကလေးများသည် ဘဝန်တစ်ခုလည်းဖြစ်၍ အစွဲအလမ်း တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေ သည်။ ကလေးများသည် အနောင်အစွဲ ကင်းသော အချစ်သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ဖွံ့ဖြိုးလာသည့် ပန်းပွင့်များဖြစ်ပေသည်။ ကလေးသည် ကစားစရာ မဟုတ်ပေါ့။ စိသာများ၏ လိုအပ်ချက် များကို၊ စိတ်ကူးများကို ဖြည့်စွမ်းပေးသည့် ကိုရိုယာ တန်ဆာပလာများလည်း မဟုတ်ပေါ့။

မြေသန်းတင့်

ကလေးများသည် တာဝန်ဝေါယာ ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့ကို ပျော်ရွင်ချမ်းမြေသည့် လူသားများ ဖြစ်လာရန် မွေးမြှုရပေမည်” လို့ ရေးခဲ့ပါတယ်။

ဒီတာဝန် (ကလေးလုပ်ငန်း)ဟာ သဘာဝကျတဲ့ လုပ်ငန်းမဟုတ်ဘူး။ သဘာဝကြီး ဟာ ကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ ကိစ္စများမှာသာ ဘယ်ဟာကိုလုပ်ရမယ်၊ ဘယ်ဟာကိုမလုပ်ရဘူးလို့ ဘယ်တော့မျှ အမိန့်ပေးနိုင်ဘူး။ ခုကိစ္စက ကိုယ့်ဘာသာကို ရွေးချယ်တာ။ ကိုယ့်ဘာသာကို အပေးအယူလုပ်တာ။ ကိုယ့်ဘာသာကို ကတိသစ္စထားယူတာ။ ကလေးယူတယ်ဆိုတာ လေးနက်တဲ့ တာဝန်ကြီးတစ်ခုကို လက်ခံယူတာ။

တကယ်လို့ မိခင်ဟာ ဒီတာဝန်ကို ရှောင်ကွင်းတယ် ဆိုရင် ဘဝတစ်ခု လွှတ်လပ်တဲ့၊ သီးရားဖြစ်တဲ့ လူသား သတ္တဝါတစ်ခုရဲ့၊ အဖြစ်ကို ငြင်းပယ်တဲ့အတွက် အပြစ်သင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတာဝန်ကို ယူရမယ်လို့သူ့ကို ဘယ်သူကမျှ အတင်းအကျပ် လုပ်ဖို့ မရနိုင်ပါဘူး။ လင်နဲ့မယားရဲ့ ဆက်သွယ်မှုများလို့ ဆန္ဒအရသာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်အာဖို့ ကလေးတစ်ယောက် မွေးခြင်းဟာ ထူးမြတ်တဲ့ အောင်မြင် စွမ်းဆောင်မှုကြီး ဖြစ်တယ်။ အခြားသောရောများထက် အရေးကြီးသော အရာဖြစ်တယ်လို့ မပြောသင့်ဘူး။ တချို့က ပြောလေ့ရှိကြတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက် ပုံတံတာ နှစ်တန်တန်ဖြစ်တာ၊ နည်းနည်း ရှုပ်ပွေချင်တာ၊ ရည်မှန်းချက် ကြီးတာလို့ ပြောကြပါတယ်။ တခါ မိန်းမတစ်ယောက် ကလေးလိုချင်တဲ့ အခါမှာလည်း ယောက်ားရဲ့ အချစ်ကို မရလို့ အလုပ်အကိုင် မရှိလို့ သူ့ရဲ့ လိုင်တူ ဆက်ဆံလို့မှ သဘောတွေကို ပြောပြောရောက်အောင် လုပ်ချင်လို့ ပြောကြပြန်သေးတယ်။

ဒီစကားတွေဟာ ရှုတ်တရက် ကြည့်လိုက်င် သဘာဝ ကျသယောင် ထင်ရပေမဲ့ အဲဒီ စကားနောက်ကွယ်မှာ အတုအယောင် ကျင့်ဝတ်၊ အတုအယောင် သီကွာတို့

မြှေသန်းတင့်

ပုန်းကွယ် နေပါတယ်။ ကလေးဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အစွန်ဆုံးသော ရည်မှန်းချက် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ကုန်ပစ္စည်းကြော်ဖြောတစ်ခုက စကားနဲ့ ဘာမျှ မခြားပါဘူး။

အောက်အမှားတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကလေးငယ်ဟာ မိခင်ရဲ့ ရင်ခွင့်မှာသာ ပျော်ရွှေ့မှုကို ရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့စကား။ လောကမှာ သဘာဝမကျတဲ့ မိခင်ရယ်လို့တော့ ဘယ်တော့မှ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သဘာဝကျစွာပဲ ကောင်းတဲ့ မိခင်တွေ ရှိသလို ဆိုးတဲ့ မိခင်တွေရှိတာပဲ။

ကလေးတွေအပေါ် ကျရောက်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ စိတ်သရပ်ခဲ့ပညာက ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ အမှန်တရား တစ်ခုကတော့ “ပုံမှန်စိတ်ထား” ရှိတဲ့ မိဘများက ကလေးအပေါ်မှာ ပေးနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ပါပဲ။ လူကြီးတွေမှာ စိတ်နေ စိတ်ထားမမှန်တာ၊ သိမ်းကိုစိတ် အားကြီးတာ၊ ဘဝင်မြင့် အားကြီးတာ၊ တစ်ခုခုကို ထင်မိထင်ရာ ထင်တတ်တာ၊ နူးရှိုးဆစ်ဖြစ်တာ စသည်တို့ဟာ အဲဒီလူကြီးတွေရဲ့ မိဘားစုံဘဝမှာ အခြေလာခဲ့ကြတာပါ။

မိဘနှစ်ဦး မသင့်မမြတ်ဖြစ်တာ၊ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ကြတာ၊ အဆင်မပြုဖြစ်က တာတွေဟာ ကလေးအတွက် မကောင်းတဲ့ အပေါင်းအဖော်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို မိဘားစုံ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေလာခဲ့ရတဲ့ ကလေးဟာ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက စိတ်မှာ အမာရွတ်ကြီး ထင်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့်သူတို့ ကြီးလာလို့ သူတို့မှာကလေးတွေ ရလာတဲ့အခါမှာလည် သူတို့ဟာ သူတို့ကလေးတွေကို အဲဒီစိတ်၊ သိမ်းကို အဲဒီပုံမှန်စိတ်တွေနဲ့ ဆက်ဆံကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒီကွင်းဆက်ကြီးဟာ အဆုံးမရှိ သွားတော့တာပါပဲ။ သမီးကို နှိပ်စက်ညွင်းပန်းမှ

မြှေသန်းတင့်

ကျော်မူရတဲ့ အမေရ့ဌာ သမီးဟာ သူသမီးတွေ ကျတော့လည်း အဲဒီလိုပြန်ပြီး နိုင်စက် ညွှန်းပန်း တတ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သားစဉ်မြေးဆက် ပါသွားတတ်ပါတယ်။

သူတို့ယိုသူ မျှနိုင်တဲ့ အီစိရှိမှု

လူအများ လက်ခံထားကြတဲ့ သဘောတရား တစ်ရှုံးတယ်။ အဲဒါကတော့ တစ်ဖက်မှာ မိန်းမ(အမျိုးသမီး)ကို အထင်သေး အမြင်သေးဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ဖက်မှာ မိခင် တွေအဖြစ် လေးတား တန်ဖိုးထားကြတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒီလိုနှစ်ခု သဘောထားဟာ မရှိသားရာ ရောက်တယ်။

ကြည့်လေ...။ တစ်ဖက်မှာ မိန်းမကို အများနဲ့ဆိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်ခွင့်မပေးဘူး။ အမျိုးသားတွေ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ လုပ်ခွင့်မပေးဘူး။ မိန်းမဟာ နိမ့်ကျတယ်။ အရည်အချင်းမရှိဘူး၊ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုအား မဲ့တယ်ဆိုပြီး သူကို လူရာဝင်ခွင့် မပေးဘူး။

ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်မှာတော့ လူသားတစ်ယောက်ကို ပုံသွင်းဖို့ဆိုတဲ့ လောကမှာ အနဲ့သံ့ဆုံး၊ အသိမ့်မွေ့ဆုံး၊ အခက်ခဲဆုံး၊ အလေးနက်ဆုံး တာဝန်ကိုတော့ ပေးထားတယ်။ ဒါဟာ နည်းနည်းကလေးမှ သဘာဝမကျဘူး။ ကမ္ဘာမှာ ယဉ်ကျေးမှုအရ၊ ထုံးတမ်းမလေ့ အရ၊ အစဉ်အလာအရ၊ ပညာရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုတာဝန်နဲ့ ယောက်ဗျားတွေသာ ခံစားရတဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို မရဘဲ ဆုံးရှုံးနေရတဲ့ မိန်းမတွေ အများကြီးရှိတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလို့ အငြင်းပယ်ခံရတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ ရင်ခွင့်ထဲကိုတော့ ကလေး တွေကို စုပုံ အပ်လိုက်သတဲ့။ ဒီအဖြစ်ကတော့ တော်တော်ကိုအုံသွေး ကောင်းတယ်။ ယောက်ဗျား ကလေးများ ငယ်ငယ်တုန်းက သူတို့ရဲ့ သိမ်းငယ်စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ဖို့ သူတို့ လက်ထဲကို ယမင်းရှပ် အပ်လိုက်တာက ဘာကိစ္စရှိသလဲ၊ သူတို့က ယမင်းရှပ်ကလေးတွေ၊ အသက်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မိန်းမတွေ လက်ထဲကိုတော့ အသွေးအသားရှိတဲ့ ကစား စရာလေးတွေနဲ့ ကစားနိုင်းကြတယ်။

မြိုသန်းတင့်

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အခွင့်ထူးတွေကို ရလာရင် အဲဒီအခွင်ထူးတွေကို တစ်လွှာအသုံး ပြုချင်ကြတယ်။ မိန်းမဟာလည်း သူရတဲ့ အခွင့်ထူးကို တစ်လွှာအသုံးပြုရင် ဘယ့်နယ့် လုပ်မလဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ခြိုင်းချက်မရှိ ပျော်ရွှေ့နေမှာ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အရိယာ သူတော်စင် ဖြစ်မှုသာလျှင် သူရတဲ့ အခွင့်ထူးတစ်ခုကို အလွှာသုံးစားမလုပ်မိအောင် ချုပ်တည်း နိုင်ပေလိမ့်မယ်။

မိဘားစုအုပ်ချုပ်မှုထက် နိုင်ငံတော် အုပ်ချုပ်မှုကို မိန်းမတွေ လက်ထဲကို လွှာပေးဖို့ ကောင်းတယ်လို့ မွန်တက်စကျိုးက ပြောခဲ့တာဟာ မှန်တယ်လို့ထင်တယ်။ အခွင့်အရေး ရရင် မိန်းမဟာလည်း ယောက်ဗျားလိုပဲ ဆင်ခြင်တုံး တရား ရှိပါတယ်။ လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ ဖြပ်မဲ့တွေးခေါ်မှုမှာ၊ စီမံကိန်းချလုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ မိန်းမဟာ သာပြီးတောင် ထက်မြက် ပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် မိန်းမမှာ ခက်နေတာက သူရဲ့မိန်းမ အတိတ်က ရှန်းထွက်စိုးခက်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ စိတ်ဓာတ်ဆိုင်ရာ ဟန်ချက်ညီမှုကို ရအောင်လုပ်စိုး အခွင့်အရေး မရတဲ့ကိစ္စပဲ။ ယောက်ဗျားကတော့ အီမံမှာထက် အလုပ်ထဲမှာ ပိုဟန်ချက်ညီပြီး ပိုပြီး ဆင်ခြင်တုံး တရားရှိတယ်။ လုပ်ငန်းမှာ သူတွေးချက်မှုတွေ သချုပ်တိကျူးမှန် တွေးချက်တယ်။

ဒါပေမယ့် အီမံမှာ သူဇန်း၊ သူသားသမီးနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာတော့ သူဟာ ယုတ္တိပေဇ ကင်းတယ်။ လိမ့်ညာတယ်။ စိတ် အပြောင်းအလဲမြန်တယ်။ အီမံမှာ မိန်းမကို အနိုင်ကျင့်တယ်။ အလားတူပဲ မိန်းမရဲ့ ကလေးတွေအပေါ် အနိုင်ကျင့်မှုဟာ ပိုပြီး အန္တရာယ်များတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆုံးတော့ သူယောက်ဗျားရဲ့ အနိုင်ကျင့်တာကို ကာကွယ် ပေးနိုင်ပေမယ့် သူကလေးတွေကျတော့ သူ အနိုင်ကျင့်တာကို မကာကွယ်နိုင် ကြဘူးလေး။ အမေက ညာတာထောက်ထားပြီး သနားကြင်နာတတ်တဲ့ မိန်းမဖြစ်ရင်တော့ ကလေးအဖို့ မထောင်းတာလုပေဘူးပေါ့။

မြှေသန်းတင့်

ကလေးဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြော်တဲ့ မိသားစုပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဟန်ချက်ညီတဲ့ မိသားစုမှာ ရတနာတစ်ပါးလို့ အရိပ်တွက်ည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစုယုယာ ခံရသည့်တိုင် အမော့ရဲ့ မိုးကုပ်စက်ပိုင်း တစ်ခုလုံးကို အပိုင် ရတာမဟုတ်ဘူး။ (အမော့ရဲ့ ပြုစုယုယူမှုကို အပြည့် ရတာ မဟုတ်ဘူး။) ကလေးဟာ အမောကို သူရဲ့ စကြာဝဏ္ဏထဲက အဖြီးအပိုင် ဆွဲထုတ် နှင့်တာ မဟုတ်ဘူး။

အမေဟာ ကလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို စောင့်ရောက်မယ်။ ကလေးကို အာဟာရ တိုက်ကျေးမယ်။ ကလေးကို ပြုစုမယ်။ ဒါပေမယ့် အမေဟာ လွတ်လပ်တဲ့ လူသား တစ်ဦးအဖြစ် ကလေးကိုယ်တိုင် ဖန်းတီးနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ထက်သာလွန်ဖြီး ကောင်းအောင်ဖန်တီးပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။

ကလေးငယ်ရဲ့ အနာဂတ်ကို ပုံသွင်း ပေးသည့်တိုင် ကာလနဲ့ ဒေသအားဖြင့် ပြောရရင် အမေဟာ ကိုယ်စား လုပ်ပေးနိုင်တာမျိုးသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အမေကိုယ်တိုင် ကလည်း ကလေးကို ပုံသွင်းပေးရာမှာ အခြေအနေတွေအပေါ်မှာ မိုးရှိ နေရတယ်။ ကလေးက အမေကျေးဇူးလုံးကို မသိတတ်တာ၊ အမေပြောတဲ့ စကားတွေကို နားမထောင်တာ စသည်တို့ကြောင့် အမေရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ပြုကွဲခဲ့ရပြန်တယ်။

ဘဝမှာ ထပ်ပြန်တလဲလဲ လုပ်နေရတာ အသစ်အဆန်း တိုးထွင်ဖန်တီးတဲ့ အခွင့်ကို မရခဲ့တာ တို့ကြောင့် မိန်းမဟာ သိမ်ငယ်စိတ် ဝင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို တစ်နေရာမှာ ပြောခဲ့ ပြီးပြီ။ ဒီအထဲမှာ ကြီးပြင်းလူလား မြောက်လာလို့ အိမ်ထောင်ရှုက်သားကျိုး၊ ပဋိသန္ဓာကို ဆောင်လာ ရတဲ့တွေက် မိန်းမမှာကနဲ့ သတ်ချက်တွေ များလာပြန်တယ်။

ဒီနေ့ခေတ်ကျတော့ မိန်းမဟာ အခြားသောသူများ လုပ်တဲ့ အဂုပ်တွေထဲမှာ ပါဝင် ဆောင်ရွက်လာချင်တာ၊ ရည်မှန်းချက်အသစ်တွေ၊ အောင်မြင်မှုအသစ်တွေ၊

မြှေသန်းတင့်

ရှာချင်လာတာ စတဲ့မျှော်မှန်းချကတွေ ပေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ ဘဝဟာ အမိဘာယ်မရှိရင် အဲဒီဘဝ တစ်ခုကို နောက်ထပ်မွေးထုတ်ဖို့ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ခေတ်ကာလ အလျောက်ရှိတဲ့ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးနဲ့ လူမှုဘဝတို့မှာ ပါဝင် လုပ်ရားဖို့ ကြိုးတားခြင်းမရှိရင် သူဟာ မိခင်တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကလေး တစ်ယောက်ကို မွေးမြှေရတာဟာ ကျွန်တစ်ယောက်ကို မွေးရတာမျိုး၊ စက်ရပ်တစ်ကို ဆင်ရတာမျိုး၊ သားကောင်တစ်ယောက်ကို မွေးရတာမျိုးနဲ့ မတူဘူး။

ကလေးတွေကို အသင်းအပင်းက တောင့်ရှောက်၊ အမေကလည်း ပြရ တောင့်ရှောက်တဲ့ အတော်အတန် စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လူအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ အမျိုးသမီးတွေအတွက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်းဟာ မလွယ်ကူဘူးလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ကောက်စိုက်မဖြစ်စေ ဓမ္မဖော်ကျမ်းကျင်သူ ဖြစ်စေ စာရေးမဖြစ်စေ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးများဟာ ပိုတောင်ကိုယ်ဝန်ရလွယ်ပါသေးတယ်။

ဘာဖြစ်လိုလည်းဆိုတော့ သူတို့ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိပ်ပြီး အရေးမထားနိုင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝအတွေအကြံ ကြယ်ဝတဲ့ မိန်းများဟာ မိမိတဲ့ရဲ့ သားသမီးများကို အများဆုံးပေးပြီး သားသမီးတွေဆီက နည်းနည်းပဲ တောင်းဆို တတ်ကြပါတယ်။ ရှန်းကန်ရင်း၊ ကြိုးတားရင် လူရဲ့တန်ဖိုးကို နားလည် သဘာပေါက်လာတဲ့ မိန်းများဟာ သာသမီးကို ကောင်းစွာ မွေးမြှေတတ်သူများ ဖြစ်လာတတ်ကြပါသည်။

ဒီနေ့ခေတ်မှာ ဖြစ်နေသလို မိန်းမဟာ သူသားသမီးများရဲ့ ကောင်းရာကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ဖို့ဝေါ်ရား ပျက်ကွက်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒါဟာ တြေားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်အကိုင်ကြောင့် အိမ်မှာ နေရတယ်လို့မရှိဘဲ နာရီပေါင်းများစွာ အပြင်ထွက် အလုပ် လုပ်နေရလို့ အိမ်ရဲ့ပြင်ပမှာ မိမိရဲ့ ခွန်အားများကို အသုံးချခဲ့ရလို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။

မြို့သန်းတင့်

မိန်းမတွေရဲ့ အလုပ်လုပ်ရခြင်းဟာ ဒီနေ့စေတိမှာ ကျွန်ုစာစိ တစ်မျိုးလို ဆက်လက် တည်ရှိနေသေးတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေရတာပါ။ ဒီအထံမှာ အိမ်ရဲ့ ပြင်ပမှာ ကလေးတွေကို စောင့်ရောက်ပေးတဲ့ စနစ်၊ ပညာသင်ပေးတဲ့စနစ်၊ ထိန်းသိမ်းပေးတဲ့ စနစ်ကလည်း သိပ်မကောင်းသေးတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေပါသေးတယ်။ ဒါဟာ လူအဖွဲ့အစည်း အနေနဲ့ တာဝန်မကော်ရာ လျှစ်လျှော်ပြုရာ ရောက်လုပ်ပါတယ်။

လင်နဲ့မယားတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေး၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရေးကိစ္စ၊ မိခင်ဘဝ စသည်တို့ဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်နေကြတဲ့ ကိစ္စတွေဖြစ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ အစိတ်အပိုင်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းမယာ လင်ယောက်ဗျားနဲ့ ချစ်ခင်စုံမက်စွာ ပေါင်းစည်း မိတယ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရေး လုပ်ငန်း တာဝန်ကြီးကိုလည်း အလွယ်တကူဗဲ့ ထမ်းချက်နိုင်ပါတယ်။

ကလေးတွေနဲ့လည်း ကြည်သာရွှေ့ပျွား နေနိုင်ပါတယ်။ ယောက်ဗျားအပေါ်မှာ လည်း သည်းခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ပေါင်းစည်း ညီညွတ်မှုမျိုးဟာ ရှုံးတော့ ခက်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းမလုပ်ဆောင် ရတဲ့ တာဝန်များဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ညီလို့မရရှိ ဖြစ်ပါတယ်။

အပျိုးသမီး မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ မကြာခကာ ပါလေ့ရှိတဲ့ အကြံပေးချက်တွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ အိမ်ရှင်မယာ အိမ်ထောင်မှု ကိစ္စတွေကို လုပ်နေတုန်းမှာ လင်ယောက်ဗျား ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ဘယ်လို နေရမယ်။ ညွစ်ညွစ်ပတ်ပတ်နဲ့ ပန်းကန်တွေ ဆေးနေတုန်းမှာ ထိက်ကြီးသည်ကြီးလို ကပျစ်ကည် မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လို သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုလှပပ ဝတ်စား နေရမယ်ဆိုတဲ့ အကြံဗျာက်တွေကို မကြာခကာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ အကြံပေးချက်နဲ့အညီ ဘယ်လိုပဲနေနေ မိန်းမယာ အိမ်မှုကိစ္စ တွေနဲ့ ချည်းပဲ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။ မီးဖိုထဲ ကပျစ်ကည် ကသီကရီ

မြှေသန်းတင့်

လုပ်ရ၊ ကိုယ်ဝန်ကြောင့် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်ရဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်နေတော့ ကြောနေအောင် ကိုကိုတို့ သဘောကျအောင် လုလှပပကလေး အမြှေနေဖို့ဆိုတာ တော်တော်ခက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ယောက်ဗျားလေးနဲ့ ပလူးပလဲနေချင်တဲ့ မိန်းမများဟာ သူရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ ယောက်ဗျားရဲ့ ယုယ္ယူကို ဝင်ရောက် ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ သားသမီးတွေ အပေါ်မှာ စိတ်ကွက်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မိခင်စိတ် သိပ်အားကြီးတဲ့ မိန်းမဆိုရင်လည်း ယောက်ဗျားက သားသမီးတွေကို တစ်ဦးတည်းပိုင် သဘောမျိုး လုပ်ထားတာမျိုးကို မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရေး ကိစ္စအကြောင်းကို ပြောရအုံမယ်။ အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းတာ အလွန်ငဲ ကာင်းသွားရင်လည်း ဘဝရဲ့ လုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ကင်းဝေး သွားတတ်ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ကိုယ်က ကြမ်းကို ပြောင်ရောနေအောင် ဖယောင်း တိုက်ထားတယ်။ ဒီအခါမှာ ကလေးကို ကိုယ်ဖယောင်း တိုက်ထားတဲ့ ကြမ်းပြောရဲ့ ရန်သူလို့ မင်တော့တာပါပဲ။

အိမ်ကိုလုပ် သန်ရှင်းအောင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အိမ်မျိုးမှာ ကလေးတွေက ဆောက်၊ ကစားကြတော့ ညွစ်ပတ်ကုန်ရော့။ ဒီအခါမှာ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အော်မိတယ်။ မည်တွေန် တောက်တီးသံတွေထဲမှာ ပျောက်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ တစ်နေကုန် နေရတဲ့ မိန်းမဟာ ကြောလာတဲ့ အခါကျတော့ အာရုံကြော အားနည်းလာတာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှာ အဆင်မပြောဘဲ အဆောကျယ်တဲ့ မိန်းမ ဖြစ်လာတာတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။

အမြှေတမ်း ကိုယ့်ဘက်ကချည်း အရုံးပေါ်နေဖြီး ကိုယ်က အနိုင်ရတဲ့ အခါမှာလည်း ကိုယ်ရတဲ့အနိုင်ဟာ အရုံးကြီး ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ့်အိမ်မှ ကိစ္စတွေ အားလုံးကိုလည်း ဌီးငွေ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဌီးငွေ့လာတာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

မြေသန်းတင့်

အိမ်ထဲမှာချည်းပဲ တံခါးပိတ်နေရင် မိန်းမဟာ သူ၏ဖြစ်တည်မှု၊ တည်ရှိမှုကို ထူထောင်ခြင်း မပြနိုင်ပါဘူး။

လုပ်ရှိ၍ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကို အတည်ပြုဖို့ ထူထောင်ဖို့ နည်းလမ်းတွေ နည်းပါး သွားတော့တာပါပဲ။ တော်လစတိုင်းရဲ့ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးထဲက နာတာရာ့လို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိသားစုံဝါယာထဲမှာ လုံးဝမြေပို့နဲ့ ထားလိုက်တယ်။ လင်ယောက်ဗျား အပေါ်မှာလည်း နိုင်လိုမင်းထက်လို့ ပြောရလောက်အောင် အလွန်အမင်း ဂရစိုက်ပြီး ကွပ်ညှပ်တယ်ဆိတဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ်ခဲ့ရင် ခေတ်သစ်မိန်းမဟာ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စတွေ့၊ သားသမီးရေး ကိစ္စတွေ့က တစ်ဖက်၊ ကိုယ့်အတွေ့တို့ မနာတို့က တစ်ဖက်နဲ့ အဲဒီ ပဋိပက္ခတွေ ကြားထဲမှာ နစ်မြေပို့သွားပြီး သာမန် မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သွားတော့မှာပါပဲ။

နာတာရာ့ကတော့ အိမ်ရှင်မ၊ ရန်းမယား၊ သားကောင်း မိခင်ဆိတဲ့ ဂရက်ပုဒ်တွေနဲ့ ပြည့်သွားဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုဂရက်ပုဒ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတာဟာ တမင်ကြိုးစားလို့ အားထုတ်လို့ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ မိသားစုံ၊ လင်ယောက်ဗျားနဲ့ ဒိုးအိမ် ထိမ်းသိမ်း စောင့်ရောက်ရာမှာ သူကိုယ်သူ မေ့သွားပြီး သူအတွေ့ပျောက်သွားလို့ ဖြစ်တာ။

ဒါပေမယ့် ခေတ်သစ် အနောက်တိုင်း သူတွေ့ကတော့ ပြောင်းပြန်ပဲ။ သူကတော့ သူမှာ အဲဒီဂရက်ပုဒ်တွေ ရှိစေချင်လို့ လုပ်တာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် ပင်ပန်းငြီးငွေ စရာကောင်းတဲ့ လူမှုသာဝါယာ သူကိုယ်သူ မေ့ထားပြီး သူအတွေ့ ပျောက်သွားလို့ ဖြစ်တာ။ ဒါပေမယ့် ခေတ်သစ် အနောက်တိုင်းသူကတော့ ပြောင်းပြန်ပဲ။ ဒီနည်းအားဖြင့် ပန်ပန်းငြီးငွေ စရာကောင်းတဲ့ လူမှုသာဝါယာ သူကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်ရာကို ရှာနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပိုမျှမျှနှင့်အဝတီအား

မိသားစုဟာ ပိတ်ဆိုထားတဲ့ အစုအဝေးတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ အထိုးတည်းရှိတယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ အခြားသော လူမှုအစုများနှင့် ဆက်စပ်နေတယ်။ အီမိဘာလည်း အဲဒီ မောင်နှံတို့ရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေကို ဖော်ပြရာ၊ အဲဒီမောင်နှံတို့ရဲ့ အကျင့်စရိတ်ကို ဖော်ပြရာ နေရာဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ အီမိဘာ အခြားသူများရဲ့ အမြင်မှာ ရှုခင်စွဲ၏ ရှိဖို့လိုတယ်။ အဲဒီ လူမှုဘဝကို စီစဉ်ညွှန်ကြားဖို့ကတော့ မိန့်မရဲ့တာဝန်သာ ဖြစ်တယ်။ ယောက်ကတော့ အလုပ်တာဝန်နဲ့ ဝေခွဲမှုကို အခြေခံနိုင်တဲ့ ခိုင်မှုကြောင့် ထုတ်လုပ်သူဖြစ်လာခဲ့တယ်။

မောင်နှံတို့ဟာ သူတို့ရဲ့မိသားစုအရ အတန်းအဟားအရ အဝန်းအပိုင်းအရ လူမှုအစု တစ်ခုဖြစ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာ လူအဖွဲ့ အစည်းတစ်ခုမှာ အစုတစ်ခု အနေနဲ့ ပါဝင် နေတယ်။ ဒီအထဲမှာ မိန့်မရဲ့ ဆက်သွယ်မှုဟာ သန့်ရှင်းတယ်။ အဲဒီ လူအဖွဲ့အစည်း မိန့်မ ပါဝင် ဆက်သွယ်နေပုံဟာ သန့်ရှင်းတယ်။

ယောက်ကတော့ အပြင်ဘက် အလုပ်အကိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ နေရတာတွေ ရှိတော့ သူနဲ့ လူအဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ရှုပ်ထွေးတယ်။ အပြင် လောကဟာ သူရဲ့ လူမှုအဆင့်နဲ့ ကွာချင်ရင်လည်း ကွာနေတတ်တယ်။

မိန့်မကတော့ အပြင်အလုပ်ရယ်လို့ သိပ်မရှိတဲ့အတွက် အပြင်နဲ့ ဆက်ဆံစရာ မလိုဘူး။ မိမိနဲ့ တန်းတူရည်တူရှိတဲ့ လူချင်းကိုပဲ ပေါင်းနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သူမှာ အီမိတောင် ထိန်းသိမ်းရှိနိုင်ရတယ်။ အလည်အပတ် သွားချိန်ရတယ်။ မိတ်ဆွေ သူလောင်းရှင်း အီမိန်းချင်း အီမိတွေကို သွားလည်းရှိနိုင်ရတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒီလို သွားလာ လည်ပတ်တာမျိုးဟာ လက်တွေ အကျိုးကျေးဇူးရယ်လို့ ဘာမှ သိပ်မရှိ လုပေမယ့် အရေးကြီးတယ်။ လိုအပ်တယ်။ အဲဒီ အသိင်းအဝန်းမှာ မိန်းမဟာ သူကိုယ်သူ အများ ဂရိုက်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရသွားတယ်။ အီမံမှာ လင်ယောက်ဗျားနဲ့ သားသမီးများက တွေနေ မြင်နေကျဖြစ်လို့ သူအလှ သူအဆင်အပြင် သူဝတ်စား ဟန်ကို သတိ မပြုမိကြပေမယ့် သူအလည်သွားတဲ့ အီမံရှင်မများကတော့ သတိ ပြုမိကြတယ်။

ဒီလို သွားရောက် လည်ပတ်ခြင်းဖြင့် အလည်သွားသူ အမျိုးသမီးမှာလည်း သူ အဆင်အပြင်ကို ဂရိုက်ကြတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာကြည်နဲ့ခြင်း ဖြစ်ရတယ်။ ဧည့်ခံတဲ့ အီမံရှင် မိန်းမမှာလည်း သူအိမ် ပြင်ဆင်ထားပုံကို ပြသခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာကြည်နဲ့ခြင်း ဖြစ်ရတယ်။ တကယ်တော့ မိန်းမရဲ့ လူမှုရေး တာဝန်ဟာ သူကိုယ်သူရော သူအိမ်ကိုရော လုပ်တင့်တယ် ရူချင်စွဲဖွယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပဲမဟုတ်လား။

ပထမအချက်အားဖြင့် မိန်းမဟာ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ လုပ်တင့်တယ် ရူချင်စွဲဖွယ် ကောင်းအောင် လုပ်ရမယ်။ အီမံမှာ ကိုယ့်အလုပ်ကို တက်ပ်ကုပ် လုပ်နေတုန်း ကတော့ မိန်းမဟာ "အဝတ်" ဝတ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြင်ကို ထွက်တဲ့အခါမှာတော့ "ဝတ်စား ဆင်ယင်"ထားတယ်။

မိန်းမတွေရဲ့ ပွဲသွားပွဲလာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ လုပ်ငန်း တာဝန် နှစ်ခရိုက်တယ်။ တစ်ခုက အဲဒီမိန်းမရဲ့ လူနေမှု အဆင့်အတန်းကို ထုတ်ဖော်ပြသဖို့။ (လူနေမှု အဆင့် အတန်းလို့ ဆိုတဲ့ အထူးမှာ သူရဲ့နေထိုင်မှု အဆင့်အတန်း၊ ဝင်ငွေနဲ့ သူကျင်လည်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အသိင်းအဝိုင်းတို့ပါ ပါတယ်။)

နောက်တစ်ခုကတော့ မိန်းမတို့ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုချင်တဲ့ သဘာဝကို ဖော်ပြစို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အဝတ်အစားဟာ

မြှေသန်းတင့်

ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို ပြတဲ့ ယူနိဖောင်း ဝတ်စုံတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်တယ်။ နောက် တစ်ခု ကတော့ အဆင်အပြင် တစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။

ဆိုပါတော့...။ ဘာအလုပ်ကိုယ့် လုပ်မနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ့ပုဂ္ဂကို မူလ၊ သူအရှိကို ဖော်ပြုနေတယ်လို့ ထင်တတ်တယ်။ သူမဟာ အိမ်အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းဖြင့် အိမ်ကို လုပေစေသလို့၊ အိမ်ကို သူပိုင်ဆိုင် ပစ္စည်းအဖြစ် စိုးမိုးသလို့ သူကိုယ်သူ အလုပြင် ခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းခြင်းဖြင့် သူကိုယ်သူ ပြန်စိုးမိုး နေတယ်လို့ သူဘာသာ သူထင်တတ်တယ်။

တစ်နည်း ပြောရရင်တော့ သူရဲ့အတွက် သူကိုပြန်ပြီး စေခိုင်းတာပါပဲ။ လူမှုတုံးစံ တွေက ရှိလာတဲ့ အခါကျတော့ မိန်းမဟာ သူဆင်းပြင် သဏ္ဌာန်နဲ့ သူရဲ့ မိန်းမကတိ၊ သူရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို ထူထောင်လိုက်တာပါပဲ။ ယောက်ဗျားတွေ ဝတ်စားတာကတော့ ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်မျိုး၊ မရှိဘူး။ ယောက်ဗျားတွေ ဝတ်စားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အများက သူကို စိတ်ဝင်စား လောက်အောင် လုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ လုအောင် ဝတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူများ ထက်သာကြောင်းကို ပြချင်လို့ဝတ်တာ။

ယောက်ဗျားဟာ သူကို လုတကာက ချေပါပေါ့ လုပါပေါ့လို့ စိုင်းကြည့် ခံချင်တာမျိုး၊ မရှိဘူး။ သူများထက် သာပါပေါ့၊ ကျေပါပေါ့လို့ စိုင်းအကြည့် ခံချင်တာမျိုး။ ရှင်းအောင် ထပ်ပြီး ပြောရရင် မိန်းမရဲ့ ရုပ်အဆင်းသဏ္ဌာန်ဟာ သူအတွေ့ရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်ချက်များ ဖြစ်တယ်။ ယောက်ဗျားရဲ့ ရုပ်ဆင်း သဏ္ဌာန်ကတော့ သူအတွေ့ရဲ့ ရောင်ပြန် ဟပ်ချက် မဟုတ်ဘူး။

ရှိသေးတယ်. . .။

လူအဖွဲ့အစည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မိန်းမရဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ဟာ စွဲမက်ဖွဲ်လ် ကောင်းရမယ်လို့ ယူဆထားတယ်။ ဖက်ရှင်အဝတ်အစား အသစ်တွေပေါ်တာဟာ

ပြဿနာ

တရားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမဟာ မလွှတ်လပ်ဘူး။ သူများကို မိန့်နေရတယ်။ သူများခဲ့၊ အလိုက် ကြည့်နေရတယ်။ ယောက်ဗျားသားတွေရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို လိုက်ပါနေရတယ် ဆိုတာကို ပြဿနာ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်ပါတယ်။

လူအဖွဲ့အစည်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ မိန်းမတွေရဲ့ လွှတ်လပ်ခွင့်ကို အားပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမတွေရဲ့ လွှတ်လပ်ခွင့်ကို ကျဉ်းမြောင်းအောင် လုပ်ပေးနေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ စကတ်ဟာ ဘောင်းသီထက် သက်သောင့်သက်သာ မဖြစ်ဘူး။ ခံမြင့်ဖိန်ပ်ဟာ လမ်းလျောက်ရာမှာ အတားအဆီး ဖြစ်စေတယ်။

ဝတ်ရုံကြီးတွေ၊ ပွဲတက်ဖိန်ပ်တွေ ဝတ်ဆင်ရတာဟာလည်း တကယ်တော့ တော်တော် အနောင့်အယုက် ဖြစ်တယ်။ အလုဆုံး အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ဦးထုပ်တွေ ဖိန်ပ်တွေ ဆိုတာဟာလည်း ဘာမှ ခိုင်တာမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေကို ဝတ်ဆင်နေကြသလဲ။ အဖြေက လုချင်လို့ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ မိန်းကလေးတွေဟာ အဝတ်အစား အသစ်အဆန်းတွေ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်း အသစ် တွေကို တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး အလဲအလှယ်လုပ် ဝတ်ဆင်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီဆန္ဒဟာ ကလေးတုန်းက ရှိခဲ့တာ။

နည်းနည်း အရွယ်ကလေး ကြီးလာတဲ့ အခါကျတော့ ဒါတွေကို ဂရမစိုက် တော့ဘူး။ သူစိတ်ထဲမှာ ငယ်ငယ်တုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ မို့ခို့မှုကို ဖယ်ရှား ပစ်ချင်လာပြီ။ တွန်းလှန် ဒီဆန်ချင်တဲ့ စိတ်ဟာ ပျောက်သွားပြီး ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပြန်လုချင်လာတယ်။ ခွဲမက်စရာ ဖြစ်စေ ချင်လာတယ်။

မိန်းမဟာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြင်ဆင် ခြယ်သခြင်းဖြင့် သဘာဝကြီးဆီးကို ပြန်ရောက် လာတယ်။ တစ်ပြိုင်နှက်တည်းမှာပဲ သဘာဝကြီးဆီးလည်း အတုအယောင်

မြှေသန်းတင့်

အဆင်အပြင်တွေ ပြန်ယူလာခဲ့ရတယ်။ ယောက်ျားတွေအတွက် သူဟာ ပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်လာတယ်။

ရတနာတစ်ပါး၊ ပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်လာတယ်။ မိန်းမဟာ ယောက်ျားအပေါ်မှာ မေတ္တာ ရေစင် မဖျော်းခင် သိုံးမွေးရဲ့ နွေးတွေးနဲ့ညံ့မှုကို မပေးခင်မှာ အဲဒီ အရာတွေကို သူ ကိုယ်တိုင်အတွက် ပထမ ယူတယ်။ သူရဲ့ သူ မယာပရိယာယ်၊ သူနဲ့ သူမှိုအံး၊ သူပန်းတိုး တွေဟာ သူဘရိကိတ်တွေ၊ သူပူလဲသွယ်တွေ၊ သူအလှအပ ပစ္စည်းတွေလောက် သူနဲ့ မရင်းနီးဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

အထက်တစ်နေရာမှာ ပြောခဲ့သလို မိန်းမရဲ့အလှပြင် ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်ဟာ အဆင်အယင်၊ အမွမ်းအမဲ့ မျှသာ မကဘူး။ အဲဒီ အရာတွေဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ လူမှု အမြေအနေကိုလည်း ဖော်ပြနေတယ်။ သိပ်ပြီး လွန်လွန် ကျွဲ့ကျွဲ့ ပြင်ဆင် ထားပြန် တော့လည်း တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတတ်တယ်။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိ တက္ကာရာရာရဲ့ သားကောင်အဖြစ် ရောင်းချတဲ့ ပြည့်တန်ဆာများသာလျှင် အလွန် အကျွဲ့ ပြင်ဆင်လေ့ ရှိကြပါတယ်။ သူတို့ ကျတော့ ဘာလုပ်မလဲ။ ဆံပင်ကို ကံ့ကံ့မရောင် ဆိုးမယ်။ ပန်းပွင့်တွေ ရှိက်ထားတဲ့ ဝတ်ရုံကို ခြေမယ်။ ဒေါက်မြင့်စိန်ကြီးကို စီးမယ်။ အောက်မှာ ပြောင်လက်နေတဲ့ အောင်စုံကို ဝတ်မယ်။ မိတ်ကပ်ကို ထူထူပိန်းပိန်းကြီး လိမ်းမယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီဂုံး ပြောလိုက်လို့ ဝတ်ကြောင်ကို လွတ်အောင် ရှန်းမယ့် သူလို့ ရှိုးတာကြီး ဝတ်စား ရမယ်လို့လည်း မဆိုလိုပါဘူး။ ဒီလို့ ပစ်စလတ်ခတ် ဝတ်ပြန်ရင်လည်း ယောက်ျားတွေက ဝတ်ကြောင်ကို လွတ်အောင်ရှန်းမယ့် သူလို့လို့၊ ယောက်ျားရှာလို့လို့ ဒါမှမဟုတ် ထင်ပေါ်အောင် တမင်လုပ်တဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် မိန်းမလိုလို ထင်သွား ကြမှာ ပေါ့။

မြှေသန်းတင့်

ယောက်ဗျားတွေ သဘောကျအောင် မလုပ်ဘူးလို့ ငြင်းပယ်ခြင်းဟာ လူအဖွဲ့အစည်းနဲ့ လောကတိုးကို အာခံရာ ရောက်သွားမှာပေါ့။ ဒီတော့ ကြောင်တောင်တောင် မဖြစ် စေချင်ရင် မိန်းမ ဆန်အောင်နေပါ။ အတင့် ရဲလွန်ခြင်းနဲ့ ရှက်တတ်ခြင်းကြားမှာ အလယ်အလတ် ကျကျ နေတတ်ထိုင်တတ်ဖို့ အစဉ်အလာ ထုံးစံတွေက သင်ကြားထားတာတွေ ရှိပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရုံ အမျိုးကောင်းသမီးတို့ မည်သည် ရင်ကိုလုံအောင် ဖုံးရာ၏။ တစ်ခါတစ်ရုံတွင် ခြေသလုံးကို လုံအောင် ဖုံးရာ၏။ တစ်ခါတစ်ရုံတွင် မိမိ၏ နှစ်သက်စွဲယ်၊ ချစ်စွဲယ် အပြုအမှတ်ကို သိအောင် ပြုရာ၏ စသည်ဖြင့် မိန်းမသဘာဝတွေ ရှိပါတယ်။

အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးတို့မှာမူ ကျေးလက် ယဉ်ကျေးမှုများက သွန်သင် ခဲ့သည့်တိုင် အဆင်အယင်၊ အမွမ်းအမံတို့ကို စွန့်လွှတ်ရာ၏တဲ့။ တစ်ခါတစ်ရုံမြှု မိန်းကလေးတို့သည် ထိုအဝတ်အစားတို့ အသားသည် ပါးရာ၏။ အရောင်အသွေးတို့ တောက်ပရာ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပုံပန်းမကျသော ရေးပုံးများဖြင့် ဝတ်ရာ၏တဲ့။

အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးများ အနိမ် ထုတဲ့၍ အရောင်ရှင်းသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်လျှင် စွဲမက်စွဲယ် ပုံးမျိုးကို ချုပ်သင့်ရာ၏တဲ့။ ဆယ့်ပြောက်နှစ် အရွယ်များတွင် အနက်ရောင်သည် ထင်းလွန်း၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ထိုအရွယ်တွင် ထိုအရောင် များကို ဝတ်လေ့မရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဒါက ရှေးကဗျာများတွေမှာ ဆိုထားတဲ့ အဆိုအမိန့်တွေပါ။

ဒီဥပဒေတွေဟာ အလေးကရထားသင့်တဲ့ အဆိုတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလွန် စည်းကမ်း တင်းကျပ်တဲ့ အသိင်းအပိုင်း အပါအဝင် ဘယ် အသိင်းအပိုင်းမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆန်ကျပ်သက်လိုင်ကို ဆွဲဆောင်မှ ရှိရန်ဆိုတဲ့ သဘောကတော့ အမြှေရှိနေပါတယ်။

မိန်းမန္တု၏အလွယ်

မိန်းမတွေရဲ့ အလုပ်ပစ္စည်းဟာ လူမှုပေးအရ အရေးကြီးတဲ့ လက္ခဏာ တစ်ရပ်ကို ဆောင်တယ်။ အဲဒီမိန်းမဟာ ပတ်ဝန်းကျင် လူ အဖွဲ့အစည်းကို သူဘယ်လို သဘောထားလဲ၊ သူကိုယ်သူ ဘယ်လို ဖော်ပြသလဲ ဆိုတာကို အလုပ်ပစ္စည်းတွေကို ဖော်ပြနေတယ်။

အဲဒီမိန်းမဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ် အလေးထား တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး ဖြစ်ရင် တည်လဲ လူ အဆောက်အအုံကို နာခံ အလျော့ပေး တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး ဖြစ်ရင်၊ သူဟာ ပိုင်းကောင်း ကျောက်ပါ ဝတ်စား ဆင်ယင်လေ့ ရှိတယ်။ စတိုင်ကျကျ နေလေ့ရှိတယ်။ ဘယ်ပုံ သဏ္ဌာန်မျိုး တွေ့နဲ့ နေသလဲ ဆိုတာကတော့ စရိက်ကို လိုက်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ကွဲပြား ကြတာမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့။ တရာ့က နှစ်ရွှေ ကလေးနေတယ်။ တရာ့က အသိရ ခက်စွာ အကဲခတ် ရခက်စွာ နေတယ်။ တရာ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နေတယ်။ တရာ့က မြို့မြို့ ခြို့ နေတယ်။ တရာ့၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတယ်။ တရာ့၊ ကြမြောရရ နေတယ်။ တရာ့က ရဲ့ တင်းတင်း နေတယ်။ တရာ့က တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နေတယ်။

ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ အဲဒီ မိန်းမဟာ လောကကြီးကို အရွှေ့ တိုက်တတ်တဲ့ မိန်းမျိုး လောင်ပြောင် သရော်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး ဆိုရင်တော့ ဘယ်လို ထုံးတမ်း စဉ်လာတွေကိုမှာ မလိုက်နာဘဲ သူနေချင်သလို နေပစ်လိုက်တော့တာပါပဲ။

ဝတ္ထု၊ တော်တော်များများမှာ တွေ့ရ တတ်တာက အဲဒီလို လွှတ်ပြောက်သွားတဲ့ မိန်းမမျိုး တွေ့ဟာ တဗြားသော မိန်းမတွေနဲ့မတူ ကွဲပြားခြားနားအောင် ပြုဗုံးအတွက် အဝတ်အစားမှာ လျှပ်ပေါ်လော်လီစွာ ဝတ်ပြ တတ်ကြတယ်။ သူကို ဖို့သတ္တဝါတွေ စိတ်ဝင် စားအောင် ပို့ရရ ဝတ်ဆင်ပြတတ်တယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဥပမာအားဖြင့် အီးဒစ်ဂုဏ်ရဲ့ အပြစ် ကင်းသောခေတ် ဆိုတဲ့ ဝတ္ထာမှာ ကတ်လိုက် မင်းသမီး ဖြစ်တဲ့ တစ်ခုလပ် အမျိုးသမီးဟာ ဟိုတုန်းကလည်း ပံ့ပံ့ပျုံး ခံပါန့်န့် ဆိုတော့ ဝတ်ထားထားတာမှာ တော်တော်လေး အတင့်ရတယ်။ ဝတ္ထာထဲမှာ သူ ပေါ်လာလာချင်း သိပ်ပြီး ဟိုက်တဲ့ လည်ဟိုက်အကျိုကို ဝတ်ထားတယ်။

အမျိုးသမီးဟာ ပံ့ပံ့ပို့ပို့ရင် အသက်ခံကြီးကြီး အမျိုးသမီးလို ဝတ်ချင်တယ်။ အသက်ကြီးကြီး ဆိုရင် အပျို့မကလေးလို ဝတ်ချင်တယ်။ ကြေးစား မိန်းမ ဆိုရင် မကြည့် ရှစရာ မဖြင်ရှစရာ ဝတ်ချင်တယ်။

အမျိုးသမီးဆိုတာ မိမိတို့ရဲ့ လူမှု အဆင့်အတန်းနဲ့ အညီ တော်ရုပဲ ဝတ်သင့်တယ်။ ဆိုတိုင်အောင် တရာ့၊ အမျိုးသမီးများဟာ ဒီလို ကူးကြေးရရ ဝတ်သည့် တိုင်အောင် အဝတ်အစားရယ်လို ဝတ်လာရင် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ခံပန်းဆန်း ဝတ်ချင် ကြသူတွေ ချည်းပဲ။

အဝတ်အစားကို နည်းနည်းပါးပါး လိုတာထက်ပိုပြီး ပြင်ဆင် ဝတ်စားထားလိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုယ်သလ္လာနဲ့ မပေါ်တော့ဘူး။ တစ်မျိုးတစ်စုံ ဖြစ်သွားပြီ။ ခါးပတ်ပတ်မှာ ဘရာစီယာ ဆန်းဆန်းဝတ်မှာ ဆံပင်ဆိုးမှာ မိတ်ကပ်လိမ်းမှာ ကာခြေယ်ဆိုးမှာ မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ တစ်မျိုးတစ်စုံ ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။

အရိုးဆုံးဝတ်စားထားတဲ့ မိန်းမပင်ကျင် ဝတ်စား ထားလိုက်တယ် ဆိုကတည်းက တစ်မျိုးတစ်စုံ ပုံသလ္လာနဲ့ပြောင်း သွားပြီး ဝတ်စား ပြင်ဆင် လိုက်တယ် ဆိုကတည်းက ရပ်တုလိုလို မင်းသမီးလိုလိုဖြစ်သွားပြီ။ တော်း မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။

မြိုသန်းတင့်

ဝတ္ထုထဲက အတ်လိုက် မင်းသမီးလိုလို၊ ရပ်တုလိုလို၊ တစ်ခုခုလိုလို ဖြစ်သွားပြီ။ ဒီတော့မှပဲ သူကလည်း ကျေနပ် သွားတော့တယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် မိန်းမဟာ သူ့တောက်ပ ခမ်းနားမှုထဲမှာ အားရ ကျေနပ်သွားပြီး တည်ဖြစ် သွားတယ်လို့ ထင်သွားတော့တယ်။

မာရီယူဘာစကာရှက် ရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး အထွေပတ္တိထဲမှာ သူငယ်ငယ်က အလုပ်ငြင်ပုံကို စာမျက်နှာပေါင်းများစွာ ဖော်ပြထားတယ်။ သူ့အဝတ်အစား၊ သူ့အလှပြင် ပစ္စည်းတွေကို ရေတွေက်ပြထားလိုက်တာကလည်း မနည်းပါဘူး။ အလှပြင်လိုက်တိုင်း သူဟာ သူကိုယ်သူ ပုံသဏ္ဌာန်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြီး အသစ် ဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒီလို့ ခံစားလိုက်ရတဲ့ အခါတိုင်းလည်း သူကိုယ်သူ နှစ်သက်တဲ့ စိတ်ဟာ အသစ်အသစ် ပြန်ဖြစ်လာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

သူ့စာအုပ်ထဲက ကောက်နှစ်ပြုပါမယ်။

“ကျွန်းမသည် အမေဇာ ရောတော်ကြီးကို ယူလိုက်သည်။ ထိုနောက် ရောတော်ထဲတွင် ကျွန်းမ ခေါင်းဝင်ရုံသာ အပေါက်တစ်ပေါက် ဖောက်လိုက်ပြီးနောက် အနားများကို တွန်လိုက်သည်။ ရောတော်သည် ကျွန်းမရင်နှင့် ကျေပေါ်တွင် အတွန်အခေါက် ကလေးများ သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်းမသည် ရောတော်ခြေထားသည့် ကျွန်းမပုံကို မှန်ထဲတွင် ကြည့်ရင် သမ္မတကျမ်းစာထဲက အမျိုးသမီးတွေပုံမျိုး လိုလို၊ အရှေ့တိုင်းမှ မင်းသမီး တစ်ပါး ပုံမျိုးလိုလို ကျွန်းမ ထင်ယောင်လာသည်။”

ထိုနောက် ကျွန်းမသည် ပါရီမြို့၊ အကောင်းဆုံး အပ်ချုပ်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်သို့ သွားကာ ကျွန်းမ၏ ဂါဝန်ကို ချုပ်သည်။ ကျွန်းမ၏ ဂါဝန်သည် ဝတ်လိုက်လျှင် တိမ်တိုက် တစ်တိုက်ကို ခြေထားသလို ဖြစ်နေရမည်။ အပ်ချုပ်ဆိုင်က အင်္ဂလန်လုပ် ကတ္တိပါစ တစ်စကို

မြှေသန်းတင့်

ကျွန်ုပ်မ ကိုယ်ပေါ်တွင် ကပ်ပေး ကြည့်သည်။ ထိုကတ္ထီပါစကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပို၍ မင့်သွယ် သွားသည်ဟုတ် ထင်မှတ်ရသည်။

နွေးထွေး၍ ပဲကျနေသော သိုးမွေးဝတ်ရုံကြီး ထဲတွင် ကျွန်ုပ်သည် ပန်းပူကော် လီဖီဘရေး၏ ပန်းပူရပ်တစ်ရပ်နှင့် တူနေပေါသည်။ ”

“မအမိမီနီးပေလ်” ဟာလည်း အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ရာမှာ သိပ် ဂရရှိက်တဲ့ အမျိုးသမီး ဖြစ်ပါတယ်။ သူရဲ့ “အမှတ်တရ မှတ်တမ်း” ထဲမှာတော့ ဂါဝန် တစ်ခုခုကို ဝတ်ရာမှာ ပုံမကျ ပန်းမကျ ဖြစ်ရပုံကို ဖော်ပြထားပါတယ်။

“ကျွန်ုပ်သည် တောက်ပသော အရောင်မျိုးကို ဖြောက်တတ်ပါတယ်။ အထူးသာဖြင့် တောက်ပသည့် ဓန်ကျင်ဘက် အရောင်တို့ တွေ့စ်၍ ဝတ်ရသည်ကို သဘောကျပါသည် ဝတ်စုံတစ်ခုသည် ရှုခေါင်း တစ်ခုနှင့် တူပါသည်။ ကံကြော့ လမ်းကြောင်း၏ အစတစ်စနှင့် တူပါသည်။ စွန်စားခန်း တစ်ခု၏ ရှုံးပြေးတစ်ခုနှင့် တူပါသည်။ သို့ရာတွင် ပုံမကျ ပန်းမကျ ချုပ်ထားသည့် ဝတ်စုံတစ်ခုကို ဝတ်လိုက်ရသည့် အခါတွင်မူ များစွာ စိတ်ဆင်းရရသည်” လို့ ရေးခဲ့ ဖုံးပါတယ်။

မိန်းမဟာ ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ငန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မက်မော တွယ်တာရသလဲ။ တော်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ အလုပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြင်ဆင်လိုက်ရင် သူဟာ ပြင်ပလောက်ကြီးကိုရော သူရဲ့အတွင်း အဖွဲ့တွေ သွော်နှင့်ပါ ပြန်လည် ပြင်ဆင်နိုင်၊ ပုံသွေးနိုင်တယ်လို့ ထင်နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ရာမန်စာရေးဆရာ “ကွမ်း” ရေးတဲ့ “ပိုးတုအကြိုနဲ့ ကောင်မလေး” ဆိုတဲ့ ဝါဘာ တစ်ပုံစံ ရှိပါတယ်။ အဲဒီကောင်မ လေးဟာ သားမွေးအဖြူနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ ဝတ်ရုံအကြိုဂျိုံ သိပ်ဝတ်ချင်တဲ့ အကြောင်း၊ သားမွေးအကြိုနဲ့ နှုံးညံ့ အိုစက်ပြီး အာရုံကို နှီးဆွေပေးတဲ့

မြှေသန်းတင့်

နွေးထွေးမှုကို သူသဘောကျတဲ့ အကြောင်း ရေးထားပါတယ်။ သားမွေးအကြီးကြီးကို ဝတ်လိုက် ရရင် သူစိတ်ထဲမှာ လုံခြုံ သွားတယ်လို့ ထင်တယ်။ တကယ့် အပြင်ဘဝမှာ မရနိုင်တဲ့ အလုကမ္မာကြီးနဲ့ ဘဝကမ္မာကြီးကို တွေ့ထိ ခံစားရတယ်လို့ ထင်တယ်။

မိန်းမဟာ အကြည့်ခံ အရာဝတ္ထာ ဖြစ်လေတော့ သူရဲ့ ပင်ကိုယ် တန်ဖိုးဟာလည်း ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံ၊ ပြင်ဆင် ဖြီးလိမ်းပုံနဲ့ အနည်းအများ ဆိုသလို ဆက်စပ် ပတ်သက် နေရတာဟာ သဘာဝ ကျပါတယ်။ နိုင်လွန်ခြေအိတ် လူလှုကို သူ သဘောကျတာ လက်အိတ် လူလှုတစ်ခုကို သူမြတ်နီးတာ၊ ဦးထုပ်လူလှု တစ်ခုကို သူ ဆောင်းကြည့် ချင်တာ။ ပိုးခြေအိပ်ကလေးကို စွပ်ချင်တာဟာလည်း ဘာမှ နားမလည်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး။

သူရဲ့ ဂုဏ် အဆင့်အတန်း၊ သူရဲ့အလု၊ သူရဲ့ အနေအထားကို ထိန်းသိမ်း ထားရေးဟာ သူရဲ့အခိုက တာဝန်ဝံတ္ထရား မဟုတ်လား။ အမေရာကန်မှာ ဆိုရင် အလုပ် လုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီး ကလေးတွေရဲ့ အသုံးစရိတ် တော်တော်များများဟာ သူတို့ အလုပ်ငြင်တာ၊ အဝတ်အစား ဝယ်တာမှာ တော်တော်ကုန်နေပြီ။ ပြင်သစ်မှာတော့ သူတို့ လောက် မများသေးဘူး။

သို့တိုင်အောင် ပြင်သစ်ပြည်မှာလည်း မိန်းကလေးတွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လူလှပပ ဝတ်စားထားရင် ပိုပြီး လူလေးစားပါတယ်။ သူအနဲ့ အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်ချင်ရင် ရားရားပါးပါး ဆင်းဆင်းရဲ့ ဘဝက မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြနိုင်ရမယ် မဟုတ်လား။ ဒါမှာလည်း အလုပ်ခန့် ကြတာကိုး။ စတိုင်ကျပြီး သပ်ရပ်တဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ဟာ လက်နက် တစ်ခု၊ အလဲ တစ်ခု၊ အကာအကွယ် တစ်ခု၊ ထောက်ခံစာ တစ်ခု မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်ကနေပြီး ကြည့်ရင် ဒီလို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် လူလှပပ ဝတ်စား ရတာဟာလည်း ခုက္ခာကြီး တစ်ခုပါ။ နောင်ကြီးကြီး တစ်ခုပါ။ တစ်ဖက်မှာ ဒီလို

မြှေသန်းတင့်

လူလုပါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်တဲ့အတွက် အကျိုးကျေးဇား ရှိသလို အခြား တစ်ဖက် မှာလည်း စရိတ်စက သိပ်ကုန်ကျပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ပေါ့။ ကုန်ပဒေသာ တိုက်ကြီးတွေမှာ ဆိုင်စုထောက်က သားသား နားနား ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မိန်းမ တစ်စောက် ရေမွှေး ပူလင်းနီးနေတာ၊ ခြေအားလုံး နီးနေတာ၊ အောက်ခံ ဘောင်းဘိုး နီးနေတာကို မကြာခကာ ဖမ်းမိ နေတာပေါ့။ တခါ့။ အမျိုးသမီး တွေဆိုရင် ဒီလို ကောင်းကောင်း ဝတ်နိုင်စုံ အတွက် ကိုယ်နဲ့ ရင်းနီး ကြရတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း "အငယ်" ဖြစ်ကြရတယ်။

အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်ရတာဟာ အချိန်ယူရတယ် ကရာစိုက် ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်တဲ့အတွက် ကောင်းကျိုး သက်ရောက် မူတွေ ရှိသင့် သလောက်ရှိတယ်။ ပျောစရာကောင်းတယ်။ ကြည့်နှုံးရတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မိသားစု စားစရိတ်ကို ခွဲဝေတဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ ရေးဝယ်ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာ ဆိုပါတော့။

စီမံကိန်း ချရတာတွေ၊ ယေား ချကြည့်ရတာတွေ၊ သည်လမှာ ဘာဝယ်ပြီး နောက်လမှာ ဘာဝယ်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူး ရတာတွေ၊ ဒါမျိုးတွေဟာလည်း တစ်နည်း အားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့ ပျောစရာကောင်းတဲ့ ရင်ခုနဲ့ ကလေးတွေပါပဲ။ အဝတ်အစားသစ် တစ်ခုဟာ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ တစ်ခုနဲ့ တူတယ်။ စိတ်ကပ်လုပ်ရတာ၊ ဆံပင်ကို အလှပြင် ရတာဟာလည်း အနုပညာ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ရတာနဲ့ တူပါတယ်။

ဒီနေ့ဆိုရင် မိန်းမ တော်တော်များများဟာ အရင်တုန်းကထက် အမြင်ကျပ် လာကြပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ အလုမပျက်အောင် ကရာစိုက်တတ်ကြတယ်။ ကျိုးမာရေး အတွက် အစားအသောက်ကို မျှတောင် စားတတ် လာကြတယ်။ အားကစား လောကျင့် ခန်းတို့ ဘာတို့ကို လုပ်လာ တတ်ကြတယ်။ ကိုယ်အလေးချိန်ကို ထိန်းတတ် လာကြတယ်။ ကိုယ်အရေဖြေးကို ပြစ်မျိုးမျှ မထင်ဖြစ်အောင် ကရာစိုက်တတ် လာကြတယ်။ ကိုယ်ခနာ

မြှေသန်းတင့်

အလုကို ဂရုစိုက်တတ်လာကြတယ်။ ခေတ်သစ်ရသဖေဒဟာ မိန်းမကို အလုနဲ့ လျှပ်ရှားတက်ကြွမှုကို ပေါင်းစပ် တတ်လာအောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ မိန်းမဟာ လေ့ကျင့်ထားတဲ့ ကြိုက်သားတွေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိလာတယ်။ ဝတ္ထာကို ပြေားဆိုလာတယ်။ ကိုယ်ကာယ လေ့ကျင့်ခန်း ပညာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာမှာ ယုံကြည့်မှုဟာ ဘာသာရပ် တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။

သူရဲ့ မရေရာတဲ့ အသားစိုင်တွေကနေ လွှတ်မြောက်အောင် လုပ်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို လွှတ်မြောက်လာတဲ့ အတွက်ပဲ မိန်းမဟာ သူတစ်ပါး အပေါ်မှာ မိုခိုသူ ဖြစ်လာ ခဲ့ရပြန်တယ်။ ဟောလိုင်း ရပ်ရှင်လောကမှာ ဆိုရင် မင်းသမီးဟာ သူရှုပ်ရည် ရုပကာ အလုကို ပန်းပြုး ထုတ်လုပ်သူ အပေါ်မှာ မိုခိုလာခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ မိန်းမဟာ ဒီနည်းအားဖြင့် အလုပြင်ခြင်း အားဖြင့် အောင်မြှင့်မှုများကို ရှိခဲ့သည့်တိုင် အိမ်ကို အလုပြင်တဲ့ ကိစ္စမှာလို ကိုယ်ကို အလုပြင်ရတာဟာလည်း အချိန်ဆိုတဲ့ ရန်သူကြုံးကို တိုက်ခဲ့ ရသေးတယ်။ ကိုးလတ်ရဲ့ ဝတ္ထာတစ်ပုဒ်မှာ မိန်းမလှ တစ်ယောက်ရဲ့ ကျဆုံးပုံကို ရေးထားတာဟာ တော်တော် ကြောကွဲစရာပါပဲ။

“သူခန္ဓာကိုယ်သည် နင်ယ ပျိမ်းမှု၏ ပြည့်ဖြီးတင်းမာသော အသားစိုင် မဟုတ် တော့ပြီ။ သူလက်မောင်းနှင့် ပေါင်တို့မှ ကြိုက်သားတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည်လည်း လျော့ရဲ့ နေသည့် အရေအောက်မှ အဆီပြင်တို့ အထပ်ထပ်ဖြင့် ရစ်ပတ် နေကြပြီ။ သူမသည် စိတ်ဆင်းရဲ သဖြင့် သူ အချိန်ရယားအတိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည်။

ညာအိပ်ယာသို့ မဝင်မီတွင် ဆယ့်ဝါးမိန်ခွန်း၊ ကိုယ်ကို နှိပ်နယ်သည်။ သူ ခါးသိမ်သိမ် ကလေး တုတ်စိုင် မလာဇေရန်အတွက် ဆေးပညာ တအုပ်များနှင့် ဖက်ရှင် ဟရွေင်းများကို ဖတ်သည်။ သစ်သီးရည်တို့ကို မှန်မှန်သောက်သည်။ အခါအားလျော်စွာ

မြှေသန်းတင့်

ဝမ်းပျော်ဆေး စားသည်။ ပန်းကန် ခွက်ယောက်တို့ကို ဆေးကြောသည့် အခါတွင် ရာဘာ လက်အီတ် တို့ကို စွပ်သည်။

သူ၏အလုပ်မှာ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သူ၏အီမံကို အလုပ်ငရန်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ထိအလုပ်နှစ်ခုနှင့်သာ အချိန် ကုန်နေတော့သည်။ ကြောသောအခါတွင် သူ ဦးငွေ လာလေပြီ။ ကမ္မာလောကကြီးသည် ရပ်တန် နေသလို ထင်လာတော့သည်။ အချိန် ကာလနှင့် အသက်အရွယ်၏ ပြင်ပတွင် တည်ရှိနေသလို ထင်လာတော့သည်။

ရေကူးကန်သို့ ရောက်လျှင် လုပစ္စကူးနိုင်ရန် လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်များကို ဖတ်သည်။ ဖက်ရှင် မဂ္ဂဇင်းများထဲမှ မကြောခကာ ပါလေ့ရှုသော အလုပ်ငရနည်း ဆောင်းပါး များကို ဖတ်သည်။ ကတ်လိုက် မင်းသမီး ဂျင်ရာရောရားက (ကိုယ်က မနက်တိုင်း ခေါင်းမြို့တဲ့ ဝက်မှုင်သီးနှံ ကိုယ့်ဆံပင်ကို အကြိမ်တစ်ရာ ဖြီးတယ်။ ဘယ်လောက်မျှ မကြာပါဘူး။ နှစ်မိန့်စွဲလောကပဲ ကြာတာပါ။ ဒီလို လုပ်ဖန်များတော့ ကိုယ့်ဆံပင်လည်း ပိုးမျှင်လေးတွေလို ပျော့သွားတော့တာပေါ့) ဟုပြောရှုးသည်။ သူသည် ခြေကျင်းဝတ်များနှင့် ခြေသလုံးများ သေးသွယ်နေစေရန် လေ့ကျင့်သည်။ ဖနောင့်နှင့် ကြမ်းပြင်မထိစေဘဲ တစ်နေ့လျှင် အကြိမ်သုံးဆယ် ခြေဖျားထောက လေ့ကျင့်သည်။ ထိုလေ့ကျင့်ခန်းသည် တစ်မိန့်လောကပဲ ကြာသည်။

တစ်နေ့လုံးမှ တစ်မိန့်လောက်ကလေး လုပ်ရတာ ဘာအရေးလဲ။ နောက် လက်သည်း များကို ဆီသုတ်လိမ့်းသည်။ လက်ဖဝါးကို ရောက်ရည်ပွဲတ်သည်။ ပါးပြင်ကို စထရော် ဘယ်ရိုဘီး ခြေဥ္မြားပွဲတ်သည်။ ”

အလုပ်ကြိုက်မထို၏ ကျခံးခန်း

အလုပ်ငြင်တယ ဆိုပေမယ အလုပ်ငြင်ရင်နဲ့ မြေသနာတစ်ခု ပေါ်လာတယ။ ဘာလည်းဆိုတော့ အချိန်မှန် အလုပ်ငြင်ရတာကို ဌီးငွေလာတဲ့ ကိစ္စပဲ။ နိစ္စရာဝ် အလုပ် နေရတော့ အလုပ်ငြင်ရတာကို ဌီးငွေပြီး အဝတ်အစား ပိုရိုက် ရှင်းလင်းရတဲ့ ကိစ္စပဲပဲ။

တခါးအေးစက်ပြီး စိတ်ပျက်လွယ်တဲ့ အမျိုးသမီးများ ကျတော့ ဖြစ်ပျက်တတ်တဲ့ သခါရ အတိုင်း ကိုယ်နေကိုယ်ဟန် ပျက်ယွင်းလာတာ၊ ရပ်ကျလာတာကို မြင်ပြီး လူ ဘဝကြီးကို ကြောက်လန့် စက်ဆုပ် သွားတတ်ကြတယ။ အချို့လူတွေ ပရီဘောဂ ပစ္စည်းတွေကို ထိန်းသိမ်းသလို စည်သွတ် အစားဗူးတွေကို ထိန်းသိမ်းသလို သူတို့ တစ်တွေလည်း သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ ထိန်းသိမ်းတယ။

ဒီလိုဘဝကို အပျက်မြှင်လာတဲ့ အခါမှာ အဲဒီ အမျိုးသမီးတွေဟာ သူတို့ ဘဝကိုရော၊ အခြားသူများရဲ့ ဘဝကိုပါ ရွဲမှန်း လာကြတယ။ အစားအသောက် ကောင်းကောင်း စားမိပြန်ရင်လည်း ခန္ဓာကိုယ် အလုပ် ပျက်စီး စေတယ်လို့ ထင်လာ တတ်ကြတယ။ ပိုင် အရက်အချိုက် သောက်ရင်လည်း အသားအရေကို ပျက်စီးစေတယ်လို့ ထင်လာ တတ်ကြတယ။

နေရောင်ကလည်း အသားအရေကို ပျက်စီးစေတယ်လို့ ထင်လာကြတယ။ အလုပ် လုပ်ပြန်ရင်လည်း ပင်ပန်း အားကုန်စေတယ်လို့ ထင်လာတတ်ကြတယ။ အချုပ်များ သွားရင်လည်း မျက်ကွင်းညီပြီး မျက်ကွင်း ကျတယ်လို့ ထင်မြင် လာတတ်ကြတယ။ အန်းများသွား ရင်လည်း ပါးတွေ နှဲရဲ လွှန်းသွားတယ်လို့ ထင်လာတတ်ကြတယ။

မြှေသန်းတင့်

အယုအယ အမွတ်အသပ်တွေ များရင်လည်း ရင်အလှကို ပျက်စီး စေတယ်လို့ ထင်လာ တတိကြတယ်။ ကိုယ်ဝန် ဆောင်ခြင်းဟာလည်း မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်အလှကို ပုံပျက် ပန်းပျက် ဖြစ်စေတယ်လို့ ထင်လာ တတိကြတယ်။

ကောင်းပေါ်သွားပေါ်ဆိတဲ့ ပွဲတက်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတဲ့အခါမှာ ကလေးကလာ ကိုင်ရင် မိခင်ပျို့ တစ်ယောက် ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးသလဲ ဆိုတာကို တွေ့ဖူးကြမှာပေါ့။ “အမယ်လေး... သူ့လောက်တွေက ဉာဏ်ပတ်နေတာပဲ။” ငါ အဝတ်အစားတွေတော့ ပေရေ ကုန်ပါပြီ။ လို့ပြောပြီး ကလေးကို အနားမလာဖို့ မောင်းလွှာတော်နေတဲ့ မိခင်ပျို့တွေကို မြင်နှုံးတယ် မဟုတ်လား။

သူ့ယောက်၍နဲ့ ပရောပရည် နေတတ်တဲ့ မိန်းမတောင်မျဲ ဝတ်ကောင်း စားလုလေးတွေ ဝတ်ထားတုန်း ယောက်၍က လာပြီး ပွဲတ်သီးပွဲတ်သပ် လုပ်ရင် မကြိုက်ချင်ကြဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီလို အခါမျိုးမှာ သူဟာ သူကိုယ်သူ ယောက်၍တွေနဲ့ ရော မထိမိအောင် ကာထားတယ်။ ပရီဘောဂ ပစ္စည်း အသစ်ကျပ်ချွတ် ထိမိခိုက်ပို့ ပွန်းရမိမှာ စိုးလို့ စတ္တာပေါ့။ အဝတ်တွေနဲ့ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ထားသလိုမျိုးပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ ကာကွယ် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရောက်သည် ဖြစ်စေ အရှိန်တန်တော့ ခေါင်းထဲမှာ ဆံပင်ဖြူကလေးတွေ ပေါက်လာပြီ။ မျက်လုံးထောင့်စွာန်းမှာ အရေကလေးတွေ တွေ့နိုလာပြီ။ တစ်နှေ့မှာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိတာ မိန်းမတွေ မသိဘဲ နေပါမလား။ သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ စောင့်ထိန်းသည့်တိုင် ဘယ်လောက်ပဲ ဂရိုက်သည့်တိုင် မတော်တဆဖြစ်လာတာ ရှိလာတတ်တာပဲ။

ဂိုင်အရက် အဝတ်အစားပေါ် စိတ်ကျပါရော့။ အဝတ်ပေါ်မှာ စီးကရက်မီးပွား ကျပါ လေရော့။ ဒီမှာတင် ဧည့်ခံပွဲမှာ ပြီးခြင်ပော်မြဲး နေတဲ့ မမ စိတ်ညွစ် သွားပြီလေ။ ပော်မြဲး

မြှေသန်းတင့်

နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဘဝကနော်ပြီး လေးနက်ပြီး တင်းမာသွားတဲ့ အိမ်ရှင်မ အဖြစ်ကို ပြောင်းသွားတော့တယ်။

ဒီမှာတင် သူ့အလုပစ္စည်းဟာ မီးရူးမီးပန်းများလို လွှတ်လိုက်ရင် အမြဲလှနေတဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါက်ကွဲသွားတဲ့ တောက်ပတိန်လင်းမူ တစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ ဝင်းဆနဲ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ခမ်းနားမှုတစ်ခု မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သူ သဘော ပေါက်သွားတယ်။ သူ အလုပ်ပိုင် ပစ္စည်းတွေဟာ ကြယ်ဝတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ၊ အရင်အနီးတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားတယ်။

ဒီလိုဖြစ်သွားရတာဟာ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာ။ ဒီအလှ ပျက်စီး ဆုံးရုံးသွားရတာ တကယ့် ဆုံးရုံး ပျက်စီးမှုကြီး၊ အဝတ်အစားမှာ အစွန်းအထင်းတွေ၊ ပျက်ရည်တွေ၊ မသေမသပ် ချုပ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံ၊ ဆံပင်ပြင်ထားပုံက ကိုးရိုးကားယား။ ဒီအရာတွေဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်အဖို့ ပန်းအိုး တစ်လုံးကွဲသွားတာ၊ အမဲသား တူးသွားတာထက် အရေးကြီးတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အလုပြီးကိုက်တဲ့ မိန်းမဟာ သူ ကိုယ်တိုင်လည်းပဲ အလုပ်ပိုင် ပစ္စည်း တစ်ခုလို ထင်သွားတတ်လိုပဲ။ သူရှိမှ၊ သူပါမှ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ပိုလုပြီး ပိုကြည့်ကောင်း သွားမယ်လို ထင်တော့ ဒီလို ဖြစ်သွားတဲ့ အခါမှာလည်း သူ စိုးရို့မဲ တကြီး ဖြစ်သွား တော့တာပေါ့။

စက်ဆိုင်မှာ ဟိုဟာမကြိုက်ဘူး၊ ဒီပုံမဟုတ်ဘူး စကားများတာ။ ဟိုဟာ ပြင်ပေး ပို့ဗီး ဆိုပြီး ကြေးများတာ။ ဦးထုပ်ဆိုင်မှာ ဟိုဦးထုပ်ကို မကြိုက်ဘူး။ ဒီဦးထုပ်က အမပါဘူး ဆိုပြီး ပစ်ပစ်များတာ မျိုးတွေဟာ အလုပ်ပစ္စည်းတွေ အပေါ်မှာ သူဘယ်လောက် ရရ ထားတယ် ဆိုတာကို ပြတဲ့ သက်သေ သာဓကတွေပဲ။

မြှေသန်းတင့်

သူသဘောကျတဲ့ ဝတ်စုံကို ဝတ်လိုက်ရပြီ ဆိုရင်တော့ သူဟာ သူ အိပ်မက်ထဲမှာ စိတ်ကူးထားတဲ့ ကောရ့ ဖြစ်သွား တော့တာပေါ့။ တကယ်လို့ သူဝတ်စုံဟာ ပုံမကျ ပန်းမကျ ဖြစ်နေပြီ ဆိုရင်တော့ သူဟာ သူကိုယ်သူ လောကကြီးဟာ အကျဉ်း ခံထားရသူလို့ အားငယ်ပြီး စိတ်ညွှန်တတ်တယ်။

“မော်ရိုဘက်ရူးကားဆက်” က သူ ကိုယ်နေဟန်ထား၊ မျက်နှာထား၊ စိတ်ထား တို့ဟာ သူအဝတ်အစား ပုံကျပန်းကျ ဖြစ်မဖစ် အပေါ်မှာ မူတည် နေတယ်လို့ ပြောဖူး ပါတယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဝတ်ရရင် တော်တော်တန်တန် ပွဲကို မသွားချင်ကြ တော့ဘူး။ အဝတ်အစားကို ဂရုမစုံက်ဘူး။ ကိုယ်ဝတ်ချင်သလို ဝတ်မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတွေမှာ တောင် သူတို့ရဲ့ နာစစ်ဆပ်ဝါဒဟာ မပေါ်ကိပ်ဘူး။ လုလုပဲပတော့ အမြင်ခံချင်ကြတာ ချဉ်းပါပဲ။ အဲ . . . အဝတ်အစားကို နှစ်သက်တဲ့ မိန်းမတွေဆိုရင်တော့ မပြောနဲ့တော့။

သူတို့ကို ပုံမကျ ပန်းမကျ ဝတ်ဆင်ထားတာ၊ ညီးညီးငယ်ငယ် ဝတ်ဆင် ထားတာကို ဘယ်တော့မှာ ရူမြင်ခံလေ့ မရှိဘူး။ သူတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်စား ထားတာကို မြင်တဲ့ မျက်မြင် သက်သောကို လိုချင် ကြတာချဉ်းပဲ။ တော်စတ္တိင်းရဲ့ အနီးဟာ လက်ထပ်ပြီးလို့ ဆယ်နှစ်ကြာသည့် တိုင်အောင် သူကို ယောက်ရှားက လုတယ်လို့ ရှိုဗွဲ့ ခံချင် တုန်းပဲ။

သူက အကြိုးကလေးတွေ၊ အပြေားကလေးတွေကို သဘောကျတ်တယ်။ ဆံပင် ကောက်တာကို ကြိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူဆံပင်တွေကို ကောက်ပြီး အကြိုးတို့ ဘာတို့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ ဒါပေါ်မယ့် သူ ဆံပင် ထုံးဖွဲ့ပုံကို သူယောက်ရှား အပါအဝင် ဘယ်သူကမှာ သတိ မထားမိကြတဲ့ အခါမှာ သူတော်တော် စိတ်ညွှန်ပြီး ငိုချင်စိတ် ပေါက်မိပါသတဲ့။

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လင်ယောက်ရားဟာ သက်သေကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေါ်မယ့် ခက်တာက လင်ယောက်ရှားရဲ့ လိုလားချက်ကလည်း နှစ်ခွဲ

ပြသန်းတင့်

သဘော ဆောင်နေ တတ်တယ်။ ကိုယ့်မိန်းမဟာ သိပ်ရွှေ သိပ်လှနေရင် ယောက်ဗျားဟာ မနာလို ဝန်တို့ ဖြစ်တတ်တယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်မှာတော့ ဘုရင်ကင်ဒေါ်လေရဲ့ စိတ်ချိုး ဝင်တတ်တယ်။ (ရှေးခေတ်က လိုက်အီးယားပြည် ဘုရင်ကင်ဒေါ်လေဟာ သူမြိုဖုရား လှတာကို အင်မတန် ရှုက်ယူ တတ်ပါတယ်။ ကြားတတ်ပါတယ်။ သူမြိုဖုရား ဘယ်လောက်လှသလဲဆိုတာကို ကြားချင်လို့ မိဖုရားကို ကိုယ်လုံးတီးချွှတ်ပြီး သူဝန်ကြီး တစ်ပါးကို ပြသတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။)

ယောက်ဗျားဟာ မိန်းမရွှေတဲ့အတွက် သူကဝင်ပြီး ရှုက်ယူချင်တယ်။ ဒီလောက် ရွှေတဲ့ မိန်းမကို ရတဲ့ကောင်ပျော် ဆိုတဲ့သဘောပြီ။ ဒါကြောင့် သူမြိုမိန်းမကို လှစေချင်တယ်။ ကျက်သရေ ရှိစေချင်တယ်။ အနည်းဆုံး ဒောင်မှတ်လောက်တော့ ရှိစေချင်တယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီ စံချိန်တွေကို ရောက်မလာဘူး ဆိုရင်တော့ သူစိတ်ဆင်းရဲ့ ရတယ်။ လင်မယား ပြသနာ ပေါ်မလာဘူး ဆိုရင် ဒီအချက်ကို အကြောင်းပြုး လောင်တယ်။

လင်မယားဘဝမှာ တက္ကာပေမတန်ဖိုးနဲ့ လူမှုရေးတန်ဖိုးတွေ အခါခပ်သိမ်း တစ်ပြေးညီဗြာ မဖြစ်တဲ့အခါတွေ ရှိတတ်တယ်။ ဝိရောဓိကို ဒီလိုဆိုတာကို ပြချင်လို့ အဝတ်အစား တောက်တောက်ပပါ။ ဒါမှုမဟုတ် ပဲပော့ဟော ဝတ်စားထားတယ်ဆိုပါစို့။ တော်းမိန်းမက ဒီလို ပဲပော့ဟော ဝတ်ရင် ကြိုက်ချင်ကြိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မိန်းမ ဝတ်တော့ တယ် မကြိုက်ချင် လှဘူး။

ဒီမှာတင် ကိုယ့်မိန်းမ အပေါ်မှာ တပ်မက်တဲ့ စိတ်ဟာ ကုန်ခန်းသွားတယ်။ တစ်ခါ ကိုယ့် မိန်းမက ရှိုးရှိုးတတ်လို့ သဘောကျတယ်။ ဒါပေမယ့် ပဲပော့ဟော မဟုတ်တဲ့ အတွက် ကိုယ့်မိန်းမက ဆွဲဆောင်မ မရှိသလို ဖြစ်နေတော့ ဌီးငွေ သွားတတ်တယ်။ ဒီလို

မြှေသန်းတင့်

မြင်တဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ့်မိန်းမကို ကြည့်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို ဝတ်စားထားရင် လူတွေက ဘယ်လို ပြောမလဲဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ မြင်နေတတ်တယ်။

ယောက်ဗျားဟာ ကိုယ့်မိန်းမ ဝတ်စားထားတဲ့ အခါမှာတော့ ကလက်လွန်းတယ်၊ လူနှစ်ရေ မရဘူးလို့ပြောပြီး တခြားမိန်းမက အဲဒီလို ဝတ်စားလာတဲ့ အခါ ကျပြန်တော့ သဘော ကျနေ ပြန်ရော့။ ဒီမှာတင် မိန်းမဟာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးတော့ တာပဲ။ ကိုယ် ဝတ်စား တုန်းကတော့ ယောက်ဗျားက သဘောမကျဘဲ သူများ ဝတ်စားထားတော့မှ သဘောကျ တာမျိုးကို ဘယ်မိန်းမမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီမျိုးကို သူတို့ စိတ်အဆိုး ဆုံးပဲ။

ပြီးတော့ ယောက်ဗျားဟာ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ နီးကပ်လွန်းတော့ တော်တော်တန်တန်ကို မဖြင့်တော့ဘူး။ ဝေးလွန်းမှ မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ နီးလွန်းရင်လည်း မမြင်ရပြန်ဘူး မဟုတ်လား။ ယောက်ဗျားအဖို့ ကိုယ့်မိန်းမရဲ့ မျက်နှာဟာ ဘာမှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘဲ အတူတူပဲ ဖြစ်နေတယ်။

ကိုယ့်မိန်းမ အပြင်အဆင် ပြောင်းလဲသွားတာ၊ ကိုယ့်မိန်းမ ဆံပင်ပုံစံ ပြောင်းလဲသွားတာကိုလည်း ဘာမှ သိလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အလွန် ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့ လင်ယောက်ဗျား၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အလွန် ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ချစ်သူတို့ပင်လျှင် မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အဝတ်အစား တွေကို သိပ်ပြီး သတိ ထားမိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အဝတ်အစားဟာ ယောက်ဗျားတွေ အပေါ်မှာ အောင်နိုင်ဖို့ လက်နက်ကောင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပေမယ့် ယောက်ဗျားတွေ စွန့်စွာ မသွားနိုင်အောင် တားဆီး ပေးနိုင်တဲ့ ကာကွယ်ရေး လက်နက်တော့ မဟုတ်ဘူး။

တရီးက ပြောကြ ပြန်သေးတယ်။ မိန်းမတွေ အဝတ်အစား လူလုပေါ် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဝတ်ကြတာဟာ တခြားမိန်းမတွေက သူ့ကို မနာလိုတိရှုည့် ဖြစ်အောင် ဝတ်ကြတာတဲ့။ တစ်ဖက်သားက ကိုယ့်ကို မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ပြီဆိုရင်

မြှေသန်းတင့်

အောင်မြင်တဲ့ လက္ခဏာပဲ မဟုတ်လားတဲ့။ ပြောကြတယ်။ အမှန်ကတော့ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဝတ်တာဟာ သူများ မနာလို တိရှည်ဖြစ်အောင် ဝတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီ မနာလိုမှာ အဲဒီ အားကျမှုကနေပြီး ကိုယ့်အလှကို အများက အသိအမှတ်ပြတာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုကို အများက အသိအမှတ်ပြုတာ၊ တစ်နည်းပြောရရင် ကိုယ့်ကို အများက အသိအမှတ် ပြုတာကို ခံချင်တဲ့ အတွက် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ပြခြင်းဖြင့် သူများ အပေါ်မှာ မိန့်နေရတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်သွားတာတော့ မသိလိုက်ဘူး။

အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ဟာ သူရဲ့ အိမ်တွင်းမှ လုပ်ငန်းတွေကို ဘယ်သူကမှ အသိအမှတ် မပြုသည့်တိုင် အနည်းဆုံး အိမ်အတွက် မိသားစု အတွက်တော့ အသုံးကျသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝတ်ကောင်း စားလှဝတ်ထားတဲ့ ပဲပံ့ပျော်များမ အဖို့တော့ သူ အဝတ်အစား သူ အပြင်အဆင်တွေဟာ ဘယ်သူကိုမှ ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်း မပြတော့ဘူး ဆိုရင် သူကျဆုံး တော့တာပဲ။

ပဲပံ့ပျော်များမဟာ သူဝတ်စားထားတဲ့ သူအလှရဲ့ တန်ဖိုး၊ သူကိုယ်တိုင်ရဲ့ တန်ဖိုးကို လိုက်ရှာ နေတယ်လော့၊ ဒီလို ရှာချင်တဲ့ အတွက် သူကိုလူတွေ ချီးမွမ်းခံရအောင်၊ သူကိုလူတွေက အသိအမှတ် မပြုတော့တာနဲ့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ် ကျတော့တာပါပဲ။

ဟင်... ဆံပင်ကြီးက ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး။ အကြံကလည်း ဘယ်လို ပုံမျိုးကြီးလဲဆိုတဲ့ အသံမျိုးတွေကို ကြားလိုက်တာနဲ့ သူ စိတ်ထိခိုက် တော့တာပါပဲ။ ချီးမွမ်းတဲ့စကားတစ်လုံးကို ကြားရတာဟာ သူကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ပေးလိုက်သလို ဝေဖန်ကဲရဲ့တဲ့ စကား တစ်လုံးဟာလည်း သူကို ပျက်စီး စေနိုင်ပါတယ်။

ပြီးတော့ နေရာတကာမှာ ဘက်ပေါင်းစုံမှာ သူကို ချီးမွမ်း ရအောင်ကလည်း သူအမျိုးမျိုး ဝတ်စားပြရ အမျိုးမျိုး ပြင်ဆင်ပြရ ဖြစ်နိုင်တာမျိုး ဖြစ်လေတော့ ဒီလိုပြင်ဆင်

မြှေသန်းတင့်

တာမျိုး တွေကို မလုပ်နိုင်တော့တဲ့ အခါမှာ သူဟာ ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှုကို မရတော့ ပါဘူး။

ဒါဟာ အလုကြိုက် မမတွေ ကျခံးခန်းပါပဲ။ တရီ့၊ မိန်းမချေ မိန်းမလှတွေ စိတ်ကျ သွားပြီး သူတို့ဟာ လူလည်း မလှတော့ဘူး။ ဆွဲဆောင်မှုလည်း မရှိတော့ဘူးလို ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်သွားကြရတာဟာ အဲဒီ အကြောင်းကြောင့်ပါပဲ။

အလုပြင်တယ် ဆိုတာ ပွဲတက်ဖို့နဲ့ ကြည့်ဖျော် ရှုပေါ်ဖြစ်ဖို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ သူ အဝတ်အစား သစ်တွေကို ဝတ်ပြပြီး ညှိခံပွဲ တစ်ပွဲကနေပြီး တစ်ပွဲကို သွားချင်တယ်။ သူကို တော်း မိန်းမတွေ မြင်စေချင်တယ်။ တော်း မိန်းမတွေထက် သာချင်တယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ကိုယ့်ယောက်ဗျားက ညှိခံပွဲကို လိုက်နိုင်တာလည်း ရှုတယ်။

အများအသားဖြင့်တော့ မိန်းမက သူ လူမှု တာဝန်တွေကို လုပ်နေ ရတုန်းမှာ ယောက်ဗျားဟာ အလုပ်လုပ် နေရတာ များတယ်။ အဲဒီ ပွဲမျိုးတွေမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြောစရာ စကားမရှိလို ပြီးငွေ စရာကောင်းပုံတွေ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းပုံ တွေကိုတော့ ဝတ္ထာရေး ဆရာတွေ မကြာခကာ ရေးခဲ့ကြပါပြီ။

ဥပမာအားဖြင့် အဲဒီပွဲမှာ မိန်းမတွေဟာ လူမှုရေးကြောင့်သာ ရောက်လာရတယ်။ ပြောစရာ စကား မရှိကြဘူး။ ရှေ့နေရဲ့ အနီးနဲ့ ဆရာဝန်ရဲ့ အနီးကြားမှာ ပြောစရာ အကြောင်း ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီလိုပွဲမျိုးမှာ လာပြီး အိမ်မှာ ကလေးတွေ ဘယ်လို ဆော့တဲ့အကြောင်း၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဘယ်လောက်များတဲ့ အကြောင်းကို လာပြော နေလိုလည်း ဘယ်ကောင်းပါမလဲ။

မြှေသန်းတင့်

ဒီတော့ ဘာပြော ရသလဲဆိုတော့ ရာသီဥတု အကြောင်း၊ နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင် စာအုပ်အကြောင်း၊ ဘူတိ ယောက်နားတွေ ဆီကကြားရတဲ့ ဓာတ်အတွေးအချော်တွေ အကြောင်း လောက်ကိုပဲ ပြောကြရတာပေါ့။

ပြဿနာတင်း

မိန္ဒါနီးအတင်းအဖျက်း

ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးဘဝက ထုံးစံအရ လုပ်ရတဲ့ တာဝန်တွေထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင် စားစရာ ကောင်းတယ်လေ။ ဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုဟာ မိန္ဒါနီးမရဲ့ အိမ်ထဲကို ဧည့်သည်တွေ လာတာကို ကြိုဆိုရုံ သက်သက် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနေရာကို ခွဲမက်စရာ ကောင်းတဲ့ ဘုရားမာန် တစ်ခု ဖြစ်အောင်လည်း ပြောင်းလဲ ပေးလိုက်တယ်။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပါတီပွဲတစ်ခု၊ အခမ်းအနား တစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်။ အိမ်ရှင်လုပ်တဲ့ အမျိုးသမီးကလည်း သူရဲ့ အဖိုးတန် ရတနာတွေကို ငင်းကျင်း ပြုသတော့ တာပါပဲ။ သူရဲ့ ငွေွန်းတွေ၊ ငွေခက်ရင်းတွေ၊ ငွေပန်းကန်တွေ၊ ဖန်ထည်တွေ၊ စားပွဲခင်းတွေ၊ လက်သုတေသနပါတ်တွေ စတဲ့ အသုံး အဆောင်တွေကို ထုတ်ပြီး ကျကျနာန် ပြင်ထားပါတယ်။

ပန်းအဖိုးတွေ၊ ပန်းအလုတွေကို ပြင်ထားပါတယ်။ စက္ခာပန်း အလုတွေကို စိုက်ထား ပါတယ်။ ပန်းအလုဟာ ခကာသာခံပြီး များစွာ အသုံးမကျ သည့်တိုင် အခြားသော မိမိခံ အလုအပ အဖိုးအတန် ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဆင်ယင် ထားတာနဲ့စာရင် ပန်းအလုဟာ ဧည့်ခံပွဲကိုပိုပြီး မြှင့်ဆိုင် ကျက်သရေ တိုးပေပါတယ်။

ပန်းအဖိုးထဲက မကြာခင် သွေ့ခြောက် ညီးရော်သွားတော့မယ့် ပန်းပွင့်တွေဟာ မီးပုံပွဲတွေ၊ အမွှေးတိုင်တွေ၊ အမွှေးနှုန်းသာတွေ၊ လျှော့ယ် ပစ္စည်းတွေရဲ့ နေရာကို အစား ဝင်ယူပါတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ စားသောက်ဖွယ် ချိုချင် ခွဲဖွယ်များနဲ့ စိုင်အရက်တွေ ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ထားပြီး ပါပြီ။

သဘောကတော့ ဧည့်သည်များကို လက်ဆောင်များ တည်ခင်းရင်း သူတို့ကို စားပါ၊ သောက်ပါလို့လည်း စိတ်ခေါ်နေတဲ့ သဘောပါ။ သူတို့ရဲ့ အလုံကို စိတ်ခေါ်နေတဲ့

မြှေသန်းတင့်

သဘောပါ။ ဒီလိန္ဒာ အောင်ခံပွဲ၊ ထမင်းပွဲ၊ ဉာဏ်တားပွဲဟာ လေးနက်တဲ့ အခမ်းအနား တစ်ခုရဲ့၊ အသွင်ကို ဆောင်သွားပါတယ်။ “မစွဲက်ဒယ်လိုဝေး” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထာမှာ စာရေးဆရာမာရီနိယာရိုက်က အောင်သည် မိတ်ကျေးတဲ့ ထမင်းပွဲ တစ်ခုရဲ့၊ မြင်ကွင်းကို ဒီလို ရေးပြ သွားပါတယ်။

“ဆင်နားရှက် တံခါးပေါက်မှနေ၍ ခါးစည်း အဝတ်စည်း၍ ဦးထပ်အြား၊ ဆောင်းထားသည့် အိမ်ဖော်ကလေးများ အသံမမြည်ဘဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေ ကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ထမင်းတားပွဲသည် အဆင်သင့်ဖြစ်လေပြီ။ ဖန်ခွက်များ၊ ငွေ့ဖွန်း၊ ငွေ့ခက်ရင်းများ၊ ပန်းကန်ပြား၊ အောက်တွင် ခံသည့် ကတ်ပြားကလေးများ၊ သစ်သီးပန်းကန်များ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြသည်။

ညီမောင်းသည့် မလိုင်နှစ်များက ဝါးခွေးသူ့ရာကို ဖုံးထားသည်။ ဟင်းချိထဲတွင် ကြက်သား အတုံးများက ကူးခတ်နေကြသည်။ မီးလင်းဖိတွင် မီးတောက်များက တောက်နေ ကြသည်။ ကော်မြို့နှင့် ပိုင်တို့သောက်ပြီးသည့် အခါတွင်မူ ရီဝေနေသော မျက်လုံးများ ရှေ့တွင် ပျော်စရာ ရုပ်ပုံတွေ ထင်လာကြသည်။ ထိုမျက်လုံးများမှာ တွေးတော ဆင်ခြင် နေသော မျက်လုံးများ၊ ဘဝကို ဂိုဏ်ဆန်လာစေပြီး ပို၍ နက်ရှင်း သို့ရ ခက်လာ စေသော မျက်လုံးများဖြစ်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ မိန်းမဟာ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက် နက်နဲ့မှုတွေကို ကြီးမှူး ကျင်းပ ပေးရတဲ့ အတွက် ဂုက်ယူတယ်။ ပျော်ရွင် ချမ်းမြေ့မှုနဲ့ ရွင်လန်းမှု အပေါင်းကို သယ်ဆောင် ပေးသူ ဖြစ်ရတဲ့ အတွက် ဂုက်ယူတယ်။ ဒီလိုအောင်သည်တွေ လာရောက် ဆုံးဆည်းတာဟာ သူက တစ်ဆင့် ရောက်လာ ကြရတာမဟုတ်လား။

သူအတွက်ရော၊ အောင်သည်တွေ အတွက်ရော၊ သူကြောင့် သူကို သတိရစရာ အဖြစ်အပျက် ကလေးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ သူဟာ ပျော်ရွင်မှုနဲ့ ပြေပြုမှု

မြှေသန်းတင့်

တိုကို ဖော်ဆောင်ပေးတဲ့ အလိုအလျောက် တည်ရှိနေတဲ့ ရင်းမြစ် တစ်ခု မဟုတ်လား။ အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲကလေးတွေ၊ ပါတီပွဲကလေးတွေ လုပ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မစွေက်ဒယ်လိုင်း၊ စဉ်းစားပုံကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါ။

အကယ်၍ သူမောင် တော်ပိတာက "လုပ်ပါ လုပ်ပါ။ ဧည့်ခံပွဲတွေ ပါတီပွဲတွေကို လုပ်ပါ။ ကိုယ်ဘာမျှ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပါတီတွေ ဧည့်ခံပွဲတွေ လုပ်တာ ဘာ အခိုဗာယ် ရှိသလဲ။ အဲဒါတော့ ကိုယ်သိချင်တယ်" ဟု မေးလာနိုင်သည်။ ထိုသို့ မေးလာ လျှင်တော့ ဒယ်လိုင်းတွင် နိုင်ခိုင်မာမာ ယုတ္တိယုတ္တာတွေနဲ့ ဖြေစရာမရှိပါ။ ဖြေဂျုင်လည်း မည်သူမျှ နားလည်နိုင်မည်မထင်ပါ။

"ဒါကတော့ မောင်ရယ်... ပူဇော်လျှော့အန်းတဲ့ သဘောပါ။ ပေးကမ်း ဝေမျှတဲ့ သဘောပါ။ ခင်တို့ မောင်တို့ မိတ်ဆွဲထဲမှာ တစ်ယောက်က သေး ဝါးတားမှာ နေတယ်။ တစ်ယောက်က ကင်ဆင်တန်မှာ နေတယ်။ တစ်ယောက်က မေ့ယားမှာ နေတယ်။ တစ်ခြို့ထဲမှာ နေပေမယ့် တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ ကွဲနေကြတယ် မဟုတ်လား။

သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွဲတွေ ရှိလျက်သားနဲ့ မတွေ့နိုင်ကြဘူး။ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက် စရာ ကောင်းသလဲ။ ဘယ်လောက် စမ်းနည်းစရာ ကောင်းသလဲ။ ခုလို ခင်တို့ အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲကလေးတွေ လုပ်တော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆုံးကြရတာပေါ့။ သဘောကတော့ မိတ်ဆွဲ သူငယ်ချင်းတွေကို စုစည်းမိအောင် တွေ့ရအောင် လုပ်တဲ့ ပူဇော်ပွဲ ကလေးတစ်ခုပါ။

ဘယ်သူ့ကို ပူဇော်တာလဲလို့ မောင်က မေးချင် မေးဦးမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပူဇော်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပူဇော်ချင်စိတ် ပေါ်လာလို့ ပူဇော်တာ သက်သက်ပဲ။ ကျွေးမွှေး ချင်လို့ လူဗျာ့အန်းချင်လို့ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးချင်လို့ လုပ်တာပဲ။"

မြိုသန်းတင့်

ထိုအဖြေလွှဲ၍ တြေား ဖြေစရာဟရှိပါ။ ထိုညျှေးခံပွဲမျိုးကို မည်သူမဆို လုပ်နိုင် ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ လုပ်သူကိုမှ ဒယ်လိုဝေး သဘောကျပါသည်။ လုပ်ဖော်ရသဖြင့် ဝင်းသာရပါသည်။

တကယ်လို့ အဲဒီ ညျှေးခံပွဲကလေးဟာ ဘာကိုမှ ရည်ရွယ်ခြင်းမရှိ။ လက်ဆောင်တို့ ဘာတို့ ပြန်ရစိုး မျှော်မှန်းခြင်း မရှိ။ သူက အပြန်အလှန် ဖိတ်ကြား လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လည်း မရှိဘဲ ကျွေးချင်လို့ကို ကျွေးတာဆိုရင် အဲဒီညျှေးခံပွဲ အဲဒီပါတီပွဲက မွန်မြတ် ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ခက်တာက လူမှုထုံးခံတွေ ပြောင်းလဲလာတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီလို ညျှေးခံပွဲတွေဟာ ပကာသန အလုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ လက်ဆောင် ပေးရတာတို့ ညျှေးခံပွဲကို အဆင့်အတန်းပြတဲ့ သကောက်တ တစ်ခုဖြစ်အောင် လုပ်ရတာတို့ ရှိလာတယ်။ ညျှေးသည်ကလည်း သူဖိတ်ကျွေးတဲ့ ထမင်းပွဲမှာ ထမင်းသာ တားနေရပေမယ့် ကိုယ် ကလည်း တစ်ခါ ပြန်ကျွေးရအုံး မှာပါလားလို့ သတိရနေတတ်တယ်။

အိမ်ရှင်ရှေ့မှာသာ ထမင်းပွဲက ခမ်းနားလှချည်လား၊ ခမ်းခမ်းနားနားတွေ သိပ်လုပ် မနေ ပါနဲ့လို့ အားနာသယောင် ဘာယောင်ယောင် ပြောပေမယ့် ကိုယ့်ယောက်ကျားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်မတို့ကို ကြားချင်တာလည်း ပါတယ် ထင်ပါရဲ့လို့ မွှေ့ခြားပြီး ပြောတတ်တယ်။

ကြားဖူးသလောက် ပြောရရင် ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ကာလအတွင်း တိန်းက ပေါ်တုဂ္ဂို့ ကလေး တစ်မြို့မှာ လက်ဖက်ရည်ပွဲ လုပ်ရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မှန်အား ပြင်ကြတာ ပန်းကန် အလှ ပြင်ကြတာတွေ များလွှန်းလို့ ပိုက်ဆံ သိပ်ကုန်ကြသတဲ့။ နောက်တော့ မိန်းမတွေစုပြီး လက်ဖက်ရည်ပွဲ လုပ်ရင် ရိုးရိုးပဲလုပ်ရမယ်။ ကိတ်မှန်တောင် မထည့်ရဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရသည်အထိ ဖြစ်လာသတဲ့။

မြှေသန်းတင့်

ဒီလိုကျင်းပတဲ့ အော်ခံပွဲမျိုးဟာ ရက်ရောတဲ့ သဘော၊ စေတနာပါတဲ့ သဘောတွေ ပျောက်သွားပြီး နောက်ဆုံးမှာ ဝန်ထပ်ဝန်ပိုးကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အခမ်းအနား အတွက် ပြင်ဆင် ရတာတွေဟာ ဒုက္ခိုလာတယ်။ ဖန်ထည်တွေ၊ စားပွဲခင်းတွေကို ပြင်ရမယ်။ ရှိန်ပိန်တို့ အချို့ဖွဲ့တို့ကို လောက်ငါအောင် လုပ်ထားရမယ်။

ဒီကြားထဲမှာ ပန်းကန်တွေ ကွဲသွားတာ ရှိတယ်။ ကုလားထိုင် ကူရှင်ကို မီးလောင် သွားတာ ရှိတယ်။ နောက်တစ်နောက် ပစ္စည်းတွေကို ဆေးကြာ ပွတ်တိုက်ပြီး ပြန်သိမ်းရမယ်။ အိမ်ရှင်မှာ ဒီအလုပ်ပိုတွေ လုပ်ရမှာကို လန်းနေတယ်။ ဒီအထဲမှာ အိမ်ရှင်အနေနဲ့ ခေယယ တောင်းပန် ခဲ့ရတာတွေ ရှိသေးတယ်။

အသားသည်ဆိုမှာ အသား ကောင်းကောင်းရအောင် တောင်းပန် ခဲ့ရတယ်။ ထမင်းချက်ကို ချော့ရတယ်။ အိမ်စေစိုး ချိသာရတယ်။ အော်ခံပွဲမှာ တစ်ခုခုချို့လွှင်းသွားရင် ပုဂ္ဂိုလ်မှောင်ကုတ်တဲ့ လင်ယောက်ဗျားမျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ရသေးတယ်။ အော်သည်တွေ အဆင်ပြောအောင်လည်း စီမံရသေးတယ်။ ပရီဘောဂတွေ ပြင်ဆင်ရ၊ ဂိုင်ကောင်းကောင်းကို လိုက်ရှာရစေတဲ့ အလုပ်တွေလည်း ရှိသေးတယ်။ သူ့ပါတီပွဲဟာ အောင်မြင်တဲ့ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါမလားလို့လည်း နေရာတကာ ပူပန်ရသေးတယ်။

ရက်ရောပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ချ ယုံကြည်မှုရတဲ့ ပိန်းမများသာလျှင် ဒီစမ်းသပ် မူကြီးကို တည်ဖြမ်စွာ ကျော်လွှားနိုင်ပါတယ်။ အောင်မြင် သွားတယ်ဆုံးရင်တော့ ကျေနှစ် သွားတာ ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် တော်တော်များများကတော့ မစွက်အယ်လိုင်း လိုပဲ ဖတ်ဖတ်မော ကျော်ရဲ့ ခဲ့ကြတာပါပဲ။ အော်ခံနှင့် အိမ်ရှင်ဟာ သိပ်ပြီး ပျော်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အလေးအနေကို မထားပြန်ရင်လည်း သူ့အော်ခံပွဲကို မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ အတွက် စိတ်ထဲမှာ မကျေပန်ပဲ ဖြစ်ကျေန်ရစ်ခဲ့ တတ်ပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

သမိုင်းဆရာနှင့် လူမှုသိပ္ပံာညာရှင် မစ်ရှယ်လေးက မောင်နှစ်တွဲတို့တွင် အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် မျှသာဖြစ်သည့် အမျိုးသမီးသည် အမျိုးသားထက် အထိုးကျို့ ဖြစ်နေရ ခြင်းမှာ ဝစ်းနည်းစရာ ကောင်းပေသည်။ ယောက်ဗျားမှာ သွားလေရာတွင် အပေါင်းအသင်း၊ အဖော်အလျော်ကို တွေ့နိုင်၏။ အဆက်အသွယ် သစ်များကို အမြှေရနေ၏။

အမျိုးသမီးမှာကား မိသားစုမရှိသည်နှင့် ဘာမျှမဟုတ်တော့။ မိသားစု ဆိုသည်မှာလည်း လွန်စွာ ကြီးလေးလှသည့် ဝန်ထပ်ကြီး တစ်ခုသာ ဖြစ်ပေ၏။ ဝန်ထပ်ကြီး တစ်ခုလုံးလည် သူ အပေါ်တွင် ပိကျကျွောက် ရှိပေသည်လို့ ရေးခွဲဖူးပါတယ်။

အမှန်ပါပဲ။ ကျဉ်းမောင်းတဲ့ နယ်နမိတ် အတွင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုးတည်း နေရတဲ့ မိန်းမဟာ ရည်မှန်းချက် တစ်ခုကို သွားရာရာမှာ နှီးတူပေါက်ဘက် နေရတဲ့ ရဲသော်ရဲဘက် စိတ်မျိုးကို မခံစား ရရှိပါဘူး။ သူဟာ တစ်နေကုန် အီမီမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရစ် ခဲ့ရပါတယ်။ အီမီထောင် ကျသွားတဲ့အတွက် မိသားစုနဲ့ ခွဲခဲ့ရတယ်။ ပေါင်ယောက် အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ကွဲခဲ့ရတယ်။

ဒီလို ဘဝဟောင်းကို ပြောင်းပြန် လိုက်ရတဲ့ အခြေအနေမှာ အပေါင်း အဖော် အသစ်တွေ၊ မိသားစုတွေဆီက တစ်ခါတလေ လာတဲ့ စာကလေးတွေကလည်း သူကို ဖြေသိပို့ မပေးနိုင်ပါဘူး။ ခုခေတ်မှာ အိုးအီမီရှားပါး လာတဲ့အတွက် ရခါစ ဇနီး မောင်နှစ်တို့ဟာ ယောက္ခမတွေနဲ့ အတူ နေရတတ်ပါတယ်။ ဒီလို မလွှဲမရောင်သာ အေား သူများနဲ့ အတူ နေရပေမယ့် သူတို့အဖို့ တကယ်စစ်မှန်တဲ့ အပေါင်းအဖော်ကိုတော့ သိပ်မရ ကြပါဘူး။

နောက်ထပ် စိတ်ဆွေတွေ တွေ့လာတာဟာ မိန်းမ တစ်ယောက် အဖို့ အဖို့ တန်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမချင်း စိတ်ဆွေ ဆက်ဆံရေးဟာ ယောက်ဗျားချင်း

မြိုသန်းတင့်

ဆက်ဆံရေးနဲ့တော့ မတူပါဘူး။ ယောက်ဗျားတွေကတော့ သူတို့ အချင်းအချင်း ထင်မြင် ချက်တွေ ဖလှယ်ကြမယ်။ ဝါသနာ ပါရာကို ပြောကြမယ်။

ဒါပေမယ့် အသိုင်းအပိုင်း ကလေးတစ်ခုထဲမှာ ကျဉ်းမြောင်းစွာ နေကြရတဲ့ မိန်းမ အချင်းချင်း ကြားမှာတော့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ မသိမသာ ရှိနေတဲ့ ပေါင်းဖော်မိတ်ဆွဲ ဖြစ်ကြ ရပါတယ်။ သူတို့ အချင်းအချင်း တွေ့လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြီးငါ်က် သူတို့က ဘုံးပိုင်ဆိုင်တဲ့ မ သဘာဝ၊ မ စကြာဝို့ကြီးကို တွော်ယောက်မှာ ရှာကြည့် လိုက်တော့တာပါပဲ။

သူတို့မှာ ဆွဲးနွေးစရာ ထင်မြင်ချက်တို့ အယူအဆတို့ ဆိုတာတွေလည်း မရှိတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အတွင်းရေးတွေနဲ့ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုပဲ ရောက်သွား ကြတော့တယ်။ သူတို့ဟာ ယောက်ဗျားတွေနဲ့ ဗျားနားတဲ့ တန်ပြန် စကြာဝို့ကြီးကို ထူထောင်ဖို့ အတူကြီးစားကြတယ်။

ယောက်ဗျားတွေထားတဲ့ စံတွေ၊ တန်ဖိုးတွေထက် ပိုပြီး အလေးချိန် စီးတဲ့ တန်ဖိုးတွေ၊ စံတွေ ထူထောင်ဖို့ ကြီးစား လာကြတယ်။ သူတို့ကို တုပ်နောင်ထားတဲ့ နောင်ကြီးတွေကို ခါချပစ်ဖို့ အားရှိလာတယ်။ ယောက်ဗျားတွေ ညုံဖျင်းပုံ၊ ယောက်ဗျားတွေ အဖြစ် မရှိပုံတွေကို ပြောပြီး ဖို့သတ္တုဝါရဲ့ လိုင် စိုးမိုးမှုတွေကို တွေ့န်းလှန်ဖို့ ကြီးစားကြတယ်။

ယောက်ဗျားတွေ အလိုဆန္ဒ အားကြီးပုံ၊ ယောက်ဗျားတွေ စွမ်းအားမဲ့ ပုံကို လျှောင်ပြောင် ပြောကြတယ်။ သူတို့ ယောက်ဗျားတွေ တစ်နည်းအားဖြင့် ဖို့သတ္တုဝါ အားလုံးတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အရ ဥာက်ပညာအရ အားကြီးမှုကို လျှောင်ပြောင် စိန်ခေါ်ကြတယ်။

သူတို့အချင်းချင်း အတွေအကြီးတွေကို နှိုင်းယူည့် ကြည့်တယ်။ ကိုယ်ဝန် ဆောင်ရတဲ့ ကိစ္စ၊ မီးဗျားရတဲ့ ကိစ္စ၊ သူတို့ ကျွန်းမာရေး ကိစ္စ၊ ကလေးတွေရဲ့ ကျွန်းမာရေး

ပြဿနာတင့်

ကိစ္စတွေကို နိုင်းယဉ် ပြောကြတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် မိန်းမတိုင်းမှာ အိမ်တွင်းမှာ ပြဿနာများဟာ လူကေတ်လမ်းရဲ့ အဓိကကျတဲ့ ကတ်ကွက် ဖြစ်လာရတယ်။ သူတို့ရဲ့ အိမ်တွင်းမှာ လုပ်ငန်းဟာ နည်းနာတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။

ဟင်းချက်နည်း တစ်ခုခုကို ပေးတာမျိုး၊ ဘာနဲ့ ဘာစားရင် မတည့်ဘူး ဆိုတာမျိုး လေးတွေဟာ အသေးအဖွဲ့ စကားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အစဉ်အလာ နှုတ်ပြော စကားပေါ်မှာ တည်ထောင်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ သိပ္ပပညာတစ်ခုရှိ ရှုက်သိက္ခာရှိရှိ ထိန်းသိမ်းနေတာ။ တစ်ခါတလေမှာ အကျင့်သိက္ခာ ပြဿနာတွေကို သူတို့ ပြောလေ့ ရှိကြသည်။

အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာထံ ပေးဘားတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် သူတို့တစ်တွေ ဘာတွေ ပြောကြသလဲဆိုတာ အလွယ်နဲ့ ခန့်မှန်း ကြည့်နိုင်တယ်။ အမျိုးသားတွေဖတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ အထိုက်နှင့် နလုံးသားတို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ စာမျက်နှာတွေ ဘယ်မှာ တွေ့နိုင် မလဲ။ လူတွေက လောကကြီးထဲမှာ တွေ့ကြ ဆုံးကြတယ်။ ဒါက သူတို့ လောကကြီး ပေါ်ပါး။

မိန်းမတွေကတော့ သူတို့ရဲ့ အထူး နယ်ပယ်ကို သတ်မှတ်ရတယ်။ တိုင်းတွား ရတယ်။ ရူးစမ်း ရှာဖွေ ကြည့်ရတယ်။ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ဆိုကိုပေးတဲ့ သူတို့ စာတွေဟာ အလုပ်ပြုပြင်တာ၊ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတာ၊ အပ်ချုပ် အလုပ်လုပ်တာ စတာတွေနဲ့ ပတ်သက် နေတယ်။

အဲဒီ ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြံ တောင်းတယ်။ စကား ပြောတာကိုလည်း ဝါသနာပါ။ ကိုယ်ထင် ပြတာကိုလည်း ဝါသနာ ပါလေတော့ မိန်းမတွေ ပေးတဲ့ အယ်ဒီတာထံ ပေးဘာတွေထဲမှာ တစ်ခါတစ်ခု တကယ် စိုးရိမ် သောကတွေကို သွားတွေ ရတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ယောက်ဗျားတွေ လိုက်နာတဲ့ ထုံးစံတွေဟာ သူတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ မိန်းမတွေ ကောင်းကောင်း သိတယ်။ တကာယ်လို့ ယောက်ဗျားက သူကိုယ်တိုင် ရှုတ်ချထားတဲ့ ကိုယ်ဝန် ဖျက်ချတာတို့ ဖောက်ပြားတာတို့ အမှား တစ်ခုခု လုပ်တာတို့ သစ္ာ ဖောက်တာတို့ လိမ့်ညာတာ တို့ကို လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းရင် လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယောက်ဗျားတွေက အလိုလို သိနားလည်ပြီး ဖြစ်တယ်လို့ မိန်းမသိတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ မိန်းမတွေဟာ အချင်းချင်း သူတို့ ဘာသာစုပြီး စည်းကမ်းချက် ကလေးတွေကို လုပ်တတ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ဒေသဆိုင်ရာ ကိုယ်ပိုင် စည်းကမ်းချက် ကလေးတွေလို့ ဆိုပါတော့။ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေ လိုက်နာရမယ့် ကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ စည်းကမ်းတွေ ပေါ်လော်။

သူတို့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အပြုအမှာ အနေအထိုင်တွေကို မိန်းမချင်စုပြီး ဝေဖန်ကြတာ၊ ပြစ်တင်ကြတာ၊ တစ်နည်းပြာရရင် အတင်း ပြာကြတာဟာ မနာလို မရှုဆိတ် စိတ်ဓာတ် သက်သက်ကြောင့်ချဉ်း မဟုတ်ဘူး။ တြေား သူတွေအပေါ်မှာ ဝေဖန်ချက် ပေးနေတာဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် သူတို့ လိုက်နာရမယ့် အပြုအမှုဆိုင်ရာ ထုံးတမ်း စည်းကမ်းတွေကို အချင်းချင်း မသိမသာ သတ်မှတ် ပေးနေတာဖြစ်တယ်။

ဒီလို စည်းကမ်းချက်တွေကို ချမှတ်နိုင်ဖို့ အတွက် မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားတွေထက် စိတ်ဓာတ် ဆိုင်ရာ ပွင့်လင်းမှုကို ပိုလိုအပ်တယ်။ ဒီလို ဝေဖန်ခြင်းဖြင့် သူတို့ ကိုယ်တိုင်ရော၊ အခြား သူတွေရော ရောင်သင့်ရောင်အပ်၊ လိုက်နာသင့် လိုက်နာအပ်တဲ့ ထုံးစံစလေ့တွေကို မသိမသာ ချမှတ် ပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။

မိန်းမချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးမှာ အဖိုးတန်တဲ့ အရာကတော့ အချင်းချင်း ပွင့်လင်း မှပဲ့။ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားနဲ့ တွေတဲ့ အခါမှာ အမြဲလိုလို မာယာဆောင်တယ်။ သူ အဆင့်

မြှေသန်းတင့်

အတန်းဟာ လင်ယောက်ဗျားလောက် အရေးမကြီး ဘူးလို့ အများထင်အောင် ပြရာမှာ သူဟာ လိမ့်ညာပြီး ပြတယ်။

အလောင်အပြောင်၊ အပြီးအမဲ့၊ အလုအပ၊ အဝတ်အစား၊ အမှုအန္တာ စတဲ့ အနာဂတ် လေးဆယ်ကို ဆောင်တဲ့ နေရာမှာ သူလိမ့်ညာတယ်။ ဒီလို့ မူယာမှာယာ ဆောင်ရတဲ့ အတွက် သူကမှာ အမြဲလိုလို စိတ်တင်ကျပ်မှုဟာ မသိမသာ ရှိနေတယ်။

သူခင်ပွန်းနှုဖြစ်စေ၊ သူချစ်သူနှုဖြစ်စေ ရှိနေစဉ်မှာ မိန်းမဟာ ဝါဟာ င့်စိတ်နဲ့ ငါကိုယ် မဟုတ်ပါလားလို့ အမြဲ သတိရနေ တတ်တယ်။ သူရဲ့ လက်နက်တွေ၊ တန်ဆာ ပလာတွေကို အရောင်တင်နေတယ်။ သူ အဝတ်အစားတွေကို သားနားအောင် လုပ်တယ်။ ပိတ်ကပ်ကို ပြင်တယ်။ နည်းပရိယာယ်တွေကို ချမှတ်တယ်။

ကတ်စင်ပေါ်ကို မတက်ခင်မှာ ကတ်စင်သေးက အခန်းထဲမှာ သူကိုယ်သူ ပြင်ဆင် တယ်။ လိမ့်ခြေယ်တယ်။ ဒီလို့ ပူဇ္ဈားပြီး သက်သောင့် သက်သာရှိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ သဘော ကျောတယ်။ လေးကေပယ် ဆိုတဲ့ ဝါဌာတဲ့မှာ စာရေးဆရာမ ကိုးလတ်က အပ်ချုပ်လုပ်ရင်း သူတို့ အလုပ် အသေးအဖွဲ့ ကလေးတွေကို ပြောနေတဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ရေးထားတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ဆန်းကျင်သက်ကို ပြတဲ့အနေနဲ့ တုံးကောင်မလေး တစ်ယောက်ကတော့ သူချစ်သူ ကောင်လေးနဲ့ တွေ့ခဲနိုးမှာ အလုပ်ပြင်နေတယ်။

သူ အခြေအနေကတော့ စောစောက ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေ လို့ သက်သောင့်သက်သာ စိတ်ပြောနပြု မဟုတ်ဘူး။ လေးနက်နေတယ်။ အရေးကြီး နေတယ်။ မျက်ရည်တွေ ကျနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဝတ်စုံ လှလှကလေးကို မဝယ်ခဲ့ပို့ နောင်တ ရနေတယ်။ ပိုးခြေစွဲ ရည်လှုကလေးကို ဗားရညီးမယ်။ ပန်းကလေးကို ပန်းရမလား။ မပန်းရ ဘူးလား ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ဦးမယ်။

ပြဿနာတင့်

ဒု... သူမှာ ပြဿနာတွေ အများကြီးပဲ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ မိန်းပချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကူအညီပေးကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ လူမှုရေးပြဿနာတွေကို ဆွဲးနွေးကြတယ်။ တစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ ခိုနားတွယ်ရာ သိက်ခြိုက့် ယူဆကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူတို့ပြောသမျှ။ သူတို့လုပ်သမျှဟာ အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်။ အလိမ်အညာ မဟုတ်ဘူး။

သံဃားပွဲခါးခါးအရှင်

မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းတနာတယ် ဆိုတာ သူတို့ အချင်းချင်း အတူတူဖြစ်တယ်လို သဘောပေါက်ကြလို ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို သဘောပေါက်ကြတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ သူတို့ အားလုံးဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မနှစ်သက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ကြရပြန်တယ်။ အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ယောက်ဗျားထက် သူအိမ်စေ မိန်းမနဲ့ ပိုပြီး ရင်းနှီး နေတတ်တယ်။

သူတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖွင့်ပြောကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရုံးမှာ ကြံ့ရာပါတွေတောင် ဖြစ်နေ တတ်ကြ သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ရန်လိုတဲ့ သဘောဟာလည်း ရှိနေတတ်တယ်။ အိမ်ကြီးရှင် သခင်မဟာ သူကိုယ်တိုင် ဘာမျှ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုသော်လည်း အလုပ်တစ်ခု အတွက် သူမှာ တာဝန် ရှိတယ်လို ထင်တယ်။

အဲဒီ အလုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာ ရှိရင် (အိမ်စေက လုပ်ပေးသည့်တိုင်) သူက ဝင်ပြီး ဂုဏ်ယူ တတ်တယ်။ "ဒီအိမ်မှာ ငါရှိပေလိုပဲ။ ငါများ မရှိရင် ဘယ်လို နေကြလဲ မသိဘူး " လို အိမ်ရှင်မတွေ ပြောလေ့ပြောထ ရှိတာဟာ အဲဒီ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ တယ်။ အိမ်ရှင်မဟာ သူအိမ်စေမေကို အပြစ်ရှာတတ်တယ်။

အိမ်စေမက အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်၊ သေသေသပ်သပ် လုပ်ရင် ကိုယ့်ရဲ့ အရေးပါမှ လျော့သွားတဲ့ အတွက် အိမ်ရှင်မဟာ စိတ်တို့တော့ တာပါပဲ။ အလား တူပဲ အိမ်ရှင်မဟာ အိမ်မှာစာပြေတဲ့ ဆရာမ၊ ကလေးထိန်းတဲ့ အာယား၊ သူနာပြု စသူတွေကို ရော၊ သူအလုပ်ကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ ဆွဲမျိုးနှီးစပ်တွေနဲ့ မိတ်ဆွဲတွေကိုရော ဆီလို အပေါက် ရှာတတ်တယ်။ သူ စကားကို နားမထောင်ဘူး။ သူစိတ်တိုင်း ကျအောင် လိုက်

မြှေသန်းတင့်

မလုပ်ကြဘူး စတဲ့ အကြောင်းပြချက် တွေပေါ့။ သူစိတ်တိုင်း ကျအောင် လိုက်မလုပ်ကြဘူး။ သူဆန္ဒ ပြည့်အောင် မလုပ်ဘူး စသည့်ဖြင့်ပေါ့။

ဒါပေမယ့် တကယ်ကတော့ သူမှာ ဘာစိတ်ကူးမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဆန္ဒ မူလည်း မည်မည်ရရ ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူစိတ်တိုင်း မကျတာက တဗြားကြော့ မဟုတ်ဘူး။ တဗြားလူတွေက သူလုပ်သလို သေသေသပ်သပ် ကျကျနှစ် လိုက်လုပ်ကြလို့ သူ မကျမန်ပဲ ဖြစ်နေတာ၊ မိန်းမတွေ ကနာဘာယာများတယ် ဆိုတာ ဒါကြောင့်ပဲ။

အိမ်တစ်အိမ်မှာ ပူည့်ပူည့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒါကြောင့်ပဲ။ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ အရည်အချင်းကိုပြန့် အခွင့်အရေး ကောင်းကောင်း မရတော့တာနဲ့ သူဟာ အိမ်မှာ သူသာ အကာကာ အပိုင်ဆုံး၊ သူဟာ သူ၏ အရို့ဆုံးဆိုတာ ပြချင် လာတော့တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဒါတွေကတော့ အသေးအဖွဲ့ ကလေးတွေပါ။ မိန်းမချင်း ပြီးသူ ရန်းသက်လို အကျိုတ်အခဲကြီးနဲ့ ဖြစ်လေ့ရှိတာကတော့ အချစ်ရေးကိစ္စနဲ့ ယောက်ရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ကိစ္စတွေမှာပါပဲ။ ကလေးမလေးတွေက ဒီလိုပြိုင်ဘက်ဖြစ်လို့ အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်ကြလို့ ပြီးသူ ရန်ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းတွေကို တစ်နေရာမှာ ဖြော့ခြားပြီးပါပြီ။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကလေးမ အရွယ်တင်သာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝ တစ်လျှောက် လုံးမှာလည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်သွား တတ်တာပါပဲ။ ခေတ်ဆန္ဒတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်၊ ဆိုရှယ်ကျတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်အဖွဲ့ အလိုချင်ဆုံး အရာကတော့ သူကို အများ တကာ ပိုင်းဝန်း ချီးမွမ်း တန်ဖိုးထားတာပါပဲ။

သူမှာ ကော်ကြေားမှ အရိပ်ရောင် ပေးမြှိန်သွားရင် သူ စိတ်ဆင်းရရတယ်။ တဗြား မိန်းမ တစ်ယောက် ထင်ပေါ်သွားရင်၊ သူထက် အရောင်အဝါ လင်းသွားရင် သူ စိတ်ဆိုး

မြို့သန်းတင့်

တယ်။ အခြား မိန်းမရနေစဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို သူလို့ချင်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ....။ သူဟာ နေရာတကာမှာ သူများထက် သာချင်တာပေါ့။

ရိုးသားစွာ ချစ်နေစဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူချစ်သူရဲ့ နလုံးသားထဲမှာ ကြီးစိုး နေရရင် ကျော်ဖြင့်မူတွေ ကျော်ကြားမှုတွေကိုလည်း နည်းနည်းလေးမျှ အားမကျ ဘူး။ သူတို့ ကျော်ကြားမှာ သူတို့ ထင်ပေါ်မှုတွေဟာ တကယ် အချစ်ရေးမှာ လာပြီး အနောင့်အယုက် မဖြစ်ရင်၊ အန္တရာယ်မဖြစ်ရင် ကျော်နေပြီ။

အမှန်ကတော့ ကိုယ်အင်မတန် ချစ်စဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ သစ္စာဖောက်မှုကို ခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းဟာ ဝတ္ထုတွေမှာသာ တွေ့ရတတ်တဲ့ အဖြစ်မျိုး မဟုတ် ပါဘူး။ တကယ်ကတော့ မိန်းမနှစ်ယောက်ဟာ တစယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခင်မင်ရုံးနှီး လာလေလေ သူတို့နှစ်ဦးကြား နှစ်ခွဲ သဘောထားဟာလည်း ပိုမြီး အန္တရာယ်ကြီးလာ လေလေပါပဲ။

သူငယ်ချင်းဟာ ချစ်သူရှိနေစဲ့ မိန်းမရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ခံရတော့ အဲဒီမိန်းမက အတွင်းရေးတွေကို ပြောပြတယ်။ သူနှစ်လုံးသားကို ဖွင့်ပြတယ်။ သူချစ်သူ အကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ ဒီမှာတင် သူငယ်ချင်းကလည်း သူချစ်သူကို စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ သဘောကျ သလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်လာတယ်။

ဒီလို့ သဘောကျလာတော့ သူငယ်ချင်း အပေါ်မှာ သစ္စာ ရှိသင့်တယ်။ သူရဲ့ ခံစားချက် တွေကို မျိုးသိပ် ထားသင့်တယ်လို့ သူကိုယ်သူ ဆုံးမတယ်။ သတိ ပေးပါ သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြာလာတော့ သေးက ကတ်ရုံအဖြစ် လုပ်နေရတာကို မကျေမနပ် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူလည်း အဲဒီ ကတ်လမ်းထဲမှာ အမိက ကတ်လမ်းဆိုတာတွေ ပေါ်လာ တော့တာပါပဲ။ တစ်ဖက်ရှိသေးတယ်။

မြှေသန်းတင့်

မိန်းမ တော်တော်များများဟာ သူချုစ်သူ ရှိလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စင်မင်နီးတဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေကို အဖြော်အမြင်ရှိရို ရောင်ကွင်းလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မိန်းမတွေဟာ မိမိတို့ရဲ့ တူညီတဲ့ ခံစားချက်တွေကို အပြန်အလှန်ယုံကြည့်စွာ ထုတ်ဖော်ပြောလေ့ မရှိတာကိုး။

အဲဒီ ယောက်ဗျားအကြောင်းကို နှုတ်က ဖွင့်မပြောပြုသည့်တိုင် သူဟာ သူတို့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတတ်တယ်။ နေမင်းရဲ့ အကြောင်းကို နှုတ်က ထုတ်မပြောပေမယ့် တို့ရင်ထဲ မှာတော့ ရှိနေကြတယ် ဆိုတဲ့ ခွဲနိပါဆောရဲ့ ကဗျာထဲက လိုပဲပေါ့။

သူတို့ နှစ်ယောက်အကြားမှာ အိုင်တွေရင် ခြေဝင်ဆေးတဲ့ ယောက်ဗျားကို ကျိတ်ပြီး လက်စား ချေချင်စိတ်တွေ ပေါ်နေပေမယ့် သူကိုကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ အဲဒီလူကို ကျိတ်ပြီး စောင့်နေတတ် ကြတယ်။ ယောက်ဗျားတွေနဲ့ မတွေ့ရတဲ့ နေရာမှာ သူတို့ ချည်းရှိနေတဲ့ နေရာမျိုးမှာတော့ မိန်းမတွေဟာ အသေးအွှေ့ ကိစ္စတွေ ထိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းတဲ့ အရာတွေ၊ စိတ်ညွစ်စရာတွေထဲမှာ ပြုမေနေတတ်ကြတယ်။

အဲဒီလို အချိန်ကလေးမှာ သူတို့ဟာ အမော့ရဲ့ လက်ကျို့ ရင်ငွေ ကလေးနဲ့ နွေးနေကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို နေတာဟာ ခကာ ငုပ်လျှိုးနေခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာခင်မှာ သူဟာ ပိုလ်ပုံ ပရိသတ်အလယ်မှာ တောက်ထိန်လင်းတဲ့ မီးရောင်တွေ ဝေနေတဲ့ ညည့်ခန်းဆောင်ကို ရောက်မှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကိယ့် ရေချိုးခန်းကလေး ထဲမှာ အေးအေးလူလူ သီချင်း ဆိုချင်ဆိုနိုင်မယ်။

တကယ်တော့ မိန်းမတွေဟာ အကျဉ်းကျခံ နေရတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘာက်များသာ ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှာ ခံနိုင်အောင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖော်မ ကူညီကြတယ်။ ထွက်ပေါက်ရအောင် တတ်နိုင်သမှုံး ကူညီကြတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် တကယ်တော့ သူတို့ အချင်းချင်း မကူညီနိုင်ပါဘူး။ သူတို့ကို ကယ်တင်မယ့် သူဟာ ဖိသတ္တဝါသာ ဖြစ်တယ်။

မိန်းမ တော်တော်များများ အဖို့တော့ လက်ထပ်ပြီးသည့်တိုင် ဖိသတ္တဝါရဲ့ လောကြီးဟာ အရောင်အဝါတော်က်ပြီး နေပါသေးတယ်။ ယောက်ဗျားများကတော့ သူရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ဆုံးရုံး သွားရှာပြီပေါ့။ သူရရှိထားတဲ့ အချိုးအစား နမူနာထဲမှာ ယောက်ဗျားရဲ့ အနှစ်သာရဟာ ကြပြန်း ပျက်စီးပြီး နိမ့်ကျသွားရတယ် ဆိတာ ဒုံး တွေသွားတယ်။

ဒါပေမယ့် ယောက်ဗျားဟာ စကြေဝါး အမှန်တရား ဖြစ်မြော ဖြစ်နေသေးတယ်။ အထွက်အထိပ်ကျတဲ့ အာကာပိုင် ဖြစ်မြေဖြစ်နေ သေးတယ်။။ ယောက်ဗျားဟာ မျက်လုံး မျက်ဆုံး သားရဲ့ ပေါ်စရာ စွန့်စားမှာ ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်မြေဖြစ်နေသေးတယ်။ ယောက်ဗျားဟာ တမလွှန်ဘက်မှာ ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေပြီး ပြသာနာ အားလုံးရဲ့ အဖြော ဖြစ်နေသေးတယ်။

သွားအရှိဆုံး ရန်းဟာ ဒီအုံသွေ့ယ် ဆန်းကြယ်မှုကို ဘယ်တော့မျှ စွန့်လွှတ်ခြင်း မပြုဘဲ သူယောက်ဗျားဆိုတဲ့ သီးသန်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂလ၊ သီးခြားဖြစ်တဲ့ နားခိုရာနဲ့ ပြီးငွေဖွေယ် ကောင်းတဲ့ ပူးပေါင်းမှတ်မှာ အသာကလေး တံခါးပိတ် နေတယ်။ မိန်းမဟာ ထိုင်ယ် ကလေးတည်းက ရှုံးဆောင် လမ်းညွှန်တဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို လိုနေခဲ့တယ်။

သူယောက်ဗျားက အဲဒီ ရှုံးဆောင် လမ်းညွှန်တဲ့အခန်းက ပါဝင်ကပြစ်း ပျက်ကွက် လာခဲ့ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ရှုံးဆောင် လမ်းပြန်တဲ့ အရည်အချင်း ကင်းပဲ လာခဲ့ရင်တော့ မိန်းမဟာ တခြား ယောက်ဗျား တစ်ယောက်ယောက်ဟာ အဖေဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဦးကြီးတို့ ဦးလေးတို့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဆွဲမျိုး နီးစပ်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေ တတ်တယ်။ မိတ်ဆွဲဟောင်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သူတို့ အပေါ်သွားပြီး အားထား မိုးခိုးတတ်တယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် မိန်းမရဲ့ စိတ်ချ ယုံကြည်ခြင်း ခံရသူ မိန်းမကို ရှေ့ဆောင် လမ်းညွှန် နိုင်သူ ယောက်၍တွေထဲမှာ အသက် မွေးဝမ်းကော်င်းအားဖြင့် နှစ်မျိုး ရှိနေကတ်တယ်။ သူတို့ တစ်တွေကတော့ (ဘရင်ရို) ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ ဆရာဝန်တွေပဲ။ (ဘရင်ရို) ဘုန်းကြီးကတော့ သူတို့ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်တဲ့ အတွက် အဖိုးစား မပေးရဘူး။

ဘုရားကော်င်းက ဖွင့်ဟ ဝန်ခံချက်ပေးရာ အဆောင်ဟာ ဝန်ခံချက် ပေးသူရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် မှန်သမျှကို နားထောင်တယ်။ (ဘရင်ရို) ဘုန်းကြီးအဖိုးတော့ သူသိုးတွေကို သုဂ္ဂတ် လမ်းအတိုင်း သွားအောင် ကြီးကြပ်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်မဟုတ်လား။

အမျိုးသမီးတွေက လူမှုရေးကိစ္စ၊ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေမှာ အများအပြား ပါဝင်လာ သည်နှင့် အမျှ (ဘရင်ရို) ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ တာဝန်ဟာလည်း ကြီးသည်ထက်ကြီးလာ တယ်။ လင်ယောက်၍တော်များများဟာ ဒီလိုသူတို့ရဲ့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စမှာ ဘရင်ရို သာသနာက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တဲ့ အတွက် စိတ်ဆိုးကြတယ်။

လင်နဲ့မယား ပေါင်းဖော်တဲ့ နေရာမှာ ဘယ်လို ပြုမှုနေထိုင်ရမယ်။ ကလေးတွေကို ဘယ်လို ပညာ သင်ပေးရမယ်။ လင်ယောက်၍နဲ့ ဆက်ဆံရမယ် ဆိုတာတွေကို (ဘရင်ရို) ဘုန်းကြီးက ဟောပြောသွန်သင် တတ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ယောက်၍ရဲ့ ထံမှာ ဘုရားသခင် တစ်ပါးကို ရှာချင်တဲ့ မိန်းမဟာလည်း မြေကြီးပေါ်မှာ ဘုရား သခင်ကိုယ်စား ရောက်နေသူ (ဘရင်ရိုဘုန်းကြီး) ရှေ့မောက်မှာ ပိတ် ခြန်းဝေစွာ နူးတုပ် ထိုင်ပြီး သူပြောသမျှကို ဘုရားစကားလို့ချဉ်းထင်တော့တာပါပဲ။

ဆရာဝန်ကတော့ မိန်းမကို ကာကွယ်ပေးရတဲ့ အတွက် အခကြားငွေ ယူတယ်။ သိပ်အတဲ့ ရဲတဲ့ မိန်းမမျိုး ဆိုရင်လည်း တံ့ခါးကိုပိတ်ထားပြီး အဝင်မခံဘဲ ထားလိုက်တယ်။ သူဆီကို မိန်းမတွေ လာတွေ ပုံကတော့ တစ်မျိုးပါ။ အလုံဆန္ဒကြီးတဲ့ မိန်းမတွေ အများဆုံး အလိုက် ခံရတဲ့ ယောက်၍တွေထဲမှာ လေးပုံသုံးပုံဟာ ဆရာဝန်တွေဖြစ်ပါတယ်။

ပြဿနာ

ယောက်ရား တစ်ယောက်ရှေ့မှာ မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖွင့်လှစ် ပြဿနာဟာ အဲဒီလို မိန်းမတွေ အဖို့ ပြချင်စိတ်ကို ဖြေဖျောက်တဲ့ နည်းတစ်မျိုးပါပဲ။ ဒီလို မိန်းမမျိုးတွေ အကြောင်းကို စိတ်ပညာရှင် စတိကယ်က သာမကတွေ အများကြီး ပြီး ရေးသွားဖူးပါ တယ်။ အထူးသဖြင့် အပိုကြီးတွေပါပဲ။

သူတို့ဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းကလေးနဲ့ ဆရာဝန်ဆီ ရောက်လာပြီး သူ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ကိုယ်လုံးကို စစ်ဆေးကြည့် ချင်တယ်ဆိုပြီး လာတတ်တယ်။ “ဆေးကုသမူ ခံဖို့” ဘာဖို့ဆိုပြီး မီးယပ်သားဖြား ပါရဂ္ဂတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သွားပြတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဘာကြောင့်ဖောက်ပြားရသလဲ

သူခွန္ာကိုယ် အလုကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ယောက်ဗျား၊ သူစိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ခံစားချက် တွေကို သိသွားတဲ့ ယောက်ဗျားဟာ သူခွန္ာကိုယ် အလုကို စွဲမက် သွားလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူရဲ့ ဝိဘာသုအလုကို နှစ်သက် သဘောကျ သွားလိမ့်မယ်လို့ မိန်းမတွေ ထင်လေ့ရှိတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ တာချို့ မိန်းမတွေ၊ အထူးသဖြင့် စိတ်ရောဂါ တစ်ခုခု၊ ခွန္ာကိုယ် ရောဂါ တစ်ခုခု ရှိတဲ့ မိန်းမတွေဟာ သူတို့ကို ဆရာဝန်တို့ (ဘုရင်ဂျီ) ဘုန်းတော်ကြီးတို့က ချိုစ်နှစ်သက် သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ စိတ်ရောဂါတို့ အနာရောဂါတို့ မရှိတဲ့ သာမန် မိန်းမ ဆိုရင်လည်း သူနဲ့ အဲဒီ ယောက်ဗျားရဲ့ကြားမှာ နှုန်းညွှန်မွေတဲ့ ဆက်သွယ်မှု တစ်မျိုး၊ နောင်ဖွဲ့မှ တစ်မျိုးရှိတယ်လို့ ထင်သွားတတ်ကြတယ်။

အဲဒီမှာတင် အမျိုးသမီးဟာ အဲဒီလူရဲ့စကား၊ အဲဒီလူရဲ့ ညွှန်ကြားချက် တွေကို ကျေကျေနှုန်းပုံပို့ လိုက်နာတော့တာပဲ။ (ရိုက်းဆရာ အတုတို့ ပျောက်စေ ဆရာအတုတို့ ဆေးဆရာ အတုတို့ ပေွင်ဆရာ အတုတို့ကို အထပ်ကြီး ကိုးကွယ် တာမျိုးတွေဟာ အဲဒီလို့ အဖြစ်ကနေ စလာကြတာပါ။)

တာချို့ အနီးမယားများ ကျတော့ ဒီလောက်တင် မကဘဲ ဖောက်လွှာဖောက်ပြန် ဖြစ်လာ ကြတော့တယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ ကိုယ်ယောက်ဗျားကို မညာချင်ဘူး။ သွားမမဲ့ ချင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်ခွန္ာအားဖြင့် မဖောက်ပြန်သည့်တိုင် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး စိတ်ထဲက ဖောက်ပြန် လာကြတော့တာပါပဲ။

ယောက်ဗျားဆိုရင် ကြောက်တတ်တဲ့ အမျိုးပေါက် ကလေးတွေ စိတ်ကူးယဉ်သလို စိတ်ကူးယဉ်ကြ တော့တာပါပဲ။ စိတ်ပညာရှင် စတက်ကယ်က အဲဒီလို့ မိန်းမ အမျိုး

မြှေသန်းတင့်

အစားတွေ အကြောင်းကို တော်တော်များများ ရေးခဲ့ ဖူးပါတယ်။ သူပေးတဲ့ ဥပမာတစ်ခု ဆိုပါစို့။

အဲဒီမှာ အီမံထောင်ရှိ ရှာက်သရေရှိ အမျိုးသမီး တစ်ဦးဟာ အဆိုတော် မင်းသား တစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲက ချစ်နေတယ်။ အဲဒီမှာတင် မင်းသားဆီကို ပန်းစည်းတွေ ပိုပေး တယ်။ စာတွေ ရေးတယ်။ သူ့ဓာတ်ပုံတွေကို ဝယ်သိမ်းတယ်။ သူ့ကို အီပိုမက် မက်ကြည့် တယ်။

ဒါပေမယ့် တွေဖို့ အခွင့်အရေး ကျံလာတဲ့ အခါမှာတော့ အဲဒီ အီမံထောင်ရှင် အမျိုးသမီးဟာ မင်းသားကို သွားပတွေဘူး။ အမျိုးသမီးဟာ အဲဒီ အဆိုတော် မင်းသားကို လူ ကိုယ်တိုင် မလိုချင်ဘူးလေ။ သူ လိုချင်တာက သစ္စရှိတဲ့ အီမံထောင်ရှင်မ အဖြစ်နဲ့ နေရင်း တစ်ဖက်က သူ့ကို အဝေးက ချစ်ရုံချစ်နေတာမျိုး လောက်ကိုပဲ လိုချင်တာ။

တြေား တစ်ယောက် ရှိသားတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးကတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသားကို ချစ်နေတယ်။ သူ့အခန်း တစ်ခန်းလုံးမှာ အဲဒီ ရုပ်ရှင်မင်းသားရဲ့ ပုံတွေကို အပြည့် ချိတ်ထား တယ်။ သူ့ဆီမှာ အဲဒီ ရုပ်ရှင်မင်းသား အကြောင်းကို ရေးထားတဲ့ ဆောင်းပါးတွေ၊ ဝေဖန် ချက်တွေကလည်း ဖိုင်တွဲကြီးတွေနဲ့ အပြည့်ပဲ။ အဲဒီ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကွယ်လွန် သွားတဲ့ အခါမှာ အမျိုးသမီးဟာ သူ့ကိုရည်ရွှေးပြီး တစ်နှစ်လုံးလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့ အထိန်းအမှတ် လုပ်တယ်။

ကတ်လိုက်မင်းသား ဗယ်လင်တို့နဲ့ ကွယ်လွန်တုန်းက အမျိုးသမီးတွေ ဘယ်လောက် မျက်ရည်ကြော့ ကြသလဲဆိုတာ သတိကြ ဦးမှာပေါ့။ အီမံထောင်ရှင် မိန်းမတွေနဲ့ အပျို့မလေးတွေဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသားတို့ ဘာတို့ကို ကိုးကွယ် တတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ အဲဒီ မင်းသားတွေရဲ့ ရုပ်ရည်း အဲဒီ မင်းသားတွေရဲ့ အပြောအဆို၊ အဲဒီမင်းသား

မြိုသန်းတင့်

၏ ဟန်ပန်တွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်ထဲမှာ ပြန်တွေးရင်း သူတို့ အလိုဆန္ဒကို ဖြေဖြောက် တတိကြပါသည်။

ဒါပေမယ့် အီမိန္ဒာတော်ရှင် အမျိုးသမီးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တကယ် အသက်ရှိ နေတဲ့ ယောက်ဗျားတွေလည်း အများတိုးရှိတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ ဖိုမဆန္ဒ ပြည့်ဝသည် ဖြစ်စေ၊ အေးစက်သည် ဖြစ်စေ၊ စိတ်ပျက်ကုန်ခန်း နေသည်ဖြစ်စေ (လုံးဝ ပြည့်စုံတဲ့ အကြောင်းမဲ့ဖြစ်တဲ့၊ သီးသန်ဖြစ်တဲ့၊ ရှားပါးတဲ့ အချစ်မျိုးကို ရရှိပိုင်ဆိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုးမ အပါ) အမျိုးသမီး တော်တော် များများဟာ အဲဒီယောက်ဗျားတွေရဲ့ အထင်ကြီးတာ၊ သဘော ကျတာကို သဘောကျ တန်ဖိုးထားလေ့ ရှိကြတယ်။

လင်ယောက်ဗျားက ခါတိုင်း ကြည့်နေကျအတိုင်း ကြည့်လိုက်တာမျိုးဟာ သူအဖို့ သိပ်မထူးတော့ဘူးလော့၊ သူလိုချင်တာက သူကိုခွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အရှုန်အပါမျိုး လျော့သွား ပြီးလော့၊ သူလိုချင်တာက သူကို လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံး မျိုးတွေကိုပဲ သူတောင့်တ နေတယ်။

သူဟာ သူရဲ့ မေးမိန့် ဖျော့တော့ဘူးတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာတွေကို ပြန်ပြီး အရောင်ချယ်ဖို့ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ သူကိုယ်ပိုင်ဖြစ်တဲ့ ပါးချိုင်ကလေးကို ပြန်ပေါ်လာစေဖို့ သူကိုယ်ပိုင် ဟန်ဖြစ်တဲ့ မျက်တောင်ကလေးတွေ တုန်ရင် လာစေဖို့အတွက် ဆန်းကြယ် လျှို့ဝှက်တဲ့ အကြည့်သစ်ကို လိုချင်နေတယ်။ သူကို နှစ်သက်လိုလားသူ၊ သူကိုချစ်ခင် သူရှိမှ သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း နှစ်သက်စရာ၊ ချစ်စရာ ဖြစ်လာမယ်မဟုတ်လား။

တကယ်လို့ သူဟာ အီမိန္ဒာတော်ရေးမှာ အဆင်ပြေပြီး သာယာနေပါ လျှက်နဲ့ တော်း ယောက်ဗျားတွေရဲ့ အရေးပေးမှာ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုကို လိုလား နေတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ဖိုမ ဆန္ဒကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သူရဲ့ အတွောနကြောင့် လိုလားနေတာ။ သူရဲ့ အတွောက်

မြသန်းတင့်

ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် သူတွေထဲမှာ သူတို့ တစ်တွေကိုလည်း ပါစေခဲင်တဲ့ သဘောပါ။ သူဟာ ခွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိအောင် လုပ်မယ်။ စွဲလမ်းစရာ ကောင်းအောင်နေမယ်။

သူဟာ အပိုမလေး မဟုတ်တော့တဲ့ အတွက် အပိုမလေးတွေလို ရှင်ကြောက်မနေ တော့ဘဲ ရဲရဲတင်းတင်း ဖြစ်လာတယ်။ သူတန်ဖိုးနဲ့ သူ အရှင်အဝါကို ယောက်ားတွေကာ၊ အတည်ပြု ပေးအောင်၊ အသိအမှတ် ပြုလာအောင် လုပ်ပြခဲ့တယ်။

သူဟာ အိမ်က ယောက်ရားအပေါ်မှာ အောင်ပွဲခံပြီးလို့ ယောက်ရားပေါ်မှာ သတ္တာမမဲ့ဘဲ အခြားတစ်ဖက်မှာ တခြား ယောက်ရားတွေရဲ့ စွဲလမ်းမှုကို လိုချင်တယ်။ အဲဒီ ကတော်နည်းဟာ များများလည်း မြတ်စရာမရှိဘူး။ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ရုံးစရာ သိပ်မရှိ လုဘူးလို့ ဘုယ့်ဆတယ်။

အိမ်ထောင်ရှင်မတွေ ယောက်း တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ကြာရည် လေးမြင့်စွာ၊ သို့မဟုတ် အတော်အတန် ရည်ကြာစွာ သစ္စာ စောင့်ကြည့် သိပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဖောက်လွှာ ဖောက်ပြန် လုပ်လာကြတယ် ဆိုရင် ဒါဟာ တော်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ယောက်း အပေါ်မှာ ဒေါသ အမျက်ထားရာက ပေါ်ထွက်လာလို ဖြစ်လျော့ရှိတတ်တယ်။

შიტბუვარი აირითლა: გ აჭი: გ ლანდებარქა: აპერტუა ვაფაშითა გა
ლანდებარქა: კერ ლართა: ცეციტა ათერ ფერს ლაშერი ვა: კორთა მურთ

မြိုသန်းတင့်

ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ။ မိန်းမှာ ကိုယ်ယောက်၍ကို အာခံချင်တဲ့ သဘောကတော့ အမြတ်မီး ကိန်းဝပ် နေတတ်ပါတယ်။

လောကမှာ ယောက်၍ဆိုလို သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိသတဲ့လား။ ယောက်၍ တွေ့မ ပြည့်လို့။ သူကို ကျွန်းခံစွဲ သူကို ယူလာတာ မဟုတ်ဘူး။ သူက သူကိုယ်သူတော့ လူပါးကြီး လူနပ်ကြီးပေါ့။ သူအာတာတွေကို တစ်နေ့မှာ အထုပ် ဖြေပြုလိုက်ပြီးမယ် ဆိုတဲ့ မာန်ကလေးတွေ ရှိနေတတ်တယ်။

မိန်းကလေး ငယ်ငယ်များဟာ တစ်ခါတလေမှာ အမေကို တော်လှန် ပုန်ကန် ချင်လို့ မိဘကို မကော်နပ်လို့၊ မိဘစကားကို တွေ့န်းလှန် ကြည့်ချင်လို့၊ သူမှာလည်း လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဆိုတာကို ပြချင်လို့ ရည်းစား ထားပြတာမျိုးတွေ ရှိသလို၊ အနီးမယား မှာလည်း ကိုယ့်ယောက်၍ကို မကော်နပ်လို့ လက်စား ချချင်လို့ နောက်လူ တစ်ယောက် ထားပြီး အဲဒီ နောက်လူကို အတွင်းရေးမှန်သမျှ ဖွင့်ပြောတာမျိုး၊ ယောက်၍က သူအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် အနိုင်ကျင့်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောတာမျိုးတွေကိုလည်း လုပ်တတ်ပါသေးတယ်။

ဒီအခါမှာ နောက်လူက ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ သူအခန်းကို သူကောင်းစွာ မကပြနိုင်ရင် အဲဒီ မိန်းမယာ စိတ်ပျက်သွားလို့ နောက်လူကို စွန်းစွာပြီး သူယောက်၍ဆိုကိုရင်လည်း ပြန်သွား တတ်တယ်။ သူမှာမဟုတ်ရင်လည်း နောက်ထပ် လူသစ်တစ်ယောက်ကိုရင်လည်း ရှာတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမတွေ နောက်လူရှာတဲ့ အကြောင်းကတော့ အမျက်အား ကြောင့်ထက် သူရဲ့ ယောက်၍ကို စိတ်ပျက်တာကြောင့် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

အိမ်ထောင်သာ ပြုလိုက် ရပေမယ့် အချစ်ကို ရှာမတွေတာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ထင်ခဲ့သလို မဟုတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မှန်းချက်နဲ့ နမ်းထွက်မကိုက် ဖြစ်တာတွေကို တွေ့ရတယ်။ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဒီနည်းအားဖြင့် မိန်းမကို စိတ်ပျက် သွားအောင်လုပ်ခြင်း၊

မြှေသန်းတင့်

လွှတ်လပ်မှုကို ဆုံးရုံးစေခြင်း၊ ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်များကို ပပေါက်အောင် လုပ်ခြင်း စသည် တို့ကြောင့် မိန်းမဟာ ဖောက်ပြားမှူး နယ်ပယ်ထဲကို ရောက်သွားရတယ်။

အပျို့ရှုက်နှင့် ပတ်သက်သော ကဗျာအချို့၊ ဆိုတဲ့ သူရဲ့ တတမ်းတစ်ပုဒ်မှာ တရေးဆရာတိုး မွန်တိန်းက ကျွန်ုပ်တို့သည် မိန်းကလေးများအား ငယ်ရှယ်စဉ် ကတည်းက ပင် အချစ်အတွက် လေ့ကျင့် သင်ကြား ပေးခဲ့ကြ၏။ ငါးတို့၏ ချစ်ခင်စွယ် ကောင်းပုံ၊ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံ၊ အသိပညာ သင်ပုံ၊ စကားပြောဆိုပုံ စသည့် အားလုံးသော သင်ကြားမှ တို့သည် ထိုကိစ္စအတွက်သာ ရေးရှုကြကုန်၏လို ရေးခဲ့ပါတယ်။ အိန်ဂျယ်ကလည်း . . .

“လင်ချစ် မယားချစ်ဟာ မယားရဲ့ စုံစမ်းလိုစိတ်ကို နီးဆွဲပေးတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူရဲ့ အာသာ ဆန္ဒတွေကို ပြေပျောက်အောင် မစွမ်းဆောင် နိုင်ဘူးဆိုရင် မယားဟာ သူရဲ့ ဖို့မ ကိစ္စပညာရေးကို တစ်ပါးသူရဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ သွားရှုပေလိမ့်မယ်။

ဒါမှမဟုတ်လို့ ယောက်ရားက အနီးရဲ့ ဖို့မ ဆန္ဒဖြည့်စွမ်းမှူ လောက်ကိုသာ ပေးနိုင်ပြီး တြေား အရာများဖြစ်တဲ့ အချစ်တို့ ကြိုင်နာမှတု့၊ ယုယူမှတု့ကို မပေ့နိုင်ရင် အနီးဟာ တြေား ယောက်ရားတွေနဲ့လည်း ဖို့မကိစ္စ ဖြည့်စွမ်းမှုကို ရှာကြုံ လာပေလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ် လို့လည်း ဆိုတော့ ဒီလို ပျော်ရွင်မှုမျိုး ဖို့မ ဆန္ဒဖြည့်စွမ်း မှုမျိုးကတော့ လူတိုင်းနဲ့ ရနိုင်ပေတာကိုး” လို့ ဆိုခဲ့ ပါတယ်။

မျှောက်မထားခြင်း

လူကျင့်ဝတ် တရားတွေက လင်ပယ်နေတဲ့ ကံစွဲကို ရှုတ်ချကြတယ်။ ဘူးအား စာပေတွေ ထဲမှာ လင်ယောက်ရှားရဲ့ အခန်းကဏ္ဍနဲ့ ပတ်သက်လို့ အကြီးအကျယ် အလေးပေး ဖော်ပြ ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လင် ယောက်ရှားဟာ လူအဖွဲ့ အစည်းရဲ့ အမြင် (တစ်နည်း ပြောရရင် အခြား ယောက်ရှားတွေရဲ့ အမြင်) မှာ သူ ပြိုင်ဘက် (နေ့နဲ့ ဖောက်ပြားသူ) ထက် တရားဝင် အခွင့်အရေး ရှိတဲ့အတွက် သူ့ကို ကာကွယ်ရမယ်၊ ထုံးတမ်း စဉ်လာ သက်သက်ကြောင့် သူ့ဘက်က လိုက်ရမယ် ဆိုတာကတော့ သိပ် အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုဘူးလို့ ထင်တယ်။

ယောက်ရှား တစ်ယောက်ကို လင်ကောင်း တစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ် ဆုံးဖြတ် ချင်ရင် လူအဖွဲ့အစည်းရဲ့ ပျက်စီးနဲ့ချည်း ကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အခိုက်အားဖြင့် ဇနီးမယား အမြင်မှာ အရှပ်ဆိုးနေတဲ့ အချက်ကြီး နှစ်ချက်ကို သွားတွေတယ်။ ပထမ အချက်ကတော့ သူ ယောက်ရှားဟာ သူရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို အဆုံးသတ်စေခဲ့သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

အစဉ်အလာ အပျိုစင်မှာ စွဲနေတဲ့ အစွဲကြီး တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ တစ်ပြိုင်နှက် တည်းမှာ သူဟာ သူ့ကို လင်ယောက်ရှား (သတို့သား)က ကျူးကျော် ဖောက်ဖျက် ရုံသာ ဖောက်ဖျက်ပြီး လေးစားခြင်း မရှိတော့ဘူး ဆုံးရင် အပျိုစင် (သတို့သား + ဇနီးမယား)ဟာ သူ့ယောက်ရှားကို အထင်သေး သွားတော့တာပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့သာလျှင် ဇနီးမယာ လင်ယောက်ရှားရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အေးစက် နေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အငယ်နဲ့ကျတော့ ဒီလို့ မဟုတ်တော့ဘူး။ အငယ်ဟာ သူရဲ့ ပန်းပန်းပန်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို အပျိုရေး ပျက်ယွင်းအောင် လုပ်ခဲ့သူလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ ကျတော့ ပိုပြီး ပွင့်လင်းလာတယ်။ ပိုပြီးနွေးထွေးလာတယ်။

မြှေသန်းတင့်

မင်္ဂလာညီးညာ တုန်းကလို ရိုးစင်း ရင်ဖို့ ရတာတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ စိတ်ကူးထဲက အချစ်နဲ့ သွေးသားက တောင့်တမှု စိတ်ကူးယဉ် ခံစားချက်နဲ့ ဖို့မဆက်ဆံရေးခံစားချက်တို့ ကြားမှာ ရှုပ်ထွေး ငဲ့ကွက် နေတာမျိုးလည်း မရှိတော့ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အငယ်ထားပြီ ဆိုကတည်းက ထားချင်လိုကို ထားတာ။

ယောက်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်လို့ အရှပ်ဆိုးတယ်လို့ သူထင်နေတဲ့ နောက်တစ်ချက်ရှိသေးတယ်။ မိန်းမဟာ အဲဒီယောက်ဗျားကို ရလာတာဟာ သူရွေးချယ်မှုနဲ့ ရလာတာမဟုတ်ဘဲ သေးက အောင်သွယ်လို့ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိဘက ပေးစားလို့ ဖြစ်ဖြစ် ယူလာခဲ့ရတာ။ နောက်ဆုံးပိတ်မှာ မတတ်သာလို့ ယူလာခဲ့ရတာ။

ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ တကယ်သူချစ်လို့ သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပြီး ယူလာတယ် ဆိုရင်လည်း မိန်းမဟာ သူကို အိမ်ညီးနတ် အဖြစ်၊ အရှင်သခင် အဖြစ် (သိစိတ် ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည် ဖြစ်စေ) သဘောထား နေရတဲ့အတွက် သူစိတ်ထဲမှာ သိပ်ဘဝင် မကျချင်ဘူး။ သူတို့ ဆက်ဆံရေးဟာ အများအာဖြင့် ဝတ်ကျေတန်းကျေ ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်။

မိန်းမကလည်း ဒါဟာ ကိုယ့်ဝတ္ထားဆိုပြီး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မိန်းမရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူယောက်ဗျားဟာ အများအားဖြင့် မင်းဆိုးကြီးတစ်ပါး၊ ပေဒသရာဇ်ကြီး တစ်ညီးလို့ ခံစားလာရ တတ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရနေတဲ့ ဆက်ဆံရေးကြောင့် ပင်လျှင် မိန်းမမှာ အငယ်ထားဖို့ စိတ်ကူးတွေ ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်တယ်။

မိန်းမ တစ်ယောက်အဖို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဟာ တာဝန်ဝတ္ထားဟာ အငယ်ထားခြင်းဟာ အဖျော်ကိစ္စား။ အငယ်က တောင်းဆိုတဲ့အခါမှာ မိန်းမဟာလည်း အလျော့ပေးလိုက်ရ တော့တယ်။ အနည်းဆုံး အငယ်ရဲ့ အချစ်ကို မရသည်တိုင် ရမွှက်ဆန္ဒကိုတော့ရမှာကိုး။

မြှေသန်းတင့်

ဒီမှာတင် သူတိန္ဒစ်ပီးဟာ တည်ရှိခဲ့ ဥပဒေနဲ့ ထုံးတမ်းဓလေ့ကို ကျော်ဖြတ် လာခဲ့ကြတော့ တာပါပဲ။ အငယ်အနိုဂုက်လည်း အကြောင်း မဟုတ်ဘူးလေ။ သူမှာ သူနေ့စဉ်လုပ်ငန်းကို ဘာမှာ မထိနိုက်ဘူး။ သူ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း (လူမသိတဲ့ အတွက်) ထိနိုက်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ ဘာတာဝန်ကို မျှလည်း မယူရဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း အတူ နေစရာမလိုဘူး။

အလားတူပဲ... မိန်းမဟာ အငယ်နဲ့ တွေ့ရတဲ့အတွက် သူရဲ့ တွေ့ရိုးတွေ့စဉ် ဘဝနဲ့ရတယ်။ သူကိုယ်သူတောင် တြေားမိန်းမ တစ်ယောက်လို့ ထင်လာတယ်။ အချို့သော မိန်းမများ ဖောက်ပြား ကြတာဟာ အဲဒီလို အသစ်အဆန်းတွေမှာ ပျော်မွေ့သွားလို့ သူတို့လက်ရှိ အိမ်ထောင်ရေးကို ဤးငွေနေတုန်းမှာ အသစ်အဆန်းကို တွေ့သွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အငယ်နဲ့ ကွဲသွားကြတဲ့ အခါမှာ သူတို့ဟာ စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားပြီးဘဝမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်ကျန် ရစ်ခဲ့ ကြတော့တာပါပဲ။ စိတ်ပညာရှင် ဂျင်းနက်က မိန်းမတွေဘကြောင့် အငယ်ထားကြလဲ ဆိတာနဲ့ ကတ်သက်လို့ ဒီလို ရေးဖူးပါတယ်။

အသက် သုံးဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိ အချိုးသမီး တစ်ယောက်မှာ သူနှင့်အတူ ဝါးနှစ်ခန်း အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်က စွန်းပစ် သွားခဲ့သဖြင့် သူဘဝတွင် မည်မျှ ထိနိုက် ခဲ့ရကြောင်းကို ရေးဖူးပါသည်။ အသက် သုံးဆယ့်တစ်နှစ်ရှိ အေားမိန်းမ တစ်ယောက်ကမူ အငယ်၏ စွန်းပစ်ခြင်းကို ခဲ့ခဲ့ရသဖြင့် စိတ္တဇ် ရောဂါပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူသည် သူအိမ်ထောင်ရေးကို ဤးငွေကြောင်း၊ သူယောက်ဗျားသည် ဘာမှာ မသိကြောင်း၊ သူကို အုံဉာဏ်စိုး မလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ အသိဉာဏ်ကလည်း ခေါင်းပါးလေကြောင်း၊ ရဲရှင့်သူ၊ ဝေနညာက် ကောင်းသူ၊ ဆုံးဖြတ်စရာရှိရှုံးမြှင့်မြှင့် ဆုံးဖြတ် တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူကို သဘောကျကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည် လို့ရေးခဲ့ပါတယ်။

မြိုင်နိုင်းတင့်

တရာ့။မိန်းမတွေ ရှိသေးတယ်။ သူတို့ကတော့ အဲဒီလို အငယ်ထားရမှာ သိပ်ကို
ပျော်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် မမှုသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အတန်ကြာလို့ သူအငယ်က
ပျော်ရွင်မှုကို မပေးနိုင်တော့ရင်၊ ဒါမှုမဟုတ် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လိပ်ပြာမလုံ
ဖြစ်ပြီး အပေးအယူ မညီမျှကြတော့ဘူး ဆိုရင် နောင်တရာ စိတ်ပျက်ပြီး သူကိုယ်သူရော၊
အငယ်ကိုရော စက်ဆုပ် လာတတ်တော့တယ်။

ဒီတင် သူဟာ နောက်အငယ် တစ်ယောက်ကိုရှာ။ သူနဲ့ အဆင်မပြေ
နောက်အငယ် တစ်ယောက်ကို ရှာ။ သူနဲ့လည်း အဆင်မပြေ ဖြစ်ပြီး လွင့်သွား ရတော့
တာပါပဲ။ တရာ့။ မိန်းမများ ကျတော့လည်း ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေနဲ့။ ဒီတန်းမှာ
အငယ်နဲ့ တွေ့ပြီး အဲဒီအငယ်ဟာ သူနဲ့ စိတ်ဆန္တ ကိုက်ညီသူ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူနဲ့ပဲ
တစ်သက်လုံး စွဲမြဲ သွားတာတွေ့လည်း ရှိပါတယ်။ သူယောက်းနဲ့ မတူတဲ့ စိတ်နေ
သဘောထား ရှိတဲ့အတွက် အဲဒီ သဘောထား မျိုးကိုပဲ နှစ်သက် သွားတာမျိုးတွေ ရှိတတ်
ပါတယ်။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ သူမိသားစု လက်ထဲက သူကို ကယ်တင်မယ့်သူ
တစ်ဦးကို မျှော်လင့်လေ့ ရှိသလို အနီးမယားဟာလည်း သူကို အိမ်ထောင်ရေး ထမ်းပိုး
ကြားအောက်က ဆွဲထုတ်သွားမယ့် အငယ် တစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်တတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖြစ်တတ်တာက အငယ်ဟာ နောင်မှာ တဖြည့်းဖြည့်း သွေးအေးသွားပြီး
သူကိုယ်တိုင်က လက်ထပ်ယူနိုးလည်း ပြောရော ရှောင်ထွက် သွားတတ် တာမျိုးတွေ
ရှိတယ်။ ဒီအခါမှာ သူတို့ ဆက်ဆံရေးဟာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီး အမှန်းနဲ့ အပြီးဖွဲ့ တတ်တဲ့
အဖြစ်ကို ရောက်သွား တတ်ကြပြန်တယ်။

ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ခိုင်မာ သွားပြီ ဆိုရင်လည်း
သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး သဘောကို ဆောင်လာ ကြပြန်တယ်။

ပြသန်းတင့်

အိမ်ထောင်ရေး သဘောကို ဆောင်လာတာနဲ့ သူတို့နှစ်ဦးမှာ အိမ်ထောင်ရေးမှာ တွေ့တတ်တဲ့ ပြသနာနဲ့ နောက်တစ်ခါ ပြန်ပြီး ကြံကြ ရပြန်ပါတယ်။

စိတ်ညှစ်ရတာ၊ မနာလို ဝန်တိဖြစ်ရတာ၊ စိတ်ကောက်ရတာ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လျဉ်းစား ရတာမျိုးတွေ ရှိလာပြန်ပါတယ်။ ဒီမှာတင် မိန်းမဟာ အဲဒီ အနောင် အဖွဲ့က လွှတ်အောင် နောက်တစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးမြှုပြန်ပါတယ်။

ဖောက်ပြားမှုဟာ အခြေခံအနေနဲ့ ထုံးစံ ပလေ့တွေအာရ အမျိုးမျိုး ကွွားကြပါ တယ်။ ခုခေတ် ယဉ်ကျေးမှု မှာတော့ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြားမှုဟာ ယောက်ဗျားထက် မိန်းမမှာ ပိုပြီး အပြစ်ကြီး လေးသလို ဖြစ်နေတယ်။ ခုယဉ်ကျေးမှုမှာ အဖ အပိုစိုးတဲ့ အစဉ် အလာတွေက ထုန်းထည်နဲ့ ကျွန်းနေသေးတော့ ယောက်ဗျား ဖောက်ပြားတာထက် မိန်းမ ဖောက်ပြားတာက ပိုလို အပြစ်ကြီးသလို ဖြစ်နေတယ်။

မကောင်းမှု ခုစရိတ်ကို အကဲဖြတ်ရာတွင် အလွန် မသီမှုသော အကဲဖြတ်ချက် ပေတကား၊ ကျွန်းပို့သည် ကျွန်းပို့၏ မကောင်းမှု ခုစရိတ်များကို စဉ်းစား ချင့်ချိန်ရာတွင် သဘာဝအတိုင်း အကဲဖြတ်ခြင်း မပြုဘဲ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားကို ကြည့်၍ အကဲဖြတ်တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ခုစရိတ် ကျွေးလွန်ခြင်း အတူတူ မိန်းမ၏ ဖောက်ပြားမှာက ယောက်ဗျား၏ ဖောက်ပြားမှုထက် ပိုစိုးသည်ဟု ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ တစ်ဖက်သတ် မြင်ကြသဖြင့် မိန်းမက ကျွေးလွန်သည့် အခါတွင် သဘာဝက တောင်းဆို သည်ထက် ပို၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆုံးဖြတ် နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မြှေသန်းတင့်

ဖောက်ပြားရသည့် အကြောင်းထက် ဖောက်ပြားမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသည့် ရလာအိကိ ကြည့်၍ ပြင်းထန်စွာ ဆုံးဖြတ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်လို့ မွန်တိန်းက ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဒါဖြင့်ရင် မိန်းမရဲ့ ဖောက်ပြားမှု အပေါ်မှာ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဆုံးဖြတ် နေကြပါသလဲ။

မိန်းမက ဖောက်ပြားလိုက်တာနဲ့ မိသားစုထဲမှာ လူစိမ့်းတစ်ယောက် ကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ။ ဒီတော့မိန်းမမှာ ချုပ်တည်း ထားရ တာတွေ များတယ်။ မိန်းမဟာ လင်သား အပျော်အပါးလိုက်တာ တွေကို မဖြင်ယောင် ပြနေ ရတယ်။ သူကိုယ်တိုင် ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်ဘူးဆုံးပြီး သတိနဲ့ အမြှေနေရတယ်။

ဒါတင်မကဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအစိုင်းရဲ့ အထင်သေးမှုကို မခံရ သော်လည်း ဂရုစိုက် နေရတယ်။ မိန်းမဟာ ယောက်ကျားရဲ့ အပေါ်မှာ ရှိနိုင်ရသူ၏ ယောက်ကျားဟာ အရှင်သခင် မိန်းမဟာ ကျေးကျွန်း၊ ယောက်ကျားပိုင် ပစ္စည်းဆိုတဲ့ အစဉ်အလာ အယူအဆ တွေကြောင့် မိန်းမရဲ့ ဖောက်ပြားမှုဟာ ယောက်ကျားရဲ့ ဖောက်ပြားမှုထက် ပိုပြီး ဆုံးတယ်လို့ သတ်မှတ်ခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းမတို့နဲ့သာ သက်ဆိုင်တဲ့ အာဝါဘိက တရားတွေက လွတ်ပြောတ်ခြင်းမရှိဘဲ ချဉ်ဖော်ခံထားရတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မိန်းမတစ်ဦးချင်းရဲ့ ဘဝအထွေပွဲတို့ကတော့ အိုဝေးဆိုင်ရာတို့ရဲ့ ကန့်းသတ်ချုပ်ချယ်မှာက အထိက်အလေ့က် လွတ်ပြောက်နိုင်ပေမယ့် မိန်းမရဲ့ အိုဝေးဆိုင်ရာ ကံကြမ္ဗာမျဉ်းကျွေးဟာ ယောက်ရားတို့ရဲ့ အိုဝေးဆိုင်ရာ ကံကြမ္ဗာမျဉ်းကျွေးထက် ပိုပြီး အကွဲ့အကောက်များတယ်။ အတက်အကျများတယ်။ အဖြတ်အတောက်များတယ်။

မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ သဘာဝက အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြား တစ်ခုကနေ တစ်ခုကို ပြောင်းတဲ့အခါ အဆင့် တစ်ဆင့်ကနေ နောက်တစ်ဆင့်ကို ကူးပြောင်းတဲ့ အခါ မှာတော့ အန္တရာယ် ဖြစ်လောက်အောင်ကို ရတ်ခြည်း နိုင်လှပါသည်။ ပြောင်းလဲပုံဟာ ကြီးမားလှပါတယ်။ ဒီအချက်ကို သူတို့ရဲ့ အကြပ်အတည်း ကာလဂို့ ခေါ်နိုင်တဲ့ အပျို့ဖော် ဝင်စအချိန်၊ ဖို့မ ဆက်ဆံရေးနယ်ကို ဝင်စအချိန်နဲ့ သွေးဆုံးချိန်တို့မှာ သိပ်ကို သိသာ ထင်ရှားပါတယ်။

ဒီ အကြပ်အတည်းများဟာ ယောက်ရားတွေ တွေကြံ့ရတဲ့ အကျပ်အတည်း တွေထက် ကြီးမားပြီး အဆုံးအဖြတ် အခန်းက ပါတတ်ပါတယ်။ တော်းကို မကြည့်နဲ့လော့ ယောက်ရားများ အိုပြီဆိုရင် တဖြည့်ဖြည်း မသိမသာ အိုသွားရုပံ့ပဲ။ မိန်းမတွေမှာတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ သူမှာရှိရတဲ့ မိန်းမ အရည်အခင်းတစ်ခု ရှုတ်တရက် ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ် သွားတာ။

သွေးဆုံးချိန်မှာ သူမဟာ ဘာအသက်ကြီး သေးလို့လဲ။ နှင့်ယုံ့ချက် အားဖြင့် ကြည့်ရင် ပိုင်ယောက်လိုပဲ။ ဒီပေမယ့် သူမှာ သန္တဆောင်နိုင်စွဲ၏

မြို့သန်းတင့်

မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့အတူ သူမှာ အနာဂတ် ပျောက်သွားရတော့တယ်။ အနာဂတ်မရှိဘဲ သူအသက်ကြီး ဘဝရဲ့ တစ်ဝက်ကို ဒီအတိုင်း နေသွားရတော့မယ်။

အန္တရာယ်များတဲ့ အရွယ်လို့ ပြောရတာဟာ တဗြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သူရဲ့ ကိုယ်အကို အစိတ်အပိုင်း ဆိုင်ရာတွေမှာ အနောင့်အယူက်တွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်မှတွေ ပေါ်ပေါက် လာလို့ ပြောရတာ။ ပေါ်လာပုံကာလည်း အထူးသဖြင့် အိမ်မှူ တာဝန်ဖြစ်စေ ပြင်ပ တာဝန်ဖြစ်စေ ပင်ပင်းပန်းပန်း လုပ်ရတဲ့ မိန်းများဟာ လစဉ်ကိစ္စ ပျောက်ကွယ် သွားတာကို သက်ပြင်းချုပြီး ဝမ်းသာနိုင်ကြတယ်။

လယ်သူမ၊ ဒါမှုမဟုတ် အလုပ်သမဟာ အမြဲတမ်းလိုလို ကိုယ်ဝန်ရှိမှာကို စိုးရိမိ နေကြ ရတယ်။ နောက်ဆုံး ကိုယ်ဝန် မရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ သိလာရတဲ့ အခါမှာ သူတို့ တော်တော် ပျော်သွားကြတယ်။

ဒီနောက်ဆုံးပိတ် ဆုတ်ခွာချိန် (သွေးဆုံးချိန်) မတိုင်မီ တုန်းကတော့ မိန်းမဟာ အိုမှာကို ကြောက်တယ်။ ရင့်ကျက်တဲ့ ယောက်ဗျားဟာ အချစ်ထက် အရေးကြီးတဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ ပါဝင်နေတတ်တယ်။ အချစ်တို့ ဖို့မ ဆက်ဆံရေးကိစ္စ တို့ကို ပေါ်လောက် ထက်သန်မှု မရှိတော့ဘူး။

ပြီးတော့ ယောက်ဗျားက အိုလာတယ် ဆိုပေမယ့် သူမှာ မိန်းမတွေလို့ ကြီးကျယ်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေ မရှိလှုဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သူမှာက်နာသွေ့ပြင်နဲ့ သူခန္ဓာကိုယ်က ပြောင်းလဲမှုဟာလည်း ခွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ အသွေ့အပြင်ကို မဖျက်ဆီးနိုင်သေးဘူး။ မိန်းမကတော့ အသက် သုံးဆယ့်ဝါးလောက် ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ ပေါ်လောက သို့သို့ ရှုက်ရှုက်၊ ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ် နေခဲ့ရတာတွေ၊ ထို့ကိုယ်က ရှုခဲ့တဲ့ အနုစိတ်တွေဟာ ပျောက်ကွယ် သွားပြီး ဖို့မ ဆန္ဒ် အပြင်းထန်ဆုံးလို့ ဆိုရမယ်ထင်တယ်။

မြှသန်းတင့်

သူ့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဖို့မ ဆက်ဆံရေး ဆိုင်ရာ တန်ဖိုးတွေကို ပုံအော လောင်းတဲ့ အချိန်ဟာလည်း ဒီအချိန်ပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ယောက်ဗျားကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်ဖို့ ကိုယ့် ယောက်ဗျား တွေ့ဗျားကို စိတ်လည် မသွားစေဖို့အတွက် ကိုယ်ကိုယ်ကို ဆွဲဆောင်မှု ရှိအောင် လုပ်ဖို့ လိုလာတယ်။

ကိုယ့်ယောက်ဗျားကို ဆွဲဆောင်မှု မရှိတော့မှာ၊ မလွှမ်းမိုး နိုင်တော့မှာကို သူ သိပ်ကြောက်တယ်။ ဖိုးရိမ်တယ်။ ကိုယ့်ယောက်ဗျားကို ဆွဲဆောင်မှု မရှိတော့ရင်၊ လွှမ်းမိုးခြင်း မပြုနိုင်တော့ရင် ဘယ်လိုများ ဖြစ်မလဲလို့ သူတွေးပြီး ဖိုးရိမ်နေတယ်။

တစ်ခါတုန်းက သူတို့ ယူဆခဲ့ရတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အလု ယိုယွင်း ပျက်စီးစ ပြုလာတာကို ဒီအတိုင်း အလျော့ပေး နေရ တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ဘယ် အလျော့ပေးနိုင် မတုံး။ ဒီတော့ သူ ဘာလုပ်သလဲ။ သူတိုက်ပွဲ တစ်ပွဲကို တိုက်ရ တာပေါ့။ ဆံပင် ဖြူလာရင် ဆံပင်ဆိုးမယ်။ အသားအလု ဆီတွေကို လိမ်းမယ်။ ပလတ်စစတစ် ခွွဲစိတ်မှု လုပ်မယ်။ အမျိုးမျိုးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေဟာ ခကာပါပဲ။ ယာယိုပါပဲ။ သေဆုံးနေတဲ့ နှန်ယ် ပျို့မြှင့်မှုကို နည်းနည်းကြောအောင် အချိန်ရွှေ့ ထားနိုင်တာ တစ်ခုပါပဲ။ အနည်းဆုံး ကိုယ့်မှန်ကိုယ် ပြန်လိမ်ညာ နိုင်ရုံလောက်ပါပဲ။

ငယ်ငယ်တုန်းက အလုဂ္ဂက် ကိုးခဲ့သူ၊ နှန်ယ် ပျို့ချယ်မှုကို ကြည့်ပြီး ပိတ်ဖြစ်ခဲ့ သူဟာ ကြီးလာတဲ့ အခါမှာ ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲ လိမ့်မယ်၊ ပိုပြီး စိတ်ခုကွဲ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ တာချို့က ထင်ကောင်းထင်ကြမယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ့်အလုကိုယ် ပြန်ပြီး ယစ်မှုးတဲ့ နာစစ် ဆင်းအီဟာ သူကိုယ်သူ သိပ်သတိ ထားလွန်း၊ ရရှိက် လွန်းနေတော့ မရောင်မလွှဲသာ တွေ့ရမယ့် အလု ပျက်ယွင်းမှုကို ကြိတင် မမြင်ခဲ့ဘူး။ ဆုတ်ခွာဖို့လည်း အဆင်သင့်ပြင် မထားခဲ့မိဘူး။ ဒီတော့ သူ့ဆီက

မြိုသန်းတင့်

မိန်းမတို့ရဲ့ အရည်အခင်းတွေ (ရာသီပန်း ပွင့်တာ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တာ) စသည်တို့
ပျောက်ကွယ် သွားတဲ့အခါမှာ စိတ်တော့ ဆင်းရဲရတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် သိပ်တော့ တအုံတဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။ မကြာခင်မှာ နေသား ကျသွား
တတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မွေးနေတဲ့သူ၊ မိသားစုကို သိပ်ဦးစား ပေးတဲ့သူ၊ အနစ်နာ
ခံရတဲ့ သူကတော့ အဲဒြောင်းအလဲကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ ဟင်...
ငါဘဝမှာ ပျော်ချိန်ပါးချိန်ရယ်လို့တောင် မရှိလိုက်ပါ ကလားဆိုပြီး သူကိုယ်သူ ပြန်စဉ်းစား
လာတတ် ပါတယ်။

သူဟာ အရင်ကန္ဒမတူ၊ ရှတ်တရက် မူပြောင်းသွားတဲ့အတွက် အားလုံးက သူကို
ကြည့်ပြီး အုံအားသင့် နေကြတယ်။ သူဘဝ စာရင်းစာအုပ်ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ သူကချည်း
ပေးခဲ့ရပြီး ရခဲ့တာက နည်းနေတယ်။ အဝင်ကနည်းပြီး အတွက်က များနေတယ်။
သူလက်ကျို့ စာရင်းထဲမှာ သူအတွက် နည်းနည်းလေးပဲ ကျွန်းတော့တယ်။ ဘဝမှာ
သူအတွက် ကွက်လပ်ကလေး နည်းနည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျိုးသွားပြီ။

တိုတောင်းပြီး စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတဲ့ သူအဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါမှာ
မိန်းမဟာ အလုမ်းမမိ နိုင်သေးတဲ့ အနာဂတ်ကို ဝင်ရာ တံခါးပေါက်ကို ရောက်နေခဲ့တုန်းက
ဖြေးကောင်ပေါက်မ ကလေး၊ အပျို့ဖော်ဝင်စ ကောင်မလေး တစ်ယောက် အသွင်မျိုး၊
အမူအရာ မျိုးကို ပြန်ဆောင်လာခဲ့တယ်။

မြေးတို့ရဲ့ အသွားဖြစ်၊ သားကြီး သမီးကြီးတွေရဲ့ အမေဖြစ်၊ တဖြည့်းဖြည့်းနဲ့
အလုတွေ၊ တင့်တယ်မှုတွေ၊ အသရော့ဗြို့နွှေး စပြောနေတဲ့ ဆင်းရဲ ခေါင်းပါးလှတဲ့ သူဘဝကို
သူရဲ့၊ ဝေဝါးပြီး ပိုပိုပြင်ပြင် မရှိတဲ့ မိန်းမကတိနဲ့ နှိုင်းယဉ် စဉ်းစားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
နှစ်သိမ့်တယ်။ မိန်းမဆိုတာ ကံကြမှာရဲ့ လက်မှာ ဝက္ခက်အပ်ခဲ့ရပြီး ထားရာနေစေရာသွား
နေခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။

မြိုသန်းတင့်

ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ဘဝဟာ အခွင့်အရေးတွေ လုပ္ပါခဲ့ရတဲ့ ဘဝ။ လိမ်ညာ ခံခဲ့ရတဲ့ ဘဝ၊ နပိုမှုကနေ ရင့်ရော်မှုကို မသိဘဲနဲ့ ရောက်သွားရတဲ့ ဘဝလို့ သူကိုယ်သူ ပြန်ထင် လာတယ်။ သူလင်ယောက်၍၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူအပေါင်းအဖော် တွေဟာ သူနဲ့ ထိုက်တန်ခြင်း မရှိတော့ဘူး။

သူတို့ဟာ သူကို နားလည် ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူးလို့ သူထင်လာတယ်။ ဒီမှာတင် မိန်းမဟာ သူထက်သာတယ်။ သူထက်တော်တယ်လို့ ထင်တဲ့ အသိက်အဝန်း ကနေ ဆုတ်ခွာ လာခဲ့ တော့တာပဲ။ သူမဟာ သူနှင့်သားတဲ့မှာ သိမ်းထားတဲ့ လို့။ ဂုဏ်ချက်နဲ့ အတူ သူဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း အထိုးကျန်နေ တော့တာပဲ။

တကယ်လို့ သူမှာ စိတ်ချရတဲ့ တိုးတိုးဖော် တစ်ယောက် ရလာရင်လည်း သူ ခံစားချက် တွေကို ရင့်ဖွဲ့တယ်။ စကားတွေ ပြောတယ်။ နေ့စဉ်ညတိုင် သူအမှားတွေ၊ သူနာင်တ တွေကို ပြန်သုံးသပ်တယ်။ မိန်းမငယ် ကလေး တစ်ယောက်ဟာ သူအနာဂတ် ဘယ်လိုများ ရှိလေမလဲလို့ တွေးတောသလို သူလည်းပဲ သူအတိတ်ဟာ ဘယ်လိုများ ရှိခဲ့ မလဲလို့ ပြန်စဉ်းစားတယ်။

ဆုံးရုံးခဲ့ရတဲ့ သူအခွင့် အလမ်းတွေကို ပြန်နှုဖြော နေမိပြီး စိတ်ကူးယဉ် ကတ်လမ်း တွေကို ပြန်ပြောင်း တည်ဆောက် ကြည့်တယ်။ စိတ်ကု ဆရာဝန်မ ဟယ်လင်းချိက်ရှုက အလို မတူဘဲနဲ့ အိမ်ထောင် ပြခဲ့ရပြီး နောက်မှာ အိမ်ထောင်ပျက်သွား ရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။

အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ် ရောက်တော့ အဲဒီမိန်းမဟာ သူ့ပထမ အိမ်ထောင်ကို ပြန်စဉ်းစား မိရာက သူမှားလေခြင်းလို့ နောင်တရပြီး စိတ်ဓာတ် ကျနေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ စိတ်ကျ ရောဂါးကြောင့် သူဟာ စိတ်ကု ဆရာဝန်ဆီကို ရောက်လာခဲ့တာတဲ့။

ပြဿနာ

အခါအရွယ်မှာ ကလေးသဝနဲ့ အဂျိုဘော်ဝင်စက စိုးရိမ် သောကတွေဟာ ပြန်ပေါ်လာတတ်တယ်။ မိန်းမဟာ အဲဒီ ယောက်စဉ်က အကြောင်းတွေကို ချည်းပဲ ပြန်ပြန် တွေးနေတတ်တယ်။ မိဘတွေ အကြောင်း ညီအစ်ကို ဟောန်မတွေ အကြောင်း ပြန်တွေး နေတတ်တယ်။ အကြောကြီး အိပ်ပျော်နေရာ ကနေ ပြန်နိုးလာသလို ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ စိတ်ညွစ်ပြီး အားငယ်နေတတ်တယ်။

ဒါပေမယ့် မကြာခကာ ဆိုသလိုပဲ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတဲ့ သူ့ဘဝကို ပြန်ရရှိ ကြိုးစားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီအခါမှာ သူဟာ သူစိတ်ညွစ်တာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျတာတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားပြီး သူကိုယ်သူ ဘာမှ မဖြစ်လေဟနဲ့ စိတ်မညွစ်လေဟနဲ့ နောင်တမဖြစ်လေဟနဲ့ အပူရပ်ကို ဟန်လုပ်ပြီး ဖုံးတတ်ပါတယ်။

အသက်ကလည်းကြီး ရင်ကျက်မှုကလည်းရတော့ ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ဘယ် အရှုံးပေး နိုင်မလဲ။ သူဟာ အရွယ်တင်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ နှန်ယ် ဖို့မြစ်တဲ့ ရပ်သွေ့ကို ဆောင်နိုင်တယ်။ စွဲမက်အောင် လုပ်နိုင်တယ်လို့ သူထင်နေတယ်။ သူဟာ ထောင်ပေါ်တန်းကလို ပြန်ပြီး လှုပ်ရှားနိုင်သေးတယ်လို့ ထင်နေတယ်။

ဒီတင် သူဟာ သနားစရာကောင်းတဲ့ ရေးကြိုး သုတေပြန်နှင့် အချိန်နဲ့ ပုံသန်းမှာ ကို နောက်ပြန် လှည့်ဖို့ ကြိုးစား လာခဲ့တယ်။ သားသမီး မွေးဖားတဲ့ မိန်းမမျိုး ဆိုရင်လည်း သူဟာ ကလေး တစ်ယောက်ကိုတော့ နောက်ထပ် မွေးနိုင် သေးတယ်လို့ ပြောလာတယ်။ သူ့ဘဝကို ပြန်လည်ရှင်သန်ဖို့ အတင်းကြိုးစားလာတယ်။

ပံပံပံ မိန်းမမျိုးဆိုရင်လည်း အသက်ကြိုးမှ ဝက်သက်ပေါက်ဖို့ ကြိုးစားလာတယ်။ အချိန်ရဲ့ ပုံသန်းမှာ သူတို့ဆီကို ရောက်မလာဘူး။ အရာဟာ သူတို့ကို လက်ဖားနဲ့မှ မတို့သေးဘူး။ ထောင်ပေါ်တန်းကလို နပို့ပြီး အရွယ်တင် နေတုန်းပဲလို့ တွေး

သူတွေက ထင်လာအောင် လုပ်ပြကြတယ်။ ဘယ်လို လုပ်ပြသလဲ။ ငယ်အောင် နအောင် ဝတ်ကြတယ်။ ကောင်မလေးတွေလို အမှုအရာတွေ လုပ်လာကြတယ်။

ဆံပင်ကို ငယ်ရွယ်သူတွေ ထားသလို ပြပြင်လာကြတယ်။ ရော ရောက်လာတဲ့ မိန်းမဟာ သူမှာ စွဲမက်စရာ မရှိတော့တာဟာ သူအသား အရရေတွေ ညီးနွမ်း ပြောက်ခန်း သွားလို့တင် မဟုတ်ဘူး။ သူရဲ့ အတိတ်၊ သူရဲ့ အတွေအကြံ တွေကလည်း သူကို အိမ်က ကြက်မကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေး လိုက်တယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။

သူဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ရန်းကန် ခဲ့ရပြီးပြီ ခဲ့ရပြီးပြီ အလိုဆန္ဒ နောက်ကို လိုက်ခဲ့ဖူးပြီ။ သောကမှာ ရန်းကန်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ပျော်ခဲ့ရပြီးပြီ။ လွှတ်လပ်မှုကို ခံစားခဲ့ဖူးပြီးပြီ။ ခုတော့ ဒါတွေ မရှိတော့ဘူး။

ဒီအဖြစ်တွေက သူကို ရင့်ကျက်စေတဲ့ အရာတွေ၊ ခါကြီးပြီ ဆိုတဲ့အသိကို ပေးတဲ့ အရာတွေ၊ ဒါကြောင့် ပြန်ထုလုပ်လာတဲ့ အခါမှာ အဲဒီ အမှတ်သညာတွေ အသိတွေ အားလုံးကို စွန်ပစ် လိုက်တယ်။ သူရဲ့ ကူးစွိုးသဘာဝကို အကျယ်ချုံတယ်။ သူကိုယ်သူ စွဲမက် စဖွယ်ဖြစ်အောင် နှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။

ဖိုသတ္တဝါနဲ့တွေရင် အသံကလေး ဟတာနဲ့ အမှုအန္တာ ကလေးတွေ၊ အညှအချွေ ကလေးတွေနဲ့ ပြောတယ်။ ကြည့်တော့လည်း မဆုံးတရို့လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အပျို့ဖော်ဝင်စ ကောင်မလေးတုန်းက ပြောသလို ခရာတာတာပြောတယ်။ စကားပြောတာ မဟုတ်ဘဲ ဝါတကာမာ ပြောတယ်။ လက်ခုပ် လက်ဝါး တီးတယ်၊ အသံထွက်ပြီး ရယ်တယ်။

တစ်နည်းပြောရရင် ငယ်ငယ်တုန်းက လုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတို့ရဲ့ အနာဝေလေးဆယ်ကို ဖြန်ပြီး ကျင့်သုံး လာတော့ တာပါပဲ။ ဒီလိုလုပ်တဲ့ နေရာမှာ သူမဟာ ပွဲလီ ဆန်းပြားတဲ့

မြှေသန်းတင့်

စိတ်နဲ့ လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာသူ ရိုးသားစွာ လုပ်ခြင်းပါ။ စိတ်ဝင်တားမှု အသစ် နေစဉ် လုပ်နေကျ ပုံစံယေားထဲက ထွက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ၊ အသစ်ပြန်စချင်တဲ့ စိတ်တို့ကို မွေးလိုက်တဲ့ အတွက် ဘဝကို အသစ် ပြန်စတယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရိုးရိုးသားသား ထင်သွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အရောင်ပြယ်လွင့်ခြင်း

ဒီပေမယ့် သူက ဘယ်လောက်ပဲ ဘဝကို အသစ်ပြန်စုစုပါ။ အသစ်ပြန်စုစုပါ။ ဘယ့်နှယ့်လုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ပယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဒီလိုနေခဲ့ရာမှာ မျှော်မှန်းချက်တွေ၊ အိပ်မက်တွေ၊ စိတ်ကူးတွေ ရှိခဲ့တာပေါ့။ ဒီပေမယ့် ခုကြီးလာတဲ့ အခါမှာ လောကကြီးမှာ ဘာရည်မှန်းချက်ထားစရာ ရှိတော့လိုလဲ။ ဘာမျှော်မှန်းလီးမှာလဲ။ နောက်ကျသွားပြီလေ။

ဒီတော့ သူမှမွမ်းမံတာတွေ၊ သူဇာယ်ရပ် ဆင်တာတွေ အားလုံးဟာ ကိုရှိုးကားယား မတင့်မတယ် ဖြစ်နေတယ်ပေါ့။ သူရဲ့၊ အရာကို တိုက်ပျက်ပြီး သူဂိုလိယ်သူ အလော်ပေးလို့ရပါတယ်။ ခုပြောနေတဲ့ အသက်ကြိုးပို့ဗျား ရောက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ကလေးဘဝနဲ့ အပျို့သော်ဝင်စက ဆန္ဒတွေကို အချိန်မနောင်းမီးမှာ အကောင်အထည် ဖော်ပို့ ကြီးစား လိမ့်မယ်။

သူဟာ သူရဲ့ စန္ဒယားခါးကို ပြန်သွားကောင်း သွားမယ်။ ပန်းပုတ္တာ စာပေတို့ကို ပြန်ကောက်ချင် ကောက်မယ်။ ခနီးသွားတာတို့ ဘာတို့ လုပ်ချင်လုပ်မယ်။ ရေရှး လျှော့စီးကို သင်ချင်သင်မယ်။ နိုင်ငံခြား ဘာသာစကား တစ်ခုခုကို သင်ကောင်းသင်မယ်။

တစ်ခါတုန်းက ရှုက်လို့ ကလောက်တယ်လို့ ထင်မှာစိုးလို့ သူမလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ် တော်တော် များများကို ခုအချွဲယ် မနောင်းခင် ကလေးမှာ အားပါးတရာ လက်ကမ်း ကြိုစိုး မှာပဲ။ တစ်ခါတုန်းက သူစိတ်ရည် သည်းခံနိုင်ခဲ့တဲ့ လင်ယောက်ဗျားကို တော်တော်လေး ပြီးငွေ စိတ်ပျက်နေပြီ ဆုတာကို ဝန်ခံမှာပဲ။ တစ်ဖက်မှာတော့ သူတစ်ခါက ချုပ်တည်းထားခဲ့တဲ့ အရာတွေကို ကိုယ်ကျော် လွှတ်ပေးလိုက်မှာပဲ။ ယောက်ဗျားခါးကို အမျိုးမျိုး တောင်းဆို ချက်တွေ တင်မှာပဲ။

မြိုသန်းတင့်

မိန်းမ တော်တော်များများမှာ မျက်နှာဖုံး တပ်တဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ တည်ရှိနေတဲ့ လိုင်တူ ဆက်ဆံမှု သဘောထားတွေဟာ ထင်ရှားလာကြတယ်။ ဒီလိုဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ သူဟာ သမီးဘက်ကို လုပ်းလာတယ်။ တစ်ခါတေလေမှာလည်း ဒီစိတ်ဓာတ်ဟာ စိတ်ဆွဲ သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဆီကို ရောက်သွား တတ်တယ်။ သူရဲ့ ဖို့မ ဆက်ဆံရေး ဘဝနှင့် ယုံကြည်ခြင်း တရားဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ စိတ်ပညာရှင် ရွမ်လမ်းဒေါကက သက်ဆိုင်သူ ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ဟ ဝန်ခံထားတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ဒီလို ရေးပြထားပါတယ်။

"အမျိုးသမီးသည် အသက် ငါးဆယ်နားသို့ ရောက်နေလေပြီ။ အိမ်ထောင်သက် နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ် ရှိပြီး အရွယ်ရောက်သည့် သားသမီး သုံးယောက် ရှိသည်။ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး အသိုင်းအခိုင်းတွင်လည်း ထင်ရှားသူ ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သူနှင့် စိတ်ချင်းတဗျာ သူထက် နှစ်ဆယ်လောက် ငယ်သည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက သူကို အိမ်သို့ အလည်းချေသည်။"

အမျိုးသမီးသည် အိမ်ရှင်သမီးက အားပါးတရာ ဖက်ယမ်း နမ်းရှုပ်နေသည်ကို သတိရသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်မူ အမျိုးသမီးသည် အလန်တဗြားဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာ ခဲ့သည်။ သူတစ်သက်တွင် လိုင်တူ ဆက်ဆံရေးဆိုသည့် အရာဟု၍ ရှိကြောင်းကို ပထမဆုံး အကြိမ် သိလာခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးသည် သူအဖြစ်ကို တွေးကာ ရှုက်လည်းရှုက်၊ ဝိုးလည်း နည်းကာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို သွားပြသည်" လို့ ရေးထားပါတယ်။

စိတ်ပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ စတက်ကယ်ကလည်း သူတွေတဲ့ လူနာ တစ်ယောက် အကြောင်းကို ဒီလို ရေးထားပြန်ပါတယ်။

မြေသန်းတင့်

“အိမ်ထောင်သက် အနစ်နစ်ဆယ်၊ သားသမီးရှိသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့်၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် အိမ်ထောင်ကို ပြီးငွေလာသည်။ သူကို အားလုံးက အသိအမှတ် ပြုခြင်းမရှိ၊ နားလည်ခြင်းမရှိဟု ထင်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်သူသည် ယခင်က လုပ်ကိုင်နေကျ မဟုတ်သည့် အလုပ်များကို လုပ်လာ ခဲ့သည်။ ခရီးထွက်ခြင်း၊ ရေခဲလျေားမီး ခြင်းစသည်တို့ကို လုပ်သည်။ ဤတွင် အသက်သုံးဆယ်ခန့် လုပ်ယောက်နှင့် တွေ့ကာ ဖောက်ပြား မိတ္တုသည်”လို့ ရေးခဲ့ပါတယ်။

အကျင့် သိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ ပိုင်းကောင်းကျောက်စီ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟာ အနေအထိ အပြောအဆို သိပ်ပြီး လျှပ်ပေါ် လော်လီလေ့ မရှိပါဘူး၊ ထိန်းထိန်းချပ်ချပ် နေလေ့ရှုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်တွေ စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုတ်ပြီး ခံစား နေရတာတွေ ရှုပါတယ်။

ဥပမာ ကိုယ့်သားသမီးခုံပြီး သားသမီးကို သိပ်ချစ်တာ၊ ငယ်ရွယ်တဲ့ ယောက်ဗျား ကလေးတွေကို တွေ့ရင် မျက်နှာသာပေးတာ၊ အရေးတယူ လုပ်ချင်တာ၊ တိတ်တိတ်ပုန်း သဘောကျ နေတာ၊ အမျိုးသော်ဝင်စ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို့ သူဟာ သူကို တော်း တစ်ပါးသော ယောက်ဗျားတစ်ယောက် မတော်တရော့ လုပ်မှာကို အမြဲ စိုးရိုးနိုင်နေတတ်တာ စတဲ့ ခံစားချက်တွေ ရှုတ်ပါတယ်။

ဒီတင် သူတိုးရိမ်မှုနဲ့ သူဆန္ဒတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီး အျူးရိုးဆစ်လို့ ခေါ်တဲ့ စိုးရိမ်လွန် ရောဂါ ဝင်လာတော့ တာပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ သူစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ တကယ့် အခြေအနေတို့ဟာ ရောထွေးနေပြီး မဟုတ်ကို အဟုတ်လို့ ထင်တတ်တာ၊ အဟုတ်ကို မဟုတ်လို့ ထင်တတ်တာတွေ ရှုပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

အဲဒီအချိန်မှာ ဖြစ်တဲ့ ရင်တွင်းပဋိပက္ခဟာ အပို့ဘော်ဝင်စက ဖြစ်တဲ့ ရင်တွင်းပဋိပက္ခတွေ ထက်တောင် ပြင်းထန် ရှုပ်ထွေး ပါသေးတယ်။ အသက်ကြီးပြီး ရောပိုင်းကူးနေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထိရှိတဲ့ အချက်တစ်ခါကတော့ ဒီပါဇံန်ယ်လိုက် ဇေးရှင်း လို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရာမသွင်းတော့ဘဲ လူအောက်ကျိုးလို့ ထင်တဲ့ ခံစားချက်ပါ။ ဒီခံစားချက်ကြောင့် ရေရှေရာရပ်လို့လည်း ဘာမျှ မလုပ်ခဲင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွား တတ်ပါတယ်။ ရည်မှန်းချက်ရှိတဲ့ အလုပ်တို့ လက်တွေကျတဲ့ အလုပ်တို့ကိုလည်း ဂိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။

ဒီအကျပ်အတည်း အဆင့်မှာ အမျိုးသမီးဟာ သူများ ပြောသမျှကို အဟုတ်ထင် အားကိုးရှာ၊ နတ်ဆရာ ယောင်ယောင် ဘိုးတော် ယောင်ယောင်တွေကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပြီး သူတို့ပြောသမျှ အဟုတ်ထင်တော့ တာပါပဲ။ အချုပ်ပြောရရင်တော့ လူလိမ့် လူညာတွေ၊ သမားတဲ့ သမားယောင်တွေကို ဆည်းကပ်တော့တာပါပဲ။

ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ သူမှာ ဝေဖော်နိုင်တဲ့ စွမ်းအား မူးသွားလိုတင် မဟုတ်ဘူး။ သူမှာ အားကိုးရာမဲ့ နေလို့ တွယ်မိတွယ်ရာကို ကောက်တွယ်လိုက်တဲ့ သဘောလဲ ပါပါတယ်။ ဒီတော့ သူအဖို့ ဆေးလိုပါတယ်။ သူဟာ သူရင်တွင်း ပဋိပက္ခတွေကို ချက်ချင်း မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အခါမှာ ယုတ္တိပေဒကို အထင်သေး လာပါတယ်။

ဒီတော့ သူဘာကို ယုံလာသလဲ။ စောတောကပြောခဲ့တဲ့ အကြားအမြင်တို့ ထုံးကူးတာတို့၊ တန်းခိုး ပြောင့်ဟာတို့ ဆိုတာတွေကို ယုံလာပါတယ်။ ဒီမှာတင် သူဟာ အထက် ဆရာတွေ စောင့်းတဲ့အတိုင်း အကြားအမြင် ဆရာတွေ ပြောတဲ့အတိုင်း စီးပွားရေးတို့ လုပ်ငန်းတို့၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးတို့ စတဲ့ နယ်တွေမှာ လူပုံရှားတော့ တာပါပဲ။

အချုပ်ပြောရရင် သွေးဆုံးချိန် အကျပ်အတည်းဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်ခဲ့၊ သဘာဝကို အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ဖြစ်အောင် ပိုင်းပစ် လိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါက အတိတ်ကို

ပြဿနာတင့်

အောက်မူ သတိရတဲ့ အပိုင်း၊ နောက်တစ်ပိုင်းက သူဟာ ဘဝသစ် တစ်ခုကို စရ တော့ မယလို့ ထင်လာရတဲ့ အပိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့အတူ သူမဟာ အဲဒီ အခန်းသစ်မှာ တက်တက် ကြွေကြွေ ပါဝင်ကပြောအတွက် စိတ်အားထက်သန်နေတတ်တယ်။ အချစ်မှာရော ဖို့မ ဆက်ဆံရေး ကိစ္စတွေမှာရော သူဟာ ပြန်လည် နီးကြားလာတယ်။

ဒါတင်မကဘူး။ အနုပညာကိစ္စတွေ၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး ကိစ္စတွေမှာရော လန်းလန်း ဆန်းဆန်း ဖြစ်လာခဲ့ပြန်တယ်။ သူဟာ သေရာက ပြန်ရင် လာခဲ့တယ်။ တမလွှန်ကိုတောင် မြင်တယ်ဆိုတဲ့ အမြင်မျိုးနဲ့ လောကကြီးကို စူးစုံရရ ကြည့်လာ ခဲ့တယ်။ တစ်ခါမျှ စိတ်မကူးမိတဲ့ အမြင့်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်လို့ ထင်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒါက သူအထင်ပါ။ ကမ္မာကြီးက ပြောင်းသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တောင်ထိပ်တွေဟာ အရင်ကလိုပဲ ရောက်ပေါက်နိုင်ခဲတဲ့ အရောတွေ ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။ သူရတယ် ဆိုတဲ့ အကြားအမြင်တွေဟာလည်း တကယ့် လက်တွေကျတော့ အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ ခက်တဲ့ အရာတွေပါ။

ဒီမှာတင် အတွင်းအချွေထွေမှာ တောတောက ရှိခဲ့တဲ့ အလင်းရောင်ဟာ တဖြည့်ဖြည့် ပြန်မိန် သွားတယ်။ မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက်ကထက် သနဲ့တာတွေ ပျောက် စိတ်ဓာတ်ကျတာတွေ ရောက်လာတော့ တာပါပဲ။ တက်လိုက် ကျလိုက် ဖြစ်သွားတဲ့ ဒီနာရီ စည်းချက်ကို သူမရဲ့ ကိုယ်လက်အငါး အဖွဲ့အစည်းများကလည်း ပြသနေပါတယ်။

မ,ဟောမှန်းဘတ်တွေ ဆုတ်ယုတ် လျော်ပါသွားမှုကို အကျိုတ်တွေရဲ့ ပိုမို လုပ်ရှားက အလျော်ပေး အတားထိုးပေး လိုက်ပါတယ်။ ဒီလို စိတ်အခြေအနေတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ပြောင်းနေတာဟာ စိတ်ဓာတ် ဆိုင်ရာကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

မြှေသန်းတင့်

မိန်းမရဲ့ ကနာမဖြစ်မှုဟာ သူမရဲ့ အမြင်တိမ်းမှာ သူရဲ့ ထက်သန် ပြင်းပြုတွေဟာ သူရဲ့ အတိတ်ကို ပြန်လည်သောက ရောက်ရတုန်းမှာ နောက်ထပ် သောကတွေက ဖိစီး လာကြပြန်တော့ လက်မြှောက် အရှုံးပေး လိုက်တော့တာပါပဲ။

မိန်းမရဲ့ ကနာမဖြစ် ဖြစ်မှုဟာ သူမရဲ့ အမြင်တိမ်းမှာ သူရဲ့ ထက်သန် ပြင်းပြု တွေဟာ သူရဲ့ အတိတ်ကို ပြန်လည်သောက ရောက်ရတုန်းမှာ နောက်ထပ် သောကတွေက ဖိစီး လာကြပြန်တော့ လက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက် တော့တာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ မိန်းမဟာ သူအမှားတွေ၊ သူနောင်တ တွေကိုချည်း ပြန်စဉ်းစား နော် ပြန်တယ်။ သူဆွေမျိုးနဲ့ အီမိန်းချင်းတွေဟာ သူကို မကောင်းကြံနေတယ်လို့ ထင်တယ်။ သူနဲ့ အတူနေတဲ့ ညီအစ်မတို့၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတို့ ရှိရင်လည်း သူတို့ တစ်တွေဟာ သူကို စိုင်းဝန်း မကောင်းကြံနေတယ်လို့ ထင်တတ်တယ်။

အထူးသဖြင့် သူယောက်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အကြီးအကျယ်ကို မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အလိုလျောက် ပေါ်လာတဲ့ မနာလိုဝန်တို့ မှုများဟာ အသက် ငါးဆယ်နဲ့ ငါးဆယ်ငါးနှစ် ကြားမှာ တော်တော်များပါတယ်။

တခါးမိန်းမများမှာ သွေးဆုံးချိန် ကယောက်ကယ်က ဖြစ်မှုတွေဟာ ရပ်တန်း မသွားဘဲ ကွယ်လွန်သည်အထိ ရှိသွားတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ် မအိုဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ မိန်းမတွေ၊ အိုရမှာကို လက်မခံ ပြင်းဆန်တဲ့ မိန်းမတွေမှာ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်တတ် တယ်။ သူမှာ အရည်အချင်းများ မရှိခဲ့ရင် မိန်းမဟာ အဲဒီအလှကို တိန်းသိမ်းစွဲ့ တစ်လုမ်း ကာကွယ် တိုက်ပွဲ ဝင်လေ့ရှိပါတယ်။

မြန်းတင့်

မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ဘယ်အရွယ်မှာ ကာမဂ္ဂက် စိတ်ဆန္ဒတွေ လျော့နည်း သွားပါ သလဲလို့ မက်တားတစ်မင်းသမီးကို ဖေးတဲ့အခါမှာ သူက ဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး။ ငါက ခုမှ အသက်မြောက်ဆယ့် ငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာ လို့ပြောဖူးပါတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဇရာကို ရောက်တော့မယ် ဆိုရင် သဘောတူ လက်ခံလိုက်တဲ့ နောကစပြီး သူ အနေအထားဟာ တော်တတော် ပြောင်းလဲ သွားပါတယ်။ အဲဒီလို လက်မခံမိ အထိတော့ သူဟာ သူကို ပုံပန်းပျက်အောင် လုပ်နေတဲ့၊ သူကို အလု ပျက်ယွင်းအောင် လုပ်နေတဲ့ ကံကြော့ကို ခုခံလိုက်ပြီ ဆိုတော့ သူဟာ တစ်မူ ပြောင်းသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ အဘွားအိုကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ အန္တရာယ် များတယ်ဆိုတဲ့ အရွယ်ကိုလည်း လွှန်မြောက်သွားခဲ့ပြီပေါ့။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ဆိုလိုက်တဲ့အတွက် သူဘဝဟာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသွားပြီလိုတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ အခိုန်ကာလရဲ့ ဖိစီးမှုကို ဆန္ဒကျင် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ ဘဲ အရုံးပေးလိုက်တဲ့ အခါမှာ အမြားတိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို ဆက်တိုက် ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီ တိုက်ပွဲ ကတော့ ကမ္ဘာပြောကြီး ပေါ်မှာ နေရာကလေး တစ်နေရာရရှိ ကိစ္စပါပဲ။

တစ်နည်း ပြောရရင် သူကို လူတွေက အသိအမှတ် ပြုခံရဖိုပါ။ ဘဝရဲ့ ဆောင်းလီး ရာသီနဲ့ ဆောင်းကျရာသီ ကျမှပဲ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ သူကို ချုပ်နောင်ထားတဲ့ နော်ကြီးတွေက လွှတ်မြောက် လာခဲ့တာပါ။ သူပုံစံးပေါ်မှာ ထမ်းထား ရတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို အောက်ချဖို့အတွက် အသက်ကြီးတာကို အကြောင်းပြ အခွင့်ကောင်း ယူပါတယ်။

သူယောက်ဗျားက ဘယ်လောက်ပဲ မာန်မဲ့မြိမ်းမြောက်သည် ဖြစ်စေ ဒါတွေကို သူ သိပ်မမှ တော့ဘူး။ ကိုယ့်ယောက်ဗျား အကြောင်းကို နောကျအောင် သိခဲ့ပြီလော်။ ယောက်ဗျားက ပွုတ်သီးပွုတ်သပ် လုပ်လာရင်လည်း သိပ်မသာယာချင် တော့ဘူး။ ခပ်

မြှေသန်းတင့်

ဖယ်ဖယ်ပဲ နေလိုက်တယ်။ သူ့ယောက်ျားဘေးမှာ အတူရပ်ရင်း သူ့ကိုယ်ပိုင် ဘဝကလေး၊ ကိုယ်ပိုင် ကမ္မာကလေးကို ဖန်တီးတယ်။

တစ်ခါတလေမှာလည်း ယောက်ျားကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်လို သဘော ထားလိုက်တယ်။ တစ်ခါတရုံမှာလည်း ကတောက်ကဆ ဖြစ်ရတယ်။ တကယ်လို သူက ကိုယ့်ထက် အကျမှေန်ပြီး အသိုးကြီး ဖြစ်သွားရင်လည်း သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ကိုယ်ကပဲ စီမံ အုပ်ချပ် ရတော့တယ်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခေတ်ပေါ်ဖက်ရှင် အဝတ်အစားတွေ၊ အပြုအမှုတွေကို တွန်းလှန်ပြီး ဘယ်သူက ဘာများပြောမလဲလို တွေ့တော့ စိုးရိမ် နေတာတွေကို ဖောက်ပစ် ရတယ်။ ခုတော့ သူဟာ လူမှုကိစ္စတွေ တော်တော် နည်းသွားပြီ။ အစားအသောက် လျော့စား ရတာတွေ နည်းသွားပြီ။ ကိုယ့်အလုအပ်ကို ဂရိစိုက်ရတာတွေ နည်းသွားပြီ။

ကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်လည်း သူတို့က ဘာသာသူတို့ ရပ်တည်နိုင်ကြပြီ။ အိမ်ထောင် ကျေတဲ့သူက အိမ်ထောင်ကျပြီ။ အိမ်ခွဲသူက ခွဲပြီ။ ဒီလိုတာဝန်တွေ ကင်းသွားတဲ့ အခါမှာ သူဟာ လွှတ်လပ်မှုကို ရလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကံမကောင်း အကြောင်း မလှစွာပဲ မိန်းမတိုင်းရဲ့ ကတ်လမ်းမှာ မိန်းမသမိုင်း အစဉ်အဆက် ဖြစ်ခဲ့ ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ တွေဟာ ထပ်ဖြစ်လာတယ်။ သူရတဲ့ လွှတ်လပ်မှုဟာ အဲဒီ လွှတ်လပ်မှုကို အသုံးချလို့ မရ နိုင်တော့တဲ့ အချိန်ကျမှု ရတဲ့ လွှတ်လပ်မှုဖြစ်နေတယ်။

ဒီလို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ဖြစ်လာရတာဟာ မတော်တဆ ဖြစ်ရတာမျိုး၊ မဟုတ်ဘူး။ ရှောင်လို့ မရအောင် ဖြစ်လာတာ။ အဖေအုပ်စိုးတဲ့ လူအဖွဲ့အစည်းဟာ မိန်းမရဲ့ လုပ်ဆောင်မှု ဟုသမျှကို အလုပ်ကျွားပြုတဲ့ လုပ်ဆောင်မှု၊ သူတစ်ပါး စောင်းမှုကို ပြရတဲ့ လုပ်ဆောင်မှု အဖြစ် ရောက်အောင်လုပ်ပေးခဲ့တယ်။

မြှေသန်းတင့်

ထိရောက်မှု ကုန်ခန်းတဲ့ အချိန်ကျမှ မိန်းမဟာ ကျေးကျွန်းဘဝက လွတ်ပြောက် လာခဲ့တယ်။ အသက်ငါးဆယ်နား ကပ်လာတုန်းက သူမှာ တန်ခိုး စွမ်းပကားတွေ အပြည့် ရှိသေးတယ်။ သူဟာ အတွေအကြံ့ ဤယ်ဝတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်တယ်။ ယောက်ား များမှာ ဆိုရင်တော့ အဲဒီ အသက်အချွေယ်ဟာ အမြင်ဆုံး နေရာကို ရောက်တဲ့ အချိန်၊ အရေးကြီးဆုံး ရာထုးကို ရောက်တဲ့အချိန်ပဲ။

သူအဖို့တော့ ဒီအချိန်ဟာ အနားယူတဲ့ အချိန်ပဲ။ ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်ကိုပဲ ဉိုးတား ပေးမှုကို မရှိကြတော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီ အချိန်လည်း ရောက်ရော မိန်းမဟာ အသုံးလည်း မဝင်၊ တရားမျှတမူလည်း မရတော့ဘဲ သူ ဆက်လက် နေထိုင်ရမယ့် မျှော်လင့်ချက် မဲ့တဲ့ နှစ်ကာလတွေကို လုမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း သွေး . . . ငါကို ဘယ်သူကမှာ အလို့ မရှိတော့ပါကလား လို့ ညည်းမိတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ အခြေအနေမျိုးကို ချက်ချင်း လက်မခံနိုင် သေးဘူးလော။ ချက်ချင်း အသား မကျနိုင် သေးဘူး။ ဒီတော့ တစ်ခါတလေမှာ လင်သားကို တွယ်တာမိတယ်။ ခါတိုင်းထက် ပြုစုယုယ္စိုးတားခြင်းဖြင့် ယောက်ားကို စိတ်ညွစ်အောင် အနောင့်အယုက် ဖြစ်အောင် လုပ်မြို့ပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အီမိထောင်သည်ဘဝရဲ့ ထုံးစံ ရယားတွေဟာ ခိုင်မြှေတယ် မဟုတ်လား။ ြို့ငွေစရာ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ လင်သားအန့် သူဟာ အပိုလိုဖြစ်နေပြီ။ မလိုတော့ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ဝင်လာတယ်။

ဒါမှုမဟုတ်ရင်လည်း လင်သားဟာ သူရဲ့ ပြုစုယုယူမှုကို မခံယူ ထိုက်ဘူးလို့လည်း ထင်လာ တတ်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦး အတူနေရေးကို သေချာအောင် လုပ်ရတဲ့ ကိုစွာဟာ တစ်ယောက်တည်း အိုရတဲ့ ကိုစွာလိုပဲ တော်တော်ပင်ပန်းတဲ့ ကိုစွာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ မိန်းမဟာ သားတွေ သမီးတွေ ဘက်ကိုပဲ ဦးလှည့် ရတော့တာပေါ့။

မြသန်းတင့်

သူတို့ကတော့ လောင်းကတားပဲ မပြီးသေးဘူးလေ။ ကံကဗ္ဗာ တံဆိပ်ကို အပြီးအပိုင် မနိုင်ရသေးဘူး။ ကမ္မာကြီးနဲ့ အနာဂတ်ဟာ သူတို့အဖို့ ပွင့်နေတုန်းပဲ။ သူမဟာ ကလေးတွေ သားတွေ သမီးတွေ အပေါ်မှာ ဘဝကို နှစ်မြှုပ်လိုက်တယ်။ ဒီတဲ့မှာ အသက်ကြီးမှ သားသမီးရသူတွေက အဘွား ဖြစ်နေချိန်မှာ သူက အမေဘဝ မှာပဲ ရှိသေး တယ်။

ဒါပေမယ့် အများအားဖြင့်တော့ အရွယ်ရောက်တာကို မြင်ကြရတာ များပါတယ်။ အဲဒီအခါန်မှာ သားတွေသမီးတွေ ကလည်း သူနဲ့လွှတ်အောင် နေချမင်တဲ့အခါန်၊ သူကလည်း သားသမီးတွေနဲ့ အတူ အပ်အပ်စီးစီး နေဖို့ စိတ်ဓာတ် အပြင်ထန်းဆုံး အခါန်ပါပဲ။

ဒီလိပ်နှင့် တွယ်တာ နောင်ဖွဲ့ရာမှာ သားအပေါ်မှာ တွယ်တာတာလား၊ သမီးအပေါ်မှာ တွယ်တာတာလား ဘယ်သူ အပေါ်မှာ တွယ်တာသလဲ ဆိတာကို လိုက်ပြီး သဘောထားလည်း အမျိုးမျိုး ကွဲပြားသွားပါတယ်။ အများ အားဖြင့်တော့ သူဟာ အသက် ကြိုးလာပြီး သူကို လင်သားကရော လူ အဖွဲ့အစည်းကပါ ရွှေ့ပိုးလာရင် သားအပေါ်မှာ တွယ်တာပြီး သားကို အားကိုး ရှုလာ တတ်တာများပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ သားဟာ သူ၏ နက်ရှိပိုင်းမှုထဲက ရောက်လာတဲ့သူ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် နေစဉ်က ဝေးလံတဲ့ မိုးကုပ်စက်ရိုင်းကို လုပ်းမျှော်ကြည့်ရင်း စောင့်မျှော် နေရတဲ့သူ ဖြစ်နေ ပါတယ်။ မွေးကင်းစ သားထောက်လေးက အူဝါဒါ အော်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူအဖေ မပေး နိုင်တဲ့ ရတနာတွေကို ကြုချေပေးမယ့် ဒီလိုနေ့မျိုးကို သူမျှော်လင့်နေခဲ့တာ။

အဲဒီတုန်းကတော့ သူကို ရိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဆေးကြာသန္တစင် ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို သူမေ့သွားပြီလေ။ သူနှစ်လုံးသားအောက်မှာ သို့ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ဒီလူ (သူသား)ဟာ ကမ္ဘာကြီးကို စိုးမိုးတဲ့ သခင်၊ မိန်းမ အပေါင်းကို အုပ်စိုးနိုင်တဲ့အရှင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ဒါ သူဟာ သူကို အမေဆိုတဲ့ ကြီးကျယ်တဲ့ ဂုဏ်ရောင် ထွန်းပြောင်မှုတဲ့မှာ ထိန်းသိမ်းထားရှိုးပြုတော့မယ်။

မြေသန်းတင့်

သားဟာ သူရဲ့ ကယ်တင်ရှင်၊ သူကို ကယ်မသူ၊ လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ပေးသူ
ဖြစ်လာတော့မယ်။ ဒါနဲ့အတူ သူဟာလည်း အားတက်လာတယ်။ စိတ်ထား နပိုလာတယ်။
သားနဲ့အတူယဉ် လမ်းလျှောက်ရင်း သူကိုယ်သူ အစ်မကြီးလို့ ထင်မိတယ်။

ଯୋଗ୍ୟମକ୍ଷେତ୍ର

ပိန်းမတိုင်းဟာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ဗားတိုင်းရဲ့ ပျော်ခြင်မှုကို ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ်နားလည်းကောင်တယ်။ အနီးမယားအဖို့ ကိုယ့်ယောက်ဗားဟာ သူကို လူအဖွဲ့အစည်းကြီးအပေါ် အောင်နိုင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့သူလို့ မြင်ချင်တယ်။

မိခင်အဖို့ သားကို အတိတ်က ကလေးဘဝတုန်းက အရွယ်ကို ပြန်ရောက်သွားပြီး သူကို အကာအကွယ် ပေးချင်တယ်။ ပို့ချယ်တဲ့ နှီးဟာ ကိုယ့်ယောက်ဘားကို သူငြေးကြီး ထင်ရှား ကျော်ကြားသူကြီး ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အမေကတော့ သူသားက နှစ်နယ်နယ် ကလေးရယ်။ အလုပ်တွေ သိပ်လုပ်လို မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ကာသီးကာသီး လုပ်တယ်။ ဒီတင် ဈေးမနဲ့ ယောက္ခာမ ပြဿနာတက်ကြတယ်။

အတိတ်နဲ့ အနာဂတ်ကြားက ပဋိပက္ခဟာ ကြီးလားတယ်။ ချွေးမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာ ခဲ့တယ်။ “သားသမီးများ မွေးဖွားခြင်းသည် မိဘများ သေဆုံးခြင်းသာဖြစ်၏” ဆိတ္တဲ့ စကားပုံ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ သားသမီးမှာ ကလေးတွေ မွေးလာတော့ မိဘဟာ အဓိကလို ခြောင်ထဲ ရောက်သွားတော့တာပါ။ အစုန်ပဲရှိတယ်။ အဆန်မရှိဘူးဆိတ္တဲ့ စကားလိုပေါ့။

ဒါကြောင့်မို့ ဈွေးမ၊ သမက်၊ ဒါမှမဟုတ် သား၊ သမီးမှာ ကလေးယ် ရရှိနိုဟာ အဲဒီ စကားကို အထင်ရှားဆုံး သက်သေပြခိုန်ပဲ။ သားရဲ့အိမ်မှာ နေလိုက်ပယ်လို့ မျှော်လင့် ဟောင့်စား လာခဲ့တဲ့ အမေအနေနဲ့ သူ့သားဟာ သူ့ကို ရွောင်ထိုးလိုက်ပြီ၊ အမေကို နေဘက်ခံ ဘဝ အမှာင်ထဲကို ပို့လိုက်ပြီ ဆိုတာ နားလည် လိုက်တယ်။ သူက ဘဝကို ရှိသမျှတွေ ပေးခဲ့ပါ၏။

ဒီပေါမယ့် ဘဝကတော့ သူမရှိဘဲ ဆက်သွားမြှု သွားလိုပါတကား။ သူမဟာ အမေမဟာတ် တော့ပါကလား။ အတ်သိမ်း သွားပြုဖြစ်တဲ့ ခေတ်မရှိတော့တဲ့ လုတေစိယောက်မှာပဲ

မြှေသန်းတွင့်

တွေား ဘာမျှ မဟုတ်တော့ ပါကလား။ သူဟာ အထက်နဲ့ အောက်ကြားမှာ ကွင်းဆက် တစ်ခုသာပါ ကလား။ သူဟာ ထာဝရ ကိုးကွယ်ရာ ရပ်တုများရဲ့ ကောင်းကင်းဘုံက ပြတ်ကျ လာခဲ့တယ်။

သူဟာ ကတ်သိမ်း သွားပြီဖြစ်တဲ့ ဆောင်မရှိတော့တဲ့ ငင်္ဂါင်စင်းစင်း လူတစ်ယောက် မှာပဲ တွေား ဘာမျှ မဟုတ်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ရောဂါပေဒ နမူနာ တစ်ခုအနေနဲ့ ပြု မပါ ဆိုရင် အဲဒီ အချိန်မဟာ သူမမှာ အမှန်းစိတ်တွေ အများဆုံးအချိန်။ မဒမ်လေဖက်ပရီနဲ့ ပြသေနာမှာလို ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွှန်ဖို့ အလွယ်ဆုံး အချိန်ပဲ။

(၁၉၅၅) ခနှစ်တိန်းက အသက် ဇြောက်ဆယ်ရှိတဲ့ မဒမ်လေဖက်ပရီ ဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီးဟာ ကိုယ်ဝန် ဇြောက်လရှိတဲ့ သူ ချွေးမကို သတ်ပစ် ခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ ထောင်တစ်သက် တစ်ကျွန်း ကျသွားပေမယ့် နောင်တရဟန် နည်းနည်း ကလေးမှာ မပြခဲ့ဘူး။ သူမဟာ သွေးဆုံးပြီးတဲ့ နောက်မှာ သားသမီးလိုချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေပေါ်လာပြီး အျှရှုံးဆစ် ရောက်လို ဖြစ်သွားပါတယ်။

အများအားဖြင့်တော့ အဘွားဟာ သူရန်းလိုစိတ်ကို ကျကျလွှား နိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါ တလေမှာ အဘွားဟာ ကလေးထောက် သူသား တစ်ဦးတည်းက မွေးတဲ့ ကလေးလို ယူဆ တယ်။ (ချွေးမရဲ့ ကလေးမဟုတ်)။ အဲဒီ အမှတ်နဲ့ ငုတ်း မတတ်ချစ်တယ်။ ဒီပေမယ့် ချွေးမ ကလည်း သူကလေးကို သူပိုင်ချင်တာပေါ့။ သူ ချစ်ချင်တာပေါ့။ ဒီမှာတင် အဘွားဟာ မနာလိုတိရှည် ဖြစ်ပြီး ကလေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မနာလို စိတ်ရောတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်လာခဲ့ပါတယ်။

အချယ် ရောက်ပြီးဖြစ်တဲ့ သမီး အပေါ်မှာထားတဲ့ အမွှေရဲ့ သဘောထားဟာ ပိုပြီး နှစ်ခွဲ သဘော ဆောင်သေးတယ်။ သားတုန်းကတော့ သခင်လို ထင်ခဲ့တယ်။ သမီးကျတော့ သူနဲ့ သမီးပေါင်းထားတဲ့ နှစ်ကိုယ်ပွားလို ထင်ခဲ့တယ်။

မြိုသန်းတင့်

အထူးသဖြင့် အရှုံအာလန်ပါးရဲ့ ပုံဝဏ္ဏတွေနဲ့ အော်စကာဂိုင်းရယ်ရဲ့ နိုရီယန်ရရေး ရပ်ပုံလွှာ ဝဏ္ဏထဲကလို သမီးဟာ မူရင်းကို ဖျောက်ထားတဲ့ ကိုယ်ပွား တစ်ယောက်လို့ သူ ယူဆ တယ်။ ဒါကြောင့် သမီး မိန်းကလေး မွေးလာခြင်းဟာ အမေကို အစ ဖျောက်လိုက် သလို ဖြစ်သွားတယ်။ အမေဟာ သမီးကို ကြည့်ရင် သူကိုယ်သူ မွေးသွားပြီး သမီးဟာ သူ ကိုယ်တိုင် ပဲလို့ ထင်နေတယ်။

ဒါပေမယ့် အမေဟာလည်း ဆက်လက် အသက်ရှင် နေရာဦးမယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သမီးဟာ သူ(မိခင်)ရဲ့ ဘဝကို တိမ်မြှုပ် သွားအောင် လုပ်ပေးမယ့် သူလား။ ဒါမှမဟုတ် သူကို (မိခင်)ကို တောက်ပ ရှင်သန်လာအောင် လုပ်ပေးမယ့် သူလား ဆိတာ အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး သမီးပေါ်မှာ ထားတဲ့ အမေရဲ့ သဘောထားဟာ ကွဲပြားလေ့ရှိပါတယ်။

အများအားဖြင့်တော့ အမေက သမီးအပေါ်မှာ ထားတဲ့ သဘောထားဟာ ရန်လိုတဲ့ သဘော ရှိတတ်ပါတယ်။ သူအသက်နဲ့ ရင်ပြီး မွေးခဲ့ရတဲ့ ကျော်းမူး ကန်းသူ (သမီး)က အစားထိုးသွားမှာကို သူ လက်မခံဘူး။ ခ်ပံ့ပံ့အမေက နဲ့ လန်းဆန်းတဲ့ သမီး အပေါ်မှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတဲ့ မနာလို့ ဝန်တိမှုမျိုးကို မကြာခာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

မိန်းမတိုင်းဆီမှာ သူမှန်းတဲ့ ပြိုင်ဘက် တစ်ယောက်ကို တွေ့နေကျ ဖြစ်တဲ့ အမေဟာ သူသမီးဆီမှာလည်း သူပြိုင်ဘက်ကို သွားတွေ့ပါတယ်။ ဒီမှာတင် အမေဟာ သူ သမီးကို မမြင်ကွယ်ရမှာ ထားချင်တာတို့ လူရာ မသွင်းချင်တာတို့ ဘေးဖယ်ချင်တာတို့ ဖြစ်လာပါတယ်။

ပေးသင့်ပေးထိုက်တဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး အခွင့်အလမ်းတွေကို မပေးဘဲ ထားပါတယ်။ အနီးကောင်း တစ်ယောက် အဖြစ်၊ မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် သူ ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူလေ့ ရှိတဲ့အမေဟာ သမီးရော့မှာ စံပြဖြစ်အောင် နေပြုမယ့် ပလှုံပေါ်က ကျမယ့် ကိစ္စကိုတော့ အကြောက်အကန် ပြင်းဆန်ပါတယ်။

သူသမီးဟာ ကလေးလူမယ်သာ ရှိသေးတဲ့ အကြောင်း၊ အိုးပုတ်တန်း ကတေးတဲ့ အရွယ်သာ ရှိသေးတဲ့ အကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောတတ်ပါတယ်။ အမေဟာ သမီးကို “ထာဝရ ကလေးဘဝမှာ ” အကျဉ်း ချထားချင့်ပုံ ရပါတယ်။

တကယ်လို့ သမီးက အရွယ်ရောက်လို့ အီမံထောင်ပြချင်တယ ဆိုရင်လည်း အမေက အီမံထောင်သည် ဘဝဟာ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းကြောင်း၊ အစက ဒါတွေကို မသိလို့ ယောက်းယူနဲ့တာ ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် စိတ်ပျက်လောက်အောင် ညည်းတွား ပြတတ်ပါတယ်။

ဒီလို တားမရလို သမီးက အိမ်ထောင် ပြောွားရင်လည်း အမေဟာ သမီးရဲ၊ အိမ်ထောင်ရေး ဘဝ သယာဖြောင့်ဖြူးခြင်း မရှိအောင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက် တော့တာပါပဲ။ ထောက္ခာမတွေ ဝင်ရှုပ်လို အဆင်မပြု ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အိမ်ထောင်တွေ များလုပ်ပြီ။

ဒီလို ကြားဝင်တဲ့အတွက် မိန်းကလေး တော်တော်များများဟာ အမြဲ ဖြစ်သွားရတာ၊ ကိုယ်ဝန် ပျက်ရတာ။ သားသမီးကို မွေးမြှု စောင့်ရှောက်ခြင်း မပြုတတ်တာတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါတွေဟာ အမေ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ ထွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အမြတ်ဆုံးတွေ ပျက်ပြားခဲ့ရပါတယ်။

သမီးဟာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်၊ အထိုကျန်ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးတော့ အမောင့် စိုးမိုး ခြယ်လှယ်တဲ့ ရင်ခွင့် ကြားမှာလာပြီး ခိုလုံရာကို ရှာရတော့တယ်။ သမီးက အမောင့် ဉာဏ်ကို အာခံရင်လည်း သားအမိဟာ တကျက်ကျက် ဖြစ်ကြတော့ တာပါပဲ။ ဒီအခါမှာ အမေဟာ သမဂၢကြာ့ၢ ဒီလို ဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး သမဂၢကို လျဉ်းရန်ရာ တော့တာပါပဲ။

သူကိုယ်သူ သမီးနဲ့ပြုပ်၊ သမီးနဲ့ ထပ်တူပြုတဲ့ အမေဟာ သိပ်တော့ မဆိုးသေး ပါဘူး။ သူ လိုချင်တာက သူရဲ့ ထွယ်သာဝကို ပြန်နေချင်တာ။ သူမှာ ရင့်ကျက်တဲ့ အတွေ့

မြို့သန်းတင့်

အကြံး ရိုးနေလေတော့ ရင့်ကျက်တဲ့ အတွေအကြံးနဲ့ ပျီးစွဲယူကို ပေါင်းလိုက်ရရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းမလဲလို့ သူတွေးတယ်လေ။

ဒီနည်းအားဖြင့် သူဟာ သူကိုယ်သူ ပြန်ဆယ်ဖို့ ကြီးစားတာ မဟုတ်ဘဲ အတိတ်ကို ပြန်ဆယ်ဖို့ ကြီးစား ကြည့်ပါတယ်။ သမက်ရွှေးချင်လည်း ကိုယ်ထိယ်ငယ်က လင်ရွှေးခဲ့သလို ရွှေးကြည့်တယ်။ တုခြားတွေကေလာ စိတ်တွေ၊ ဖောက်ဖောက် ပြန်ပြန် စိတ်တွေ မရှိသည့်တိုင် သူ့အသည်းထောင့် တစ်နေရာမှာတော့ လက်ထပ်သူဟာ သမီး မဟုတ်ဘဲ သူဖြစ်တယ်လို့ မသိစိတ်ထဲ၊ အသည်းထောင့်ထဲမှာ ထင်နေတယ်။

သူ့သမီးတစ်ဆင့် အမေဟာ သူရဲ့ ဆန္ဒဟောင်းတွေ ဖြစ်တဲ့ ချမ်းသာလို့တဲ့ ဆန္ဒ ကော်ကြား လိုတဲ့ ဆန္ဒ၊ အောင်မြင်လိုတဲ့ ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်း တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်တတ်တာက သမီးဟာ လင်ကောင်းကောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် တောင့်ရောက် မယ့်သူ ကောင်းကောင်းကိုလည်း ရရော အမွှေရဲ့ တောင့်ရောက်မှ အောက်က ရှိန်းထွက်သွားပြီး အမေကို ဖို့ဆန် တော့တာပါ။

ဒီမှာတင် အစတုန်းက ရွှေသမက် ငွေသမက်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ အမေဟာ သမက်ကို ရန်ရာ တော့တာပါပဲ။ ကျေးဇူးကန်းကြတဲ့ အကြောင်းကို ညည်းပြီး သနားစရာ လုပ်ပြ တတ်ကြတယ်။ သူလည်းပဲ သူ့အလုပ်းကို ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ ရန်လို့တဲ့ အမေ ဖြစ်လာ ခဲ့ပါတယ်။

တခါး။ အမေတွေကျတော့ ဒီအရေးကို မြင်တဲ့အတွက် သမီးတွေ အရွယ် ရောက်လာ နေတာကို မသိ ကျိုးကျိုးပြုနေတတ် ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုနေတဲ့ အတွက် ပျော်ရွင်မှုကိုတော့ မရကြပါဘူး။ အမေ တစ်ယောက်ဟာ တစ်ခို့န်တည်းမှာ ရက်ရော သဘောထား ကြီးမှုလည်း ရှိရမယ်။ သံယောဇ္ဈား အနောင်အဖွဲ့လည်း ကင်းရမယ်။ ဒါမှ

ပြဿနာ

သာလျင် သားတွေ သမီးတွေရဲ့ အနိုင်ကျင့်ခြင်းက လွတ်မယ် ကိုယ်ကလည်း သူတို့ကို နိုင်ထက် ကလုပြခြင်းက ရှောင်ကွင်းနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဘွားက မြေးတွေ အပေါ်မှာ ထားတဲ့ ခံစားချက်ဟာလည်း သမီး အပေါ်မှာ ထားတဲ့ ခံစားချက်ကို အကျယ်ချဲ့ ယူလိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အဘွားဟာ သမီး အပေါ်မှာထားတဲ့ ရန်လိုမှုကို မြေးတွေအပေါ်ကို ပြောင်းတတ်ပါတယ်။ အချို့၊ အမ တွေရှိတယ်။ မောက်မှားမိတဲ့ သမီးကို ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချခိုင်းတာ၊ ဒါမှမဟုတ် ကလေးကို တွေားမှာ သွားပစ်ထားဖို့ နိုင်းတာမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်။

ဒီလို လုပ်တာဟာ အရှက်နဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ပြဿနာကြောင့်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကို ကလေးအမ ဘဝကို မရောက်စေချင်လို့။ တစ်နည်းပြောရရင် ကလေး အမောဝကို သူတစ်ဦးတည်း ခံယူချင်လိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့အမေားဆုံလျှင် တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ သားသမီးကိုတောင် ကလေးကိုဝန်ဖျက်ချခိုင်းတာ၊ အမေ့နဲ့ကို မတိုက်ဖို့ပြောတာ၊ ကလေးကိုပေးပစ်လိုက်ဖို့ ပြောတာတွေ ရှိပါတယ်။

နောက်အမ တစ်မျိုးကတော့ သူနဲ့ဆန်ကျင်ဘက်ပါ။ အမေား သမီးနဲ့ သူကိုယ်သူ ထပ်တူပြုပြီး သမီးက မွေးလာတဲ့ ကလေးတွေကို သမီး ချစ်တာထက်တောင် ပိုပြီးချစ်၊ ပိုပြီး တွေ့ယ်တာ နေတတ်ပါသေးတယ်။ သမီးကတော့ ဘယ်ကမှန်းမသိ ရောက်လာတဲ့ ပေါက်စန် ကလေးတွေအတွက် စိတ်အနောင့်အယုက်ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် အဘွားကတော့ ပုံဝါယောင်းပေါ့။ မြေးတွေမွေးလာတော့ အဘွားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။ သူလည်း မွေးခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်း နေတဲ့ မိခင်ငယ်ဖြစ်သွားတယ်။ သူကလေးဆီက မရနိုင်တော့တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို ရရှိ ဝမ်းသာရတာ၊ ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးရလို့ ဝမ်းသာရတာ စတဲ့အရသာတွေကို ပြန်ရလာတယ်။

မြှေသန်းတင့်

သွေးဆုံးပြီးတဲ့နောက် ဆုံးရုံးသွားခဲ့ရတဲ့ မာတာမိခင်ရဲ့ သဘောဟာ ပွဲလက် တန်ဖိုးနဲ့ ပြုလိုက်သလို ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူကမှ တကယ့်မိခင်၊ တကယ့်အမေဆိုပြီး ကလေးကိစ္စအဝဝကို ကိုယ်တိုင်စီမံခန့်ခွဲ၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်ဆောင် တော့တာပဲ။ သူကိုများ လုံးဝလွှာအပ်လိုက်ရင် အဘွားဟာ မြေးငယ်အတွက် အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး အဲဒီကိစ္စထဲမှာပဲ နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဘွားဟာ ပလွင်ပေါ်က လိမ့်ကျသွားတယ်။

ဒီအထဲမှာ သူမနာလို ဝန်တိဖြစ်တဲ့ မမည်းမမက (သမက်ရဲ့အမေ)နဲ့လည်း ခွဲဝေ ယူရသေးတယ်။ ပထမတုန်းကတော့ ကလေးယောကို ချစ်တယ်။ ခုတော့ သူရန်လို ချင်လာတယ်။ အဘွား တော်တော်များများမှာ အဲဒီလို နှစ်ခွဲ သဘောဆောင်တဲ့ ခံစားချက်တွေ ရှိတတ်ပါတယ်။

သဘောထား တစ်ချိုးကတော့ သူတို့သမီးက မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ ကလေးယောကို ချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ပြီးငါက တည်းမှာ ကိုယ်က မွေးတာမဟုတ်တဲ့ အတွက် သူများနဲ့ ဝေချစ်ရတဲ့ သူစိမ့်း တစ်ရဲ့ခံ ကလေးဆိုပြီး ရန်လိုချင်တယ်။ ဒီလို ရန်လို မိတဲ့အတွက် ရှုက်တော့ ရှုက်သားပေါ့။

ဒါပေမယ့် အဘွားဟာ မြေးတွေကို ချစ်သည့်တိုင် ပိုင်ဆိုင်မှုကို မလိုချင်ဘူး ဆိုရင်တော့ သူဟာ ကလေးတွေရဲ့ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ စောင့်ရောက်တဲ့ မယတော် ဖြစ်သွား ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်များတော့ အဘွားဟာ အခွင့်အရေး လည်းမယူဘူး။ တာဝန်ကို လည်း မယူတော့ဘဲ သူတို့ကို တကယ့်ရက်ရော သဘောထားကြီးတဲ့ မေတ္တာနဲ့ ချစ်ရာ ရောက်ပါတယ်။

သူတို့ရှိတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကိုယ့်ရဲ့ အတွက် ဖြေသိမ့်ခြင်း မပြုဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ နာစစ်ဆပ် အိပ်မက်ကို အကောင်အထည် မဖော်ဘူး။ သူတို့ဆီက ဘာဆိုဘာမှာ

မြှုသန်းတင့်

မတောင်းဆိုဘူး။ သူတေကယ်ချစ်တဲ့ အရာဟာ သူကို မိခိုနေကြတဲ့ အသွေး အသားနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ သတ္တဝါ ကလေးတွေကို ချစ်တာ။ သူတို့ကို ပညာပေးသူလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဆုံးမဲ ပုံးပြင်သူလည်း မဟုတ်ဘူး။

တရီးမိန်းမတွေမှာ သားသမီး မြေးမြစ် မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ အစဉ်အဆက် ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတာမျိုး တွေ့ရတတ်တယ်။ သားသမီးတို့ မြေးမြစ်တို့ စတဲ့ သဘာဝ အနောင်အဖွဲ့တွေ မရှိတဲ့အခါမှာ သူတို့ တစ်တွေဟာ အနောင်အဖွဲ့ အတုအယောင်ကို ဖန်တီး လာတတ်ကြတယ်။ လူငယ်တွေကို မိခင်မေတ္တာမျိုး ထားတတ်ကြတယ်။

ဒါကြောင့် “ငါသားကလေး. . . ငါသားကလေး” လို့ တရီး၊ အမျိုးသမီးတွေ ခေါ်တာဟာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ အေဒီလို မိခင် မေတ္တာစိတ်ကို အစာကျွေးတာ ဖြစ်တယ်။ တရီး၊ အဘွားအရွယ် ကျတော့လည်း မြေးဆိုပြီး မွေးဘား ကြပြန်တယ်။ တရီး၊ အရီး အပျို့ကြီးတွေ၊ ထွေးလေး အပျို့ကြီးတွေ ဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။

သူတို့ဟာ သားသမီးလည်း မရှိ၊ မြေးလည်းမရှိတော့ သူတို့ရဲ့ အဘွားစိတ်၊ အသွေး ခံစားချက်ကို ဖြေသိမိန့် ဒီလို မွေးဘားကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မွေးဘားတဲ့ မြေးဖြစ်စေ၊ မြေးအရင် ခေါက်ခေါက်ပဲ ဖြစ်စေ၊ သူရဲ့အိမ်င်း ယိုယွင်းနေတဲ့ နှစ်ကာလ တွေ့ကို မွေးပျောက်ပြီး သွားအောင်တော့ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

ဒီမြေးငယ်တွေဟာ သူသွေး၊ သူသား ဖြစ်အောင်လုပ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးဘားပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမှာ အမောသာ အဖတ်တင်၊ စိတ်ဆင်း ရဲခြင်းသာ အဖတ်တင် ကျွန်းရစ်တာပါပဲ။ အသာက်ကြီးလာတဲ့ အမေရဲ့အဘွားဟာ သူတို့ရဲ့ ကြီးစုံလိုမှုကို ချုပ်တည်း ထားတတ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ဒီသကို ဖုံးကွုယ် ထားတတ်ကြတယ်။

မြှေသန်းတင့်

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ခံခဲ့ကလည်း ဘာအကူအညီမျှ မရတော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့
သူတို့ရှေ့မှာ အနာဂတ် သဲကွဲ့ရကြီးကို ရင်ဆိုင်ရတော့တယ်။ အထိုက်နှုန်းဖြစ်ခြင်း၊
နောင်တ သံဝေါက်နဲ့ ပျင်းပြီးငွေ့မှုတို့၏ သားကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်သွား ရတော့မယ်။

မိန္ဒာမန္တရရာ

ဒီနေရာမှာ ရရှာကျနေပြီ ဖြစ်တဲ့ မိန္ဒာမရဲ့ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်ကို ထွေရပါတယ်။ သူဟာ လောကဗြိုးမှာ ဘာမျှ အသုံး မကျတော့ဘူး ဆိုတာ သဘော ပေါက်လာတယ်။ လူလတ်တန်းတား မိန္ဒာမ တစ်ယောက်အနေနဲ့ အချိန်ကို ဘယ်လို ကုန်အောင် လုပ်ရ မလဲဆိုတဲ့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ပြဿနာနဲ့ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ရင်ဆိုင် ခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ကလေးတွေကလည်း ကြိုးပြင်းလာရေး ယောက်ဂျားက အခြေတကျ ဖြစ်သွားပြီ။ သူမှာတော့ အချိန်တွေကို ဖြန်းစရာ ကျန်နေသေးတယ်။ ဒီမှာတင် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ပြီးငွေ့မှုကို ဖုံးကွယ်နိုး စိတ်ကျားပေါက်ရာ အလုပ်ကလေး တွေကို လျှောက်လုပ်တယ်။ ရွှေခြည်ထိုးတယ်၊ တက်တင်းထိုးတယ်၊ သိုးမွှေးထိုးတယ်။ ဒါပေမယ့် ထုတ်လုပ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းက အသုံးချဖို့ မဟုတ်ဘဲ အပျင်းပြု လုပ်ရာက ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်လေတော့ တကယ့် အလုပ်မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ လုပ်လိုက် တဲ့ ပစ္စည်းကလည်း ဘာမျှ အရေးမကြိုးဘူး။

တစ်ခါတလေမှာ ဘယ်လို အသုံးချရ မှန်းတောင် မသိတဲ့အခါတွေ ရှိသေးတယ်။ စိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ဆောင် ပေးလိုက်ရမလား၊ တစ်နေရာရာကိုပဲ လှုံးလိုက် ရမလား၊ အိမ်မှာ အလု ထားမလားလို့ စဉ်းစားရတာလည်း အမော့၊ ကတားစရာ ပစ္စည်း လည်း မဟုတ်တော့ ဘာမှုလည်း အသုံးမဝင်။ သိုးမွှေးထည်း ကလေးသာ ပြီးသွားပေမယ့် စိတ်က အဆာမပြေား၊ ဟာလာဟင်းလည်း ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။

ဒီလို အပျင်းဖြန်ည်းပျိုးကို ပါစကယ်က “အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ အပျင်းဖြေမှု” လို ခေါ်ခဲ့ ပါတယ်။ မိန္ဒာမဟာ တက်တင်း ထိုးတဲ့အပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကရရှုံးထိုးတဲ့ အပ်ကို ကိုင်ပြီး သူခေတ်ရဲ့ ဘာမျှ ဘာအဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ အရာကို ရက်လုပ်နေပါကလား။

မြှေသန်းတင့်

အလားတူပါပဲ။ ပန်းချီဆွဲတာ၊ ဂိုဏ်လိုက်စားတာ၊ စာဖတ်တာ စသည်တို့ဟာလည်း ထိနည်း လည်းကောင်းပါပဲ။ အားနေတဲ့ မိန်းမဟာ ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်နေခြင်းဖြင့် လောကမှာ ရှိတဲ့ ပညာရပ်တွေကို လိုက်စား နေတာရယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ တကယ်တော့ သူမရဲ့ ဤဦးငွေ့မှုကို ဖြေဖောက်ဖို့ ကြီးစားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

အနာဂတ်ကို ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်း မရှိတဲ့ လုပ်ဆောင်မှု တစ်ခုဟာ အချည်းနှီးသော အရည်အချင်း တစ်ခုပါပဲ။ အားအားယားယား ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမဟာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ဖတ်တယ်။ ဤဦးတော့ ဘေးချ ထားလိုက်တယ်။ စန္ဒယားခုံကို ဖွင့်တယ်။ ဤဦးတော့ ဖြန့်ပိတ်လိုက်တယ်။ တက်တင်းပြန်ထိုးတယ်။ သမ်းဝေတယ်။ နောက်တော့ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်တယ်။

အမှန်ကတော့ လူမှု အပေါင်းအသင်း နယ်ပယ်မှာ သက်သာရာ၊ အပျင်းပြောရာကို ရှာပါတယ်။ အပြင်ကို ထွက်တယ်။ မိတ်ဆွေတွေ ဆီကို အလည် သွားတယ်။ မစွက်အယ်လိုင်း လိုပဲ သူဟာလည်း သူအပျင်းပြောရေးကို အမိက အရေးတွေကြီးထားတယ်။ မင်္ဂလာ ဆောင်တိုင်းကို သွားတယ်။ အသုဘာတိုင်းကို လိုက်ပို့တယ်။ သူကိုယ်ပိုင် ဘဝရယ် လို့ မရှိတဲ့ အခါကျတော့ အပေါင်းအသင်းကို မင်္ဂလာတယ်။

တစ်ခါတုန်းက ခပ်ပျုပျု မိန်းမ ဖြစ်ခဲ့ ဖူးလေတော့ သူဟာ အတင်းပြောသူ ဖြစ်လာတယ်။ လူတွေကို တောင့်ကြည့်ပြီးတော့ သူတဲ့ အနေအထိုင် တွေ့ကို ဝေဖော်တော့တာပဲ။ သူရဲ့ အသေလို ဖြစ်နေတဲ့ဘဝကို ကုစားဖို့အတွက် ဘေးပတ်ပတ်လည်း လိုက်ပြီး အတင်းပြောတယ်။ ဝေဖန်မယ်။ အကြောက်တွေကို ပေးမယ်။ မမေးဘဲနဲ့ သူ အတွေအကြံတွေကို ပြောမယ်။

တကယ်လို့သူမှာ ငွေကြေး တတ်နိုင်ရင် ဆလွန်းလို့ ၏၏တဲ့ ဆုံးစည်းစရာ နေရာလေး တစ်ခုဖွင့်ပြီး တဗြားသူတွေရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ၊ ဆုံးရုံးမှုတွေကို ပြောကြမယ်။

မြသန်းတင့်

ဝေဖန်တွေမယ်။ တစ်ခါတလေမာလည်း သူများအပေါ်မှာ ဆရာလုပ်မယ်။ သူကဲပေးမယ်။
တကယ်ကတော့ သူကိုယ်သူ ပဟို ဖြစ်ကြောင်းပြချင်လို့ အစားထိုး လိုက်တဲ့ လုပ်ရပ်
တစ်ခုပါပဲ။

လူမှုရေး ကိစ္စတွေထဲမှာ တိုက်ရိုက် ပါဝင်စွက်ဖက်တဲ့ အခြား နည်းလမ်းတွေလည်း ရှုပါသေးတယ်။ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ပရဟိတ အသင်းတို့ ဘာအသင်း ညာအသင်းတို့ ဆိတာတွေ သိပ်မရှိဘူး။ ဒီပေမယ့် အဖေရိကမှာတော့ အမျိုးသမီးတွေက ကလပ်မှာ ဆုံးလေ့ ရှိကြတယ်။ ဘရစ်ချိဖ ကစားကြတယ်။ စာအုပ် ဝေဖန်ချက်တွေကို ဖတ်ကြတယ်။ စာပေ ဆုနှင့်ပဲ့ကလေးတွေ ကျင့်ပေါက်တယ်။ လူမှုရေး ကိစ္စတွေကို လုပ်ကြတယ်။

အဲဒီ လုပ်နှီးတွေ၊ အသင်းတွေရဲ့ သဘော သဘာဝကတော့ သူတို့လုပ်ချင်လို့
လုပ်နေတဲ့ အသင်းတွေပါပဲ။ သူတို့ ဖော်ပြထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဆိုတာဟာလည်း
တကယ်တော့ ယိုးမယ် ဖွဲ့ထားတာတွေ၊ အကြောင်းပြ ထားတာတွေ သက်သက်ပါ။
ဖြစ်နေပုံ ကတော့ ကက်ဖကာရဲ့ ပုံပြင်ထဲမှာ ရေးထားသလိုဖြစ် နေတယ်။

သူ့ပြင်ထဲမှာ တကယ့်မျှောစ်ကြီး တည်ဆောက်တွေမယ ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ
စိတ်မဝင် စားကြပါဘူး။ ဆောက်မယလို မှန်းထားတဲ့ နေရာမှာ အလုပ်သမား တန်းလျား
တွေဆောက်၊ အိမ်တွေဆောက်၊ လမ်းတွေဖောက်ပြီး ပြင်ဆင်တယ။ ဒီလိုနဲ့ ရင်းမြစ်တွေ
အားလုံးကို သုံးပစ်လိုက်တဲ့ နို့ကြီးတစ်မြို့သာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ။

အုပ်ချုပ်ရေး၊ စီးပွားရေးဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ အဲဒီမြို့ကြီး ဆောက်တာနဲ့ပဲ အားကုန် သွားတော့ ပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဟိုအမျိုးသမီးတွေ ထောင်တဲ့ ဟိုအသင်း ဒီအသင်း ဆိုတာတွေ ဟာလည်း အသင်းအဖွဲ့တွေ ထောင်တဲ့ကိစ္စမှာ သူတို့ အင်အားတွေ ကုန်ဆုံး သွားပြီး အချဉ်းနှင့် ဖြစ်သွား တော့တာပါပဲ။

မြိုသန်းတင့်

သူတို့ အမှုဆောင်အဖွဲ့ကို ရွေးကောက်မယ်၊ ဖွဲ့စည်းပုံ စည်းမျဉ်း ဆွဲမယ်၊ အချင်းချင်း ငြင်းကြ ခံကြမယ်။ တစ်ဖက် ပြုက်ဘက် အသင်းနဲ့ တိုက်မယ် နိုက်မယ်။ ဒါနဲ့ လိုရာ မရောက်တော့ပဲ အားကုန်သွားတယ်။ သူတို့ ထောက်ပုံတဲ့ သူတွေကို ဘယ်သူမျှ မထောက် ပုံရဘူး။ သူတို့ ပြုစုမယ့် လူမမာတွေကို ဘယ်သူမျှ မပြုစုရဘူး။ သူတို့ လက်ထဲမှာ သေချင် သေသွား ပေါ့စေ။ တြေားအစုံ၊ တြေားအသင်းကို ခွင့်မပြုဘူး။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ အစုံတွေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် များဟာ ကောင်းတဲ့ ရလာဖိတ္ထွေ ကိုတော့ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ပါတယ်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာဆိုရင် အမေအိုများရဲ့ အသင်းဟာ အလွန် ဉာဏ်ရှုပါတယ်။ သူတို့ဘဝက ကပ်ပါးပိုးမွားလို ဘဝပျိုးဆိုတော့ အဲဒီ ဘဝက ပေးလိုက်တဲ့ အားလပ်ချိန်တွေ အများကြီးရန်တယ်လေ။

အမေရိကန် မိခင်များနဲ့ ပတ်သက်လို့ စာရေးဆရာနဲ့ လူမှုပညာ၊ သိပ္ပံပညာ ဘာသာတရား၊ ပတ်ဝန်းကျင် သန္တရှင်းရေး စသည်တို့ကိုလည်း နားမလည်။ သူတို့ ပါဝင် လုပ်ရှားနေသည့် အဖွဲ့အစည်းတွင်လည်း စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြလို့ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ တကယ်ကတော့ သူတို့ တစ်တွေဟာ အသင်းအဖွဲ့တွေထဲမှာ ပါလို့သာ ပါနေတယ်။ သူတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုဟာ ရှေ့နောက် အဆက်အစပ်ရယ်လို့ ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။

လက်တွေကျေတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေလည်း ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး သူတို့ရဲ့ အကြိုက် စရိတ်တွေကို အလိုလိုက်ရုံ သူတို့ရဲ့ မနှစ်သက်မှုတွေကို ဖြေဖောက်ရုံ သက်သက်လောက် လုပ်နေ ကြတာပါ။ ဥပမာအားဖြင့် သူတို့တစ်တွေဟာ စာအုပ်တွေကို ဝယ်နေတဲ့ အတွက် ယဉ်ကျေးမှုကို အထောက်အကူ ပြုပါတယ်။ စာဖတ်တဲ့ အတွက် အကျိုး ရှိသင့် သလောက်တော့ ရှိပါတယ်။

ဘပေဆိုတာ အလုပ်အကိုင် တစ်ခုခုကို စီမံ ဆောင်ရွက် နေသူအဖို့ သူကို နှစ်သိမ့် ကြည်န်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင် အဓိုံးပါးရှိပြီး ဂုဏ်သိက္ခာ တက်လာပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

တပေကို လူရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုနဲ့ ပေါင်းစပ် ပေးဖို့လိုတယ်။ အနုပညာ လက်ရာတွေကို တက္ခာ သုံးပစ် ကြတယ်။

သူတို့အဖို့ ပန်းချီကားဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်လာတယ်။ ဂိုဏ်တာဟာ ဌီးငွေစရာ ကောင်းတဲ့ အသံ ဖြစ်လာတယ်။ ဝတ္ထုဟာ ကရိုးရေး တစ်ချောင်းထိုး ထိုးထားတဲ့ ကုလားထိုင် စွပ်လောက်မျှ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းတဲ့အရာ ဖြစ်လာတယ်။

ကမ္မာမှာ ဘက်ဆဲလားဆိုတဲ့ အရောင်းရရုံး ဝတ္ထုတွေ ပေါ်ထွက်လာတာဟာ အမေရိကန် အမျိုးသမီးတွေ ကြောင့်လို့ ဆိုရမယ် ထင်တယ်။ ဒီဝတ္ထုတွေဟာ အမျိုးသမီး တွေကို အပျော်းဖြေရုတ်ပင် မကာဘူး။ ထွက်ပေါက် တစ်ခုရှာတဲ့ အားအားယားယား အမျိုးသမီးတွေကိုလည်း အပျော်းဖြေ ပေးနေတယ်။

ဒီအကြောင်းကို စီလစ်ပိုင်လီက အောက်ပါ အတိုင်းရေးခဲ့ပါတယ်။

“သူတို့ (အမေရိကန် အဗွားအိုများ) သည် နိုင်ငံရေး သမားများအား ပြားပြားဝပ်လာအောင် ခြောက်လှန့် ကြ၏။ တရားဟော ဆရာများကို ခြောက်ကြ၏။ ဘက်ဥတ္တု များနှင့် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့များကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ကြ၏။

သူတို့တွင် အလားတူ အသင်းတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ထိုအသင်းများ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မိမိ ပတ်ဝန်းကျင်အား မိမိ အပျော်းပြေရန် အသုံးချေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဆန္ဒများ၊ ကိစ္စများအတွက် အသုံးချရန် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မိမိတို့မြှုံးပြည့်နယ်တွင် ပြည့်တန်ဆာ ပပောက်ရန် ကြိုးစားသည်။

ဘတ်စ်ကားလိုင်းများ၏ လမ်းကြောင်းကို အများပြည်သူ သက်သာ ချောင်းရှု ရေးအတွက် ပြေးဆွဲစေမည့် အစား သူနှင့် သူအသိုက်အဝန်း သက်သာ ချောင်းရှုရေး

မြိုသန်းတင့်

အတွက် ပြေးဆွဲစေရန် အားထုတ်သည်။ ဗွဲရေးများ နိဗ္ဗာန်ရေးများ ဖွင့်လှစ်ကာ ရရှိသည့် အမြတ် ငွေများကို မနက်လင်းလျှင် ဉာက အသောက်များသွားသည့် ခေါင်းကိုက်နေသည့် ကော်မတီ လူကြီးများ အတွက် ဘီယာဝယ်ပေးသည်။

သို့ဖြင့် ကလပ်များသည် အမေရိကန် မိခင်အိုများအား အားခြားသုများ၏ ကိစ္စများတွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် များစွာသော အခွင့်အလမ်းတို့ကို ပေးလျှက်ရရှိသည်” လို့ လျောင်ပြောင် ရေးခဲ့ပါတယ်။

ဒီလျောင်ပြောင် သရော်စာထဲမှာ အမှန်တွေ တော်တော်များများ ပါပါတယ်။ အသွားကြီး တွေဟာ နိုင်ငံရေးကိုလည်း နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘောဂပေါဒဆိုတာ ဝေလာဝေး။ တာဥား စက်မှုဆိုင်ရာ ကိစ္စဆိုတာတွေကို မပြောနဲ့တော့။ ဒီလို့ မသိတဲ့ အခါ ကျတော့ လောကကြီး အကြောင်း လူအဖွဲ့အစည်း အကြောင်းကိုလည်း ဘာမှ မသိတော့ဘူး ပေါ့။

သူတို့တစ်တွေ လုပ်ရမယ့် လုပ်ငန်း ဆောင်တာတွေကိုလည်း မသိကြတော့ဘူး။ အပြုသဘော ဆောင်တဲ့ အလုပ်တွေ အကြောင်းကိုလည်း နားမလည် ကြတော့ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ကျင့်ဝတ်ဟာလည်း အသုနဆရာ ကန့်ရဲ့ သဘောတရားလို့ ဖြင့်မဲ့ဆန်းပြီး ပုံသဏ္ဌာ လွန်းတယ်။

အသွားအိုဟာ ဘဝ ဆုံးခါနီး ရောက်တော့ ပိုပြီး တည်ဖြမ် ရင့်ကျက်သွားတယ်။ သူ ဘဝတို့ပွဲကိုလည်း အရုံးပေး လိုက်ပြီ။ အိုမင်း ကျခုံးခါနီး ဖြစ်တဲ့အတွက် အနာဂတ်ကို တွေးပူ နေတာမျိုးလည်း မရှိတော့ဘူး။ လင်ယောက်ဗျား လုပ်သူကတော့ အများ အားဖြင့် သူထက်ပို အသက်ကြီးတာပေါ့လေ။

မြှေသန်းတင့်

အသွားအခိုက သူ့ယောက်၏ အသိုးအို ယိုယွင်း ပျက်စီးနေတာကို တိတ်တဆိတ် ကျေနပ်မှုနဲ့ စောင့်ကြည့် နေတယ်။ ဒါဟာ သူရဲ့ လက်တာ ချေနည်းပါပဲ။ ယောက်၏ သေသွားခဲ့ရင် အဲဒီ ဆုံးရုံးမှုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ခံတယ်။ အသက်ကြီးလာရင် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက် ဆုံးရုံးတဲ့အတွက် စိတ်ထိနိုက်ရသူက မိန်းမထက် ယောက်၏က ပိုများ တယ်ဆိုတာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လိုလည်း ဆိုတော့ အိမ်ထောင် ကျတုန်းကရော၊ အသက်ကြီးလာတဲ့ အခါမှာရော ယောက်၏သက်က ချည်းပဲ အသာစီးရပြီး အမြတ်ရခဲ့တာကိုး၊ အထူးသဖြင့် အသက်ကြီး လာတဲ့အခါမှာ ဆိုရင် ယောက်၏က ပိုပြီးတောင် အမြတ်ရသေးတယ်။ အဲဒီ အခါကျရင် သူတို့ရဲ့ စကြာဝဏ္ဏဟာ အိမ်ကလေးရဲ့ နယ်နိမိတ်ထဲမှာပဲ ရှိတော့တယ်လေ။ ပစ္စာ့နှင့် ဟာလည်း အနာဂတ်နဲ့ နယ်နိမိတ်ချင်း ထိမနေတော့ဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ အနီး လုပ်သူသာလျှင် သူတို့ဘဝကို ကြိုးစီးနေပြီး သူတို့ရဲ့ဘဝ နာရီ စဉ်းချက်ကို ထိန်းထားတော့တယ်။ အပြင်လောက လုပ်ငန်း ဆောင်တာတွေကို စွန်လွှတ် လိုက်တာနဲ့ ယောက်၏ဟာ လုံးဝ အသုံးမဝင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အနီးကတော့ အနည်းဆုံး အိမ်ကို အပ်ချုပ် နေရသေးတယ်။ သူဟာ လင်ယောက်၏ အတွက် လိုနေ သေးတယ်။ လင်ယောက်၏ကတော့ သူအဖို့ တကယ့်ကို အနောင့်အယုက်၊ အတားအဆီး ဖြစ်နေ တော့တာပဲ။

အသွား အိုကြီးများဟာ သူတို့ရဲ့ လွှတ်လပ် အမိုအခိုကင်းမှုကို ရှုက်ယူလေ့ ရှိကြပါတယ်။ ခုမှာပဲ ကမ္ဘာ လောကြော်းကို ကိုယ်ပိုင်မျက်စိနဲ့ ကြည့်မြင် နိုင်တော့တယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ယောက်၏ရဲ့ မျက်စိနဲ့ချည်း လိုက်ကြည့် ခဲ့ရတယ်လေ။ အဲဒီတော့မှ သူတို့ဟာ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အလိမ်အညာ ခံခဲ့ရပါ ကလားဆိုတာ သဘောပေါက် လာတော့ တယ်။

မြှေသန်းတင့်

အခု အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ စိတ်ထားကလည်း တည်ပြုမြတ်သွားပြီး။ ရူးမှုတာတွေလည်း ပြေသွားပြီ။ တစ်ဖက်သား ပြောသမျှကို မပုံးဘဲနဲ့ သံသယနဲ့လည်း ကြည့်တတ်လာပြီ။ ဒီလို ကြည့်တတ်တဲ့ အတွက် မကြာခကာ ဆိုသလိုပဲ ပြင်းထန်စုံရတဲ့ လျှင်ပြောင် သရော်မှုတောင် ပေါ်လာ တတ်ပါသေးတယ်။

အထူးသဖြင့် အဘွားဘဝကို နောကြခဲ့တဲ့ မိန်းမများဟာ ယောက်ဗျားတွေ အကြောင်းကို ယောက်ဗျားတွေ ထက်တောင် ပိုသိ နေတတ်ပါသေးတယ်။ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားကို အများသူငါရေးမှာ တွေ့ရတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့မဟုတ်ဘဲ သီးခြားဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်၊ အခြေအနေရဲ့ သားကောင် တစ်ယောက် ဆိုတာကို မြင်လာခဲ့တယ်။

ဒါတင်မကဘူး။ အဘွားအိုဟာ မိန်းမဆိုတွေ အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်း သိသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မိန်းမဆိုတာ တော်းမိန်းမ တစ်ယောက်ကိုသာ ခွင့်းချက် မရှိ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုတတ် လိုပါပဲ။

မိန်းမဟူဘိဝါ ထိုက္ခတ္ထိရား

ဂရိတွေရဲ့ စေတ်ကနေပြီး ဒီနေ့စေတ်အထိ မိန်းမတွေ အပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ စွဲဆိုချက်တွေ၊ ထင်မြင်ချက်တွေထဲမှာ တော်တော်များများ တူတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့် တုနေကြသလဲ ဆိုတာလည်း နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဂရိတွေရဲ့ စေတ်ကနေပြီး ဒီနေ့ စေတ်အထိ မိန်းမတွေရဲ့၊ အခြေအနေဟာ အပေါ်ယံမှာ ပြောင်းလဲတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် အဓိကကျတဲ့ အခြေအနေတွေဟာ ဘာမျှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိလှပါဘူး။ အတူတူ ပါပဲ။

ဒါကြောင့် သူတို့အပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ စွဲချက်တွေ၊ ထင်မြင်ချက်တွေ ဟာလည်း အများအားဖြင့် အတူတူ ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒီ အခြေအနေများဟာ မိန်းမရဲ့ စရိတ် လိုပေါ်တဲ့ အရာကို ဖန်တီးရာမှာ အဓိကအဆုံး အဖြတ်ကျတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းမဆိုတာ အတွေမှာ ပျော်မွေ့တတ်တယ်။ ကရာဇ်ကောစ လုပ်တတ်တယ်။ ဉာဏ်ကောင်းပြီး သေးဖွဲ့ တတ်တယ်။ အချက်အလက်တို့ တိကျမှုတို့နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အားနည်း တတ်တယ်။ ပန်းပြားပင်လို့ ယိမ်းယိုင်တတ်တယ်။ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်တွေ များတယ်။ ကတ်သဘင် ဆန်တယ်။ ကိုယ်ကျိုး ကြည့်တယ် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောကြတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ မှန်သလောက် မှန်တာတွေလည်း ပါပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဆိုတဲ့ ဆိုခဲ့တဲ့ သဘောတွေ ရှိနေတာဟာ မိန်းမ ဟောမှန်းစာတ်တွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို့ ဖြစ်လာရတာဟာ အခြေအနေတွေက ပုံသွေး ပေးလိုက်လိုပါ။

ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ မိန်းမတို့ရဲ့ အခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းနည်း စွေးနွေး ချင်ပါတယ်။ ပြောပြီးသားတွေကို ထပ်ပြောတာမျိုးလည်း ပါပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှသာလျှင်

မြှေသန်းတင့်

မိန်းမရဲ့ အကြောင်းကို သူ့ရဲ့ မီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနဲ့ သမိုင်းရေး အခြေအနေ များနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ကြည့်နိုင် ပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါတလေမှာ “မလောက” ဟာ ဖို့ စကြောဝြာကြီးနဲ့ တော်တော်လေး ဆန့်ကျင် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမရဲ့ အဖွဲ့အစည်း၊ မိန်းမရဲ့ ကမ္ဘာဟာ ဘယ်တူန်းကမျှ သီးခြား လွှတ်လပ် အမိန့်ကင်းတဲ့ ကမ္ဘာ မဟုတ်ဘူး ဆိတာကိုတော့ ထပ်ပြောချင်ပါတယ်။

သူတို့ဟာ အဝန်းအထိုင်းကြီး တစ်ခုထဲက အစုကလေး တစ်ခုသာ ဖြစ်ပြီး ယောက်ဗျားတွေရဲ့ အုပ်စိုးမှုကို ခံရသူ၊ လက်အောက်ခံ နေရာကို ရရှိ ထားသူများသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အမျိုးသမီး ကလပ်တွေ၊ အသင်းတွေ၊ အဖွဲ့တွေဖြေား တန်ပြန် စကြောဝြာ တစ်ခုကို ထူထောင်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ တန်ပြန် စကြောဝြာကို ခို့သတ္တဝါတို့ရဲ့ စကြောဝြာကြီးရဲ့ ဘောင်ထဲမှာ ထူထောင်ရတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့ အနေအထားဟာ တော်တော် ကပြောင်းကပြန် နိုင်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဖို့လောကထဲမှာ ပါနေပြီး အဲဒီ လောကကို ယုံ့ပြုပိုင် အန်တု နေတဲ့ လောကတစ်ခု (မလောက) မှာလည်း ပါနေတယ်။ ပြီးတော့ တွေား လောက တစ်ခုက ပိုင်းရုတားတဲ့ ကမ္ဘာထဲမှာပဲ နေနေ ပြီမ်းချမ်းစွာ နေရတယ် လို့ပဲ မရှိပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ သဘောလွှယ်ကို ငြင်းဆန်မှုနဲ့ ယုံ့တွဲကြည့်ရမယ်။

ဒီနေရာမှာ သူတို့ရဲ့ သဘောထားဟာ မိန်းမပယ် ကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ သဘောထား မျိုးနဲ့ ခို့ဆင်ဆင် တူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမပယ်ကလေးတွေလို သဘောထား မျိုးကိုတော့ ကြာကြာ မထားနိုင်ပူးဘား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အသက်အချုပ် ရောက်တဲ့ မိန်းမများ အဖို့ ဘဝကို ရှာနေတယ် ဆိုတာဟာ စိတ်ကူး

မြိုသန်းတင့်

အိပ်မက်တွေ၊ သက်တွေနဲ့ နေနေရတာ မဟုတ်ဘဲ တကယ်အမှန် နေနေရလို ဖြစ်ပါတယ်။

ကမ္မာ လောကြီးဟာ တစ်ခုလုံးအနေနဲ့ ခြိုကြည့်ရင် ဖို့သတ္တဝါ တို့ရဲ့ ကမ္မာ လောကြီး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မိန်းမကိုယ်တိုင် ကလည်း အသိအမှတ် ပြုပါတယ်။ တကယ်တော့ ကမ္မာကြီးကို ပုံသွင်းခဲ့တာ၊ ကမ္မာကြီးကို အုပ်စိုးခဲ့တာ။ ဒီနေ့အထိ ကမ္မာကြီးကို လွှမ်းမိုးနေတာဟာ ယောက်ရားတွေပဲ မဟုတ်လား။ သူမ အဖို့တော့ ကမ္မာကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို ဘာတာဝန်မျှ မရှိဘူးလို ထင်တယ်လေ။

သူမဟာ အားနွဲတယ်၊ မို့ခို့နေရတယ်ဆိုတာကို လက်ခံထား ကြပြီးသား။ သူမဟာ အကြမ်းပတမ်း သင်ခန်းစာတွေကို မသင်ခဲ့ ရဘူး။ သူအစုံရဲ့ အခြားသော အဖွဲ့ဝင်များ ရှေ့မှာ လေ့လာစရာ ပစ္စည်းတစ်ခု အဖြစ် ရပ်မပြုခဲ့ဘူး။ သူအသား သူအုံးအိမ် ထဲမှာတင် ပိတ်လောင်ပြီး ပန်းတိုင်တွေကို ချမှတ် တန်ဖိုးတွေကို ဆုံးဖြတ်ကြတဲ့ လူမျက်နှာရှိတဲ့ ဘုရားသခင်တွေ ရှေ့မှာ အားနွဲဘူး၊ စောင့်ဆိုင်းသူ၊ လူပ်ရှားခြင်း ကင်းသူလိုပဲ သူကိုယ်သူ မြင်ခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ မိန်းမဟာ “ထာဝရ ကလေးဖြစ်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံဟာ မှန်သင့် သလောက် မှန်တယ်လို ဆိုနိုင်တယ်။ အလုပ်သမားတွေ၊ လူမှုည်း ကျေးကျွန်းတွေ၊ ကိုလိုနီ တိုင်းပြည်က တိုင်းရင်းသားတွေကိုလည်း ကလေးကြီးတွေလို ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ဆုံးလိုတဲ့ သဘောက တခြားလူတွေက သတ်မှတ်ပေးတဲ့ ဥပဒေ စည်းကမ်းတွေ၊ သတ်မှတ် ချက်တွေကို အစစ်အဆေး မရှိ၊ အမေးအမြန်းမရှိ လိုက်နာရမယ်ဆုံးတဲ့ သဘောပါ။

မိန်းမရဲ့ ဘဝကံ အကြောင်းဟာ လေးစားစွာ လိုက်နာ ခံလိုက်နာမှပါ။ မိန်းမဟာ သူ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ အစစ်အမှန်ကို ကောင်းကောင်း နားမလည်ပါဘူး။ ဒီအရာ တွေဟာ သူမျက်စိတဲ့မှာ မှန်ဝါးနေပါတယ်။

မြန်းဘာ

မိန်းမဟာ ရပ်ခြင်ကို လွှမ်းမိုး အတွက် လိုအပ်တဲ့ နည်းပညာဆိုင်ရာ လောက့် သင်ကြားမူ မရှိဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ သူမအဖို့ ဖမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်တတ်ဖို့ ပိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် ကိုရိယာ တန်ဆောင်တွေ မလိုဘူး။ ဒဿနဆရာ ဒါနပြောသလို ကမ္မာလောကကြီးဟာ မိန်းမရဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ ပန်းတိုင်တို့ အကြားမှာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်သွယ်ပေးတဲ့ စွဗော်းကိုရိယာတွေနဲ့ စုံပံ့ထားတဲ့ အစုအဝေးကြီး မဟုတ်ဘူး။

လောကကြီးဟာ မိန်းမအဖို့ ခုခံ တွန်းလုန်တဲ့ အရာ ဖြစ်တယ်။ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်တဲ့ အရာ ဖြစ်တယ်။ မိန်းမဟာ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ ဥပဒေသတွေကို နာခံရတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မိန်းမရဲ့ ဝမ်းကြာတိုက်ထဲ (ယောက်ကျားရဲ့ ဝမ်းကြာတိုက် မဟုတ်)မှာ လူသားတစ်ယောက် သဇ္ဇာ တည်လာရတယ် ဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်မှုဟာ သချာ ပါရဂူတွေမှ ညီမျှခြင်းချိုး တွေက်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။

ဒီ နက်နဲ့ပြီး နားမလည်နိုင်တဲ့ နိယာမတရားကို သူ့ကိုယ်တွင်းမှာ တွေ့နေရတယ်။ လဝန်းရဲ့ နရိစည်းချက်ကို လိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေတယ်။ မီးဖိုချောင်ဟာ သူ့ကို စိတ်ရှည်မှုနဲ့ လိုက်လျောမှု ရှိအောင် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ သင်ကြား ပေးနေတယ်။

မီးဖိုချောင်မှာ အဂိုရတ်ပညာကို တွေ့နေရတယ်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မီးရှိတယ်၊ ရေရှိတယ်။ သကြား အရည်ပျော်အောင် စောင့်ရတယ်။ ဂျုံမျှနဲ့တွေ့ နပ်သွားအောင် စောင့်ရတယ်။ ပန်းကန်တွေ့ အိုးခွက်တွေ့ ပြောက်အောင် စောင့်ရတယ်။ စင်ပေါ်က သစ်သီးတွေ့ မှည့်အောင် စောင့်ရတယ်။ အီမံမှု ကိစ္စတွေဟာ သူ့အဖို့ အတတ်ပညာ ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတွေ ဖြစ်လာတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ အတတ်ပညာ ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများဟာ အလွန်အခြေခံကျိုး အလွန်ပြီးငွေ စရာကောင်းပါတယ်။ ဒီ အတတ်ပညာတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို

မြိုသန်းတင့်

စက်ယန္တရား ဆိုင်ရာ ကြောင်းကျိုး သက်ရောက်မှု နိယာမ သဘောကို သင်ကြားပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပူးသား။

ပြီးတော့လည်း ဒီနယ်ပယ်မှာပင်လျှင် အရာဝတ္ထုတွေကလည်း တည်ဖြစ်မှုမရှိဘဲ ပြောင်းလဲ တတ်ပါတယ်။ ရေါ် လျှော်ဖြစ်တာကို ခံနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းရှိတယ်။ မခံနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းရှိတယ်။ ချွေတ်လို့ရတဲ့ အစွမ်းအထင်းတွေ ရှိတယ်။ ချွေတ်လို့မရတဲ့ အစွမ်းအထင်း တွေ ရှိတယ်။ အလိုလျောက် ကျိုးပွဲသွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်။ သစ်ပင်တွေပေါက်သလို ဘယ်ကမှန်း မသိပေါ်လာတဲ့ ဖုန်တွေရှိတယ်။

မိန်းမစိတ်ဓာတ်ဟာ ပြောရဲ့ တန်ခိုးကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်တဲ့ မြေယာ ယဉ်ကျေးမှု စိတ်ဓာတ်ကို ဆက်ခံ ပြန်ပွားတဲ့ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်တယ်။ သူဟာ ပွဲလက်ကို ယုံတယ်။ သူရဲ့ အပြုံး စိတ်ဓာတ်ကြောင့် သူအမြင်မှာ တောင့်တမှုဟာ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ အကောင်အထည် ဖော်ရမယ့် ကိစ္စလို့ မမြင်တော့ဘဲ ပျော်မွေ့ရမယ့် ဆွဲဆောင်မှု တစ်ခု၊ စွဲမက်စရာ တစ်ခုလို့ ထင်လာတယ်။

သူရဲ့သေးမှာ လိုင်းလုံးတွေ၊ ရောင်ခြည်ဖြာတွက်မှုတွေ၊ ထူးဆန်းတဲ့ အရည်တွေ ပိုင်းရုံ နေတယ်လို့ သူထင်ပါတယ်။ သူဟာ တယ်လီပသီ၊ အကြားအမြင်ပေါင်၊ ဓာတ်ရောင်ခြည် ကုသမှု၊ အိပ်မွေ့ပညာ၊ သီပို့ဆိုဖို့ စားပွဲနတ်၊ အိပ်မက်၊ ပျောက်စေဆရာ စသည်တို့ကို ယုံပါတယ်။

သူဘာသာတရား ယုံကြည်မှတဲ့မှာ ရေးဟောင်း အစွဲအလမ်းတွေ၊ ဥပါဒ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ ဆေးဖောင်းတိုင်ကို ယုံကြည်တယ်။ ပူးပြီး ပြောတာတွေကို အဟုတ် ထင်တယ်။ သူတော်စင်တွေဟာ ရေးက သဘာဝ နတ်အောက်တွေ ဝင်စားတာလို့ ထင်တယ်။ ဘယ်နတ်ကဖြင့် ခရီးသွားရာမှာ တောင့်ရောက်တယ်။ ဘယ်နတ်ကဖြင့် မီးဖွား

မြှေသန်းတင့်

ရာမှာ စောင့်ရောက်တယ်။ ဘယ်နတ်ကဖြင့် ပစ္စည်းပျောက် ရှာပေးတယ် စသည်ဖြင့် ယုံကြည်တယ်။

သူဟာ လူထူးကို မအုံသြပါဘူး။ သူရဲ့ သဘောထားဟာ ဆုတောင်းခြင်းနဲ့ ဝင်စားခြင်း ဖြစ်တယ်။ တစ်ခုခုကို အောင်မြင်ချင်ရင်၊ စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်ချင်ရင်၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သာယာချင်ရင်၊ ပညာရေးမှာ အဆင်ပြေစေချင်ရင် အစဉ်အလာရှိခဲ့တဲ့ ရိုးရာ ပသမှုတွေကို လုပ်ပါတယ်။

မိန်းမဟာ အဲဒီလိုပုံစံကျ ရယားထဲမှာ ဘာကြောင့် ကျင်လည် နေရသလဲ။ ဘာကြောင့် ဒါတွေကို ဆက်လက် ဖက်တွယ် နေရသလဲ။ ဒီအချက်ကို နားလည်ဖို့ သိပ်မဆက်ပါဘူး။ အချိန်ဟာ သူအဖို့ သစ်ဆန်းတဲ့ သဘာဝ ဓာတ်တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမအဖို့ အချိန်ဟာ တို့ထွင်ဖန်တီးတဲ့ သဘောဆောင်တဲ့ စီးဆင်းမှုတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မိန်းမဟာ ထပ်ပြန်ဘလဲလဲ ဖြစ်မှာ တဝံလည်လည် ဖြစ်မှုထဲမှာ မျောပါ နေရလိုပါ။ အနာဂတ်ဆိုတာ အတိတ်ကို ပွားထားတဲ့ အရာ၊ အနာဂတ်ဆိုတာ အတိတ်က ဖြစ်သလိုဟာတွေ ဖြစ်လေမယ့် အရာလို့ ထင်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

သူအဖို့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရတဲ့ အလုညွှေတိုင်း၊ ရာသီပန်းပွင့်တဲ့ အလုညွှေတိုင်းဟာ အရင်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း ထပ်ဖြစ်တာဖိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ အချိန်ရဲ့ စီးဆင်းမှု သဘောကို သူ သိပ်ကရ မစိုက်မိတော့ဘဲ အားလုံးတူတူလို့ ဖြစ်နေတယ်။

အရင်တုန်းက ကိုယ်ဝန် ဆောင်ရတာနဲ့ ခု ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရတာ၊ အရင်လက ဓမ္မတာ လာတာနဲ့ ခုလာ ဓမ္မတာလာတာ ဒါတွေဟာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု အတူတူဖြစ်နေတော့ အချိန်ရဲ့ သဘောကို သိပ်နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီမှာ အချိန်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ

မြသန်းတင့်

သဘော ပေါက်တာဆိုလို အချင့်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ပျက်စီး ယိုယွင်းမှုကို ဖြစ်စေပါ ကလားဆိုတာ လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။

အိမ်တောင်ကျစ ဝယ်ထားတဲ့ ပရီဘောဂတွေဟာ အိုဟောင်းသွားပြီ။
အဝတ်အဟား တွေ့ကလည်း နှမ်းသွားပြီ။ သူမျက်နှာကလည်း ရင်ရော်သွားပြီ။
နှစ်ကာလတွေ့နဲ့ အတူ ပြန်လည် ထုတ်လုပ် နိုင်စွမ်းအား တွေ့ကလည်း တဖြည်းပြည်း
လျော့ပါး ပျက်စီး သွားခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ မိန်းမဟာ အရှိန်ဆိုတဲ့ အကြောင်နာ ကင်းမဲ့တဲ့
အဖျက် စွမ်းအားကြီးကိုလည်း သိပ်မယ့် ချင်တော့သူး။

ဒီပေမယ့် မိန္ဒာမဟာ ယဉ်တိပေဒကိုသုံးဖို့ အခွင့်အရေး ရခဲ့ လုပါတယ်။ ကောင်းမွန်တဲ့ အသုပ်စုံ တစ်ခွက်လုပ်ဖို့ အတွက် ယဉ်တိပေဒဟာ ဘာမျှ အသုံးမဝင်ပါဘူး။ သူရင်ဆိုင် နေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူလို့နေရတဲ့ အလုပ်တွေဟာ ဖို့သတ္တဝါတို့ရဲ့ ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင် ဥာက်မိုးနဲ့ လုပ်စရာမလိုတဲ့ အလုပ်တွေချည့်ပါပဲ။

ဒီတော့ ယောက်ကျားတွေရဲ့ အမြင်မှာ မိန္ဒာမရဲ့ အတွေးဟာလည်း ဘာမှ ရေရှာခြင်း မရှိတဲ့ စိတ်ကူး အီပိုမက်တွေလို ဖြစ်နေ တော့တာပေါ့။ သူမမှာ အချက်အလက အမှန်တရား တွေကို နားလည်နိုင်တဲ့ စွမ်းအား မရှိပါဘူး။ စကားလုံးတွေနဲ့ အထင်တွေက လွှဲရင်လည်း ဘာကိုမှ ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင် မရှိဘူး။

ပြဿနာတင့်

ဒါကြောင့်မို့ ပြဿနာတွေ ပေါင်းစုံပြီး သုပ္ပတ်အူ ဖြစ်နေရင်လည်း သူအဖို့ကတော့ စိတ်ထဲမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မထိခိုက်လုပါဘူး။ မိန်းမဟာ သူလက်လုမ်း မမိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြဿနာ နက်နဲ့ မူတွေကို ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားပြီး တွေးပူလေ့မရှိပါဘူး။

အယူအဆတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရှုပ်ထွေးသည်ဖြစ်စေ၊ ထင်မြင်ချက်တွေ၊ ပါတီတွေ၊ နေရာတွေ၊ လူတွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ထွေးရော ယုက်တင် ဖြစ်နေသည် ဖြစ်စေ မိန်းမဟာ ကျေနပ် ရောင့်ခဲ့နေပါတယ်။ သူဦးခေါင်းဟာ ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရောဖြစ်းပြည့်နှက်နေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အရာဝတ္ထုတွေကို ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်ဖို့ ကိစ္စဟာ သူအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူဟာ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဖို့သတ္တဝါရဲ့၊ သုကာအာကာကို လက်ခံဖို့ သွန်သင် ဆံခဲ့ရလိုပါ။ ဒါကြောင့်မို့ မိန်းမဟာ ဝေဖန်တာတို့ စူးစမ်းတာတို့၊ ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်တာတို့ကို မလုပ်တော့ဘဲ ဒီအလုပ်တွေကို ကိုယ် ထက်မြတ်တယ်ဆိုတဲ့ ဖို့သတ္တဝါရဲ့ကို လွှာအပ်လိုက်တော့တယ်။

သူအမြင်မှာ ဖို့လောကဟာ မရောက်နိုင်၊ မကော်လွှားနိုင်တဲ့ နေရာ၊ အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ နေရာကို ယူဆထားပါတယ်။ “ယောက်ဗျားတို့သည် ဘုရားသခင်များကို ဖန်တီး ကြပြီး မိန်းမများမှာ သူတို့ကို ကိုးကွယ် ကြကုန်၏” လို့ ဖော်ပေါ်ရတယ်။

မိန်းမနဲ့လောက်၍။

ယောက်ဗျားဟာ အမျိုးမျိုးသော စနစ်များ၊ ကျင့်ဝတ်သစ်များ၊ ဥပဒေသစ်များကို တည်ဆောက် ဖွဲ့စည်း နိုင်တယ်လို့ သူဘာသာ သူယုံတယ်။ ရှိနေတဲ့အရာ ကျော်လွှား နိုင်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ သမိုင်းဟာ သူက လုပ်တဲ့အရာလို့ သဘောထားတယ်။

ခေတ်အနောက်ကျခံး၊ အယူအသီးဆုံး ဆိုတဲ့ ယောက်ဗျားသည်ပင်လျှင် သူဟာ ပြောင်းလဲ လာတဲ့ ဆင့်ကဲ ဖြစ်စဉ်နဲ့ အညီ လိုက်လျော ညီတွေဖြစ်အောင် နေထိုင် တတ်တယ်။ သူအတွေး အခေါ်ကိုလည်း ပြောင်းလဲ လာတဲ့အခြေအနေနဲ့ အညီ ညိုနှင့်တတ်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမကတော့ သမိုင်းမှာ ပါဝင်ခြင်း မရှိတဲ့ အတွက် သမိုင်းရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကိုလည်း နားမလည်ဘူး။

အနာဂတ်ကိုလည်း မယုံသက်ရှိစွာ သံသယတိုးပြီး အချိန်ရဲ့ စီးဆင်းမှုကို ရပ်တန် ပစ်ချင်တယ်။ အဖေ ထူထောင် ပေးခဲ့တဲ့ အစ်ကို ထူထောင်ပေးခဲ့တဲ့ လင်သား ထူထောင် ပေးခဲ့တဲ့ ရပ်တု ပြောကြီးပေါ် ပြုလွှားတာနဲ့ ကောင်းကင်ကို ဘယ်လို့ တန်ဆာ ဆင်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ နောက်ထပ်ရပ်တု တစ်ခုကို ဘယ်လို့ တည်ဆောက်ရမှန်း မသိ တော့ဘူး။ ဒီမှာတင် သူဟာ ရှေးဟောင်း နတ်ရပ်တုတွေကို အပြေးအလွှား သွားပြီး ကိုးကွယ် တော့တယ်။

အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲအတွင်းက မိန်းမတွေဟာ ယောက်ဗျားတွေထက် ကျေးကျွန် စနစ်ကြီးကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းချင်တယ်။ ဘိုးဝါး စစ်ပွဲ ဖြစ်တုန်းက အင်္ဂလန်မှာ၊ ပါရီဘုံအဖွဲ့ ပေါ်တုန်းက ပါရီမှာ မိန်းမတွေဟာ စနစ်ဟောင်းကို အပြေးထန်ဆုံး ကာကွယ်သူတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အတက်ကြွေဆုံးသူတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

မြိုသန်းတင့်

သူတို့တစ်တွေ ြိမ်သက်နေခဲ့ ရတာတွေ မလှပ်မယ်က နေခဲ့ရတာကို ပြင်းထန်တဲ့ စိတ်နဲ့ အတားထိုး အလော်ပေးချင် ကြဟန်တူတယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ သူတို့ ထောက်ခံ ယုံကြည့်တဲ့ ဘက်က အောင်ပွဲရလာတာနဲ့ သူတို့ တစ်တွေဟာ ဝံပ္ပလွှာ အုပ်များလို လဲကျသွားတဲ့ ကျဆုံးသူဆီကို အတင်းပိုင်းဆုံး လာကြတာပဲ။

ရုံးသွားတဲ့ အခါမျိုးမှာလည်း သူတို့ဟာ စွဲစပ်ဖြန်ဖြေရေးကို အကျောက်အကန် ငင်းဆန် တတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေဟာလည်း စိတ်ထဲပေါ်လာတဲ့ ခံစားချက်တွေ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဓေတ်မမိတော့တဲ့ အရေးတော်တွေကို ထောက်ခံ တတ်ကြပါတယ်။ ၁၉၁၄ခုနှစ်လောက် ရောက်သည့်တိုင် သူတို့ဟာ ဘုရင်ဝါဒ ထောက်ခံသွေ့တွေ ဖြစ်နေတတ်ပြီး ၁၉၅၃ခုနှစ်မှာ မိန်းမတွေ ဒီလို့ စိတ်အား တက်ကြ နေတာကို ယောက်ဗျားက ပြီးပြီး အားပေးကောင်း အားပေးလိမ့်မယ်။

ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ ယောက်ဗျားက ထိန်းထိန်း ချုပ်ချုပ်နဲ့ မယုတ်မလွန် ပြောတဲ့ အယုအဆတွေကို သူက အပြင်းအထန်း အကြောက်ကအန် ပြောဆိုနေတာကို မြင်ရတော့ သဘောကျလိုပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခိုင်းတည်းမှာ သူ အယုအဆကို ဒီလောက် အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့စွာ၊ မိုက်မဲ့စွာ နားလည်ရမလားဆိုပြီး စိတ်ပျက်တာလည်း ရှိပါတယ်။

မိန်းမဟာ ဒီလို့ပြင်းထန်တဲ့ သဘောထားမျိုးကို မြင့်မားတဲ့ ယဉ်ကျေးမှု များနဲ့ မြင့်မားတဲ့ လူမှု အတန်းအတားတွေ ထဲမှာသာ ထားလေ့ ရှိပါတယ်။ ယေဘုယျအားဖြင့် တော့ မိန်းမဟာ ဥပဒေကို ရှိသော လိုက်နာတတ်ပါတယ်။ ဥပဒေဖြစ်လို့ လိုက်နာတာပါ။

သူရဲ့ ယုံကြည်ချက်က အကန်းသဖွယ် ဖြစ်နေလေတော့ ဥပဒေဆိုရင် လိုက်နာဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေ တော့တာပါပဲ။ မိန်းမရဲ့ အမြှင်မှာ ခွန်အား ဗလာဟာ အမှန်တရားလို့ ထင်နေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ ယောက်ဗျားတွေမှာ ရှိတယ်လို့ အသိအမှတ် ပြထားတဲ့ အမှန်တရားဟာ တန်ဖိုးအကောက ပေါ်ထွက်လာတယ်လို့ ယူဆလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

မြိုသန်းတင့်

ဒါကြောင့်မို့ လူအဖွဲ့အစည်း တစ်ခု ပြုလဲသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အောင်နိုင် သရဲ့ခြေရင်းမှာ ပထမဆုံး ဝပ်စင်းသူတွေဟာ မိန်းမတွေ ဖြစ်နေတာပါ။ ခြုံပြောရရင် မိန်းမတွေဟာ အရှိကို အရှိအတိုင်း လက်ခံသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့၏ ထူးစွားတဲ့ အရည်အချင်း တစ်ခုကတော့ ကူးကြေး ဆောင်နိုင်ခြင်း ပါပဲ။

ပွန်ပေမြို့ပျက်ကြီးကို တူးကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ယောက်ဗျားတွေရဲ့ မီးလောင် ကျမ်းထားတဲ့ ရပ်ကြွင်းများဟာ ဘေးရယ်ကို တွန်းလှန်နေတဲ့ဟန်၊ အန္တရာယ်က ထွက်ပေးဖို့ ကြိုးထားနေတဲ့ ဟန်တွေ တွေ့ရပြီး မိန်းမများရဲ့ ရပ်ကြွင်းများကတော့ မောကြီးကို ပျက်နာအပ်ပြီး ဝပ်တွားနေတဲ့ ဟန်ကို တွေ့ရပါသတဲ့။

သူတို့ဟာ မီးတောင်တွေ၊ မှန်တိုင်းတွေ၊ ရဲတွေ၊ ယောက်ဗျားတွေ၊ အုပ်စိုးသူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါမှာ စွမ်းအားခဲ့တယ်လို့ ထင်တတ်ကြပါတယ်။ “ကျွန်မတို့ မိန်းမသား ဆိုတာ အနာခံရဖို့ မွေးလာရတာ။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ ဘဝပဲ။ ဒီဘဝကို ဘယ်လိုလုပ် ပြောင်းပစ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ မိန်းမတွေက ပြောလေ့ရှိပါတယ်။

ဒီလိုခံနိုင်မှာ ကူးကြေး တောင့်စည်းမှုကြောင့် မိန်းမတွေမှာ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ အရည်အချင်း ဖြစ်တဲ့ စိတ်ရည် သည်းခံခြင်းဆိုတဲ့ အရည်အချင်း ပေါ်လွင်လာတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကိုယ်ခန္ဓာ နာကျုံတဲ့ ဝေဒနာကို ယောက်ဗျားတွေထက် ပို့ပြီး ခံနိုင်ပါတယ်။

အခြေအနေက တောင်းဆိုလာရင် သူတို့တစ်တွေက စတိုးအစ်လို့ ခေါ်တဲ့ ဥပက္ဂာ ဝါဒီတွေရဲ့ သတ္တိမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ ယောက်ဗျားကို ရှားရှားမိုင်းမိုင်း၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မလုပ်တတ်တော့ မိန်းမ တော်တော်များများဟာ ပျော်ညှံ့တဲ့ ခုခံမှုကို တည်တည်ပြုမြို့ပြို့လုပ်တတ်ကြပါတယ်။

မြိုသန်းတင့်

သူတို့ဟာ လင်ယောက်ရဲ့များထက် အကျပ်အတည်း ဆင်းခဲ့ဖိုးပါးမှာ ကံကြွားဆိုး စသည်တို့ကို ဒုပေနာပေ ခံနိုင်ကြပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေ စီးပွားရေးတို့ ဘာတို့ လုပ်ရင်လည်း နွေနပဲကြီးတဲ့ အတွက် အဲ့သွေ့စရာ အောင်မြင်မှုတွေကို ရတတ် ကြပါသည်။

“မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဗိုး စွမ်းပကားကို ဘယ်တော့မျှ လျှော့မတွက်ပါနဲ့” လို့ ကြောစမှတ် ပြပါတယ်။ ရက်ရော သဘောထားကြီးတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်မှာ လူ၏၏ တောင့်စည်း မှုဟာ စိတ်ရည်သည်းခံမှ အသွင်နဲ့ ပေါ်တတ်ပါတယ်။ သူမဟာ ကျရောက် လာသမျှကို တည်တည်ပြုပြု ရင်ဆိုင်ပါတယ်။

ဒီလို အန္တရာယ်ကျရောက် လာတဲ့အတွက် ဘယ်သူကိုမျှလည်း အပြစ်မတင် ပါဘူး။ လောကခံဆိုတာ ဒီလိုပဲလို့ ဖြေသိမ့်နိုင်ပါတယ်။ မာနကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လူ၏၏ တောင့်စည်းနိုင်ပါတယ်။ မိန်းမဟာ ဖျက်ဆီးနဲ့ အသစ် ဆောက်လုပ်ဖို့ထက် ထိန်းသိမ်းနဲ့ ညီနှစ်းနဲ့ လိုက်လော့ ညီတွေဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ နေရာတကျ စီစဉ်ဖို့ အားသန် ပါတယ်။ သူတို့ဟာ တော်လုန်ရေးထက် စွဲစပ်ရေးနဲ့ ညီနှစ်းမှုကို သဘောကျပါတယ်။

၁၉၄၉စုမှာတုန်းက မိန်းမတွေဟာ အလုပ်သမားတွေကို လွှတ်လပ်အောင် လုပ်ရာမှာ တော်တော် အတားအဆီး၊ အနောင့်အယုက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ သပိတ မောက်မှာကို အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်မှာ၊ ဆင်းခဲ့မှာကို ကြောက်ရုံတင် မကဘူး။ မှားမှာကို ကြောက်ကြပါတယ်။

မိန်းမရဲ့ ကံကြွားဟာ ပျက်စီးလွယ်တဲ့ အရာနဲ့ ဆက်စပ် နေတတ်ပါတယ်။ ဒီအရာတွေကို ဆုံးရုံး လိုက်တာနဲ့ သူမမှာ အားလုံး ဆုံးရုံးသွားတော့ တာပါပဲ။ မိန်းမဟာ လွှတ်မြောက်မှုကိုလည်း သိပ်အယုံအကြည် မရှုလှပါဘူး။ ဒီလို အယုံအကြည် မရှုတာ ကတော့ လွှတ်လပ်မှုကို စမ်းသပ် မကြည့်ရသေးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းမဟာ သူဂုဏ်ရမယ့်

မြှေသန်းတင့်

အန္တရာယ်များတဲ့ လမ်းတွေကို ရဲရဲရင့်ရင့်၊ ထက်ထက်သန်သန် မလျောက်တာဟာ ဘာမျှတော့ ဒုံးညွေစရာ မရှိပါဘူး။ တကယ်လိုသာ သူ့အတွက် အနာဂတ်ဟာ ပွင့်လင်း လာလိုရှိရင် သူဟာ အတိတိကို ဖက်တွယ်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

မိန်းမတွေဟာ လက်တွေကျတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ တာဝန် ပေးအားပို့ခြင်း ခံရရင် ရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းတိုင်ဟာ သူရဲ့ အကျိုးစီးပွား ပါဝင်နေတယ်လို့ ယုံကြည်လာရင် မိန်းမဟာလည်း ယောက်ဗျားလိုပဲ ရဲရဲရင့်ရင့်၊ သတ္တိရှိရှိနဲ့ လုပ်ဆောင်လေ့ ရှိပါတယ်။

မိန်းမတွေဟာ မတော်ဘူး၊ ပုံင်းရှိတယ်၊ ဦးနောက်မရှိဘူး။ ပေါ့ပေါ့လွင်လွင် နေတတ်တယ်လို့ ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ ဒီလိုအပြောခံရတာဟာ တော်းကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့မှုးကုပ်စက်ဝိုင်းဟာ လောင်ပိတ်နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းမဟာ အလိုကြီးတယ်၊ အတ္ထကြီးတယ်လို့လည်း ပြောကြပါတယ်။ မကြီးဘဲ နေနိုင်ရှိးလား။ သူတို့ကို အေဒီ အတ္ထောခံထဲမှာ လောင်ပိတ်ထားခဲ့တာကိုး။

အနောက်ဆောင်မှာ နေရတဲ့ ငွေဝယ်ကျွန် မောင်းမ ကိုယ်လုပ်ဟာ နှင်းဆီပန်း ကြောက်နဲ့ နံသာထုတဲ့ ရေချိုးကန်ကို မတောင့်တပါဘူး။ သူမှာ အချိန်ကုန်ဖို့ပဲ အရေးကြီး တာပါ။ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ ပုံင်းရှိပြီး ြိုးငွေစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး ဂေဟာ (ပြည့်တန်ဆာ အိမ်တစ်ခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ကယ်ဆယ်ရေး စခန်းတစ်ခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ပေါ့) တစ်ခုမှာ ကြာရည်ကြာများ နေလာရရင် သက်သက်သာသာ၊ စည်းစိမ်ရှိရှိ နေရာတစ်ခုမှာ ပြေးဝင်ခိုလုံးမှာ အမှန်ပဲ။

တကယ်လို့ သူဟာ ဖို့မ ဆက်ဆံရေး ကိစ္စကို လိုက်စားတယ်လို့ ဆိုရင်တောင် ဒီလို ဖြစ်ရတာဟာ သူကို ချုပ်ချယ်ထားလို့ ဖြစ်ရတာပါ။ သူဟာ ဖို့မ ဆက်ဆံရေး ကိစ္စမှာ လည်း အလိုမပြည့်၊ ယောက်ဗျားကလည်း အနိုင်ကျင့်၊ မျက်နှာသာလည်း မရတော့ဘူး ဆိုရင် မူးယစ်စေတဲ့ ပိုင်း၊ အရာသာရှိတဲ့ အစာ၊ ကတ္တိပါ၊ ရေရဲ့ အချော့အမြော့၊ နေရောင်

မြှေသန်းတင့်

ခြည်ရဲ့ အယုအယာ၊ မိတ်ဆွဲသူငယ်ချင်းမရဲ့ အထွေးအပိုက်၊ အငယ်အနောင်းရဲ့ အမွတ် အသပ်တို့မှာ သာယာ သွားတတ်ပါတယ်။

တကယ်လို့ မိန်းမဟာ လော်လီ ဖောက်ပြားတယ်လို့ ဆိုရင်တောင် ဒီလို့ ဖြစ်ရတာဟာ အဟိတ် တိရိစ္စန်သဘာဝ ပေါ်လာအောင် အခြေအနေတွေက ဖန်တီး ပေးလိုက်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်ကတော့ အသွေးအသား တောင့်တမူဟာ ယောက်၍ား ထက် မိန်းမက ဘာမူ့ ပိုတာမဟုတ်ပါဘူး။

မိန်းမဟာ ပေါ့ပေါ့လွင်လွင် နေတတ်တယ် ဆိုတာမှာလည်း စောစောက ပြောခဲ့သလို သူကို ပိတ်လောင် ထားလို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြီးကျယ်တဲ့ အကြောင်းအရာ တွေကို စဉ်းစားခွင့် မရတဲ့အခါမှာ သေးငယ်တဲ့ ကိစ္စကလေးတွေကို အရေးတာကြီး ထားနေ ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူမှာ နေကုန်နေခမ်း အချည်းနှီး အချိန်ကုန်ရတဲ့ အခါမှာ သူဌီးငွေ ပါတယ်။

ဒီမှာတင် သူဟာ သူရဲ့အလု သူရဲ့ အဝတ်အစားတွေကြောင့် စွဲမက်စရာ ကောင်းနေခြင်း ဖြစ်တယ်။ အခွင့်အလမ်းတွေ ရနေခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ထင်လာပါတယ်။ သူဟာ မကြာခကာ ဆိုသလို ပျေားရိန်တဲ့ အလုပ် အားနေတဲ့ပဲ ပေါ်နေပါတယ်။ သူလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဟာလည်း အချိန်ဖြန်းရတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အလုပ်ခိုင်း ကြည့်စမ်းပါ။ သူဟာ ယောက်၍ားတစ်ယောက်လို့ ဖျတ်လတ် သွက်လက်ပြီး စွဲစပ်သေချာ တာကို တွေ့ရ ပါလိမ့်မယ်။ ယောက်၍ား တစ်ယောက်လို့ပဲ အဆင်းရဲခံ၊ မြို့ဗြို့ နိုင်တာကို တွေ့ရ ပါလိမ့်မယ်။

မြို့သန်းတင့်

ပြောကြသေးတယ်။ မိန်းမဟာ ကျိုးနှံလွှန်းတယ်။ အောက်ကျေနောက်ကျ နိုင်လွှန်းတယ်တဲ့။ မိန်းမဟာ သခင်ရဲ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းဖို့ အဆင်သင့်တဲ့။ သူ့ကို ရိုက်တဲ့လက်ကို နမ်းတတ်တယ်တဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ မိန်းမဟာ တကယ့် မာန်မာနရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ အချို့နာ ကျေသူများ လို့ဆိုတဲ့ မဂ္ဂဇင်း တမျက်နာတွေမှာ အညာခံရတဲ့ အနီးတွေ၊ အစွဲနဲ့ခံရတဲ့ ချစ်သူတွေကို ပေးထားတဲ့ အကြံညာက်တွေကို မကြာခကာ ဖတ်ရတယ်။ အဲဒီအကြံပေးချက်တွေမှာ သိပ်အောက်ကျွနဲ့ တောင်းပန် တိုးလှိုးမှာကို လုပ်ဖို့ တိုက်တွှန်းတာတွေကို တွေ့ရ တတ်ပါတယ်။

မိန်းမဟာ ဘယ်လောက်ပဲ မနာကြီးသည် ဆိုစေ နောက်ဆုံးမှာတော့ ယောက်ကျော်းက ပစ်ပေးတဲ့ အစအနာ၊ အပိုင်းအစိတ် ကလေးတွေကို ကောက်ပါတယ်။ မကောက်လို့ကော ဘာတတ် နိုင်မှုလည်း။ သူအဖို့ ယောက်ကျော်းဟာ သူဘာဝ အသက်ရှင်ရေး၊ တည်မြှေရေး၊ သူရှင်သန် ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော အထောက်အကြ ဖြစ်နေခို့နှင့်မှာ ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ရ တော့မှာပေါ့။ ကျေးကျွန်း တစ်ယောက်မှာ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး လူဂုဏ်သိက္ခာ ရှိနိုင်ပါ တော့မလဲ။ နှစ်မျိုးမျိုး နှစ်ကွပ်သမျှကို ခံရမှာပေါ့။ ကျေးကျွန်းမ တစ်ယောက်အဖို့ အဲဒီ ဘဝက လွှတ်ရင်ကို တော်လှပြီ။

ပြောကြ ပြန်သေးတယ်။ မိန်းမဟာ အညာတရတဲ့။ ဘာမှ နားမလည်ဘူးတဲ့။ အောက်တန်း ကျကျပဲ နားလည်တယ်တဲ့။ အရာရာကို အသုံးကျေမှု မကျေမှုနဲ့ပဲ တိုင်းထာ တတ်ကြတယ်တဲ့။ သော်... ဘယ့်နှယ်လုပ် အထက်တန်း ကျိုင်ပါ့မလဲ။ ဘယ့်နှယ်လုပ် မေးနား နိုင်ပါ့မလဲ။

သူဘဝက အချက်အပြုတဲ့ အလျှော်အဖွဲ့မှာပဲ တစ်လျှောက်လုံး အချိန်ကုန် ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်မှာ ကြီးကျယ် မေးနားအောင် လုပ်ချိန်ရှိလိုလဲ။ ဘယ်မှာ ထက်မြက် တောက်ပအောင် လုပ်ချိန် ရှိလိုလဲ။ သူအဖို့ လူဘဝကြီးမှာ ထပ်ပြန်တလဲလဲ

မြှေသန်းတင့်

ဖြစ်စိုးသာ အဓိက လုပ်နေရတယ် မဟုတ်လား။ ချက်ပြေတ်၊ လျှော်စွဲင်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် သားဗျား၊ ကလေးထိန်း။ ကဲ... ဘယ်မှာများ ဒီတစ်ရှစ်ပတ်ပတ် သံသရာထဲက ထွက်အောင် လုပ်ချိန် ရှိလို့လည်း။

သူ့အဖို့ နောက်ထပ်ဘာမှ တိတွင်စရာမရှိ။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နှုံး ဒါနဲ့ချည်း သံသရာ လည်နေတာ မဟုတ်လား။ သူ့မှာ ထွက်ပေါက်မရှိ။ ပန်းတိုင်မရှိ။ ဘာမှာမလုပ်ဘဲ ဒီလိုနဲ့ နေသား ကျလာတဲ့အခါမှာ သူဟာလည်း ရှိတာနဲ့ပဲ ရောင့်ရဲ နေရတော့တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ မိန်းမဟာ အရာဝတ္ထုတွေ အပေါ်မှာ မို့ခို့နေရတယ်။ ယောက်ကျော်းကလည်း သူ့အပေါ်မှာ မို့ခို့ နေရအောင် လုပ်ထားတယ်။

ဒီနည်းအားဖြင့် မိန်းမဟာ မို့ခို့ရတဲ့ ဘဝကိုလိုက်ပြီး စွဲစွဲကုတ်ကုတ် နေရတာ၊ မို့ခို့ရတဲ့ ဘဝကို လိုက်ပြီးတော့ လောဘကြီးတာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ သူရဲ့ဘဝဟာ ပန်းတိုင်ကို မရောက်တော့ဘဲ နည်းလမ်းတွေနဲ့သာ အချိန်ကုန်နေတယ်။ အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည်၊ အိုးအိမ်စတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတော့တယ်။

မိန်းမဟာ ဒီလိုနဲ့ သူ အတ္ထာရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာ အိမ်ခေါင်းထဲမှာ မိသားစု အသိက်အဝန်းထဲမှာ ပိတ်လောင် ခံထားရတော သူ့မှာ နာစစ်ဆပ်ပါဒါ၊ အတ္ထာစိတ်၊ မာနာ၊ အိုးအိမ်မှာ အုတို့မှု စတာတွေ နောက်ဆက်တွဲ ပေါ်လာတတ်တယ်။ ဒီအခါမှာ သူ ပိတ်လောင် ခံထားရတာကိုတော့ ထည့်မတွက်ကြပဲ ပိတ်လောင်ခံရလို့ ပေါ်လာတဲ့ ရလဒ်တွေ (ဟောောက ပြောခဲ့တဲ့ အပြင်ကျဉ်းမှု၊ အတ္ထာစိတ်၊ နာစစ်ဆပ်ပါဒါ၊ မာနာ၊ အုတို့မှု) ရှိရ မလားလို့ အပြစ်တင်ကြတယ်။

သူဟာ အခြားသူများနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ အားလုံး အရှပ်သိမ်း ခံထား ရတယ်။ သူ့မိသားစု အသိက်အဝန်းထဲမှာတင် နေရတော့ အပြင်လောကရဲ့ အဆက်အသွယ် တွေနဲ့ ကင်းဝေးပြီး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှု သွေးစည်းမှုတို့ကို နားမလည်း

မြှေသန်းတင့်

ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူမဟာ သူတွေ့နေကျ ဖြစ်တဲ့ နယ်ပယ်မှာပဲ ကုတ်ကပ်နေပြီး အေဒီ
နယ်ပယ်မှာပဲ အုပ်စိုး လွှမ်းမိုးတော့တယ်။ အေဒီနယ်ပယ်က ရာယ်များတဲ့ အချုပ်အခြာ
အာဏာကိုပဲ သူကျင့်သုံးတော့တယ်။

တံခါးတွေကို ဘယ်လောက်ပဲ သော့ခတ်သော့ခတ်၊ ပြတ်းပေါက်တွေကို ဘယ်လောက်ပဲ လုံအောင်ပိတ်ပိတ်၊ မိန်းမဟာ သူ့အိုးအိမ်မှာ လုံခြုံမှုအပြည့်အဝ ရတယ်လို့ မထင်ဘူး။ သူ့သေးပတ်ပတ်လည်မှာ သူအဝေးကနေ လေးစားရတဲ့ ဖိစကြာဝြာကြီး ဂိုင်းရုံနောက်။ အဲဒီဖိစကြာဝြာကြီးထဲကို စွန်းစားပြီးလည်း မသွားရဘူး။

အတတ်ပညာဆိုင်ရာ ကျမ်းကျင်မှု၊ ခိုင်မာတဲ့ ယုတ္တိပော၊ ရေရာတဲ့ ပညာ ပဟုသုတ တို့ကလည်း မရှိလေတော့ သူမဟာ ကလေးထံလို့ အရိုင်းအစိုင်းလို့ အန္တရာယ်မှားတဲ့ လျှို့ဝှက် နက်နဲ့မှုတွေနဲ့ ပတ်လည်ပိုင်းနောက်။ ဖြစ်နိုင်တာနဲ့ မဖြစ်နိုင်တာ ရယ်လို့ မခွဲတတ်တော့ဘူး။ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နောက်။

သူများ ပြောသမျှ နားထောင်တယ်။ သူကလည်း ကောလာဟာလတွေကို ပြောတယ်။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်တယ်။ အားလုံး အေးဆေးပြိုင်သက် နေချိန်မှာတော် သူမှာ သောက ဖြစ်နောက်။ ညာမှာ နီးတစ်ဝက် ပျော်တစ်ဝက်နဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်း နေရန်မှာ သူရဲ့ နားနေမှုကို ခြောက်အိပ်မက်တွေက ဝင်ရောက် နောက်ယုက်ကြတယ်။

ဒီနည်းအားဖြင့် မိန်းမဟာ စိတ်ထား ပျော်ညွှံလာခဲ့တယ်။ ဘာမျှ မလုပ်နိုင်တော့ သောက ရောက်လာတယ်။ စိတ်ညွှံလာတယ်။ သူ့ယောက်ဌားနဲ့ သားကတော့ ကိစ္စ တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရာမှာ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ရာမှာ စွန်းပြီး လုပ်တယ်။ သူတို့စိုးမိကိန်း၊ သူတို့ စည်းကမ်းတွေ အတိုင်း လိုက်နာတယ်။ မထင်မရှား မှန်ဝါးဝါးဖြစ်တဲ့ အထဲကပဲ သေချာတဲ့ လမ်းကို ရှာတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် မိန်းမကတော့ ရှုပ်ထွေး ဝေဝါးမျှနဲ့ အမောင်ထဲမှာ စမ်းတဝီးဝါး ဖြစ်နေတယ်။ ဘာမှာမလုပ်တော့ ဒီလို နေနေကျ ဖြစ်နေပြီ။ သူ စိတ်ကူးထဲ မှာတော့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာ မှန်သမျှဟာ အတူတူအရေးကြီးတဲ့ အစစ်အမှန်တွေလို ထင်နေတယ်။

ရထားဟာလည်း လမ်းချဉ်နိုင်တာပဲ။ စစ်ဆင်ရေးဟာလည်း တစ်ခုခု မှားနိုင်တာပါပဲ။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဟာလည်း အရှုံးပေါ် နိုင်တာပဲ။ သူမရဲ့ မည်းမောင်တဲ့ တားမြို့ပြန်မှု ထဲမှာ (ပြန်လည် ထွေးခေါ်မှု ထဲမှာ) သူ ကြိုးစား လေ့ကျင့်တဲ့ အရာကတော့ သူရဲ့ အစွမ်း အားမဲ့မှု တဖွေ့ကြီးပါပဲ။

သူရဲ့ စိုးရိမ်သောကဟာ အရှုံးအရှုံ အတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ ကမ္ဘာ လောကကြီးကို ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်လို ထင်ရင်၊ ပြုလဲတော့မယ်လို ထင်ရင် ဒါဟာ တဗြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူကိုယ်တိုင် ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ပျော်ရွင်မှ မရလို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ချိန်လုံး လိုဂိုပဲ သူဟာ ကျော်သိက္ခာ မရှိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

သူဟာ သူအလိုနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်ရတဲ့ အခါတိုင်း စိတ်ဆင်ရဲ့ ရတယ်ဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်း သိနေတယ်။ သူဟာ အရာကိစ္စ ပေါ်လာရင် လူရာသွင်း တိုင်ပင်ခြင်းခံရသူ မဟုတ်မှန်း သိတယ်။ သူဟာ ပုန်ကန် စီဆန်ခြင်း မပြုရဘူး။ သူဟာ စိတ်မပါဘဲ အလျှော့ ပေးရတယ်။ သူရဲ့ သဘောထားဟာ အမြဲလိုဂို တစ်ဖက်သားကို အပြစ်ဖြင်နေတယ်။

မိန်းမတွေ စိတ်ချု ယုံကြည်စွာ ဖွင့်ဟာ ပြောဆိုတာကို ကြားရသူများ(ဆရာဝန်များ၊ ပရင်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ လူမှုရေး အလုပ်သမားများ)ဟာ မိန်းမတွေ ပြောတဲ့ စကားသံဃာ ညည်းသူ။ တိုင်တန်းသံဃာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သတိထားမိကြတယ်။ သူငယ်ချင်း ပိတ်ဆွေ ကြားမှာဆိုရင်လည်း မိန်းမဟာ သူရဲ့ ခုက္ခတွေကို ဖွင့်အန် တော့တာပဲ။ မိန်းမ အားလုံးဟာ သူတို့ကံကြမှာ၊ သူတို့လောကနဲ့ ယော့ယော့ အားဖြင့် ယောက်ကျားတွေ အကြောင်းကို ပြုင်တဲ့ ရင်ဖွင့်ကြတယ်။

မြေသန်းတင့်

လွတ်လပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်မအောင်မြင်မှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်တယ်။ သူ့ဘာသာသူ တာဝန်ယူတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမမှာတော့ ဖြစ်သမျှဟာ သူကြောင့်မဟုတ်ဘဲ အခြားလူများကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့အတွက် မိန်းမသောကရောက်သမျှဟာ အခြားသူများရဲ့တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။

သူရဲ့ ရူးသွင်တဲ့ စိတ်ပျက်မှုဟာ ကုရာနဆိုပါ။ ညည်းတွားနေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် အတွက် အဖြေရှာပေး လိုလည်း အချဉ်းအနီး ပါပဲ။ သူမဟာ စွမ်းအားမဲ့ ဒေါသ အမျက်တွေနဲ့ပဲ နေသွားပါတယ်။ တကယ်လို့ အပြောင်းအလဲ လုပ်ဖို့ ပြောရင် သူဟာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြောက်ပြီး ဒါကတော့ နောက်ဆုံး ကောက်ရိုး တစ်မျှပဲလို့ ပြောတတ် ပါတယ်။

သူ့ဒုက္ခတွေဟာ သူပြဋ္ဌား အကြောင်း ပြချက်တွေထက် လေးနက် ကြီးကျယ် ပါတယ်။ သူ့ဒုက္ခတွေဟာ လောကကြီးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်လို့ သူယူဆတယ်။ လောကကြီးဟာ သူမရှိဘဲ၊ သူမပါဘဲ ဖြစ်နေပြီး သူကို ဆန့်ကျင် စိုင်းပယ်နေတယ်လို့ သူထင်တယ်။

သူဟာ ကလေးဘဝနဲ့ အပျို့သော် ဝင်စကတည်းက လောကကြီးကို ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သူဟာ ကတိတွေရခဲ့တယ်။ သူကဲ့ကြမှာကို ယောက်ဗျားရဲ့လက်ထဲမှာ သူဟာ ကတိတွေ ရခဲ့တယ်။ သူကဲ့ကြမှာကို ယောက်ဗျားရဲ့လက်ထဲမှာ ဝက္ခက်အပ်ခဲ့ရင် အဆတစ်ရာပြန်ပြီး အကျိုးခံစားရတယ်လို့ ကတိစကားရှိခဲ့တယ်။ ခုတော့ သူအလိမ်ခလိုက်ရပြီဆုံးတာ သိလိုက်ပြီ။

သူဟာ ဖိစကြာဝြာကြီး တစ်ခုလုံးကို စွဲချက် တင်လိုက်ပြီ။ အမျက်ဒေါသဟာ မှို့မှို အားထား မူရဲ့ ပြောင်းပြန်တစ်ဖက် ဖြစ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ အစေ အရာရာကို ပေးလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ အကုန်အစင် ပြန်ရ ရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိန်းမဟာ ဖို့

မြိုသန်းတင့်

စကြာဝြာကြီးကို လေးစားသမှု ရှိဖိုလည်း ဝတ္ထာရားရှိပါတယ်။ သူဟာ ခေါင်းပေါ်မှာ အမှိုတစ်ခုမရှိရင် လုံခြုံတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သူဟာ မင်နီမိယန်သဘောထားကို ထားလာပါတယ်၊ (မင်နီမိယန် ဆိုတာ ခရစ်နှစ် ၂၀၀ကျော် လောက်က ပါသူ့ဗြို့ပြည်မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ဒသာန ဆရာကြီး တစ်ဦးပါ။) အဆိုးနဲ့ အကောင်းဟာ တစ်သီး တွေားပါရှိတဲ့ ဆရာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဆိုးထဲက အကောင်း မပေါ်နိုင်ဘူး။ အကောင်းထဲက အဆိုး မထွက်နိုင်ဘူးလို့ ယူဆတဲ့ အယူဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းမဟာ မျက်ရည် လွယ်တတ်ပါတယ်။ ဒီလို မျက်ရည် လွယ်ရတဲ့ အကြောင်း ကတော့ သူရဲ့ ဘဝဟာ မျိုးသိပ် ထားရတဲ့၊ အကောင်းအထည်း မပေါ်တဲ့ ဥမ်းအားမဲ့တဲ့ မိန်းနဲ့ အပေါ်မှာ အခြေခံ တည်ဆောက်ထားလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။

ဒို့ ကမ္မ ဖေဒသဘောနဲ့ ပြောရင် မိန်းမဟာ ယောက်းလောက် အာရုံကြာ ထိန်းချုပ်မှု မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ သူသင်ကြား ခဲ့ရတာလည်း နိုဝင်ရာရှိရင် နိုပစ်လိုက်ဖို့ သင်ကြား လာခဲ့ရတာလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ မိန်းမ နိုတာဟာ အစဉ်အလာ သင်ကြားခဲ့ရတာ ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ထုံးစံလေ့ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကို သက်သေပြောရင် ရှေးတုန်းက လူကြီးတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ဘင်ရာမင်ကွန်း စတင့်တို့ ဒေးအီးရော့ဆိုတဲ့ လူကြီးတွေဟာ စိတ်ထိခိုက်ရင် မျက်ရည်ပေါက် ကြီးယေ ကျအောင် ရှိက်ကြီးတင် နိုက်တယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။ နောက်ကျတော့မှ ယောက်း ဆိုတာ မျက်ရည် မကျရဘူး ဆိုတဲ့ ဖက်ရင်ပေါ်လာပြီး မနိုက်တော့တာတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို အသာထား။

တကယ့်အဖြစ်ကတော့ မိန်းမဟာ လောက်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စိတ်ပျက် ကုန်ခန်းတဲ့ သဘောကို ထားဖို့ အမြဲ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ သူဟာ လောက်ကြီးကို ဘယ်တော့မျှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လက်မခဲ့လိုပါ။

မြှေသန်းတင့်

ယောက်ဗျားကတော့ လောကကြီးကို လက်ခံတယ်။ သူမှာ ဘယ်လိုပဲ ကြမ္ဗာဆိုးတွေ ထွေသည့်တိုင် သူသဘောထားကို ပြောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရင်ဆိုင်မှာပါ။ အရှုံးပေးမှာ မဟုတ် ပါဘူး။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို စကြဝါးကြီးဟာ ရန်လိုတတ်တဲ့ အကြောင်း၊ သူကံကြမ္ဗာဟာ တရားမျှတွေ့င်း မရှိတဲ့ အကြောင်းကို သွားပြောရင် အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်မှာပဲ။ ဒီလို လက်ခံပြီးရင် သူဟာ သူရဲ့ အသေချာဆုံးသော ရိပ်မြို့ကို ပြေားဝင် နိုလုံမှာ ပါပဲ။ အဲဒီ ရိပ်မြို့ကတော့ သူကိုယ်တိုင်ပေါ့။

သူမှုက်နာပေါ်က ပူဇ္ဈားတဲ့ မျက်ရည် စီးကြောင်းရာတွေ၊ နိုရဲနောတဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ပူဇ္ဈားသောကရောက်ရာတဲ့ သူ ဝိညာဉ်ကို သက်သေထူနေတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ မျက်ရည်တွေဟာ သူပါးပြင် ပေါ်မှာတော့ အေးမြန်ပါတယ်။ သူလျှောပေါ်မှာ အင်နံရိတ် ပျောက်နေပါတယ်။ သူအနဲ့ ခါးသီးသော်လည်း နှုံးညွှံတဲ့ ယုယနှစ်သိမ့်မှူး ဖြစ်နေပါတယ်။

သူရဲ့မျက်နာဟာ ကြင်နာသနားတတ်တဲ့ မျက်ရည် စီးဆင်းမှ အောက်မှာ လောင်ကျမ်း နေပါတယ်။ မျက်ရည်တွေဟာ တစ်ခိုန်တည်းမှာ မကျေနပ်ချက်ဖြစ်ပြီး တစ်ခိုန်တည်းမှာ အေးမြတဲ့ ချော့မြဲ။ ယုယမှုလည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ မျက်ရည်တွေဟာ မိန်းမရဲ့ အဆုံးစွန်သော ဆင်ခြေ ဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းမရဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ လေပြင်းလို ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာတတ်ပြီး အထိတ်တလန့် တွေနဲ့ ဖြေညှတ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တိုင်ဖုန်း မှန်တိုင်းတွေ ဖြစ်လာ တတ်ပါတယ်။ မျက်ရည်တွေဟာ ဖြော့မြှို့ဖွဲ့ ကလေးတွေ ဖြစ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို အေးမြတဲ့ ရေပန်း ရေမှား ကလေးတစ်ခု ဖြစ်အောင်လည်း လုပ်ပေးပါတယ်။ မှန်တိုင်းထန်တဲ့ ကောင်းကင် ဖြစ်အောင်လည်း လုပ်ပေးပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

မျက်ရည်တွေကြောင့် သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ပိတ်ဖုံးသွားပြီး မြှေတွေ ဆိုင်းသွား ပါတယ်။ နောက်တော့ မမြင်ရတော့ဘဲ မိုးသီးနှီးပေါက်တွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ အမြင်ကွယ်ပျောက် သွားပြီး သဘာဝ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ ဌောက်မှုကို ပြန်ရောက် သွားပါတယ်။ ယောက်ဗျားက သူမကတော့ ရုတ်တရက် အရုံး မပေးသေးဘဲ တပဲလည်းလည် ဖြစ်။

နောက်တော့ သူမဟာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို နစ်သွားတယ်။ နစ်သွားတယ်။ စုန်းစုန်း မြှုပ်သွားတယ်။ သူမဟာ သူမကို တွေးတောနနတဲ့ ယောက်ဗျားကို ရှောင်ပါတယ်။ ရေတံခွန် တစ်ခုရှေ့မှာ ရောက်သလို စွမ်းအား မဲ့သွားတယ်။ ဒီလို ဖြစ်နေပုံမျိုးဟာ မတရားသူးလို ယောက်ဗျားက ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ စကတည်းကိုက ဒီ တိုက်ပွဲဟာ မတရားသူးလို ထင်ခဲ့တာပါ။

သူ့လက်ထဲမှာ မျက်ရည်မှအပ တွေး ထိရောက်တဲ့ လက်နက် ရယ်လိုကူး မရှိ ခဲ့ဘဲကိုး။ ဒီမှာတင် သူမဟာ ပွဲလက်ကို သုံးရ တော့တာပါပဲ။ သူရှိက်သံကြောင့် ဒို သတ္တဝါကို စိတ်ထိနိုက် စေတယ်ဆိုရင် ဒီလို စိတ်ထိနိုက်စေတဲ့ အတွက်ပဲ ရှိက်ငိုတဲ့နည်းကို သုံးရ တော့တာပါပဲ။

သူရဲ့ ဒီဆန်မှုကို မျက်ရည်နဲ့ ပြရုံနဲ့ မလုံလောက်တဲ့ အခါမှာ သူဟာ အကြမ်း နည်းကို သုံးလာပါတယ်။ တချို့၊ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လင်ယောက်ဗျားဟာ မိန်းမကို ရိုက်နှက် ပါတယ်။ တချို့၊ အသိုင်းအဝိုင်း ကျေတော့လည်း မိန်းမဟာ အားနည်းသူ၊ ကိုယ်ကအားကြီး သူလို့ ယူဆတဲ့ အတွက် ယောက်ဗျားဟာ အကြမ်းနည်းကို မသုံးပါဘူး။

ဒါပေမယ့် မိန်းမကတော့ ကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ သကောက်တပြုတဲ့ ပေါက်ကဲ့ မူတွေကို လုပ်ပြပါတယ်။ သူဟာ ယောက်ဗျားအပေါ်ကို ခုန်အုပ်ပြီး ထုနိုင် ရိုက်နိုင် ပါတယ်။ ကုတ်နိုင် ခြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေဟာ အပေါ်ယဲ အပြုအမူတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြသန်းတင့်

တကယ်ကတော့ သူမဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ စိုးမိုးခြေထွက်လှပါ မခံနိုင်ကြောင်းကို ဖော်ပြန်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ပေါက်ကွဲလွယ်တဲ့ အကြောင်းရင်းတွေ ထဲမှာ စိတ္တေဇာ ဆိုင်ရာ အကြောင်းအပြင် အခြား အကြောင်းတွေလည်း ရှုပါသေးတယ်။ တွန်းကန် တုန်ခါမှ ဆိုတာ အပြင်ကို ထုတ်လွှတ် လိုက်ရင် သက်ရောက်ခြင်း တစ်မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

တွန်းကန် တုန်ခါမှဆိုတာ အခြေအနေက စုစည်း ပေးလိုက်တဲ့ အပျက် အင်အား စုတွေကို ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ တွန်းထုတ် ဖြေလွှတ် လိုက်တာပါ။ အမေဟာ ကလေး ငယ်ငယ် ကလေးတွေနဲ့ ပက်သက်လို့ အာရုံကြောဆိုင်ရာ အကျပ်အတည်း ပြသနာ မရှိဘူး။

ဘာဖြစ်လိုလည်း ဆိုတော့ အဲဒီ ကလေးငယ်တွေကို ဘူး အပြစ် ပေးနိုင်တယ်။ ရှုက်နိုင်တယ်။ ဓမ္မပူနိုင်တယ်။ အဲ... သူ့သားကြီးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ယောက်ဗျားနဲ့ ပတ်သက် လာရင်တော့ သူအာကာစက်အောက်မှာ မရှိတော့တဲ့ အတွက် မိန်းမဟာ ဒေါသ အိုးတွေ ပေါက်ကွဲ ရတော့တာပါပဲ။

တော်လ်စတ္တိင်းရဲ့အနီး ငိုလားရယ်လား လုပ်ပုံတွေဟာ ဒီအချက်ကို ထင်ရှားစေပါတယ်။ သူဟာ ယောက်ဗျားကို နားလည်စိုး မကြိုးစားသည့်အတွက် မှားတယ်လို့ ပြောနိုင် သည့်တိုင် သူနေ့စဉ် မှတ်တမ်းကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း သူဟာ ရက်ရော သဘောထား ကြီးခြင်း မရှိဘူး၊ အကင်းမပါဘူး၊ အလိုက်မသိဘူး၊ မရှိးသားဘူးလို့ ဖြစ်နေတာ တွေရပါတယ်။

မြသန်းတင့်

ဒါပေမယ့် သူ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ သူဟာ သူရဲ့အခြေအနေကို ဘယ်လို လုပ်မျှ ပြောင်းလဲနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့တစ်သက်တာမှာ သူဟာ သားသမီး မွေးမယ်၊ အထိုးကျုန် နေမယ်၊ ယောက်ရားထားတဲ့ အတိုင်းပဲနေမယ်။ ဒါပေမယ့် တော်လစတိုင်းရဲ့ အမိန့်တွေက ပြင်းထန်လာတဲ့ အခါမှာ လင်မယားကြားက ပဋိပက္ခဟာလည်း ပြင်းထန်လာတယ်။

ဒီနဲ့အတူ သူကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကဏ္ဍကောစ လုပ်တယ်။ ပြုးဆန်တာကို ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးနဲ့ လုပ်တယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမယ့်ပုံ လုပ်ပြတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ နေမကောင်းချင်ယောင် ဆောင်ပြတယ်။ အမျိုးမျိုးပေါ့လေ။ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်တာတွေ၊ ဒီဆန်တာတွေကို ထိထိရောက်ရောက် ဖော်ထုတ်ပြနိုင်တဲ့ တွေး နည်းလမ်းမရှိတော့ ဒီနည်းလမ်းတွေကို သုံးလာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ခုခံတွန်းလှန်မှ လုပ်ပြလိုလည်း မအောင်မြင်တဲ့အခါမှာ မိန်းမအဖို့ ထွက်ရပ်လမ်းဟာ တစ်ခုပဲ ကျော်တော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေခြင်း ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီနည်းဟာလည်း မိန်းမထက် ယောက်ဗျားက ပိုပြီး အသုံး များတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဒီပေမယ့် သက်သေစို့ ကြိုးစားတဲ့ အဖြစ်ကတော့ မိန်းမက ပိုများပါတယ်။ အောင်မြင်ခြင်းတော့ မရှိဘူးပေါ့။ ဒါကလည်း မိန်းမဟာ တကယ်မလုပ်ဘဲ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပဲ လုပ်တတ်လို့ များလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ မိန်းမဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဖျက်ဆီး ရောများဟန် ဆောင်လေ့ရှုပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်တဲ့ သဘောလို့ ပြောနိုင်တဲ့ မိန်းမ အမှုအရာတွေ အများအပြား ရှိပါတယ်။ စေးနဲ့တဲ့ ယောက်ဗျားကို ကန့်ကွက်ဆန့်ကျင် ပြတဲ့ အနေနဲ့ သုံးဖြေား ပြတဲ့ မိန်းမ ရှိတယ်။ တခါ့၏ မိန်းမတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ မိန်းမတွေဟာ ကိုယ့်ယောက်ဗျားကို လိမ်လည် ပြောတာ ပျော်လို့ ကြောက်လို့ လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆန့်ကျင် ခုခံတဲ့ သဘောနဲ့ ပြောနေတာ။

ယောက်ဗျားက သိပ်စစ်စီ၊ သိပ်ချွေတာ လွန်းနေတော့ မိန်းမဟာ ဒီလောက်တော် ဖြစ်ရလားဆိုပြီး အရွှေတိုက် သုံးဖြေား ပစ်လိုက်တာတွေ ရှိတယ်။ တခါ့၏ မိန်းမဆန့်ကျင် ရေးဝါဒီတွေက ပြောကြတယ်။ မိန်းမဟာ အချိန်တိကျမှန်ကန်တဲ့ အကျင့်စရိုက် မရှိဘူးတဲ့။ အမြဲလိုလို နောက်ကျ တတ်တယ်တဲ့။

အမှန်ကတော့ သူမှာ အချိန် နောက်ကျတာဟာ တမင်ကို နောက်ကျအောင် လုပ်တာကိုက ဖို့သတ္တုဝါရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မရှိုးမရွှေ ဖြစ်အောင် သူကိုယ်ဘူး ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိအောင် လုပ်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်နည်း ပြောရရင် ဖို့သတ္တုဝါကို မိန်းအနည်းငယ် စောင့်စိုင်း ရှည်ကြာတဲ့ စောင့်ဆိုင်းမှုကြီးကို ကန့်ကွက် ဆန့်ကျင်နောခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အချုပ်ပြောရရင်တော့ မိန်းမရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ စောင့်ဆိုင်း ရွှေ့ခြင်းပါပဲ။ သူဟာ အတ္ထာခွဲ အမောင်ရိပ်ထဲမှာ ပုန်းအောင်း နေရတယ် မဟုတ်လား။ သူရဲ့ တည်ရှိမှုဟာ အခြား သူရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ ရှိနေရတာ မဟုတ်လား။ သူဟာ တစ်ဖက်သာရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု ကို စောင့်ဆိုင်း ရတယ်။

ဖို့သတ္တုဝါရဲ့ အတည်ပြုမှာ သဘောကျမှုကို စောင့်ဆိုင်းရတယ်။ အချစ်ကို စောင့်ဆိုင်း ရတယ်။ ဖို့သတ္တုဝါဆိုက လာတဲ့ အထောက်အကူကို စောင့်ဆိုင်းရတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ကျေးဇူးတဲ့ တွေ့ပြန်မှုကို စောင့်ဆိုင်းရတယ်။ ယောက်ဗျား၊ ဒါမှုမဟုတ် ချစ်သူရဲ့ ချီးမြှောက် ပြောဆိုမှုကို စောင့်ဆိုင်းရတယ်။

သူလက်ထဲမှာ ချက်လက်မှတ် စာအပ် ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်ပတ်စာ ဒါမှုမဟုတ် တစ်လ အိမ်သုံး စရိတ်ဖြစ်စေ ရှိနေသည့်တိုင် ယောက်ဗျားက သူတို့လမ်းထိပ်က ရွေးဆိုင်ကို ကြွေးပေးဖို့၊ ရွေးသုံးဖို့ နောက်ထပ် တိုးပေးလား မပေးဘူးလား ဆိုတာကို စောင့်နေရတယ်။ သူဟာ ယောက်ဗျားအပေါ်မှာ စီးပွားရေးအရ မိန့်နေရတော့ လူလူပုံ ပြင်ဆင်ဖြီးလိမ်းပြီး ယောက်ဗျားကို စောင့်နေရတယ်။

ယောက်ဗျားဟာ သူအဖို့ ဘဝကြီး တစ်ခုလုံး ဖြစ်နေပေမယ့် သူကတော့ ယောက်ဗျားရဲ့ ဘဝမှာ အစိတ်အပိုင်း ကလေးတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်နေရတယ်။ ယောက်ဗျားအဖို့ အပြင်မှာ အပေါင်းအသင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မိန့်မကတော့ သူအိမ်မှာ မရှိတာကို တစ်နေ့လုံး စောင့်ဆိုင်း သည်းခံနေရတယ်။ ချစ်သူ ရည်းစားဆိုရင်လည်း ဘယ်အချိန်မှာ ခွဲခွဲ မလဲဆိုတာကို ယောက်ဗျားကပဲ ဆုံးဖြတ်သွားတယ်။

သူအများဆုံး လုပ်နိုင်တာက ချစ်သူက ချိန်းထားတဲ့ နေရာကို နောက်ချိန် ရောက်သွား ရုံလောက်ပဲ တတ်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်လင်သား ဆိုရင်လည်း သူသတ်မှတ် ပေးထားတဲ့ နေရာကို နောက်ကျ ရောက်သွားရုံ လောက်ပဲ တတ်နိုင်တယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် သူဟာ သူရဲ့ အရေးပါမှုကို သက်သေထူးပြတယ်။

သူမှာလည်း လွှတ်လပ်မှာ အမိန့်ခိုက်းမှု ရှိတယ်ဆိုတာကို မရှိဘုရားတိုင် တက်ပြတယ်။ အဲဒီအခါမှာတော့ သူက အသာစီးရသွားပြီး တစ်ဖက်သားက သူဆန္ဒကို လိုက်လော့ အရုံးပေးရ တော့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအမှုအရာလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်းဘင့်

မိန်းမဟာ ယောက်ရာရဲ့ ဘက်ပေါင်းစုံက အသာစီးမှုကို အသိအမှတ် ပြုပါတယ်။ သူကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တတ်နိုင်သမျှတော့ ယောက်ရာရဲ့ အပ်စိုးမှုကို ပြုင်ဆိုင် တွန်းလှန်တဲ့ မိန်းမချည်းပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မိန်းမဆိုတာ မယာ များတယ်၊ ကျေကောက် တယ်လို့ အပြစ်တင်ကြတာပါ။

မိန်းမမှာ သူကိုယ်စိုင် လွတ်လပ်တဲ့ နယ်ပယ်ရယ်လို့ မရှိလေတော့ ဖိုသတ္တဝါ ကိုင်စွဲ ထားတဲ့ အမှန်တရားတွေ၊ တန်စိုးတွေကို ယုဉ်ပြုင် ချေဖျက်နိုင်တဲ့ စွမ်းအား မရှိပါဘူး။ ပြင်းဆန်ရုပံ့ တတ်နိုင်ပါတယ်။ သူဆန်ကျင် ကန်ကွက် ပုံကတော့ တစ်ဦးချင်းရဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထား၊ စိအား ဘယ်လောက် ပြင်းမပြင်း ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ တကယ် ကတော့ ယောက်ရားမှာ ဘယ်ပျော်ကွက်တွေ ရှိသလဲ ဆိုတာကို သိထားတော့ သူကလည်း အဲဒီ ချက်ကောင်းကိုပဲ ကောက်ကိုင်တတ်ပါတယ်။

မိန်းမဟာ ယောက်ရားလေရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းတော့ မသိပါဘူး။ သူတို့ အတွေအကြိုး အရ ယူစွဲဖော်တို့ နည်းနာတို့ကို နားမှ မလည်ဘဲကိုး။ အလားတူပါပဲ။ ဖိုသတ္တဝါရဲ့ လက်နက် ကိရိယာ၊ တန်ဆာပလာတို့ဟာလည်း မိန်းမနယ်ပယ်ရဲ့ နယ်နမိတ် နား ရောက်ရင် စွမ်းအားမဲ့ သွားတော့တာပါပဲ။

လူဘဝမှာ ယောက်ရားတွေ လုံးဝေးပက္ခာ ပြုထားတဲ့ လူ လုပ်ငန်းတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လျှစ်လျှော်ထား လိုက်ရသလဲ ဆိုတော့ သူတို့ အဲဒီ လုပ်ငန်းစဉ် အကြောင်းကို မစဉ်းစား တတ်လို့ပါ။ မိန်းမကတော့ အဲဒီ လုပ်ငန်းကို သိရှုံး၊ စဉ်းစားတတ်ရုံးတင် မကဘူး။ အဲဒီ လုပ်ငန်းအကြောင်းကို မစဉ်းစားတတ်လို့ပါ။

မိန်းမကတော့ အဲဒီလုပ်ငန်းကို သိရှုံး စဉ်းစား တတ်ရုံးတင် မကဘူး။ အဲဒီ လုပ်ငန်း နယ်ပယ်ထဲမှာပဲ နေနေရသူပါ။ ပုံစံတွေကို ရေးရာမှာ တိကျေတဲ့ အင်ဂျင်နီယာဟာ အိမ်မှာ ဘုရင်းယောကျေး တစ်ပါးလို့ မင်းမှပါတယ်။ စကားကလေး တစ်ခွန်း ပြောလိုက်တာနဲ့

မြှေသန်းတင့်

ကြည့်စင်း ရှုံးမှာ ထမင်းပဲ ရောက်လာရတယ်။ အကျိုက်လည်း မီးပူတိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေ ရတယ်။ ကလေးတွေက်လည်း ငြိမ်နေကြရတယ်။

မျိုးဆက် ပြန်ပွားရေးဟာ မောရှုံး၊ ကြိမ်စကြာ ရွှေလိုက်သလို လျှပ်မြန်စွာ ပေါ်ပေါက် ဖြစ်ထွန်း လာရတယ်။ ဒီလို အဆန်းတကြယ်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူဘာမျှ တအုံတယ့် မဖြစ်ဘူး။ အဆန်းတကြယ် ဖြစ်မှုနဲ့ ပွဲလက် မျက်လှည့် အတတ်ဆိတာ တခြားစီပဲ။ လောလောလတ်လတ် မွေးလာတဲ့ ကလေးယော အဖွဲ့ဖို့အတွက် အဆန်းတကြယ် တစ်ခုပါပဲ။

ဒီပေမယ့် ဝမ်းပိုက်ထဲမှာ လွှာယ်လာရတဲ့ အမေ့အတွက်တော့ ပွဲလက်တစ်ခုလို့ ဖြစ်နေတယ်။ ယောက်ဗျားရဲ့ အတွေအကြံဗျား နားလည်လို့ ရတယ်။ ခုံအပြင် သူ အတွေအကြံဗြိတွေ ထဲမှာ ကွက်လပ်တွေ မရှိဘူး။ ဒီလို ဝိုးတဝါးနိုင်တဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ ဓါန်းမဟာ အလေးချိန် စီးနေတယ်။

ယောက်ဗျားနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ သူအမြင်မှာ ယောက်ဗျားဟာ ပေါ့နေတယ်လို့ ထင်ရ တယ်။ အလေးချိန် မစီးဘူးလို့ ထင်ရတယ်။ ယောက်ဗျားဟာ အာကာရှင်လို့ စစ်ပိုလ်ချုပ်လို့ ခံသမာဓိလို့ ပူဗျာရကရက်လို့ ကိုစကျင့်ထံးလို့ ဖြုပ်မဲ့တဲ့ သဘောတရားလို့ ထင်ရတယ်။ ပေါ့လွှန်း နေတယ်။

အိမ်ရှင်မက ပစ္စားတွန်ပြီး “သူတို့ ယောက်ဗျားတွေ ဘာမျှ သိတာ မဟုတ်ပါဘူးရင်” လို့ ပြောတဲ့ အကြောမျိုးဟာ ဒီသဘောနဲ့ ပြောတာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ရှိခိုးကောင်ရဲ့ ပုံပြင် ထဲကလို ဓိန်းမဟာ နေရာတကာ စပ်စပ်စပ်စပ် ပါပြီး ပေါ့ပေါ့ နေတတ်တဲ့ ပျားထီးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတယ်။

မြှေသန်းတင့်

မိန်းမဟာ ယောက်၍ရဲ့ ယုတ္တိ ဖေဒ သဘောကို ငြင်းဆန်တာ၊ ခြင်းချက် ဖြစ်ထားတာကို နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ယောက်၍ရဲ့ ယုတ္တိဖေဒဟာ မိန်းမအဖို့ အသုံး မတည့် ရုံမျှသာမက တွေး၏ ဖြော်မြင်မှုဟာ ယောက်၍ရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်သွားတာနဲ့ အဓမ္မ အင်အား သုံးမှုရဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်နေတယ်။

ယောက်၍တွေ့ရဲ့ ငြင်းဆန်လို့မရတဲ့ စေခိုင်းချက်တွေဟာ မိန်းမကို အကျပ်အတည်း အခြေအနေကိုရောက် အောင်ပို့စွဲ ဖြစ်တယ်။ သူပြောတာကို သဘောတူ သလား၊ မတူဘူးလား၊ လက်ခံမလား၊ မခံဘူးလား။ ဒီလို့ အခြေအနေကို ရောက်အောင် ရောင်ပိတ်တဲ့ အခါကျတော့ မိန်းမဟာ ထုံးတစ်စဉ်လာ အရ သဘောတူရ တော့တာပေါ့။

ငြင်းပယ်ရင် ထုံးစံစနစ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ငြင်းဆန်ရာ ရောက်နေ တော့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အလွယ်တက္ကလည်း လက်မခံချင်ဘူး။ ဒီတော့ ဘာလုပ်သလဲ။ ပုန်ကန် ဒီဆန်မှုနဲ့ ကျေးကျွန် ဖြစ်မှုကြားမှာ သူမဟာ ဖို့သတ္တဝါရဲ့ အမိန့် အာကာကို ဝန်လေးလေးနဲ့ပဲ လက်ခံ ရတော့တယ်။ အကြိုမ်တိုင်းမှာလည်း မိန်းမဟာ သူရဲ့ ဝန်လေးတဲ့ လက်ခံမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက် လာတဲ့ ရလဒ်တွေကို လက်ခံရတယ်။

ဂရိတွေရဲ့ ပုံပြင်တွေထဲမှာ ခြေသံ့ခေါင်း၊ ဆိတ်ကိုယ်နဲ့ မြှေအမြီး ရှိတဲ့ စီးမားရားလို ခေါ်တဲ့ သတ္တဝါ တစ်မျိုးရှိတယ်။ အမျိုးစုံ ရောနောနေတဲ့ အထူးအဆန်း သတ္တဝါ တစ်မျိုး ရှိတယ်။ အမျိုးစုံ ရောနောနေတဲ့ အထူးအဆန်း သတ္တဝါပေါ့။ ဒီလို့နဲ့ မိန်းမဟာ စီးမားရား ဖြစ်လာ ခဲ့ရတယ်။ ကျေးကျွန်တစ်စိုင်း လွှတ်လပ်သူ တစ်ပိုင်း အဖော်ပေါ့။

ယောက်၍ဟာ မိန်းမကို သူအလို လိုက်အောင် လုပ်ရာမှာ သဘောပေါက်လို လိုက်နာတဲ့ ပုံမျိုး အဖြစ် ယောက်၍ဟာ အစကတည်းက သူအဆိုကို သုတေသနပြီး သူအဆိုကို သူထောက်ခံ၊ သူမေးခွန်းကို သူဘာသာသူ အဖြထုတ်ပြီး မိန်းမကို လက်မခံ

မြိုင်နီးတဲ့

ခိုင်းတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းမက ပြန်လည် မေးခွန်း မထုတ်တော့ရင် ယောက်ဗျားဟာ မိန်းမကို တုံ့ကိုဘာဝ လုပ်နေအောင် လုပ်လိုက်တော့တယ်။

ဒါပေမယ့် မိန်းမက တကယ် ယုံယုံကြည့်ကြည့် လက်ခံ သဘောပေါက် အောင်တော့ လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားက တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ကျင့် တယ်ဆိုတာ သိပြီးဖြစ်လေတော့ လက်သာ ခံရတယ်။ ဘယ်မှာတော့ ဘဝင်ကျ ပါမလဲ။ ဒီမှာတင် ယောက်ဗျားဟာ စိတ်တိပြီး မိန်းမဆိုတာ သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ၊ စဉ်းစားညာက် နည်းတာပဲ ဆိုတာတွေ ဖြစ်ကုန်ရော့။ ဒါပေမယ့် မိန်းမတော့ သူဘယ်လို့ ပြောပြော ကစားပွဲကို ပြင်းဆန်တာပါပဲ။

တစ်ခါတလေမှာတော့ မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားရဲ့ အပြောနဲ့အလုပ် မညီပုံကို ကြည့်ပြီး အုံအား သင့်ရတာတွေ ရှုတယ်။ အနီးဟာ လင်ယောက်ဗျားရဲ့ အလုပ်နဲ့အပြော တော်းစီး ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး တအုံတွယ့် ဖြစ်ရတယ်။ သူပုံးအလယ်မှာတော့ ယောက်ဗျားဟာ ပြောလိုက်တာ အကောင်းချင်ပဲ။ ခွန်းခွန်းကို ဝေနေတာပဲ။

ဆိုပါတော့...။ အပြင်မှာတော့ လူကြေား ကောင်းအောင် တိုင်းပြည်မှာ မွေးနှုန်း တိုးတက်အောင် လုပ်ရမယ်။ ကလေးသူငယ်တွေ အသေအဖျောက် နှုန်းကို နည်းအောင် လုပ်ရမယ် စသဖြင့် ပြောတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ လိုက်အောင် ကလေး နည်းနည်း မွေးဖို့အတွက် ဘယ်လိုနည်းတွေကို သုံးရတယ်။ ဘယ်လိုအေးတွေကို စားရတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုးကျတော့ သူက မိန်းမကိုတောင် နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်နေ လိုက်သေးတယ်။

အနီးမယားဆိုတာ သွားရှိရတယ်။ သန့်စင်ရတယ် စသဖြင့် ပြောပေမယ့် သူများ မယားကျတော့ သွားပြီး ပြစ်မှားချင် ပြစ်မှားတတ်တယ်။ အပြင်မှာတော့ ကိုယ်အန်ဖျက်ချုပ် ကိစ္စဟာ ပြစ်မှုမကင်းတဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်လို့ တွင်တွင် တရားဟောမယ်။ နစ်စဉ်လိုလို

မြသန်းတင်

ပြင်သစ်ပြည်မှာ ဆိုရင် မိန္ဒာမ တစ်သန်းလောက်ဟာ ယောက်ဂျားတွေ တိုက်တွန်းလို့ ကိုယ်ဝန် ဖျက်ချခဲ့ရတာတွေ ရှိတယ်။

ယောက်ရားဟာ ဒီလိပါပဲ။ နှစ်ခွဲ သဘောထားတွေ ဆောင်တတ်တယ်။ တခြားကို မကြည့်နဲ့ ပြည့်တန်ဆေတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ ထားတဲ့သူတို့ သဘောထားကိုပဲ ကြည့်ပါ။ အပြင်မှာ ကြည့်ရင်တော့ တကယ့်လူတိုး လူကောင်းတိုး၊ ဘုရားဒကာတိုးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လူ မသိအောင် တိတ်တိတ်ပုန်း ကမြင်းကြတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောင်းစားရတဲ့ မိန္ဒီမကလေးကို အကျင့်ပျက် သလေး သာလေးနဲ့ အပြစ်ဆိတ်ယူ။ အဲဒီခ နွာကိုယ်ကို အသုံးပြုတဲ့ ယောက်ဗျားတွေကိုတော့ သာမျှ မပြောဘူး။ ယောက်ဗျားတွေရဲ့ ကြောင်းသူတော် ဆန်ပုံလေး အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကြားဖူးတဲ့ ပုံပြင်လေး တစ်ခုကို ပြောရည်းမယ်။

နှစ်ဆယ်ရာစွဲနှစ် အစလောက်တုန်းက ပါရီမှာပါ။ ရဲတွေကတော့ ပြည့်တန်ဆာ အိမ်တစ်အိမ်ကို တက်ရှာကြတော့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကို တွေ့သတဲ့ ဒါနဲ့ သူတို့ကို စစ်ဆေး ကြည့်တော့ ကလေးမ ကလေးနှစ်ယောက်က သူတို့ဆီကို လာတတ်တဲ့ လာနေကျ ဖောက်သည်တွေကို ပြောပြတယ်။ သူတို့ဆီကို လာသူတွေဟာ တကယ့် လုကြောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့။

မိန္ဒာကလေး တစ်ယောက်က နာမည်ကို ထုတ်ပြောမယ် လုပ်တော့ တရားသူကြီး က “ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို မဖျက်ပါနဲ့” လိုတားတယ်။ နေရာ တော်တော်များများများ ပြစ်မှု ကျူးလွန်တာချင်း အတူတူ၊ များတာချင်း အတူတူ ဖြစ်ပေမယ့် ယောက်ားကတော့ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိနိုက်ရတာ၊ နာမည်ပျက်ရတာ၊ မိန္ဒာမဟာ အဲဒီလို ရုပ်ထွေး ကြွေကောက်တဲ့ သဘောကို နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမယ့်

မြှေသန်းတင့်

ယောကျားဟာ သူပြောသလို မလုပ်ဘဲ ပြောင်းပြန်လုပ်ပြီး မိန်းမကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ ကျူးလွန် ခိုင်းတယ် ဆိုတာကိုတော့ သူသိတယ်။

မိန်းမဟာ ဘာနဲ့ တူနေသလဲ ဆိုတော့ ရန်သူနယ်မြေကို သွားပြီး ထောက်လှမ်း ရတဲ့ သူလျှို့နဲ့ တူနေတယ်။ ဖမ်းမိရင် အသတ်ခံရတယ်။ ဖမ်းမိရင်တော့ ဆူလာဘ်တွေ ရတယ်။ အလားတူပဲ။ ယောကျားနဲ့ အတူလိုက်ပြီး ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခံရပြီး ဖမ်းမိရင် ယောကျားရဲ့ အကျင့်ပျက်မှု မှန်သမျှ သူအပေါ်ကိုပဲ ပုံချုပြီး သူပဲ နာမည်ပျက်ရတယ်။

မိန္ဒီမန္တလွှတ်ဖြောက်ရေး

သဘာဝကြီးဟာ မိန္ဒီမကို မျက်နှာ နှစ်ခုပေးတယ်။ မျက်နှာတစ်ခုက မီးဖို့ချောင်ထဲက ဘဝဖြစ်ပြီး နောက်ဘဝ တစ်ခုကတော့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြတဲ့ စီးဆင်းမှု ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ရှင်မနဲ့ မိခင်ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ မိန္ဒီမဟာ ကွင်းပြင်တွေ၊ တော့အုပ်တွေထဲကို လုညွှာပတ် သွားလာမှုကို စွန့်လွှတ် လိုက်ရပြီး မီးဖို့နောက်ဖေးက ခြောက်လေးထဲမှာ စိုက်ပျိုးရတာနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတယ်။

ပန်းပင်တွေကို ပျိုးထောင်ပြီး ပွင့်လာရင် ပန်းအိုးထဲမှာ အလုစိုက် ရတယ်။ ဒါပေမယ့် လရောင်နဲ့ ဆည်းဆာကို မြင်ရင်တော့ စိတ်ကူးယဉ်း တတ်တုန်းပဲ။ ကောင်းကင်က ပန်းတွေ၊ သစ်ပင်တွေထဲမှာ အတားအတာတွေနဲ့ အဆင်အယင် တွေကိုပဲ အရင်မြင်နေတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ အစေးရည်ဟာ လုညွှာပတ် သွားလာနေတယ်။ အဲဒီ အစေးဟာ မြင့်မြတ်ခြင်းနဲ့ ပွဲလက်ဆန်းခြင်း ပါပဲ။ ဘဝဟာ အတ္ထားများ မဟုတ်ပါဘူး။ အထပ်ထပ် တစ်ရစ်ပတ်ပတ် ဖြစ်ပျက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝမှာလည်း တောက်ပူးကျိုန်းတဲ့ အလင်းရောင် ရှိပါတယ်။ ပန်းပွင့်တွေ ဝေနေတဲ့ မြေကိုတော့မှာ အလုတရားကို ရှာဖို့ရပါတယ်။

သားအိမ်ရဲ့ မျိုးစွဲဟာ နိုင်မှုကြောင့် မိန္ဒီမဟာ သဘာဝ လောက်ကြီးနဲ့ လိုက်လျော့ ညီတွေ ဖြစ်သွားတယ်။ သဘာဝရဲ့ လေည်းနဲ့ တူတဲ့ မိန္ဒီမဟဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် မျိုးစွဲဟာ လွှင့်ပါး သွားရပါတယ်။ သူဘဝကို သူမ ကျေနှစ်တာနဲ့ အမျှ သူဆန္ဒတွေ မပြည့်တာနဲ့ အမျှ ဝိညာဉ်ဟာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီး သူရဲ့ စိတ်ဟာ အေကန့် အသတ်မရှိ မိုးကုပ် စက်ပိုင်းဆီကို ပုံးလွှင့် နေတတ်ပါတယ်။

မြိုသန်းတင့်

သူဟာ ယောက်ရဲ့၊ ကျေးကျွန်း၊ သားသမီးတွေရဲ့၊ ကျေးကျွန်း၊ အိမ်ရဲ့၊ ကျေးကျွန်း ဖြစ်ခဲ့ရာက တောင်တောင်းတန်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရောက်နေပြီး ကိုယ့်အရှင် ကိုယ့်သင် ပြန်ဖြစ် သွားတော့ သူဝို့မြို့ ပျော်သွားပါတယ်။ သူဟာ မိခင်လည်း မဟုတ် တော့ဘူး။ ဒီးမယားလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ အိမ်ရှင်မလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။

သူဟာ တိတ်ဆိတ် ပြုမဲသက်တဲ့ ကမ္မာကြီးကို ဧေးကြည့်တယ်။ သူဟာ သိစိတ် ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါကလား။ ဘယ်သူမျှ မျက်လိုမရတဲ့ လွှတ်လပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါ ကလားဆိတာ သဘော ပေါက်သွားတယ်။ ရေနှီးရဲ့ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်မှုနဲ့ တောင်ထွေတွေရဲ့ လိုင်းတွေထဲမှာ ဖို့သတ္တဝါရဲ့၊ အထွေတ်အထိပ် ကြီးစိုးမှု အားသာမှု ဟာလည်း မေးမိန် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ပန်းရိုင်းတော်တွေ ကြားထဲမှာ လျှောက်သွားရင်း တသွင်သွင် စီးနေတဲ့ စမ်းရောထဲမှာ လက်ကိုနှစ်ထားရင်း သူဟာ အဗြားသူများအတွက် အသက်ရှင် နေရတာ မဟုတ်တော့ဘဲ ကိုယ့်အတွက် အသက်ရှင် နေရတာ ဖြစ်သွားတယ်။

တစ်လျှောက်လုံး လင်ကျွန်း၊ သားသမီးကျွန်း ခံရင်းနဲ့ ကိုယ့်လွှတ်လပ် အမိန့် ကင်းမှုကို ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ရောက်သွားရင် သူ လွှတ်လပ်မှုကို မြတ်နဲ့မှာပဲ။ အချို့သော သူများအဖို့ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ရောက်သွားရတာဟာ အပျင်းဖြေနည်း တစ်မျိုး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေ ပေမယ့် မိန်းမအတွက်တော့ တကယ် လွှတ်လပ်တဲ့ ဘဝတစ်ခုပါပဲ။

မိန်းမဟာ ဒီနည်းအားဖြင့် ဘဝနှစ်ခုမှာနေ နေရတယ်။ တစ်ခုက ဒီသားစုဆိတ် လက်တွေ ကမ္မာကြီးး နောက်တစ်ခုကတော့ လုပ်တဲ့သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိတာမှာ ကျောဆန်တဲ့ လောက်ကြီးးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချက်ဟာ မိန်းမက ဖက်တွယ်ထားတဲ့ တွေ့

မြှေသန်းတင့်

ပေဒ။ မိန်းမရဲ့ သဘာဝထဲမှာ ရှိတဲ့ အဆင်ခြင် ဥက္ကတိုကို ဖော်ပြန်ပါတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် မိန်းမဟာ လက်တွေ ဘဝနဲ့ စိတ်ကူးဘဝကို ပေါင်းစပ်ထားစို့ ကြိုးစားပါတယ်။

ပုံစံ ယုတ္တိပေဒဖြစ်တဲ့ ဒေးကားရဲ့ ဒသနကို ငြင်းပယ်ပြီး စတိုးအစ် ၏၏တဲ့ ဥပေကွာ ဝါဒီများနဲ့ ၁၆ ရာစုနှစ်က ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ နှီးသိပေလေတိုး နစ်ဝါဒီများလို သဘာဝဝါဒကို ပိုပြီး သဘောကျတတ်ပါတယ်။ မိန်းမတွေရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးကို ပြောရာမှာ မိန်းမအားလုံးရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးကို ဆိုလိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမ အချက်အားဖြင့် မိန်းမရဲ့ စီးပွားရေး အရ ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲမှုကို ပထမလုပ်ဖို့လိုတယ်။

ကမ္ဘာမှာ တစ်ဦးချင်း လွတ်မြောက်မှုအတွက် အားထုတ် နေကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ရှိပါတယ်။ အမှန်ကတော့ တစ်ဦးချင်း လွတ်မြောက်မှုကို ရှာကြတာဟာလည်း အတ္ထာခွဲ ထဲကို ပြန်ဝင်သွားတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် လွတ်မြောက်မှု မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အကျဉ်းချုပ်တဲ့ အတူတူပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ အကျဉ်းကျနေတဲ့ မိန်းမဟာ သူအကျဉ်း ထောင်ကို ကောင်းကင်သုံး အဖြစ်၊ သူရဲ့ ကျေးကျွန် ဖြစ်မှုကို အချုပ်အခြာ လွတ်လပ်မှုအဖြစ် ပြောင်းရန် အားထုတ် သင့်တယ်။ နာစစ်ဆပ်ဝါဒကို ဖက်တွယ်ထားတဲ့ မိန်းမ၊ အချစ်ဝင်နေတဲ့ မိန်းမ ဂျိမ်းရတရားထဲမှာ နစ်မြုပ်နေတဲ့ မိန်းမဟာ လွတ်မြောက်မှု အတွက် ဘယ်လိုများ အားထုတ်ပါသလဲ။ ဒီ အချက်ကို ရှုံးမှာ ဖော်ပြပဲမယ်။

ဆံပင်တိုတို့ ညွှန်ထားရမယ်။ ဉီးထုပ် ဆောင်းထားရမယ်။ လည်စည်း စည်းထားရမယ်။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့ ယောက်ရှားကလေး မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ ဒါပေမယ့် သူ့ပုံ သရဣဗာန်က ယောက်ရှားကလေးပုံ။ သူရဲ့ယောက်ရှား ဆန်တဲ့ အမှုအရာ တွေဟာ သူ့ကိုယ်တွင်းက ဟန်မှန်းဓာတ်တွေ ဖောက်လွှာ ဖောက်ပြန် ဖြစ်နေ တယ် ဆိုတာကို ပြနေပါတယ်။

ဒီလို ယောက်ရှားလျာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူမှာ မိန်းမစိတ် မရှိ တော့ဘူးလို့ ထင်ရှင် တော့ မှားပါလိမ့်မယ်။ မိန်းမပိုပို ဝတ်စား ဆင်ယင်သူတွေထဲမှာ အထူးသဖြင့် ရှေးခေတ် ဘုရင်တွေ လက်ထက် မိန်းမဆောင်က မိန်းမတွေ ပြည့်တန်ဆာမတွေ မိန်းမ ဆန်သူတွေ ကြားမှာလည်း ယောက်ရှားစိတ် ပေါက်ပြီး လိုင်တူ ဆက်ဆံသူတွေလည်း ရှိပါတယ်။

အလားတူပဲ...။ ယောက်ရှားဆန်တဲ့ ယောက်ရှားလျာ တွေဟာလည်း လိုင်ကဲ ဆက်ဆံ ကြတာတွေ ရှိပါတယ်။ အမျိုးသမီး ဟိုမို တွေဟာ အများအားဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွဲ့စည်းပုံမှာ အခြားသော အမျိုးသမီးများနဲ့ ဘာမျှခြားခြင်း မရှိပါဘူး။ အတူတူပါပဲ။

ဒီအချက်ကို ဖိုမဆက်ဆံရေး ပေဒပါရရှုတွေ၊ စိတ်ကု ပညာရှင်တွေကလည်း အတည်ပြု ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းမစိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ ယောက်ရှားလျာ ဆန္ဒဟာ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွဲ့စည်းမှုနဲ့ ဘာမျှ မဆိုင်ပါဘူး။ ဟိုမှန်းတွေဘာတွေ ကွဲပြားလို့ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အကုန်းဝါး ဖေဒဆိုင်ရာ လက္ခဏာချက်များဟာ ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေ တွေကိုတော့ ဖန်တီး ပေးတတ်ပါတယ်။ ကျားနဲ့မ ဆိုတဲ့ လိုင်နစ်မျိုးကြားမှာ အလွန် ကြီးကျယ်တဲ့ နဲ့ ဖေဒဆိုင်ရာ ခြားနားချက်ရယ်လို့ သိပ်မရှိ လုပါဘူး။ အိုင်ဒင်းတီကယ်

မြှေသန်းတင့်

ဆိုးမား လိုက်တဲ့ လိုင်တူ သန္တသားမှာ အချို့သော ဟောမှန်းများကြောင့် ယောက်ားလေး ဖြစ်မလား၊ မိန်းကလေး ဖြစ်မလားဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပေမယ့် အဲဒီ သန္တသားရဲ့ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ဆဲ ကာလအတွင်းမှာ အနည်းနဲ့အများ ဆိုသလို လိုင်အကို တစ်ပါးတစ်ပုံ ပြောင်းလဲ သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီအခါနဲ့မှာ မွေးလာတဲ့ ကလေးဟာ ယောက်ားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ကြားမှာ ဖြစ်နေ တတ်တယ်။ အချို့သော ယောက်ားများဟာ မိန်းမဆန်နေ တတ်တယ်။

မိန်းမဆန်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ သူတို့ရဲ့ ကျားအဂါများ ဖွံ့ဖြိုးမှုဟာ နေးကျားနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တရာ့။ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် အထူးသဖြင့် အားကတားဝါသနာ ပါတဲ့ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ယောက်ားလေးပဲ သဂ္ဗာန် ပြောင်းသွားကြတာကို တွေ့ဖူးကြလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ရာမန် စိတ်ပညာပါရဂူ။ (အမျိုးသမီး) ဟယ်လင်းရှိက်ရှုက အဲဒီလို ယောက်ားစိတ် ဝင်သွားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လင်ရှိ မိန်းမတွေကို ပိုးပန်းတယ်။ သူတို့ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး အတူနေဖို့။

နောက်တော့ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ နုပုန်းပဏ္ဍာက်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့ (နုပုန်းပဏ္ဍာက် ဆိုတာ ကျားအဂါကော မအဂါပါ ရှိတဲ့သူကို ခေါ်တာ)။ နောက်မှာ အဲဒီတစ်ခုလပ် မိန်းမနဲ့ပြီး ကလေးတွေပါ မွေးပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကျတော့ ခွဲစိတ် ကုသမှုကိုခံပြီး ယောက်ား လုံးလုံးဖြစ်သွားပါတယ်။

ဒီလိုဆိုတဲ့ အတွက် ယောက်ားလျာ တိုင်းဟာ ဒီဝါ သဘောအားဖြင့် ယောက်ားယောင်ဆောင်နေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သဘောပေါက်စွဲ လိပါတယ်။ အဂါန်စိုး စလုံးပါတဲ့ နုပုန်းပဏ္ဍာက်ဟာ မိန်းမအာသာ ဆန္တချည်းပဲလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။

စစ်အတွင်းတုန်းက နားဖို့က နယ်နှင့်လိုက်လို့ စီယင်နာက ရောက်လာတဲ့ နုပုန်းပဏ္ဍာက် တစ်ယောက်ကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးပါတယ်။ သူတောင့် တတာကတော့ လိုင်စုံ

မြှေသန်းတင့်

ဆက်ဆံမှုရော၊ လိုင်တူ ဆက်ဆံမှုရော တောင့်တတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူကိုယ်တိုင် တကယ်ဖြစ်နေတာက ယောက်ဗျားကို တောင့်တတဲ့ ဆန္ဒဖြစ်နေပါတယ်။

ယောက်ဗျားဆန်တဲ့ မိန်းမတွေကို ပိုင်ရီလျို့က်လို ခေါ်ပါတယ်။ ပိုက်ရီလျို့က်အမျိုးသမီးများဟာ ကျား ဟော်မှန်းများနေတဲ့ အတွက် ယောက်ဗျားဆန်တဲ့ ဒုတိယ လက္ခဏာချက်တွေ ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ ဥပမာ နှုတ်ခမ်းမွေး ပေါက်တာတို့၊ ပါးမြိုင်းမွေး ပေါက်တာတို့လို ဟာမျိုးပါ။ ကလေးဆန်တဲ့ မိန်းမတွေမှာတော့ မ ဟိုမှန်းဟာ အားနည်း နေဖြိုးတဲ့ အတွက် ဖွံ့ဖြိုးမှုဟာ နေးကွေးသွားတယ်။ ပြည့်စုံတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးမှုကို မရတော့ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီလို ထူးထူးစားစား ဖြစ်သွားတာတွေကြောင့် ယောက်ဗျားလျာ အသွင် သလ္ဂာန်များ ပေါ်ပေါက် လာတာပါပဲ။ အားကောင်း မောင်းသန်၊ တက်တက်ကြော်ကြော် ဒေါင်းတည် မောင်းတည် ပျော့တီးပျော့ည့် လုပ်တာမျိုးကို မကြိုက်ပါဘူး။ သူစိတ်ကတစ်မျိုး သူ အခြေအနေက တစ်မျိုး၊ သူက ကျားကျားလျားလျား အလုပ်တွေကို လုပ်ချင်တယ်။

ဒါပေမယ့် မိန်းမဆိုတော့ ကန့်သတ်ချက်တွေ ရှိနေတယ်။ ဒီမှာတင် သူ အားနည်းချက်ကို လျော်ကြေးပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဒေါင်းတည်မောင်းတည် ပုံသဏ္ဌာန် ဆောင်လာတော့ တာပါပဲ။ ဒီအထဲမှာ ဖိုမစိတ်ဟာ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှု နေးကွေးတယ်ဆိုင် ကျားရဲ့ အယုအယ၊ အပွဲအဖက်တွေကို သူစိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ယောက်ဗျားလျာ ဖြစ်လာ တော့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခန္ဓာပေဇာနဲ့ ဟော်မှန်းတွေဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ယောက်ဗျားလျာ ဖြစ်စေတဲ့ တိုက်ရီက်အကြောင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သွယ်စိုက် အကြောင်းတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ အကြောင်းတွေဟာ ယောက်ဗျားလျာ ဖြစ်စေတဲ့ အရာတွေကို ဖန်တီး ပေးရုံမှုသာ ဖြစ်ပါတယ်။

မြှေသန်းတင့်

ဟယ်လင်၌ကိုက ပထမ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းတုန်းက ပိုလန်စစ်သား တစ်ယောက် ရဲ၊ ရောဂါရာစင်ကိုလည်း ရေးပြထားပါတယ်။ အဲဒီစစ်သား ဒက်ရာရလာတော့ သူ ဆေးရုံကို ရောက်လာပါတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကျားရဲ၊ ဒုတိယ လက္ခဏာ ချက်တွေ (နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မှတ်ဆိတ်မွေး ရှိတာတို့) ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေနဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အစတုန်းကတော့ သူဟာ စစ်ဆေးရုံသုနာပြု လုပ်ပါတယ်။

နောက်ကျတော့ သူရဲ၊ လူတွဲလိုင်သဘာဝကို အောင်မြင်စွာ ဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့ပြီး တပ်ထဲမှာ စစ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ တပ်သား တစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လွန်လွန် ကျူးကျူးတော့ မဖြစ်ကြပါဘူး။ စစ်သားတွေက တော့ သူကို မိန်းမလို့ပဲ ထင်ကြပါတယ်။ ယောက်ဗျားချင်း လိုင်တူ ဆက်ဆံသူပေါ်လေး။

ဒါပေမယ့် အမှန်ကတော့ သူကိုယ်သူ ဘယ်လောက်ပဲ ယောက်ဗျားဟန် ဆောင်ဆောင်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ယောက်ဗျားလို့ ထင်နေနေ မိန်းမရဲ့ စိတ်ဟာ အထင်အရှား ပြန်ပေါ် လာနေတာပါပဲ။ လိုင်တူ ဆက်ဆံတဲ့ ယောက်ဗျား တစ်ယောက်မှာ အလွန် ယောက်ဗျား ပီသတဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ရှိနိုင်တဲ့ အတွက် ပိုင်ရှိလို့ငင် အမျိုးသမီး မိန်းမ ထွေမှာလည်း လိုင်တူ ဆက်ဆံသူတွေ ဖြစ်တယ်လို့တော့ ပြောလို့မရပါဘူး။

စိတ်ပညာရှင် မာရဇ်နှင့် မိန်းမတွေရဲ့ လိုင်စိတ် နီးကြားမှုဟာ အထွေထွေ စိတ် အခြေအနေရဲ့ လွှမ်းနှုံးမှုကို ခံရကြောင်း၊ တစ်ဦးချင်းရဲ့ ဘဝပေါ် သဘောထားနဲ့ ဆိုင်ကြောင်း၊ လိုင်စိတ်ဟာ တစ်ဦးချင်း ဆိုင်ရာ ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း၊ ယောက်ဗျားများမှာ လိုင်စိတ် နီးကြားမှုဟာ အပြည့်အဝ တိုးတက်မှုကို ရပေမယ့် မိန်များမှာတော့ နီးကြား စိတ်ဟာ အပြည့်အဝ မဟုတ်ဘဲ ခရီး တစ်ဝက်မှာသာ ရှိကြောင်း၊ ယောက်ဗျားလို့ လိုင်စိတ် နီးကြားမှု အပြည့်အဝ ရသူဟာ ယောက်ဗျားလျာများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့်သူဟာ အထက်စီးရတဲ့ မိန်းမ အမျိုးအတား ဖြစ်နေကြောင်းနဲ့ မာရဇ်နှင့် ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

မြသန်းတင့်

သာမန် ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွဲ့စည်း ပုံမျိုးရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်မှာတောင် အပေါ်ယူလှို့ယူ သဘောနဲ့ ရောင့်ရဲ ကျော်ပတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးက မိန်းမ အချင်းချင်းကို ချစ်တဲ့ အချစ် မျိုးပါ။ ကလေးဘဝတုန်းက ပေါ်လာတဲ့ လိုင်စိတ် နီးကြားမှုဟာ ကလစ်တိုးရစ် အမျိုး အစား ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ကလစ်တိုးရစ် အမျိုးအစားဟာ ကြီးလာသည်အထိ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ရှုမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပရိုင်နှင့် အမျိုးအစားအဖြစ် ပြေားလဲသွားကြသလားဆိုတဲ့ အချက်ဟာ ခန္ဓာဖော် ဆိုင်ရာ ပြဿနာ တစ်ခုမှာသာ မကတော့ဘဲ စိတ်ပညာ ဆိုင်ရာ ပြဿနာလည်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ စိတ္တာဖော် ပညာရှင်များက ယူဆကြပါတယ်။

ဖွံ့ဖြိုက်ကတော့ မိန်းမရဲ့ လိပ်စိတ်နီးကြားမှ ရင့်ကျက် ပြည့်စုံခြင်း ရှိမရှိတိ
တိုင်းထွာရမှာ အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ကလစ်တိုးရှစ် တိုက်ပ်ကနေပြီး ပရိုဂ်နယ်တိုက်ကို
ပြောင်းသလား မပြောင်းဘူးလား ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ တိုင်းထွားပါတယ်။ (လိပ်စိတ် နီးကြားမှာ
ကို ဖြေဖျောက်လား ဆိုတာကို ကြည့်ပြီး လိပ်စိတ်နီးကြားမှ ရင့်ကျက်ခြင်း ရှိမရှိကို ဆုံးဖြတ်
ပါတယ်။) ဒါကိုပိုပြီး ထင်ရှားတဲ့နည်းနဲ့ ဥပမာဆောင်ပြရရင် အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့ အချစ်ဟာ
မိခင် အပေါ်ကနေ စပြီး စောင်အပေါ်ကို ပြောင်းဘူးသလား၊ မဘူးဘူးလား ဆိုတဲ့အချက်နဲ့
မိန်းကလေးရဲ့ လိပ်စိတ် နီးကြားမှ ရင့်ကျက်ခြင်း ရှိမရှိကို ဆုံးဖြတ် သင့်တယ်လို့ ဖွံ့ဖြိုက်က
ဆိုပါတယ်။

ဒီတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှ ဖစ်စဉ်ကို နေးကျွေးစေတဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ။ မိန်းမတွေမှာ လိုင်တူ ဆက်ဆံလိုစိတ် ပေါ်လာတာဟာ အဲဒီ လိုင်စိတ် နှီးကြားမှုဖစ်စဉ်

မြှေသန်းတင့်

ရင့်ကျက် ဖွံ့ဖြိုးခြင်း မရှိလို ဖြစ်တယ်လို စိတ်ပညာရင် အက်ဒလားက ယူဆပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ယောက်ဗျားလျာဟာ အထက်စီးရထားတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်သလို၊ ဖွံ့ဖြိုးမှု နောက်ကျကျနှစ်ရှစ်တဲ့ မိန်းမလိုလည်း မပြောနိုင်ပါဘူး။

ယောက်ဗျားလျာရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ ဖို့မစာတ်ကို ငြင်းဆန်ခြင်းနဲ့ မရဲ့ အသားအရေ အထိအတွေကို သဘောကျခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာရင် ဘယ်မိန်းမပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖို့ရဲ့ ကျူးကျော်ချဉ်းနှင့်မှုနဲ့ လွမ်းမိုး မူကိုတော့ ကြောက်ကြတာ ချဉ်းပါပဲ။ ဖို့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရွဲကြောက် ကြတာချဉ်းပါပဲ။ ယောက်ဗျားလျာမှာလည်း ဒီ သဘောကတော့ ရှိနေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်မှာတော့ သူဟာဖို့လိုပဲ မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဟာ သူတောင့်တတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်နေပါတယ်။

နိုယောက်ရှားလျာနဲ့ မဟယောက်ရှားလျာ

ယောက်ရှားလျာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ တစ်မျိုးက ဒါ ယောက်ရှားလျာ ဖြစ်ပြီး အစာဆောင် ဖိုက္ခာ အတွ နိုင်တယ်။ နောက် တစ်မျိုးကတော့ မ ယောက်ရှားလျာဖြစ်ပြီး ဖိုက္ခာ ကြောက်တတ်တယ်။

သဘောကတော့ အချို့သော ယောက်ရှားလျာများဟာ ပျော်ညွှံမှုကို ငြင်းပယ်ပြီး အချို့သော ယောက်ရှားများကတော့ ပျော်ညွှံမှုကို သဘောကျတယ် ဆိုတဲ့သဘောပါ။ ပျော်ညွှံမှု ဆိုတာ ကိုယ်က အယုအယ ခံချင်တယ်။ ကိုယ်ကြီးဆောင် ဦးရွက် အခန်းက ပပါ ဝင်ချင်တာကို ဆိုလိုတာပါ။

ဒီတော့ ယောက်ရှားဆန်တဲ့ ယောက်ရှားလျာများဟာ ပျော်ညွှံမှုကို သဘောမကျဘူး။ ကိုယ်က ဦးဆောင်ဦးရွက် အခန်းက ပါချင်တယ်။ ကိုယ်ကစပြီး ချစ်ရေးဆိုပယ စသဖြင့် ပျော်မြှုပ်နည်းများမှာ အခန်းက ပါချင်တယ်။ မိန်းမဆန်တဲ့ ယောက်ရှားလျာကျတော့ ကိုယ်က တဗြာမြိုင်နှင့် ကလေးတော်များ၊ အပွဲအဖက်ကို ခံချင်တယ်။ မိန်းကလေးကလေးမှ ပါချင်တယ်။ ကိုယ်က ဦးဆောင်ဦးရွက် အခန်းက မဟုတ်ဘဲ နောက်လိုက် အခန်းက ပါချင်တယ် ဆိုတဲ့သဘောပါ။

ဆရာဝန်တွေဆီမှာ ထုတ်ဖော်ပြောတဲ့ ယောက်ရှားလျာတွေရဲ့ အဆိုအရ သူတို့ဟာ ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက သူတို့ကို မိန်းမသာအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်လို မကျေနပ် ကြေားလို ဆိုပါသည်။

သူတို့တစ်တွေဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက မိန်းကလေးတွေ ကစားတဲ့ ကစားနည်းတွေကို အထင်သေးတယ်။ ယောက်ရှားလျာတွေ ကစားနည်းမျိုးကို ကစားချင်တယ်။ မိန်းကလေး ဖြစ်ရတာကို မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး အားနွှေသူ ဖြစ်မှာကို ကြောက်တယ်။ မိန်းကလေးကျောင်းမှာ မနေချင်ဘူး။

မြသန်းတင့်

ဒီဖီဆန်မူပိုး စိတ်ထဲမှာ ဒီလို မကောမန်ပုံ ဖြစ်တာမျိုးဟာ ယောက်ရားလျာဖြစ်မယ့်အလားအလာကို ပြနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ပညာရင် အဲလစ်နဲ့ စတကယ်တို့ တင်ပြတဲ့ ဥပမာ တစ်ခုကို ပြောချင်ပါတယ်။ ကိုးလတ်အော်ဒရီ ဆိုတဲ့ ကလေးမကလေးဟာ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်ကို ရောက်တော့ သူသဘောသား တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ သိသွားတယ်။ အဲဒီမှာ သူအကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

သူရဲ့လိုင်က သတ်မှတ် ပေးလိုက်တဲ့အတွက် သူမှာ နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ နိုင်တော့တာ စသည်တို့ကို တွေ့ရတဲ့ အခါမှာ ဒီလို စိတ်ထိခိုက် သွားတာဟာ သဘာဝ ကျပါတယ်။ တကယ်ပြဿနာက သူဘာဖြစ်လို့ တခြား အခြေအနေ တစ်ခု (ယောက်၍ စိတ်ဝင်မှု) ကို လက်ခံ သလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာပါ။

မိန်ကလေးဟာ သူရဲ့ ယောက်ဗျာစီတ်၊ ဒါမှမဟုတ် ယောက်ဗျာလျှာ စိတ်ကို ကြောက်ကြောက်နဲ့ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဒီလို ဖြစ်တဲ့အတွက် သူကို ထိုက်သုန့်တဲ့ လော်ကြေး (စာနာမျှ၊ အရေးပေးမျှ) မပေးခဲ့ရင်တော့ ဒီလို ကြောက်စီတ်ကလေးဟာ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားပြီး လူအဖွဲ့ အစည်းကို ဆန့်ကျင် ဖိဆန်တဲ့ သဘောကို ပြလာ ခေါ်ခြင်းပါပဲ။

အထူးသဖြင့် သူဟာ ခွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ စွဲမက်ဖွယ် ကောင်းတဲ့ မိန္ဒာလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်လာတဲ့ အချိန်မှာ ဒီသနဲ့ ကျင့်ပိုဆန်တဲ့ စိတ်၊ လောကဗြိုး ကို အခြားတိုက်တဲ့ စိတ်ဟာ ပေါ်လာ တော့တာပါပဲ။ ဘုရားသခင်က (သဘာဝက) ပေးလိုက်တဲ့ ခန္ဓာ ပေဇဲ့ပိုင်ရာ အရည်အချင်းတွေ (လုသလား၊ အရပ်ဆိုးသလား၊ ကိုယ်ဟန် ပြေပြစ်သလား၊ ပုံပျက် ပန်းပျက်လား ဆိုတဲ့ ကိုစွဲ) ဟာ ဒီနေရာမှာ အရေးကြီးလာပါတယ်။

မြိုသန်းတင့်

အရပ်ဆိုးတဲ့၊ ဒါမှုမဟုတ် သူကိုယ်သူ အဲဒီလိုထင်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ သူမှာ မိန်းမ အရည်အချင်းတွေ ကင်းမဲ့ နေတယ်လို့ ထင်နေတဲ့ အတွက် မိန်းမရဲ့ ဘဝကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ငြင်းပယ် လာတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ယောက်ဗျားစိတ် ပေါက်လာတာဟာ ဒီလိုလှပ တင့်တယ်တဲ့ ရုပ်ရည် ရုပကာမရှိလို့ ဖြစ်လာတာရယ်လို့ ပြောရင်တော့ မှားပါ လိမ့်မယ်။

ဒီလိုကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးဟာ ဖို့သတ္တဝါတို့ရဲ့ ရရှိထားတဲ့ အခွင့်အရေး တွေကို ခံစားနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး နည်းသွားလို့ ယောက်ဗျားလျာ ဖြစ်ရ တာတွေလည်း ပါပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် သိပ်အကွပ်အညှပ်ကြီးတဲ့ မိသားစုများက မိန်းကလေးတွေ ဒါမှုမဟုတ် ထုံးတမ်း စဉ်လာတွေ အောက်မှာ ကြီးပြင် လာခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ ယောက်ဗျားလေးတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး ချောင်ချောင်ချိချိ ဝတ်ရတာမျိုးကို အားကျ တတ်ကြပါတယ်။

သူတို့ကိုယ်သူတို့ မှန်ထဲကို ပြန်ကြည့် လိုက်တော့ သိပ်လည်း ခွဲဆောင်မှုမရှိ။ အနာဂတ်မှာလည်း သိပ်အလှ တိုးစရာရယ်လို့ မမြင်တော့ သူတို့ အဝတ်အစား အဆင်အယင် အလှအပတွေကို သိပ်တန်ဖိုး မထားတော့ဘဲ ဖြစ်လာကြတယ်။ တကယ် မှန်ကန်ပြီး သစ္စာရှိတဲ့ မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမျက်နှာဟာ သာမန် ရှက်ကြမ်း ရေကျိုး လောက်ပဲ ရှိနေတယ်။

အလားအလာ သိပ်မရှိတော့ဘူး ဆိုရင် အနားတွေ၊ ဘီတင် ဖောက်တွေ၊ အတွက်နှင့်တွေဟာ ဘာမျှအဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ဘဲ ရယ်စရာလို့ ထင်လာတယ်။ ဒီမှာတင် ယောက်ဗျား ဆန္ဒဟာ သူရဲ့ ယောက်ဗျားကလေး ဆန်တဲ့ အမှုအရာတွေကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်း ထားလိုက် တော့တာပါပဲ။

မြှေသန်းတင့်

ကောင်းပြီ...။ သူမှာ မျက်နှာကလည်း လုတယ်။ ကိုယ်ဟန်ကလည်း တင့်တယ် ပြေပြစ်တယ် ပဲထား။ ရှေ့ရေး မျှော်မှန်းချက်ကြီးတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် (ရှေ့နေကြီး၊ ဆရာဝန်ကြီး၊ လုပ်ငန်းရှင်ကြီး၊ နိုင်ငံရေးသမားကြီး၊ အင်ဂျင်နီယာမကြီး ဖြစ်ချင်တယ်) ဆိုပါတော့။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုပါတော့။ ဒီအခါမျိုးမှာ သူဟာ အခြားသော လုသား (ယောက်ားတစ်ယောက်) အတွက် သူကိုယ်သူ စွန်းလွှတ်ခြင်း မပြုချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကတော့ ယောက်ားစိတ် လိုဖြစ်နေတယ်။

ကျိုးမာသနစွမ်းတဲ့ ယောက်ားဟာ ယောက်ားချင်း လိုင်တူ ဆက်ဆံတဲ့ ပျော်တီး ပျော်ဖတ်နဲ့ သတ္တဝါကို အထင်သေးသလို ယောက်ားလျာဟာလည်း အရှုံးပေး လွယ်တဲ့ မိန်းမမျိုး၊ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ပြုသတဲ့ အနေနဲ့ ယောက်ားဆန်ဆန် စိတ်ထားမျိုးကို ပြောင်းလဲ လာတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ဒီမှာတင် သူဟာ ယောက်ားတွေ ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားမျိုးကို ဝတ်လာတယ်။ ယောက်ားတွေ ပြုမှ ပြောဆိုသလို ပြောဆိုလာတယ်။ ယောက်ားတွေရဲ့ ဘာသာစကားကို သုံးလာတယ်။ မိန်းကလေးတွေထဲက အချစ်တော် တစ်ယောက်ကို ရှာလာပြီး သူက ယောက်ားရှိက် ဖမ်းလာတယ်။

အမှန်ကတော့ ဒါဟာ အိုက်တင်လုပ်တဲ့ သဘောတဲ့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ခုတိယ ပြုသာနာသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမိကကျေတဲ့ အချက်ကတော့ သူဟာ သသာအတွေခဲ့ သားကောင် ဖြစ်သွားရတာကို ရှုက်တဲ့စိတ်၊ မကျေနှင့်တဲ့ စိတ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ အားကတား သမား အမျိုးသမီးများစွာ တို့ဟာ လိုင်တူ ဆက်ဆံသူများ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။

သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာက ကြွက်သားတွေနဲ့ တောင့်တင်းနေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ တစ်ဟုန်ထိုး လုပ်ရားနေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ ကိုယ်ခန္ဓာကို သသာ အတွေတွေရှိတဲ့

မြသန်းတင့်

ကိုယ်ခန္ဓာရပါလို့ သိပ်သဘော မထားကြဘူး။ သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ အနမ်းတွေကို
လှုံးဆောင်ပေးတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမဟုတ်ဘူး။

ကမ္မာလောကြီးနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ နည်းလမ်းတစ်ခုသာ ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ခန္ဓာကိုယ်က မိမိအတွက်လား (မိမိရဲ့ မိန်းမ ဘဝပစ္စည်းလား)၊ ဒါမူမဟုတ် ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အများအတွက်လား (လူအဖွဲ့ အစည်းအတွက် အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ဖို့လား) ဆိုတဲ့ ကိစ္စနှစ်ခုဟာ တံတားကူးလို့ မရအောင် ဝေးလဲ လှတဲ့ ကမ်းပါကြီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက အမျိုးသမီးတွေ ဆရာမတွေ၊ ပညာပိုင်းနဲ့ အသက်မွေးတဲ့ အမျိုးသမီး တွေမှာ ဒီလို ခုခံ ဆန္ဒကျင်တဲ့ စိတ်ရှိတတ်ပါတယ်။ သူတို့ အဖို့ကတော့ စိတ်ဓာတ် ရေးအရရော ကိုယ်ခန္ဓာ အရာရော ယောက်းရဲ့ ဉာဏ်အောက်ကို ကျိုးစွဲ ရတာကို သိပ်မကျေနှင့် ကြပါဘူး။

ယောက်ဗျားနဲ့ မိန်းမ တန်းတူ ညီမှုခွင့်ကို ရလာရင်တော့ အထက်မှာ ဆိုခဲ့တဲ့
ပြဿနာဟာ နေရာ တော်တော်များများမှ ဖြေရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက မိန်းမနဲ့ ယောက်ဗျား တန်းတူညီမှု အခွင့်အာရေး ရှိပါတယ်လို့
ပြောနေကြတဲ့ ကြားထဲကပဲ ယောက်ဗျားဟာ ကြိုးစိုး လွှမ်းမိုးချင်စိတ် ရှိမြို့ရှိပြီး ဒီစိတ်ဘတ်
ကိုပဲ မိန်းမကေလည်း မနှစ်သက်နိုင် ဖြစ်နေကြန်းပါပဲ။

အ...တစ်ခုတော့ ရှိရှိ။ ယောက်ဗျားဟာ ဘယ်လောက်ပဲ သူတို့ယူသူ အားကြီးပါတယ်လို့ ပြောနေနေ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ပြီး ဉာဏ် လွှမ်းမိုးချင်တဲ့ မိန်းမမျိုးကတော့ ဖို့သူတော်ဝါကို ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်စွဲ ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူး။

မြိုသန်းတင့်

သန်စွမ်းတဲ့ မိန်းမများဟာ လိပ်တူ ဆက်ဆံလေ့ ရှိကြတယ်။ တစ်ဖက်မှာ သူဟာ လူသား ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုလည်း ပြချင်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ သူရဲ့ မိန်းမထိတ်ကို လည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ သူ ဘာလုပ်သလဲ။ သူဟာ ယောက်ဗျားတွေနဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံတယ်။

သူက သန်စွမ်းသူဆိုတော့ ယောက်ဗျားရဲ့ အကြမ်းဖက်မှုကို သူမကြောက်ဘူး။ ထိခွဲ့ကိုယ်ဆိုက ပျော်စွမ်းမှုကို ရှာရာမှာ ရှုတ်တတ် ကြောက်တတ်တဲ့ အပျိုစင်ကလေး တစ်ယောက် လောက်တောင် သူမှာ ကြောက်စိတ်တို့ ဘာတို့ မရှုတော့ဘူး။ ကြမ်းတမ်းပြီး တိရစ္ဆာန်တဲ့ သဘာဝဟာ ဖို့-မ ဆက်ဆံရေးကို မကြောက်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အသိဉာဏ်ပညာဆိုင်ရာ စိတ်ဓာတ်ဟာ ပျောက်သွားပြီး အဟိတ် တိရစ္ဆာန် စိတ်ဓာတ်သာ ကျွန်ုရိန် ခဲ့ကြတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် စာရေးဆရာမ ဂျော့ဆင်းဟာ သူ ခေတ်နဲ့သူ အသိဉာဏ် ဆိုင်ရာမှာတော့ အများက အသိအမှတ် ပြုရတဲ့သူပဲ။

ဒါပေမယ့် သူဟာ လူငယ် ကလေးတွေနဲ့ မိန်းမလျာတွေကို သဘောကျ တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မအပ်ဖိုစတေး ကတော့ အသက် ကြီးလာတဲ့ အခါမှုသာ ငယ်ရွယ် နှန်ယ်ပြီး လုပေချေမောတဲ့ လူငယ်ကလေးတွေကို သဘောကျ လေ့ရှိပါတယ်။

သူဟာ စိတ်ဓာတ်ကြုံခိုင်ပြီး ယောက်ဗျားတွေအပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးနိုင်သူ ဖြစ်လေတော့ သူသူးက လွှမ်းမိုးခံရတဲ့ ယောက်ဗျားလေးတွေရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ပျော်ပိုက်တာမျိုးကို မလိုလားဘဲ ရှုက်နေပါတယ်။ သူကပဲ ဦးဆောင်ပါတယ်။ အလွန် ဓားထက်တဲ့ ရှာရားပြည်က ကက်သရင်း ဘုရင်မကြီး ပင်လျှင် ဒီလိုအစား မျိုးထဲမှာ ပါဝင်နေပါတယ်။

အမျိုးသမီး ပန်းချို့ဆရာများနဲ့ စာရေးဆရာများ ထဲမှာလည်း ယောက်ဗျားလျာတွေ အများ ရှိတာတ်ပါတယ်။ သူတို့တစ်တွေ ယောက်ဗျားလျာဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့

မြေသန်းတင့်

စောစောက ဖြောသလို စွမ်းအားတွေ သိပ်ထက်သန်လို ဦးဆောင်ဦးရှက် ပြုလိုလိုရယ် ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။

သူတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းက လေးနက်ပြီး ဦးနောက် အားလိုက်ရတဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်လေတော့ သူတို့မှာ မိန်းမရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ကောင်းကောင်း အဆိုန်မရဘဲ ဖြစ်နေကြတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပါ။ အလုပ်မှာ ဦးနောက် အားလိုက်ရတော့ ပင်ပန်းတယ်။ တင်းကျပ်တယ်။ ဒီတော့ စိတ်အပန်း ဖြောင်တယ်။ ကြည်န်းချင်တယ်။ ဒီမှာတင် သူတို့ တစ်တွေဟာ ဖို့မ ဆက်ဆံရေးမှာ ဖျော်ရွှင်မှုကို ရှာကြတော့တာပါပဲ။

ဒီပေမယ့် လိုင်တူ ဆက်ဆံမှာဟာ အနိုင်ယူ လွှမ်းမိုးချင်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် အတွက် ကျော်လောက်တဲ့ အဖြေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လိုင်စိတ် ကုန်ခန်းနေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ သွေးသား တောင့်တတဲ့ ဆန္ဒ ပေါ်လာတတ်သလို ယောက်၍လျှော တစ်ယောက်မှာလည်း သာမန် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပေါ်တတ် တာပါပဲ။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးဟာ စိတ်နှစ်ခွဲ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပေါ်တတ် တာပါပဲ။

ဒီလို စိတ်နှစ်ခွဲ ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရောဂါရာဇဝင်ကို စိတ်ပညာရှင် စတက်ကယ်က ရော့ခဲ့ဖော်ပါတယ်။ သူလူနာဟာ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှာ ယောက်၍လျှောပြသနာ ပေါ်လာပါတယ်။ သူနဲ့အတူ သူအလိုက် လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အထင် သေးတယ်။

နောက်တော့ သူဟာ လေးနက်တဲ့ တာပေ ဘာသာရပ်တွေကို သင်ပြီး အရက် သောက်တတ် လာတယ်။ နောက်မှာ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သူက ဦးဆောင် ဦးရှက် အခန်းက ပါဝင်ပေမယ့် သူမှာ ဆန္ဒပြည့်ဝခြင်း မရှိဘူး။ နောက်တော့

မြှေသန်းတင့်

သူဟာ သူယောက်ဗျားကို ကွာလိုက်တယ်။ ယောက်ဗျားနဲ့ ကွာပြီး မိန်းမတွေနဲ့ ပြန်ဆက်ဆံတယ်။

အဲဒီ ကာလများမှာ သူဟာ ယောက်ဗျားစိတ် ဝင်နေတယ်။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ နေရတာကို ပျော်တယ်။ နည်းနည်း ကြောလာတော့ သူဟာ မိန်းမစိတ် ဝင်လာပြီး ရည်းစားတွေ ထားတယ်။ မိန်းမ အနေနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ဗျားလျာ အနေနဲ့ ပြဖြစ်ဖြစ် သူမှာ သွေးသား ဆန္ဒပြည့်ဝမှ မရဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ကု ဆရာဆီကို ရောက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။

